

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

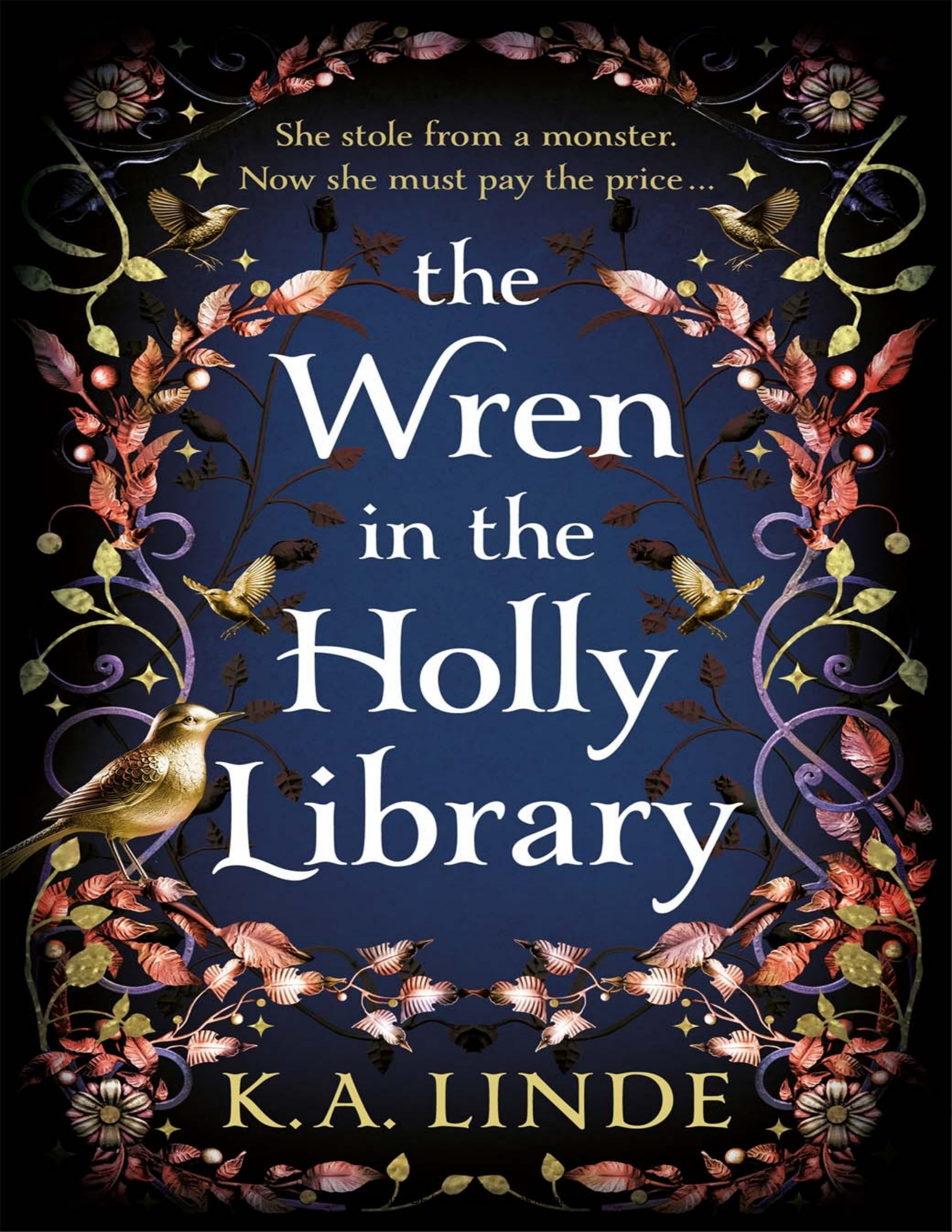
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She stole from a monster.
Now she must pay the price...

the
Wren
in the
Holly
Library

K.A. LINDE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Holly
Kütüph
anesind
eki
Çalikuş
u

K. A. LINDE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

BÖLÜM I: HOLLY KÜTÜPHANESİ

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Bölüm Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Bölüm
Bölüm Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Yedinci Sekizinci
Ara

BÖLÜM II: WREN

Onuncu Bölüm On
Birinci On İkinci
Bölüm Bölüm
Yedinci On Üçüncü
On Dördüncü
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm On
Sekizinci Bölüm
On Beşinci On
Altıncı On Ara

BÖLÜM III: BAĞIŞIKLIK

On Dokuzuncu Bölüm
Yirminci İkinci Yirmi
Yirmi Birinci Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
nci Bölüm Yirmi Yirmi
Yirmi BeşiYirmi Altıncı
Üçüncü Dördüncü
Interlude

BÖLÜM IV: MEŞE VE KUTSAL KRAL

Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Yirmi Dokuz
Sekiz Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yedi Bölüm
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Bir İki Üç Dört Beş
Altı Ara

BÖLÜM V: ÜÇÜNCÜ KAT

Otuz Sekizinci
Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırkinci

Bölüm Kırk Bir Bölüm
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk İki
Bölüm Üç Bölüm Dört
Beş Bölüm Bölüm Yedi
Bölüm Altı Sekiz
Bölüm Dokuz Elli
Interlude

BÖLÜM VI: KIŞ GÜNDÖNÜMÜ

Bölüm Elli Bir Elli
İki Elli Elli Elli Elli
Elli Elli Elli Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Üç Bölüm
Üç Dört Beş Altı
Yedi Sekiz Bölüm
Bölüm Bölüm Bir
Dokuz Altmış Altmış
Altmış Altmışİki Ara

Teşekkür

OceanofPDF.com

*Canavardan önce kütüphaneye aşık olan
kızlara.*

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

İrlanda'daki en sevdiğim gün yağmur yağıyordu.

Bu kimseyi şaşırtmamalı. Beni şaşırtmadı.

Annemin yanında mor bir yağmurluğa sarınmış, gri kaldırım taşlarından bir kilisenin çan kulesine, yaldızlı bir kaleye ve bir okulun eski kütüphanesine doğru yürüyordum. Dublin'e İrlanda köklerimize geri dönmek ve Paris'teki bir imza gününün ilk durağı olarak gitmiştik. Ama kısa sürede

Her yeni yerde telefonuma öfkeli notlar alıyorum.

Bu kitabın başlangıcı olacak notlar.

Laurence O'Toole'un kilitli bir metal kafeste tutulan ve Christ Church Katedrali'nden çalınan kalbi hakkında. Trinity College'ın yükselen kütüphanesinde camın arkasına ait olacak kadar eski bir kitabın bulunduğu hakkında. Etraflarına yollar inşa edilecek kadar kutsal olan İrlanda peri ağaçları hakkında.

Her şey bir hırsız, bir kütüphane ve kadim hazineleri arayan bir canavarla başladı. Ama orada bitmedi.

Eve döndüğümde mitler, efsaneler ve peri masallarını özümstedim. Druidlerin dolaştığı, mevsimlerin dönüşünün ilkel varlıklar tarafından kontrol edildiği ve savaşta efsanevi silahların kullanıldığı bir büyü dünyasına daldım.

New York sokaklarında dolaşırken, bu büyüü alıp şekillendirmek, katmanlandırmak ve yeni bir tür hikayeye aşılama istediğimi biliyordum.

Kütüphanenin her zaman açık olduğu bir yer.

Ve karanlık her köşenin ardında pusuda bekliyor.

Öyleyse, bir sandalye çekin. Rahat yumuşaklığın içine gömülün. Bırakın kara kedi hafifçe tıslasın. Yüzlerce kitap var, binlerce kitap, daha okuyabileceğinden daha fazla kitap. Loş ışıkta büyüyen yeşil sarmaşık.

Şimdi size bir masal anlatayım: Canavarlar, sihir ve küçük hırsızlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Çobanpüskülü Kütüphanesindeki Çalığışu canavarlar, gizem ve romantizmle dolu bir masal.

Bununla birlikte, hikaye tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içermektedir. Savaş, şiddet, seks, uyuşturucu ve alkol kullanımı, seks işçiliği ve çete şiddeti tasvir edilmektedir. İstismar, soykırım ve sömürgeleştirme tartışılmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen not alın, kendinize bir fincan çay doldurun ve Holly Kütüphanesi'ne girin . . .

OceanofPDF.com

BÖLÜM I

HOLLY KÜTÜPHANESİ

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

(Ya şimdi ya da asla.

Kierse yere çömeldi, sırtını taşa yasladı.

Gölgeler.

Caddenin karşısında, Yukarı Batı Yakası'nda gördüğü en büyük kahverengi taş ev vardı. Ferforje korkuluklardan yürüyüş yolunu kaplayan ve üst kat balkonlarına tutunan çobanpüskülü çalılarına kadar her ayrıntı Viktorya döneminden kalma evin orijinali gibi görünüyordu. Karmaşık kapı tokmağı ve bronz aplikler bile orijinal görünüyordu.

Kierse nefes alış verişini yavaşlattı ve kar yağışı sonrası New York'un çamurlu kahverengi karmaşasından geçti. Taze toz yine yağıyordu ve birinci kattaki pencereden gölgeler içindeki devasa çalışma odasına bakmadan önce ayak izlerini gizledi. Hiçbir şey yerli yerinde değildi - sanki sahnelenmiş gibiydi. Kapının altındaki aralıktan sadece bir parça ışık sızıyordu.

İşi basitti: Bir elmas yüzük çalacak ve parasını alacaktı.

"Lütfen dikkatli olmaya *çalış*," dedi Ethan'ın sesi kalçasındaki telsize bağlı kulaklığına. Bir cep telefonu daha iyi olurdu ama hiçbir zaman bir cep telefonu alacak parası olmamıştı.

Kierse'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ben her zaman dikkatliyimdir." "Ne zamandan beri?"

Asla. Gözcüsünün dürbünüyle kendisini izlediği komşu çatıdaki Ethan'a baktı. Ona çift parmakla selam verdi ve işe koyuldu. Bir takım aletler çıkardı, kapının kilidine bir fiske vurdu.

ve sessizce yukarı kaydıldı. İlk keşif görevlerinden birinde var olmayan güvenlik sistemini incelemişti ve nasıl olup da hiçbir alarmın bulunmadığını ve hiçbir şeyin tetiklenmediğini hâlâ anlamıyordu. Etrafını kontrol ettikten sonra çalışma odasına girdi ve pencereyi arkasından kapattı.

Bu, zihninde programladığı kısımdı. Evin sahte bir iç planını oluşturduktan sonra, planını tekrar tekrar gözden geçirdi. Hazırlıklıydı ama hiçbir şeyin tam olarak planlandığı gibi gitmediğini bilecek kadar çok yere girmişti. Hayırseveri Gregory Amberdash ona sahip olduğu tüm bilgileri vermişti, kuşkusuz bu çok fazla değildi. Yüzük kütüphanedeki kilitli bir kutuda saklanıyordu. Kütüphane alışılmadık bir yer gibi görünüyordu. bir yüzüğü saklayabileceği bir yer ardıç kuşu yumurtası büyüklüğünde bir elmas. Ama zengin insanlar hakkında ne bilirdi ki? Bu adamın bir *güvenlik sistemi* bile yoktu. Muhtemelen bir kütüphane onun için çok mantıklıydı.

Kierse kendini belanın ilk işareti olabilecek şeylere karşı hazırladı ama her şey olması gerektiği gibiydi. Yıldızlı bir lamba ve şık siyah deri eklentisi olan maun bir masanın etrafında, bir çift kanepenin arasında ve saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gösteren sessiz büyükbaba saatine doğru manevra yaptı. Nefes alarak kapıyı hafifçe araladı ve yumuşak, parantezli ışıkla aydınlatılmış koridora baktı. Gözleri aynı anda her yere daldı; koridorun sonundaki, daha önce sadece dürbünle gördüğü oturma odasına, sağındaki büyük merdivene, cilalı ahşap zemine, yemyeşil, pis ve zengin iç mekâna baktı. Sessiz adımlarla pürüzsüz parke zeminden aşağı süzüldü ve ön kapının kilidini çevirdi.

Hırsızlığın ilk kuralı: Her zaman bir çıkış stratejiniz olsun.

Boş evde dururken Ethan'a, "Şimdiye kadar çok iyi," diye fısıldadı.

"Canavar mı?" diye sordu.

Onun kendisini göremediğini bildiği halde başını salladı. "Henüz değil."

Ethan'ın işletme sahibiyle ilgili araştırması sonuçsuz kalmıştı. John Smith açıkça sahte bir isimdi ve var olmayan bir işle bağlantılıydı. Ev çok büyüktü ve yağmur çamur demeden gelen iki düzenli vardı. Yine de sahibine tek bir bakış bile yoktu. Onun işinde bu iki şeyden biri anlamına geliyordu: şehir dışında olan zengin bir insan ya da bir canavar.

Bir canavar *büyük* bir sorun olabilirdi. Eğer bir canavarın evinde yakalanırsa, o da herkes gibi Canavar Antlaşması'na tabi olacaktı. Ve ihlal etmenin sonuçları genellikle hayati tehlike arz ederdi. Bu da yakalanamayacağı anlamına geliyordu. Parmaklarını şehir dışından bir milyarder için çapraz tutacaktı.

"Beni gelişmelerden haberdar et," dedi Ethan. "Sana bir şey olursa Gen beni öldürür."

"Gen beni bundan daha iyi tanır."

Boş evden gizlice geçerken kalp atışları kulaklarında gümbürdüyor ve adrenalin damarlarında ateşleniyordu. Yüzünü bir gülümseme aydınlattı. Bu yanlış bir gülümsemeydi. Bunu ona pek çok kez söylemişlerdi çünkü bunun işin eğlenceli kısmı olduğunu düşünmemesi gerekiyordu. Gizlice girmek, hırsızlık yapmak ve en önemlisi de bundan paçayı kurtarmak.

Merdivenleri hızla çıkıp durduğunda sinsi gülümsemesi büyüdü Dev ahşap kapıların önünde. Kapının üzerinde HOLLY KÜTÜPHANESİ yazan bronz bir tabela asılıydı. Karmaşık kıvrımlar ve girdaplar çerçeveye oyulmuştu. Tasarımda bir dizi çobanpüskülü sarmaşığı ve çilek seçebiliyordu ve sonra ona bakarken neredeyse bir şey değişti. Tanıdık bir şey gibi hissetti. Hafızasının girintilerini zorlayan bir dil, ama daha önce hiç bir şey görmemişti. Zihnindeki örümcek ağlarını ve soğuk demir kapı koluna uzandı. Kilitli olmasına hazırdı ama sürpriz şekilde kapı kolu döndü.

Kierse gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. Alarm yok. Kilit yok. Sırada ne var? Vitrinde duran mücevherler mi?

Yine de, sırların olduğu yere girmesine yetecek kadar sürükleyerek açtı.

Gözleri büyüdü. Kapının üzerindeki tabela birdenbire çok anlamlı gelmişti. Holly sarmaşıklar raflara ve o güne kadar gördüğü en büyük özel kütüphanenin ahşap tırmanıyordu. Bu sarmaşıklar Koleksiyon için tehlike arz ediyordu ama hiçbir kitap engellenmiş gibi görünmüyordu. Her şeye son derece iyi bakılmıştı. Ama önünde duran şeyin asıl güzelliği, yüzlerce kitap rafının her birinin kitap üstüne kitapla dolu olmasıydı. Sıra sıra deri ciltli eski kitaplar Yepyeni ciltli ve tertemiz toz ceketli.

Tek yapmak istediği onları koklamak için raflardan çekmekti. O mükemmel ciltleri açıp içindekileri yutmak. Farklı bir dünyada yaşamak ve nefes almak istiyordu. Kendi korkunç gerçekliğinden başka bir şey, *herhangi bir şey*. Bu odada bir ömür geçirmek ve hiçbir cildi okumamak kolay olurdu. Ama o kadar zamanı yoktu. Sadece birkaç kitabı vardı. bir elmas yüzük bulup defolup gitmek için.

Kierse'nin bakışları odanın diğer ucundaki büyük pencereye kaydı. kitaplıklar arasında büyük bir kütüphane. Rahat bir oturma alanının önünden geçti.

Odanın ortasında bir masa, kanep ve sandalyelerle pencereye doğru ilerledi ve mandalı çevirdi. Çıkışlar her zaman öncelikliydi.

"Kütüphanede," dedi Ethan'a. "Dışarıda bir şey var mı?"

"Burası temiz. Acele edin."

Gözlerini devirdi. Dışarıda rahatça oturan Ethan'ın onu acele ettirmesine izin verdi. Kasayı aramaya gitti. Amberdash onu aldı odanın sol tarafındaki bir kitaplığa yerleştirilmişti. Bu büyüklükte bir yerde ne kadar az açıklama olduğunu yeni fark ediyordu. Kierse rafları dolaştı, köşelere baktı ve kasanın saklı olup olmadığını anlamak için sarmaşıkları hareket ettirdi. Tam aramaktan sıkılmaya başlamıştı ki bir çobanpüskülünü kenara itti ve göz hizasındaki bir rafta duran kasayı gördü. Zararsız kutuya kaşlarını çatarak baktı.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı sessizliğin içine.

Küçük bir anahtar için deliği olan basit bir kasaydı. Sadece iki pimli bir bardak.

Evrak işleri için herkesin evinde bulundurabileceği türden yanmaz bir taşıma çantası. Çok kolaydı. Neredeyse aşağılayıcı. Bunun bir hilesi olmalıydı. Kim kocaman bir elmas yüzüğü bir *çocuğun* kırabileceği kilidi olan bir kasada saklar?

Damarlarında soğuk su dolaşıyormuş gibi bir his belirdi. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Boka saran pek çok işi olmuştu ama ensesindeki tüyleri diken diken eden bu sinir normal değildi. Bu hissi yok etmek için boynuna siyah ipek bir ipe bağlı gümüş çalikuşuna dokundu. Sonuçta bunun neden bu kadar kolay olduğunun bir önemi yoktu.

Aletlerini cebinden çıkardı ve kauçuk bir parçayı kasaya hafifçe dokundurdu. Kırdığı kasalardan biri Elektrik. Hoş bir duygu değil. Ama bu sefer hiçbir şey olmadı. Bir cızırtı bile olmadı.

Aletlerini kilide sokmadan önce sinirlerini güçlendirdi ve iki pimi oynatarak kasayı açtı. Yedi yaşına bastığından beri bunu yapabiliyordu. Kilidi kırmak sadece bir saatini almıştı. saniye meselesi. Kasa hiç ses çıkarmadan yukarı doğru açıldı ve içindekiler ortaya : bir yığın katlanmış evrak, tanıdık olmayan damgalı bir gümüş para, bir parça siyah metal, insan tırnağına benzeyen bir şey ve dev elmas yüzük.

En azından Amberdash yalan söylemiyordu. İşte buradaydı. Kierse yüzüğü cebine koydu ve içindekilerin geri kalanına baktı. Ne tuhaf bir çeşitlilik

şeyler. Kierse kutunun kapağını kapattı, rahatsız edilmemesi için dikkatlice yeniden kilitledi ve çobanpüskülü sarmaşıkları tekrar yerlerine yerleştirdi. O sırada titriyordu

kendini düzeltti. Bu kütüphane onu ürkütüyordu. Burada bir tuhafılık vardı ve ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

"Vay, vay, ," dedi gölgelerden gelen soğuk, karanlık bir ses, "burada neyimiz varmış?"

Kıpırdamadan durdu, omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. *Kahretsin.* Yanılmıştı.

Evde biri *vardı*.

Ve şimdi, bir avcının tuzağına yakalanmış bir avdan başka bir şey değildi. Bunu adamın ses tonundan anlayabiliyordu. Dikkatli ve kesin konuşması onu tedirgin etmişti. Hafif bir İngiliz aksanı vardı. İpeksi pürüzsüzlükte ve duygudan yoksun, sadece saf, dizginlenmemiş bir erkek. Güç, her hecede karanlık ve aç bir şekilde gizleniyordu.

Panik, normalde soğukkanlı, sakın bir hesaplamanın bulunduğu göğsüne doğru tırmandı. Kendini toparlaması ve özenle geliştirdiği içgüdülerine yaslanması gerekiyordu. Onlar olmadan ölmüştü. Başka bir seçenek yoktu.

Işığa doğru bir adım attı, vücudu kapalı kütüphane kapıları tarafından çerçevelenmişti.

Solgun yüzünde keskin açılar, sert kenarlar ve koyu gölgeler vardı. Onun Elmacık kemikleri yüksek ve mermerden kesilmişti, gözleri ise loşlukta dikkatle gizlenmişti. Saçları zift gibi koyu renkti, o kadar koyu renkti ki neredeyse çevresiyle karışıyordu.

Kierse yavaş ve derin bir nefes alarak ağırlığını ayaklarının ucuna verdi. Pencereye ondan daha yakındı ve oraya ondan önce varabildiği için Tanrı'ya şükreliyordu. Hırsızlığın ikinci kuralını uygulama zamanı: kaçmak.

Kütüphanenin açık bölümüne doğru hızla ilerledi. Daha önce Pencere bir düzine uzun adım , şimdi bitmek bilmeyen bir mesafe gibi görünüyordu. Ama adrenalin devreye girip kanı damarlarında daha hızlı ve daha hızlı pompalandıkça, diğer her şey yavaşladı ve sanki ağır çekimdeymiş gibi net bir görüntüye dönüştü. Hâlâ hızlıydı, saatler ve saatler süren eğitimin onu hazırladığı yıldırım hızıyla hareket ediyordu ama *bu* başka bir şeydi. Ethan'ın her zaman söylediği bir şey, antrenman onun haksız avantajıydı. Bu onu çoğu durumdan kurtarırdı.

Kierse daha önce kilidini açtığı pencereye odaklandı. Eldivenli parmakları pencerenin dibine girdi ve yukarı doğru çekti. İyi yağlanmış dişliler hiç ses çıkarmadı. İki kat aşağıya baktı

giderek artan bir korkuyla betonlaşmaya başladı. Daha kötülerini de yapmıştı ama bundan pek hoşlanmamıştı.

Pervaza tırmanırken dişlerini sıktı. Yükseklik baş döndürücüydü. Eski akıl hocasının, onun mantıksız yükseklik korkusunu kırmaya çalıştığı eğitim seanslarını hatırladı. Usta bir hırsız için iyi bir görünüm değildi.

Jason onu şehirdeki her gökdelenin üzerinde yürütmüştü.

Çatılardan atlatmıştı.

Onu çatılardan *aşağı* itmişti.

Bu ona yaptığı en kötü şey değildi ama eski haklı öfke duygularını geri getirdi.

O anda, *sadece o anda* Kierse, bu düşüşün kendisini tamamen felç etmemesine izin verdiği için ona teşekkür etti ve bir nefesle serbest bıraktı.

Havada ağırlıksız kaldı. Uçuyordu ve iniş için hazırlandı. Beton üzerinde, çok *zor* olurdu. Daha geçen yıl, yanlış değerlendirdiği bir düşüşte dizini burkmuş ve haftalarca topallamıştı. Bu gece aynı yanlış adımı atmayı göze alamazdı.

Çıkıntıyı henüz aşmıştı ki, yerçekimi onu sert ve hızlı bir şekilde aşağı çekti, yukarıdan bir el uzandı ve kolunu kavradı. Omzunun patladığını duydu ve çığlık attı. Metaneti ile gurur duyuyordu ama hiçbir uyarı almamıştı. Hiçbir beklentisi yoktu. Hiç kimse, hiçbir *insan* onun hızlı hareket edemezdi. Bu mümkün değildi.

Adamın pençesinde çaresizce sallandı, sonra acıya karşı dişlerini sıktı ve dehşet içinde pencereden geri çekildi. Daha da kötüsü, adam onu kaldırmak için sadece *tek* kolunu kullanıyordu. Kız eşiği geçer geçmez, adam onu odanın diğer ucuna fırlattı. Zıpladı ve aşağıya doğru çarptı.

Halı. Kulaklığı yolda kulağından koptu, telsiz kalçasının altında ezildi, kütüphanenin derinliklerinde kayboldu - başı belaya Ethan'a telsizle haber vermek buraya kadarmış - sonra sarsıcı bir şekilde yüz üstü orta oturma alanındaki kanepenin arkasına yıldızları görece kadar sert bir şekilde çarptı. Bir iniltiyi bastırdı. Koyu renk saçları bağından kurtuldu ve yüzüne . Yoldan çekmek için başını salladı ama yüzünü kapatmak zorunda kaldı.

Acıya karşı gözlerini.

Lanet olsun. Böyle olmaması gerekiyordu. Her şey o kadar hızlı boka sarmıştı ki, gerçeklik vücudunun her bir şişlik ve çürükten bildiklerini yeni yeni yakalıyordu.

Çok fazla güç. Çok fazla vahşet.

Onun dünyasında bu sadece tek bir şey demekti. Korkunç bir şey, canavar.

Hayır, bu gece kolay yol yok. Yakınından bile geçmedi.

Bazen bu dünyada canavarlarla birlikte yaşadığını düşünmek akıl almaz bir şeydi. Çocukken, Manhattan'ın güney sokaklarında yaşarken, Canavarlar korkutucu bir masaldan başka bir şey değildi. Erkekler onun için yeterince canavardı.

Şimdi, tüm hikayeler doğruyd.

On üç yıl önce, hikâyelerde hayal kadar hızlı, öfkeli ve acımasız bir şekilde gün ışığına çıktılar. Birdenbire canavarlar ve insanlar bir araya gelmek zorunda kaldı. Hayal edilebileceği kadar kanlıydı ve dünya neredeyse bir gecede çöktü.

Sokaklarda her türlü canavar dolaşıyor, istediği zaman insanları öldürüyordu. Canavarlar şehirlerin büyük bölümünü yok etti. Barınak kıtlaştı. Gıda daha da fazla. Polis, itfaiyeciler, sağlık hizmetleri, hepsi neredeyse yol bulmak imkansızdı. İnsanlar sürüler halinde şehirlerden kaçtı, eski sığınaklara girdi ve kırsal yaşamı denedi. Ancak canavarlar Manhattan'la sınırlı değildi ve dünya hızla daraldı. Canavarlar ortaya çıktığında Kierse'nin ailesi çoktan ölmüştü ve Kierse, merhum akıl hocası Jason'ın hırsızlık loncasına girerek hayatta kalmayı başardı. Fakat nüfus yok edilmişti ve son Canavar Anlaşması olmasaydı bugün kimse hayatta olmayacaktı.

Ve az önce anlaşmayı bozmuştu. "Bravo," dedi tehlikeli bir şekilde.

Yavaşça ve küçümseyerek iki kez el çırdı. Pencereyi kapatma ya da kilitleme bile girmed.

Gecenin soğuk havasına açık bıraktı ve sonra rahat, kendinden emin adımlarla ilerledi.

"Ne cesur bir kaçış planı."

Kierse dört ayak üzerine düştü. Patlayan omzu itiraz etti. Başı döndü. Muhtemelen beyin sarsıntısı. Gen ve Ethan çok kızacaklardı. Dengesiz bir şekilde ayağa kalkmak için kanepeyi kullandı. Hafifçe sallandı ve burnundan kan damladı. Umarım kırılmamıştır.

Sonra ona bakmak için çenesini yukarı kaldırdı.

Sadece sırtıttı. Ölümcül derecede çarpıcı bir katil. Şimdi, ışıkt, saçlarının gece mavisine çalan bir tonu olduğunu görebiliyordu. Gözleri sandığı gibi derinliksiz, karanlık küreler değildi. Dönen gri renkteydi.

Hava durumu gibi ve bir kasırganın ortasında okyanusta durmak kadar ölümcül. Siyah eldivenli ellerini simsiyah takım elbisesinin ceplerine sokarak ilerledi.

Canavar türleri arasında koşarak onu bulmaya çalıştı. Ana canavar biçimleri vampir, kurt adam, mer, wraith, şekil değiştiren ve goblin idi. Su perisi, anka kuşu, incubus/succubus ve trol gibi diğer canavar türleri de kalmıştı ama çok daha az yaygındı. Vampirlerin soğukluğunun hiçbirini hissetmiyordu. Uzaktan bakıldığında bile ilkel bir ateş gibiydi. Kurtadam Ürettiği ısıya bakılırsa bu daha olasıydı ama bir keresinde bir kurt sürüsüyle koşmuştu ve o her zaman yalnız görünüyordu. Wraithler her zaman biraz rahatsız edici bir ölüm hissi yayarlardı, sanki her an ruhunu emeceklerdi. Bir trol için çok küçüktü. Bir su perisi için çok büyüktü. Mer için yakınlarda su yok. Belki bir şekil değiştiren?

"Adın ne senin?" diye sordu adam kadının önüne geçerken.

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Demek konuşabiliyor." Bir eliyle sanki kanlı burnunu değerlendirecekmiş gibi ileri uzandı, ama kadın içgüdüsel davranarak dokunuşu savuşturdu ve sonra bir yumruk atmak için öne eğildi. İlki işe yaradı. Kadın adamın elini yüzünden uzaklaştırırken adamın gözleri öfkeyle parladı. Sonra da sanki hiç hareket etmemiş gibi yumruğunu engelledi.

"Bu hiç hoş değil," diye .

Umursamadı. İçindeki o yere kilitlendi ve su gibi hareket etti. Ağırlık merkezine yerleşti ve eğitiminin her zerresini kullanarak ona vurmaya çalışırken sallanıp durdu. Bir şekilde ondan uzaklaşmak için bir kenar bulmak için.

Ama onun attığı yumrukları ya da savurduğu bacakları fark etmemiş gibiydi. Adım attı ve yan çizdi. Kaçtı ve karşılık verdi. Onun gibi sadece yirmi beş yaşlarında görünmesine rağmen yılların getirdiği bir zarafetle hareket ediyordu.

Sadece birkaç dakika sonra oflayıp puflamaya başladı. Adamın ağzından yavaşça bir sırtıma geçti. Onunla oynuyordu. Onun bir şey yapmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Ve sonra onun bir anlık kör noktasına girdi ve elini omzundaki tetik noktasına sapladı. Kolu ölü gibi düştü. Kaldıramadı.

Onu zahmetsizce çevirdi ve sertçe sırt üstü yere düşürdü. Ciğerlerindeki tüm hava büyük bir hışırtıyla dışarı fırladı. Başı dönüyordu. O yapamadı

kolunu hareket ettirdi. Diğer kolu eklem yerinden çıktığı için zonkluyordu. Neredeyse tüm hayatı boyunca antrenman yapmıştı ve bu adam onu bir amatör gibi gösteriyordu. "Uslu durmaya hazır mısın?" diye sordu aynı dayanılmaz gülümsemesiyle.

Eğildi ve yanıt olarak halının üzerine bir tomar kan tükürdü. Adamın gözleri uyarırcasına döndü. "Bu bir antika."

Ona ters ters baktı. Yenilmişti ama yine de meydan okumayı . "Siktir git."

Doğruldu ve büyük, kadife bir sandalyeyi işaret etti. "Oraya otur, sorularıma cevap ver ve serbest bırakılacaksın. Söz veriyorum."

"Peki senin sözünün değeri nedir, *canavar*?"

"Her şey," dedi, iliklerine kadar işleyen bir yankıyla.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Kierse oturdu. Başka ne ki?

Canavarlar gerçektir. O bir canavardır. Evini işgal ettiği için onu öldürmeye hakkı vardır. Eğer konuşmak istiyorsa, o zaman konuşurdu. Karşılaştığı ilk canavar değildi ve sonuncusu da olmayacağına kararlıydı.

Canavar hakları hâlâ yeni bir şeydi. Savaşın sona ermesinin ve Antlaşma'nın imzalanmasının üzerinden sadece üç yıl geçmişti. Bundan önce, canavarlarla insanların bir anlaşmaya varabileceğini asla hayal edemezdi.

Savaş, Coraline LeMort soğukkanlılıkla öldürüldüğünde başlamıştı. Vampirler ve kurtadamlar arasındaki kan davasını sona için öncülük eden bir vampir vizyoneriydi ve sözlerini desteklemek için kendi ordusunun desteğine sahipti. Haydut bir kurt adam onu alenen öldürdüğünde, bu dünyayı ateşe veren kıvılcım oldu. Onun ölümü bütün

Canavarlar saklandıkları yerden çıktılar ve Canavar Savaşı'nı başlattılar. Vampirler ve

kurtadamlar daha da bölündü ve diğer canavarlar taraf seçti.

İşler o kadar kötüye gitti ki canavarlar ve insanlar açlıktan ölüyordu. Sonra Coraline Kongresi çağrıldı. Her canavar ırkından delegeler Birleşmiş Milletler de ölümleri durdurmak ve düzeni yeniden sağlamak için anlaştı. Sonuç olarak Canavar Anlaşması imzalandı. Tüm canavarlara sınırlamalar getirdi, insanlar ve canavarların bu dünyada birlikte yaşaması için yasalar çıkardı ve insanlık için kalıcı barışı sağladı. Hatta bir heykelini bile inşa ettiler.

Coraline, Antlaşma'yı anmak için Metropolitan Sanat Müzesi'nin önünde.

Dünya nihayet on yıl süren terör kurtulmaya başlamıştı ama bu her canavarın aynı fikirde olduğu anlamına gelmiyordu.

Ve bu Kierse'nin bu tartışmadan sağ çıkacağı anlamına gelmiyordu.

"Şimdi, adınızla başlayalım," dedi.

"Neden seninkiyle başlamıyoruz?"

"Eminim soyduğunuz adamın adını biliyorsunuzdur." Gülümsemesi aksini söylüyordu. Sanki kadının onun kim olduğunu bilmediğini *biliyormuş* gibi. Buranın sahibi olan sahte John Smith olmadığı açıldı.

"Erkek mi?" diye sordu.

"Adın," diye tekrarladı hoyratça.

"Kierse," diye . "Benim adım Kierse."

"Kirsten'in kısaltması mı?"

Gözlerini kısmıştı. "Hayır," diye . "Pierce gibi ama K ile."

"Ah." Oturmamıştı. Hâlâ birkaç adım durmuş, o aşılmaz ateşiyle kızın üzerinde hüküm sürüyordu. "Bana Graves diyebilirsin."

"Mezar mı?" diye sordu. "İçinden sürünerek çıktığın şey gibi mi?" "Bazıları öyle."

"Sen insan değilsin," diye suçladı.

Doğruca ona baktı. "Hayır, bakmıyorum."

Onun ne tür bir canavar olduğunu sormak istedi ama ona bu zevki tattırmadı. Belli ki onun sormasını istiyordu. Antlaşma'nın hangi tarafında olduğunu ve onu öldürüp öldürmeyeceğini öğrenmek için.

" bir şeye benzemiyorsun," dedi sonunda, kadın pes etmeyince. Kadın dişlerini sıktı. "Görünüş aldatıcı olabilir."

Ona buyurgan bir bakış fırlattı. "Peki, sen kimsin?" "Bunu zaten biliyorsun: seni soymak için burada olan kişi."

"Ah, belki."

Elini cebinden çıkardı ve az önce almak için hayatını tehlikeye attığı yüzüğü çıkardı. Yüzüğe şaşkınlıkla baktı. Yüzüğü ondan nasıl ? Ceketinin sol tarafındaki gizli bir iç cepte saklıydı ve üstünü aramamıştı. Onu aramaya bile gitmemişti. Ama

Kendini beğenmiş, ilgisiz görünümüne geri dönmeden önce yüzünde bir anlığına şaşkınlık ifadesi belirmesine izin verdi.

"Bir yüzük için bir sürü sorun," dedi yüzüğü parmaklarının arasında bozuk para çevirir gibi çevirerek.

"Sen öyle diyorsan."

"Evime nasıl girdin?" Graves yüzüğü bir kez daha cebine koyarak sordu.

Yüzüğü geri koyarken dikkatle izledi, böylece daha sonra nereden alacağını biliyordu. "Pencereden."

"Hangi pencere?"

"Çalışma odasındaki."

Dudaklarını büzdü ve uzaklara baktı. Sanki çalışma odasını çok yakından inceliyormuş gibi. Hayır, neredeyse çalışma odasının ötesini *görebilecek* ve onun adımlarını takip edebilecekmiş gibi. Ama tabii ki bunu yapamazdı. Bildiği hiçbir canavarın *böyle bir yeteneği* yoktu.

"Güvenlik sistemini nasıl geçtiniz?"

Neredeyse kahkahalarla havlayacaktı. "Kapatılmıştı."

Graves'in başı ona doğru döndü. "Kesinlikle değildi." "O zaman belki de tekrar kontrol etmelisin."

"*Ben* güvenliğim," diye . "O zaman bu işte berbatsın."

Yine sırtıttı. "Bunu hiç çaba harcamadan yakaladığım kız söylüyor."

"Kadın," diye karşılık verdi.

Konuyu kabul etti. "Tam olarak kaç yaşındasın?"

"Sormanın kabalık olduğunu bilmiyor musun?"

Sorularıma cevap vermeyi kabul ettiğini söylercesine kaşlarını kaldırdı.

Nefesini dışarı üfledi. "Yirmi beş. Senden çok da genç değilim."

"Görünüş aldatıcı olabilir," dedi ve ıslak bir bara doğru rahat adımlarla yürüyüp kendine bir içki koyarken onun sözlerini ona geri fırlattı.

İçkiyi geri getirdi ve ona ikram etti. Düşmanla içki içmek kötü, çok *kötü* bir fikirdi. Ama her halükarda *içemezdi*. Omzu bu durumdayken olmazdı.

"Ah, özür dilerim." Bunu söylerken kendini beğenmiş görünüyordu.

İçkiyi yere bıraktı. Sonra kadının anlamakta güçlük çektiği bir refleksle omzunu kavradı ve yerine oturttu. Hiçbir uyarı olmadan. Sadece mükemmel bir hassasiyet ve sert bir *patlama*. Acı kolundan aşağı inerken iki büklüm oldu. Tekrar bağırmmamak için kendini zor tuttu.

"Daha iyi mi?"

Boğazını temizledi. "Bu sorgulamayı bitirebilir miyiz?"

"Yaptığımız şey *bu* mu?" İçkiyi ona tekrar uzattı ve kadın içmeyi reddedince yarısını geri devirdi. "Sorgulamalar eskiden çok daha eğlenceli olur." Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Bu* da ne demek oluyordu? "Güzel. Seni kim gönderdi?"

"Ben isim vermem," dedi ona. "Kariyerimi mahvedecek sorulara cevap veremem."

Masaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sorularıma cevap vermezsen başına gelebilecek en kötü şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yutkundu. Bu bir tehditti. Muhtemelen onu öldürecekti. Bunu yapabilecek kapasitedeydi. Boş zamanlarında onun varlığına son verebilirdi. Canavar Anlaşması şartlarına göre, bundan paçayı bile kurtarabilirdi. Bunu yapmamış olması, ondan bir şey istediği anlamına geliyordu. Bu yüzden sorgulamaya başladı. Sadece onun neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Kurallarını çiğnemekten nefret ederdi. Kendine asla bir müşterisini satmayacağına dair söz vermişti. Ama söz konusu olan kendi hayatı ve onu umursamayan sık kafalı bir milyarder arasındaysa, kendini koruma çabası hızla ve sert bir şekilde devreye giriyordu.

"Gregory Amberdash."

Graves'in kaşları hafifçe kalktı. Beklediği cevap bu değildi. "Wraith mi?" Yüzük sihirli bir şekilde elinde yeniden belirdi. "Amberdash kimin için çalışıyor?"

"Bu benim maaş derecemi aşar."

Sanki onun da işin içinde olduğunu hatırlamış gibi tekrar ona baktı. "Kimin için çalıştığını öğreneceksin."

Kierse bir kahkaha attı. "Hayır, yapmayacağım. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi. Hem zaten bana asla söylemez. O böyle çalışmaz." Diğer emrine karşı gelerek kendini kadife sandalyeden . Dengesini yeniden sağladığında sadece hafifçe yalpaladı. "Sorularına cevap verdim. Senin pis işlerini yapmayacağım. Amberdash'a kendin sor."

Graves içini çekti ve sonra başını bir kez salladı. Sırf onu öldürmediği için hayatı için yalvarıp yakarmadığı ve ne isterse yapmayı teklif etmediği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bunu bana zor yoldan , değil mi?"

"Sadece polisleri ara. Biz ilk isim bazındayız. Hiçbir şey yapmazlar." New York'ta onu kilit altında tutabilecek bir hapishane yoktu.

Sonra sırtıttı. "Yetkilileri uyarmak gibi bir niyetim yok. Benim yöntemlerim çok daha etkili."

Midesi bulandı. "Yöntemleriniz mi?"

Graves cevap vermedi. Sadece siyah eldivenlerini metodik bir şekilde çıkarmaya başladı. Her parmağını tek tek çekerek, deriyi dikkatlice öne doğru çekmeden önce malzemeyi yerinden kaydırıldı. Kadın bir an için

Takım elbisesinin manşetlerini aşağı çekmeden önce bileklerini çevreleyen bir dövmenin koyu çizgileri. Elleri büyüktü, uzun ve ince parmakları vardı. Müzik hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama kulüplerde gördüğü piyanistlerin parmakları sadece Bunun gibi. Tuşları süslemek ve gizli tellerden bir melodiyi hipnotize etmek için yapılmıştı. Kendi evinde onları neden eldivenle örttüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

"Buraya gel," diye emretti bir araba kazası şiddetiyle.

Ama o reddetti. Hayatında daha önce de talepkâr erkeklerle karşılaşmıştı. Dersini almıştı. Artık bir sonraki sert esintide yerinden oynayacak bir fidan değildi. O bir dağdı, yerinden kımıldamazdı.

Onun meydan okuyuşunu gördü. Söylenmeden havada asılı kalan *hayır'ı*.

Bu onu çileden çıkarmıştı. Bu adam -bu canavar- hesapsız bir saygıya alışkındı. Bunu onun her yerinde görebiliyordu. Güç, bir insanın karakterini test etmenin tek yoluydu. Onu yetersiz buldu.

Sonra bir adım öne çıktı. İki hızlı adım onu doğrudan kadının önüne getirdi. O delici gri gözlerden süzülen bulutları okumak için başını yukarı kaldırdı.

"İyi," diye mırıldandı.

Ceketinin fermuarını indirerek boynunu ortaya çıkardı ve kalbi sıkıştı. Kahretsin, adam bir vampirdi ve onun kanını emmek üzereydi. İtiraz etmek için ağzını açtı ama adamın şaşkın yüzüne bakınca durdu. Kolyesine kel bir ilgiyle bakıyordu.

"Bir çalıkuşu." Bakışları tekrar onunkilere kaydı. Dudaklarında zalim bir gülümseme kıvrıldı. "İlginç."

"Neden?" diye sordu, en değerli varlığı olan kolyeyi koruyarak. Ailesinden geriye kalan tek şey.

Cevap vermedi. Sadece yavaşça, çok yavaşça elini yukarı kaldırdı ve işaret parmağının ucunu kulağının hemen arkasındaki noktaya bastırdı. Yiyeceğiyle oynayan bir yırtıcının zarafetiyle, parmağını usulca boğazındaki nabızdan aşağı doğru sürükledi. En ufak bir dokunuşta kalp atışları hızlanmasına rağmen titremeyi reddetti. Vücudu canlandı.

Tüm hayatını vampirlerden nefret ederek geçirmişti ama birdenbire bazı insanların kendilerinden beslenmeye nasıl gönüllü olduklarını anlamıştı. Acı içindeydi ve başına geleceklerden çok korkuyordu ama istese de hareket edemezdi.

Parmağı köprücük kemiklerinin arasındaki çukura ulaştı ve tekrar yukarı çıktı. Sonra elinin tamamını boğazına dolayarak onu oraya hapsetti. Komuta ondaydı. Tüm güç ondaydı. Yüz hatlarındaki açlığı .

Kendi şaşkınlığını, arzusunu ve öfke nöbetlerini geri yuttu. Sanki ona bu şekilde dokunabilirmiş gibi. Sanki onun izni varmış gibi. Bu ne cüret! Yine de uzaklaşmadı. Vücudu tepki olarak titredi. Birbirine benziyordu.

Güç güçle buluştu.

Öne doğru eğildi. Ve keskin bir an için onun kendisini öpmek düşündü. Ama adam durdu, gözlerinin derinliklerine baktı. Başını bir kez salladı. Yüz hatlarında şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi.

"Nesin sen?" diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Kierse gözlerini kırptırdı. *Ona* ne olduğunu mu soruyordu? Hangi düzlemde Bunun bir anlamı var mıydı? Odanın içinde yıldırım hızıyla hareket eden oydu. Kadın pencereden atlamıştı ve adam onu tek eliyle pencereden geri çekmişti. Onu kolaylıkla etkisiz hale getirmişti.

"Söyle bana," diye hırladı.

"Adım Kierse McKenna," dedi çenesini kaldırarak. "Ve benden beslenilmesini istemiyorum. Şimdi çek ellerini üzerimden."

Sanki onu yakmış gibi telaşla onu serbest bıraktı. Duruşunu düzeltti, geriye doğru yayılmasını önlemek için tam zamanında dizlerini büktü. Yerinde durdu, izledi ve bir tür açıklama bekledi.

"Beni vampir mi sanıyorsun?" diye sordu tiksintiyle, dudaklarında bir şaşkınlık .

Eğer değilse, zaman neydi?

"Bana sadece adını verdin," diye devam etti. "Gerisini açıkla. Ne olduğunu açıkla."

"Ne olduğunuzu açıklamadınız," diye karşılık verdi.

"Lafı evirip çeviriyoruz. Bana doğru dürüst bir cevap verirsen çok daha kolay olur." Ne olduğunu anlayamamış gibi boynunu saran eline baktı. "Ama bana doğru dürüst bir cevap vermiyorsun."

"Tüm sorularınıza cevap verdim. Tıpkı dediğin gibi. Şimdi gitmeme izin verecek misin?"

"Hayır," dedi hemen. "Başka sorularım var." "O zaman sor."

"Gardiyanları nasıl indirdin?" "Koğuşlar mı?" diye sordu yavaşça.

Dişlerini sıktı. "Çalıştığın insanlar onları senin için indirdi mi? İçeri girmene yardım ettiler mi?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Kendimi içeri aldım."

Sanki bir şey arıyormuş gibi onu tekrar değerlendirdi - büyük olasılıkla kin ya da kötülük - ama hiçbir şey yoktu. Onun neden bahsettiği hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu. Daha önce peri masallarında "koğuş" kelimesini duymuştu ama bu olamazdı.

şey olabilir. Büyü *değil* canavarlar tüm canavar hareketinin sloganıydı. Koğuşlar *büyü* bölümüne çok net bir şekilde uyuyor gibi görünüyordu. Yani başka bir tanımı olmalıydı.

O bir hırsızdı, çok iyi bir hırsızdı ama yine de *sadece* bir hırsızdı. O güvenlik sistemlerini nasıl çökerteceğini biliyordu. Ona birçok binaya nasıl girileceği öğretilmişti. Altı pimli bir kilidi saniyeler içinde . Jason için bir banka kasasına bile girmişti.

Bunu yapabilir ve yakalanmazdı. İşinde çok iyiydi ama bir *koğuşun* ne tür bir kilit olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi sonunda. "Çabuk anlıyorsun."

Düşünceli bir tavırla bir adım daha geri çekildi. "Buraya Gregory Amberdash tarafından gönderildiğine gerçekten inanıyorsun."

"Bana para ödüyor."

"Başka bir şey bilmiyor musun?"

"Paramı alabilmem için ona götürmem gereken şeyin sizde olduğunu biliyorum."

Sonra elini uzattı. "Buraya ver." "Sende," diye hatırlattı ona.

"Cebinden çıkar ve bana ver." Kadın tereddüt etti ve adam "Şimdi" diye bağırdı.

Ofladı ve dev yüzüğü sakladığı yerden çıkardı.

Ona yaklaştığında çalmıştı. Çılgın bir vampir gibi boynunu incelemekle dikkatinin dağıldığını düşünmüş ve işe koyulmuştu.

Hırsızlığın üç ve dört numaralı kuralları: dikkat dağıtma ve el çabukluğu. Avucuna geri bıraktı. "Denemeye değer."

Başını iki yana salladı. "Sen sadece sıradan bir hırsızsın. Beni aşağılıyorlar." Tam boyuna doğru doğruldu. "Affedersiniz?"

"Bu kadar alçaldıklarına inanamıyorum." Yüzüğü tekrar yerine soktu. Kadın bu kez yüzüğün kaybolduğu yeri zar zor görebildi. "Bunu test etmem gerekecek. Hazırlıklı olmadıkları bir şey."

"Neyi test ediyorsun?"

Cevap vermeden arkasını döndü. "İşte geldik."

Küçük, karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap bir kutuyu masanın üzerine koydu. Üzerindeki kıvrımlardan bazılarını tanıdı. Kütüphane kapılarının etrafındaki çobanpüskülü deseninin aynısıydı. Çevresinde vızıldayan bir dil, sarmaşıkların arasında parıldıyor ama yakından bakınca kayboluyordu.

"Aç şunu," diye emretti.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu *sorgulama* daha uzun sürecek mi?"

Gözlerini uyarırcasına kısmıştı. İçini çekerek kutunun kapağını açtı. İçinde hiçbir şey yoktu. Daha önce açtığı iki pimli kilitten bile daha az ilginçti.

"Vay canına," diye . "Kutuları açabiliyorum."

Kayıtsızlığına rağmen, etkilenmiş gibi görünüyordu ... ve çabucak yerini entrikaya benzeyen bir şeye bıraktı. "İlginç yetenekleriniz var gibi görünüyor, Bayan McKenna. Asıl soru şu ki, nasıl oldu da onlardan habersiz mi?"

"Farkında değilim," dedi ona, çenesini yukarı kaldırarak.

Ama gözlerinde bir şey vardı. Girdaplı ve derinliksiz bir şey ilgisini çekmişti. Ruhunun derinliklerine seslenen, kendinden geçmiş gibi bir şey. Belki de haklıydı. Belki onda daha fazlası vardı. Belki de hep biliyordu. Bir an için içini ürpertti ve sonra kayboldu.

Graves kutuyu yavaşça tekrar kapattı. "Bizim dünyamızda efsaneler vardır," diye başladı Graves, yavaş ve emin, sesi pekmez gibi kalın ve bir o kadar da tatlıydı. "Canavarların ve güzelliklerin hikâyeleri. Geceleri uykunuzu yaratıklar ve hikâyeler. Canavarların doğuşu."

Sözcüklerin dudaklarından dökülüştündeki duygulu ifade karşısında yutkundu. "Geceleri neler olduğunu çok iyi bilirim."

"Bu dünyada senin bildiğin canavarlardan çok daha kötöleri var," dedi sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Duyduğun tüm o hikâyeler. Tüm masallar ve efsaneler gerçeğin bir çekirdeğinden geliyor."

"Ne gibi?"

"Benim gibi," dedi eşit bir şekilde. Sonra başını yana doğru eğdi. "Ve senin gibi."

"Ben mi?" diye kaçırdı. "Ben insanım."

"Öyle misin?"

İnanmayarak homurdandı. "Evet. Belli ki. Nasıl bir canavardan daha kötü olabilirim? Bırakın bir vampiri? Onlar insan kanıyla besleniyor." Ona iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı.

"Vampirler zavallı alttan beslenenlerdir. Biz gölgelerde kalırken onların yüzeyde yaşamalarına izin verdik, böylece bizden uzak durdular. sinir bozucu savaşlarıyla. Siz . . . tamamen farklı bir şeysiniz." Yutkundu ve onun daha fazlasını söylemesini bekledi. "Eğer sana inanacak olursak, dışarıdan hiçbir müdahale olmadan koğuşlarımı yıkabilirsin."

"Sürekli koğuşlardan bahsediyorsun ama ben ne olduklarını bile bilmiyorum. Ya da en azından benim *düşündüğüm* şey olamazlar."

Sanki kadının cehaleti onu kişisel olarak etkilemiş gibi derin bir iç çekti. "Koğuşlar büyü bariyerlerdir."

"Tamam," dedi inanmayarak. "Ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Ama . . . *Sihir* mi?" Sözcük alaycı bir şekilde çıktı.

"Evet, büyü. Evimde standart bir mekanik güvenlik sistemine ihtiyaç duyulmamasının nedeni koğuşlardır. Davetsiz misafirleri uzak tutuyorlar ve herhangi bir müdahaleye karşı beni uyarıyorlar." Ellerini ceplerine soktu. "Benim haberim olmadan evimin beş adım yakınına bile yaklaşamazdınız. Yardım almadan, koruyucu giysiler giymeden ya da ciddi güçleriniz olmadan."

Kierse ona boş boş baktı. Sonra bir kıkırdama patladı. O kadar çok gülüyordu ki, kendini tutamıyordu. Bir süredir Birisi onu neredeyse ağlama noktasına getirmişti. Ethan her zaman denerdi ama genellikle Gen'in kuru zekâsı işe yarardı.

"Bu kadar komik olan tam olarak nedir?" diye sordu, kahkahasını yarıda keserek. "Sihir *gerçek* değildir."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Canavarlar sihir değil," dedi bir mantra gibi. "Canavarlar ortaya çıktıklarında bunu söylüyorlardı. Bu neredeyse onların sloganı - sihir *değil* canavarlar. Doğüstü yetenekleri var -güç, hız, çeviklik- ama zihinleriyle bir şeyleri hareket ettiremiyorlar. Ya da wardbreaking her ne ise."

"Ve sen onlara inanıyor musun?"

Ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Daha önce büyü kullanıldığını görmemiş miydin? Birileri bunun hakkında konuşmaz mıydı?"

"Bu, tüm dünyadaki her kültürde, her masalda var" dedi.
"Masallarımızın bazı nedenleri var. Bu nadir bir yetenektir ve genellikle daha faydalı bir şeye dönüşmeden çok önce çocuklardan çıkarılır. Bu yüzden hayır, bir şey yapabilecek biriyle tanıştığınızdan şüpheliyim.
daha önce."

"Sana inanmıyorumSana neden inanayım ki?"

Ona sanki gezegendeki en çekilmez şeymiş gibi . "Ben gösteri işinde değilim."

"Eğer *sihir* yapmayacaksan," dedi, kelimenin etrafına tırnak işareti koyarak, "sana başka nasıl inanabilirim?"

Keskin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. Sonra kutunun kapağını eğerek açtı ve ona uzattı. Kadın içine baktı ve gümüş bir dolar büyüklüğünde kalın bir altın para gördü. Adam parayı ona doğru çevirdi ve kadın havada yakaladı.

"Demek sen bir *sihirbazsın*." Parayı masaya geri bırakırken bu kelimeyi alaycı bir şekilde söyledi. "Sokaklarda birkaç tane görmüştüm. İyi el çabukluğu var ama."

Boş kutuyu tekrar kapatırken kaşlarını çatı. "Buraya seni ikna etmeye gelmedim ama neden yalan söyleyeyim ki?"

"Aklıma yüzlerce neden geliyor." "Kutuyu aç," diye hırladı.

Elinden aldı. Bu kez kapağı ustalıkla açtı, geri fırlattı ve ona sırtıttı. Ve o bunu yaparken, yüzlerce Kutunun içinden bozuk paralar döküldü. Gözleri panik içinde açıldı. Yere daha fazla bozuk para yağarken kutuyu ellerinin arasına aldı. Yavaşladıklarında, kutuda sahte bir taban olup olmadığını kontrol etti.

"Nedir bu numara?" diye sordu. Kutu her açıdan mükemmel bir şekilde sağlam görünüyordu. Ve onu boş *görmüştü*. "Bu ... idi."

"Boş mu?" diye bitirdi onun yerine. "Boş bir kutuyu korumanın ne anlamı olabilir ki?"

Hafifçe soludu ve kutuyu onu yakabilecekmiş gibi uzağa fırlattı. "Ne oluyor lan? Büyü mü?"

Ona buyurgan bir bakış fırlattı. "Sana söylemiştim." Sihir.

Lanet olsun. . . *sihir*.

Canavarlarla geçen onca yıl. Karanlıktan çıkıp geliyorlardı, öldürüyorlardı. insanlar ve diğeri canavarlar gibi. O günler kasvetliydi. Eğeri savaştan önce hırsızlığaya yönelmemiş olsaydı, tüm diğerileriyle birlikte ölmüş olacaktı. başladığında diğeri.

Jason bir şekilde onu kendi karanlık dünyasına atarak hayatını kurtarmıştı. Onun ellerinde defalarca acı çekmediğinden değeri. Ama ölüm ve yıkımla geçen onca yıl boyunca bile, bunların sihir değeri canavarlar olduğunu hep biliyordu. Canavarlar... büyü *değeri*. Ve yine de . . .

"şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu.

Ağzını açıp kapattı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Hiçbir şey bedavaya gelmezdi. Onun dünyasında değeri. Yaşadığı onca şeyden sonra. Eğeri sihir, canavarlar saklandıkları yerden çıktıklarında bile halktan gizlenen nadir ve değeri bir şeyse ve her şeye rağmen bir şekilde onun sefil damarlarında bir çeşit yetenek varsa, o zaman tüm bunların bedeli neydi?

"Çünkü sana bir iş teklif etmek istiyorum."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Ajob. Bedeli vardı.

Dünyada yapmak isteyeceği son şey onun için çalışmaktı. Uğruna hırsızlık yaptığı şişirilmiş, yavan milyarderlerden nefret ediyordu ama onlar tahmin edilebilirdi.

Biblolar, süs eşyaları, sanat eserleri ve diğer işe yaramaz şeyleri istediler.

Yine de bunlar için ona cömertçe para ödediler. O da suç için çalıştı.

Patronlar, madamlar ve ona zevk aldığı şeyi yapması için para ödeyecek imkânı herkes.

Ama Graves söz konusu olduğunda, onunla bir ilişkiye girmenin onu öldüreceğini *biliyordu*. Ondan çalmasını isteyeceği herhangi bir şey tamamen farklı türden bir tehlike olurdu. Şimdiden *büyüden* bahsetmeye başlamıştı. Çok imkânsız ama yine de bir şekilde ... gerçek. Sokaklarda önemli bir ders almıştı; neyin uğruna ölmeye değer değmeyeceğini.

Yine de dudaklarını büzdü ve teklifi bekledi. Bu ilginç olacaktı.

"Ne tür bir iş?" diye sordu sakın bir sesle.

"Belli ki iyi olduğun türden. Benim için bir şey çalmanı istiyorum."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Gösterdiği soğukkanlı dış görünüşe baktı. Onu öldürmek istemekten, ona iş teklif etmeye çok hızlı geçmişti. Bu çok istediği bir şeydi. Uğruna çok para ödeyeceği şey. Bunu şimdiden işaretinden okuyabiliyordu.

Anlamadığı kısım, *neden o ve onun çıkarının ne olduğuydu*. Çünkü bir işte para yeterli değildi. Arkadaşları için umutsuzca istediği güvenlik bile kesin bir ölüme değmezdi.

Erkeklerin onu hafife almasına neden olan o şaşkın bakışlarını ortaya çıkararak gözlerini kaçırdı. "Bana neden ihtiyacın olsun ki?"

Yavaşça gülümsedi. "Çünkü istediğim *her şeyi* tek başıma elde edemiyorum."

O zaman değerliydi, öyle mi? Bu ona koz verdi.

Eğer bu eşyayı kendisi alamıyorsa ve başka bir hırsız da bunu yapamıyorsa, o zaman birlikte çalışabileceği *tek* kişi o mu oluyordu? Ondanda daha fazlasını okuyabilmeyi diledi ama o kapalı bir kitap gibiydi. Sadece teklifle ilgilenmesini sağlayacak kadar bilgi veriyordu. Zekice. Bu onun en sevdiği taktikti.

Kadın yanıt vermeyince Graves, "Sana cömertçe ödeme yapabilirim," dedi. "Hayatını çok ama *çok* rahatlatabilirim."

"Ne? Paraya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi bir törpüye dönüştü.

Bakışlarını kadının siyahlar içindeki vücudunda aşağı yukarı gezdirdi. Kıyafetleri

için yeterliydi. Süslü bir şey değildi ama işe yarıyordu. Ama adamın ona baktığında ne gördüğünü biliyordu. Tam olarak onun görmesini istediği şeyi görüyordu. Kaba hareketlerinden dolayı yırtılmış bir yaka, aşınmış botlar ve aşırı özgüven.

Sırıltısı büyüdü. "Hadi ama. Paraya ihtiyacın olduğu çok açık. Bu biblo," dedi yüzüğü çıkararak. "Muhtemelen sana birkaç bin dolar kazandırabilir. Bu şehirde birkaç ay geçinmene yeter."

Açıkça yüzünü buruşturdu ve ona bu büyüklükte bir elmasın gerçekte ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı izlenimini verdi.

"O kadar bile mi?" diye sordu, yüzündeki ifadeye dikkat ederek, tuzağına doğru yürüyordu. "Yazık."

Ona ulaşmaya çalışsa da, bu kelimedenden hâlâ nefret ediyordu. Acımak bir ölüm öpücüğüydü. Gecekondu mahallelerinde koşarken, acıyan bakışlardan nefret ederdi. Asla bir şey olamayacağını söyleyen bakışlardan.

Jason'ın diğer öğrencilerinin bakışları. Önce seçildiği için kıskançlık, sonra da onun gözdesi olduğu için eziyet. Daha da kötüsü, vücudunda özenle saklamaya çalıştığı morlukları gördüklerinde duydukları acıma.

Ama sonunda hepsi Graves'in onu her şeyden mahrum bıraktığında ne yapacağını anladılar.

"Senin merhametine ihtiyacım yok," diye hırladı savunmacı bir tavırla.

"Tamam. Ödeyebilirim ve iyi öderim. Sadece evet de. Sana istediğin her şeyi vermeme izin ver."

Zihninde uyarı zilleri çaldı. Çok istekliydi ve bu ona yanlış geliyordu. Sanki daha önce hiç istediği bir şeyi gerçekten istememiş gibiydi. O sadece *almıştı*. Ve şu ana kadar kadın almaya açık olmamıştı.

"Bana işin ne olduğunu ve kimden çaldığımı bile söylemediniz."

"Benden çalarken umurunda değilmış gibi görünüyordun," dedi soğukkanlılıkla. Kabul etmeden önce çok fazla şey ele vermek istemeyen birinin kolay kaçışı.

Bu gerçeklerden o kadar uzaktı ki farklı bir gezegendeydi. Umurundaydı. Sadece Colette'le bir aylık kirayı ödeyebilmek için paraya ihtiyacı vardı. Bu yüzden, bir canavarın pusuya yatıp yatmadığını bilmeden eve girmişti. Kumar oynamış ve kaybetmişti. Bu pazarlığı kaybetmeyecekti.

"Hayır," dedi sadece onun ne yapacağını görmek için.

Sanki az önce satranç tahtasında olmayan bir taşı oynatmış gibi şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır mı?" diye sordu kuşkuyla.

"İşlerimi seçiyorum ve şu anda sizinkileri seçmiyorum. Eğer burada işimiz bittiyse, tüm sorularınızı yanıtladım ve gitmek istiyorum."

O karanlık gözlerde bir şey parladı. "İstersen gidebilirsin ama bu hayatının macerası. O kadar nadir, o kadar değerli ve elde edilmesi o kadar zor bir nesne ki, kasalara girmeyi çocuk gibi gösterecek."

Kasa dairelerine girmek çocuk . En azından onun çocukluğu.

"Ne tür bir nesne? Kutsal Kâse mi?" diye sordu alaycı bir kahkahayla.

Ama ona ilgi göstermemeliydi, çünkü adam buna yapıştı. Sanki paranın bir önemi yokmuş da, bu işin heyecanı onu ilgilendiriyormuş gibi. Kulaklarını dikti. "Bir çeşit. Onu derinlerde saklandığı yerden çıkaracak kişi sen olabilirsin."

Şehrin altında, kırılmaz bir güvenlik sistemi tarafından korunan ve canavarların en kötüsü tarafından gizlenen bir yer." Ona bir kaşını kaldırdı. "Eğer yeterince iyiysen."

Gözlerini kısmıştı. Baştan çıkarıcıydı. Aptalca.

Jason onu genç kız olarak seçmişti çünkü zorunluluktan yankesicilik yapmıyordu. Bundan ne kadar zevk aldığı o küçük kestane suratından belliydi. Hoşlanmaması gerekirdi. Yıllar içinde hevesini saklamayı öğrenmişti. Kovalamacayı başka bir şey olarak maskeleyemeyi. Normal insanlar böyle hissetmezdi. Yasaları bu kadar açıkça çiğnemekten hoşlanması onları dehşete düşürüyordu. Yine de, sokaklarda büyümek ona yasaların eğilip bükülmek ve atlatılmak için yapılmış önemsiz şeyler olduğunu öğretmişti. Çünkü tabii ki bu sadece yakalanırsa yasalara aykırıydı.

Kalçasını masaya yasladı ve içkisine uzanarak soğuk tavrına geri döndü. Tüm hevesi gitmişti. Gözleri sürekli onu izliyordu. Aklından geçen hesaplamaları değerlendiriyor ve tartıyordu.

"Peki, birlikte çalışacak mıyız?"

Tereddüt etti. Baştan çıkarıcıydı. Onu baştan çıkarması gerekiyordu. Ona gerçekten istediği şeyi teklif etmişti; macera ve sürekli artan riskler. Başka kimsenin yapamayacağı bir iş. Bunlar bu lanet şehirde paradan çok daha zor bulunan şeylerdi.

Aslında, macera, para ve güvenlikten daha fazlasını istediğini bilmediği şeyler teklif etmişti. Eğer aşagılık birinden çalışırsa Şehrin altındaki canavarlar, bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu. Yanlış canavarlara bulaştığında neler olduğunu ilk elden görmüştü. Şehir ağzını açıyor ve sizi bütün olarak yutuyordu. O canavarlara karşılık vermek için her türlü sebep onun defterinde bir kazançtı.

Yine de tereddüt etti. Evet demek istemediği için değil. İstiyordu. Ama bundan önce her şeyi bir sıraya koyması gerekiyordu.

"Bana yirmi dört saat ver," dedi bir dakika sonra. "O zaman cevabını alacağım."

Onun cevabını tarttı ve sonra başını salladı. "Anlaştık. Gitmeden önce son bir şey daha."

Masanın çekmecesinden küçük deri bir kitap çıkardı. Ortasına yakın bir sayfayı çevirerek açtı ve ona bir kalem uzattı. Merakına yenik düşerek kalemi otomatik olarak aldı. Bu bir imza sayfasıydı. En üstte dört isim vardı. İkiisi tamamen ayırt edilemezdi. Sayfada sadece tavuk çizikleri vardı. Diğer ikisinde *Uma Matthewson* ve *Mateo Parrish* yazıyordu. İkiisini de tanıımıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"İmzala."

"Neden?"

Ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Herkes imzalıyor. Eğer ayrılmak istiyorsanız, imzanızı ekleyeceksiniz."

"Ne işe yarıyor?"

"Eğer hakkınızdaki şüphelerim doğruysa, Bayan McKenna," dedi başını eğerek, "kesinlikle hiçbir şey."

Başka bir oyun. Sol eliyle kalemi aldı ve adını karaladı. Kitabı tekrar masanın üzerine bıraktı. "İşimiz bitti mi?"

Graves kitabı çekmecesine geri koydu ve sonra elini kapıya doğru uzattı. "Önden buyurun."

Ona dışarı kadar eşlik ederken eldivenlerini tekrar giydi. Ona bir misafir gibi eşlik etmek şöyle dursun, gitmesine izin vermesi bile gerçeküstü geliyordu.

bir davetsiz misafir yerine. Kütüphaneden çıktılar ve birlikte devasa merdivenlerden aşağı indiler. Sessizce yürürlerken ellerini arkasında kavuşturdu.

Tedirginlik içini kemiriyordu, sanki her an halı çekilip gibi. Polis onu tutamayacakları bir yere götürmek için ortaya çıkacaktı. Ya da çok daha kötü bir şey.

Ama hiçbir şey olmadı. Sadece ön kapıyı açtı.

Kar, ön merdivenlerin ve kaldırımın üzerine bir battaniye gibi düşerek manzarayı bir kış harikalar diyarına dönüştürdü. Yarın her yer çamur deryasına dönecekti ama şu anda her şey nefes kesiciydi.

Graves, "Sizi yarın hemen bekliyorum," dedi.

O inanılmaz gri gözlere bakmak için çenesini yukarı kaldırdı. Hiç bu kadar yakın olmamışlardı ve yüzüğü almaya o kadar odaklanmıştı ki adamın ne kadar uzun boylu olduğunu düşünememişti. Adam onun bedeninin üzerinde yükseliyordu. Adamın sıcaklığı kızın içini bir damga gibi yakıyordu. Sanki varlığına kendisinden bir parça gibi. Sertleşmiş dış görünüşünü yakıp geçebilir ve terk edilmemiş, kullanılmamış ve istismar edilmemiş olsaydı neler olabileceğini ortaya çıkarabilirdi.

Bu incelemenin altında ürperdi. Kendinde saklamayı tercih ettiği şeyleri görüyordu. "Sözlerimi tutarım."

"Eğer , cevabını almaya geleceğim." Bu fikir pek hoşuna gitmemişi.

"Peki," dedi ve karla kaplı merdivenlerden aşağıya doğru tırıslandı. "Bayan McKenna," diye seslendi, kadın çok uzaklaşmadan.

Yakalanmayı bekleyerek etrafında döndü. Öylece gitmek çok kolaydı. Ama bunun yerine Graves dev yüzüğü ona doğru fırlattı. Havadan koparıp aldı. Ardıç kuşu yumurtasına bakarken yüz hatlarında şaşkınlık belirdi-boyutunda elmas. Neden bunu ona versin ki? Elinde tutmak için elinden geleni .

"Bir iyi niyet göstergesi" dedi.

Onunla çalışmak zor olacaktı.

O anda, onun da en az kendisi kadar çok numarası, daha fazla zamanı ve deneyimi olduğunu gördü. Ondan kurtulmak için dikkatli olması gerekecekti. Çünkü malikânesinin eşiğinde, elinde almaya geldiği şeyi tutarken, yakışıklı yüzü yarı yarıya gölgede kalmışken, onun huzurunda bir şey düşünmek bile çok zordu.

Ve bu onu en çok korkutan şeydi.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Sokakta onunla karşılaştığında Ethan'ın kahverengi gözleri endişeyle açılmıştı. Elleri, endişeyle yanına düşmeden önce saçlarının siyah kıvrımlarında gezindi.

"Ne oldu böyle? Dayak yemiş gibi ."

"Yaptım," diye homurdandı.

"Seni telsizle arayıp durdum ama hiç cevap alamadım."

Kierse iki yönlü telsizin yere düştüğünü ve gölgelerin içine doğru sıçradığını hatırladı. Yüzünü buruşturdu. "Onu kaybettim."

"*Kaybettin* mi?"

Elini yüzüne götürdü ve her zaman sepyaya batırılmış gibi görünen kahverengi teninde gezdirdi. Kierse ile aşağı yukarı aynı boydaydı ama uzun, sırık gibi bacakları onu olduğundan daha uzun gösteriyordu.

Ve şu anda, onun öfkeyle yukarı çekilmesiyle, birkaç santim kazandı.

"Haklıydın," dedi topallamasını gizlemeye çalışarak. "O bir canavardı. Büyük bir canavar."

Ethan sıkıntıyla bir ses çıkararak bir kolunu onun omuzlarının altına koydu ve ayak bileğindeki acı yavaşça hafiflerken Ethan onun gücüne yaslandı. "Kimsenin girip çıktığını görmedim. Neydi o? Bir vampir mi? Kurt adam mı?"

"Biliyorsam ne olayım."

Sokakta ilerlerken irkildi. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Yani . . . Bilmiyorum, Ethan. Bir erkek değildi ama daha önce gördüğüm ya da duyduğum türden bir canavar da değildi." Alt dudağını çiğnedi.

"Döndüğümde sana ve Gen'e anlatırım."

"Geri dönmek mi?"

Cebindeki yüzüğü parmakladı ve ona gösterdi. "Şimdi bunu Amberdash'a götüreceğim."

Yüzüğü görünce gözleri doldu. "Yüzük hâlâ sende mi? Anlaşmayı bozduktan sonra bile mi? Bu da ne demek oluyor?"

Gözleri boş gibi görünen sokakta gezindi. "Görüşürüz, Ethan."

Durumun ciddiyetinin farkına varmış gibi yüzü kızardı. "Artık eve gelmelisin. Sabah Amberdash'ı görürsün."

Otobüse binmeyi planladıkları Central Park'a doğru 75^{inci} Cadde'den doğuya saparlarken başını salladı. "Eve gittiğimde açıklarım."

Gecenin başarısını her zaman Gen'le birlikte anlatırlardı. O, kusurlu üçlülerinin merkeziydi. İkisini de bir felaketten kurtaran oydu. cehennemden daha kötü bir kader.

Ethan'ın Kierse'yi kavrayışı sıkılaştı. "Ben de seninle geleceğim."

Ona sıırttı. "ama. Corey'i bu akşam festivalde görmeyi planladığını biliyorum."

Ethan loş ııkta kızardı. "Hiç adil değil."

"Evde olmazsan endişelenir. Gen de öyle. Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyle. Ben hemen arkanda olacağım."

Kaşlarını çattı. "Her şey *yolunda mı*?"

Kierse'in buna verecek bir cevabı yoktu, ama onu her şeyden kurtaran gülümsemesini takındı. "İşte şimdi endişeleniyorsun."

"Kierse," diye inledi.

Ama otobüs durağına varmışlardı ve otobüs çoktan önlerinde durmuştu.

"Sonra görüşürüz," dedi Kierse.

"Lütfen güvende olun!" Ethan geri seslendi.

El salladı ve şehir merkezindeki durağa yanaşan M10'un yanından koşarak geçti. İyi aydınlatılmış caddede sıralanan zengin apartmanlardan uzaklaşarak Central Park'a doğru ilerledi. Sanki savaşlardan hiç etkilenmemiş gibi hâlâ var olan lükse bakmaktan kendini alamıyordu. New York'un bu kısmı her zaman olduğu gibi aynı görünüyordu.

Şhrinde iki dünya vardı: zenginler ve diğer herkes. Zenginler en başından beri canavarlarla bütünleşmişlerdi. Hatta bazıları onların varlığını zaten bildiklerinden ve Canavar Savaşı başladığında özgürlüklerini satın aldıklarından şüpheleniyordu. Sanki ekonomi çökmemiş, canavarlar sokaklara dökülmemiş ve milyonlar ölmemiş gibi malikanelerinde yaşıyorlardı. Onlar için hiçbir şey değişmemişti.

Bir günden diğetine, artık canavarlarla bir arada yaşamaları dışında. En azından eşit servete sahip canavarlarla. Onlarla birlikte iş kuruyor, onlarla birlikte galalara gidiyor ve çocuklarını aynı lüks özel okullara gönderiyorlardı. Paranın gerçekten her şeyi satın alabildiği ortaya çıktı.

Bir de Kierse'nin şehrin bir kısmı vardı. Şehir merkezini geride bıraktığınızda, dünya oldukça farklı görünüyordu. Köhne apartmanlar neredeyse bir gecede üç katına çıktı. Sadece ceplerini dolduranlarla ilgilenen bir polis gücü. Her köşe başında çeteler ortaya çıktı. Diğer tüm işler buharlaştığında kadınlar ve erkekler bedenlerini satıyordu. Yıkım sadece canavarları ortaya çıkarmakla kalmadı; herkesi canavarlaştırdı.

Canavar Antlaşması'ndan bu yana dükkanlar yeniden açılıyor, insanlar hava karardıktan sonra tekrar dışarı çıkıyor ve fiyatlar yeniden yükseliyordu. Giderek daha fazla insan ışığı bulmak için gölgeleri terk ediyordu ama şehir tamamen değişmemişti. Çeteler hâlâ hüküm sürüyordu. Genelevler aşağı Manhattan'ın ve çevre ilçelerin bloklarını kaplıyordu. Canavarlar artık spor olsun diye açıkça öldürmüyordu ama herkes onların yolundan uzak duruyordu. Belki de bu yeni normaldi.

Kierse ışıklar kadar güneye, sonra da doğuya saptı. Times Meydanı'nı hâlâ işgal eden canavarlara rağmen Midtown son zamanlarda yeniden gelişmeye başlamıştı ve Kierse kaldırım trafiğinin düzenli akışına karıştı. Kaldırımda ilerleyen hantal yarı trolün yolundan sıyrıldı ve neredeyse yoldan çıkmış bir vampire çarpıyordu. Vampirden aceleyle sıyrıldı ve telefonunu kaldırıp trolün fotoğrafını çeken bir turistle çarpıştı. Kierse hoşnutsuzluğunu gizlemek için başını eğdi. Canavar Savaşı'ndan önce cep telefonları pek çok kişi için bir gereklilikti. Planlar ne yazık ki artık çoğu insanın bütçesinin dışındaydı ... tıpkı seyahat etmek gibi. Nasıl ve neden zengin Turistlerin hâlâ New York'a gelmek istemesi onu aşıyordu. sokaktaki canavarların fotoğrafını çekecek kadar cahil olmayı. Bazıları insanlar asla sağduyu bulamadılar.

Rockefeller Center'da aval aval bakan turistlerin yanından geçip Madison Caddesi'ndeki Amberdash binasına doğru yöneldi. Gregory Amberdash, Canavar Savaşı sırasında zengin olmak için bir perinin yeteneklerini - gelişmiş işitme, hızlı adımlar ve kurnaz iş anlayışı- kullanmıştı. Ve buna rağmen, birkaç varlıklı insandan biriydi. Ve canavarlar için çalışmayı pek umursamasa da - sonuçta ne yaptıklarına bir bakın

Savaş sırasında yapılanlar... Dürüst olmak gerekirse canavarları, dünyanın boka batmasına seyirci kalan zenginlere tercih .

İçeri girerken bir kapıcı ona başıyla selam verdi. İçeride yüksek bir tavan, mermer sütunlar ve lüks koltuklar vardı. Üst düzey müşterileri işlerini yürütmek için üst düzey bir yerden hoşlanıyordu. Amberdash binası onları memnun etmek için mükemmel bir yerdi. Kapıcının yanından geçerek asansörlerin olduğu bölüme doğru ilerledi ve açılan ilk asansöre bindi.

Kendisini doğrudan en üst kata çıkaracak bir anahtar karta dokundu. Amberdashın kendisi ona güvenliği atlatması ve çatı katına çıkması için anahtarı vermişti. İşler kötüye gitmeden önce Amberdash ile Jason'ın hırsızlık loncasında çalışmaya başlamıştı. Aralarındaki ilişki bu serpintiyi atlatmıştı ve şimdi Jason el altından iş yapmak isteyen müşterileri olduğunda ona iş veriyordu. Amberdash'ın aracı olması genellikle daha az insanın sırları için onu öldürmeye çalışmasına neden oluyordu.

Asansörün kapısı açıldı ve ofisini yaşam alanından ayıran giriş ortaya çıktı. Ofise doğru ilerlerken ürperdi. Kendi alanında bir Wraith'le yalnız kalmayı asla istemezdi. Bu sadece bela aramak demekti. Ruhunu kaybetmek gibi.

Kapıyı iki kez çaldı ve minyon bir sarışın kapıyı açtı. Gözleri çukurlaşmış, yanakları solgunlaşmıştı ama ifadesinde öyle bir ateş vardı ki Kierse Amberdash'ın diğer gönüllü kurbanlarında görmüştü. Wraithler dikkatli olurlarsa bir ruhla yıllarca beslenebilirlerdi. Hatta bazıları, kurbanlarının hayatının her seferinde bir artışla yavaşça tükenmesini izlemeyi daha eğlenceli buluyordu.

Diğer ofis işleri gibi.

"Bayan McKenna," dedi onu hemen tanıyarak. "Bay Amberdash'a geldiğinizi haber vereyim. Lütfen içeri gelin ve rahatınıza bakın."

Sarışın odanın içinde ağır ağır ilerleyerek yaşam alanına açılan başka bir kapalı kapıya yönelirken Kierse eşikten adımını attı. Kierse Kollarını kavuşturdu ve ayakta durarak bu işin bitmesini bekledi.

Beş dakika on dakikaya döndü ve deri koltuğa ilgiyle baktı. Gardını indirmeyecekti ama akıl oyunlarından nefret ediyordu. Wraithler geceleri uyumazdı. Aslında, düzenli olarak beslendiklerinde hiç uyuduklarından emin değildi. Onu bekletmesinin tek nedeni bunu yapabiliyor olmasıydı.

Tam Ethan'ın haklı olduğunu ve yüzükten yarın kurtulması gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki, sol kulağına bir ses konuştu.

"Yani," dedi Amberdash.

Titredi ve ona doğru döndü. "Amberdash."

Wraith gülümsedi ve kadın ürpermeye çalıştı. Wraithler, yaklaştıklarında yaydıkları genel ölüm hissi dışında neredeyse insan gibi görünebilirlerdi. Tipik olarak solgun bir tenleri, acımasız ifadeler ve onlara yapışan gölgeler. Kısacası, hiç kimse karanlık bir odada biriyle yalnız yakalanmak istemezdi.

"Merhaba Kierse." Tam olarak yürümeden, tam olarak süzülmeden, masasının arkasına doğru kayarak yanından geçti. "Sanırım bir sebepten dolayı buradasınız."

Yüzüğü cebinden çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

thunk.

Amberdash'yüzü çökmüştü ve giysileri uzun ince bedenine özenle örtülmüştü. "Yetenekleriniz her zamanki gibi abartılı değil."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Olması gerektiği gibi," dedi ve masanın üzerinden yüzüğe uzandı.

Elini üzerine bıraktı ve bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne oynuyorsun Amberdash?"

Gözleri onun cüretkârlığı karşısında parladı. Parmakları bileğinden birkaç santim uzaktaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yeterli bilgi vermeden beni bir canavarın evine gönderdiniz. Ölebilirdim."

"Ben sadece aracıyım," dedi, elini

sanki bu bir cevapmış gibi gölgeler. "Ne olursa olsun bu işi kabul ettin. Bu yüzden sana bu kadar iyi para veriyorum. İş hallediyorsun. Bu gece yaptığın gibi, görüyorum."

Taktik değiştirdi, elini yüzükten çekip yüzüğü başıboş bıraktı. Adamın gözleri yüzüğe kaydı ve sonra tekrar ona baktı.

"Bana verdiğiniz işleri sevdiğimi biliyorsunuz. Birlikte çalışmaya devam etmemizi istiyorum. Ayrıca başka bir günü görece kadar yaşamak istiyorum. Senin için yaptığım işe değer verdiğini sanıyordum." İçini çekti ve sinirli bir elini saçlarında gezdirdi, Graves'le girdiği mücadelenin morlukları ortaya çıktı.

Amberdash başını eğdi. "Seni sık sık haşat halde görmüyorum."

"Bu şekilde kalmasını gerçekten çok isterim." Koyu renk saçları kesik kısmın üzerinden geriye düştü. "Tüm uzuvlarım sağlamken senin için daha değerliyim."

"Peki. Peşinde olduğun şey buysa, masrafları sana ödeyeceğim." Amberdash yüzüğü hızlıca cebine attı ve ardından masasının üzerindeki bir şifreyi tuşlayarak altındaki çekmeceyi açtı. Kierse kod kilidini kırmıştı beklerken bir kez çalabilir mi diye baktı. Bir şey çalacak kadar aptal değildi. Amberdash ona ihanet ederse peşine düşer ve onu kendisi öldürürdü.

"Önceden haber vermeden başka canavar yok," diye ekledi adam bir deste yüzlüğü dağıtırken. İş bittiğinde onları masanın diğer tarafına itti ve gitmek için dönmeden önce onları ceketinin sağ cebine sakladı. Ona başka bir işe girmeyi düşündüğünü söylemeyi tartıştı ama seçeneklerini açık tutmayı seviyordu.

"Ben olsam arkanı kollardım."

Kierse bu sözler karşısında sustu. Kadın onunla yüzleştğinde, adam parmaklarını önünde birleştirdi.

"Bu bir tehdit mi?"

"Kesinlikle benden değil."

Kierse tepki vermemek için kendini zorladı. "Ne biliyorsun ki?"

"Sadece senin gibi yeteneklerin çok talep gördüğünü," dedi ofisinin karanlığına geri dönerken. "Bu yüzden arkanı kolla."

Uyarı niteliğindeki tavsiyeler karşısında ürperdi. Gregory Amberdash bu tür uyarıları hafife . Adam gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra Amberdash binasından hızla uzaklaştı, onun ve o uğursuz uyarının ulaşamayacağı bir yerde olduğu için mutluydu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Otobüs Kierse'yi evinden birkaç blok ötede indirdi. Geçirdiği geceye rağmen hâlâ dinçti. Normalde bir görevi bitirdiğinde, Ethan'ın rahatlatıcı varlığı, ne tür bir canavar ya da insan olursa olsun uykuya dalmasını sağlardı. Otobüs, eski Manhattan'ın son kalıntılarından biriydi. Kimse otobüs şoförleriyle uğraşmazdı.

Kendi sahasına adım attığında rahat bir nefes aldı. Houston Caddesi gecenin bu geç saatinde hareketliydi. Şehirdeki en sevdiği simitçi de dâhil olmak üzere tüm dükkânlar kapalıydı ama bu, Aşağı Doğu Yakası'nın saatler sonra canlanmasına engel değildi. Yerel çete Roulettes mahallede devriye geziyordu. Güneye, Delancey'e doğru ilerlerken pencerelerden kızlar sesleniyordu. Roulettes'in karargâhı, her zaman gittiği bodega ve Madame Colette's, simgesel bir genelev ve ev dediği yer arasındaki köşede durdu.

O, Ethan ve Gen genelevin tavan arasında yaşıyordu. Gen, Colette'in tek kızıydı ve Kierse ile Ethan onun iki gözde projesi, sonra en iyi arkadaşları ve şimdi de ailesiydi. İçlerinden birine ait olan her şey hepsine . Tanıştıkları ilk andan beri bu böyleydi.

Kierse evin ön basamaklarını tırmanırken ana girişte nöbet tutan ve yakasında bir kumarhane çipi bulunan Rulet'e sırtarak baktı. "Selam Corey. Bu gece Ethan'la planların olduğunu sanıyordum."

Corey Ethan'ın her şeyiydi. Corey'nin ailesi canavarların ortaya çıkmasından ve ekonomik çöküşten hemen önce Filipinler'den göç etmişti. Ailesinin onun için pek çok hayali vardı ama onlar öldükten sonra Roulette'lere katılarak kendi yolunu çizmişti. Geniş omuzları, iri kasları ve ciddi yüz ifadesiyle tam ona göre idi. Kierse, Ethan'la böyle bir çift olabileceklerini asla tahmin edemezdi. Ama Ethan'ın Roulette'lere yaptığı turlardan birinde tanışmışlar ve Corey anında aşık olmuştu. Ethan için bu kadar mutlu olmasaydı bu iğrenç olurdu.

Corey ona göz kırptı. "Planlar hâlâ geçerli. Yakında çıkıyorum. Küçük İtalya'daki festivale gidiyoruz. Sen ve Gen de geliyor musunuz?"

Kierse'nin kalbi festival düşüncesiyle küt küt atmaya başladı. "Bu saatte hâlâ ediyor mu?"

Sadece birkaç yıl önce, geceleri canavar vahşetinden hiçbir şey kurtulamazdı. Bırakın bir sokak festivalini. Gerçekten de tüm bunların diğer tarafına geliyorlarmış gibi hissediyorlardı.

"Evet," dedi parlak siyah saçlarını savurarak. "Eğer perilerin bu konuda söyleyecekleri bir şey varsa, bütün gece devam etmesi gerekiyor."

Güldü. "Oh, eminim."

Nimfler insanların tahammül edebildiği birkaç canavardan biriydi. Yaramaz küçük şeylerdi ama partilerde iyiydiler.

"Sen de gelmelisin. Senin için iyi olur."

Onu başından savdı. "Göreceğiz bakalım."

Corey başka bir şey söylemeden onun geçmesine izin verdi. Çalışma sırasında genelev

Saatler dünyada en sevdiği yer olmaktan çok uzaktı. Çoğu gece, seks işçilerinin sahte kahkahalarından ve sinsî bakışlarından kaçmak için yangın merdivenini kullanırdı.

Müşterilerinin gözleri ve elleri. Ama kiranın vadesi gelmişti ve bugün yapılabilecek bir şeyi yarına ertelemekten nefret ediyordu.

Oturma alanına adım attığında, evin lideri Madam Colette'in tüm zarafetine ve güzelliğine sahip dolgun kıvılcıklı saçlı bir kadınla karşılaştı. Yanında daimi ortağı ve Roulette'lerin başı olan Carmine Garcia oturuyordu. Sık sık yaşadıkları aşk ilişkisi herkesin bildiğinden daha fazlaydı. Onun için her şeyi asla geride bırakmayacağı gerçeği de öyle.

"Geç kaldın," dedi genelevdeki titreyen şöminenin yanındaki antika koltuktan.

"Her zaman, hanımefendi," dedi Kierse.

"Yararlı ol. Bana bir konyak daha yap."

Madam Colette, Kierse bir görevdeyken onu beklediğini asla kabul etmedi. Kierse bunu sorma hatasına düştüğünde, aptallığı yüzünden kulaklarını tıkamıştı -Colette'in, kızının tavan arasına aldığı bir velet için uyumaktan daha iyi yapacak işleri vardı- ama Kierse gerçeği biliyordu.

Yine de Colette'in kristal bardağına biraz daha konyak doldurdu. Hem de en

"Carmine, canım, işim var," dedi, kırmızı lake tırnaklarını ona doğru sallayarak.

Hatırı sayılır boyuna ulaştı ve melon şapkasını jöleli siyah saçlarının üzerine bıraktı. Açık kahverengi teni pürüzsüz ve lekesizdi ama oniks gözleri keskin ve hesapçıydı. Şehirdeki en büyük ve en acımasız çetelerden birini yönetmek için öyle olmalıydılar.

"Elbette," dedi Carmine, üç parçalı takım elbisesini düzeltirken. Işık, kravatındaki gümüş kumarhane çipi iğnesinden parlıyordu. Dudaklarını Colette'in sütlü bileğine değdirdi. "Sonra görüşürüz."

Adama el salladı ve ancak adam gittikten sonra, "Neden dayak yemiş gibi görünüyorsun, kızım?" dedi. Colette sandalyesinde arkasına yaslandı, parlak kırmızı perçemlerini açık ve çizgisiz alnından ve mavi gözlerinden dışarı savurdu.

Kierse ağrıyan omuzlarını yuvarladı. "Hâlâ dövüşmeye hazırım Colette."

"İyi bir kız gibi para için bacaklarını açsan daha iyi olur. Tüm bu kavga seni çöplükten çıkmış gibi gösteriyor. Ne evime ne de misafirperverliğime yakışıyor."

"Not edildi."

"En azından bana işe yarar bir şey getirdin mi?"

Kierse kira parasını masanın üzerine bıraktı ve Colette sırtıttı. "Tamamı ödendi."

"Aferin kızıma."

Madam kadehindeki konyağı karıştırdı. Yirmi yaşındayken Gen hastalığı geçirmişti ve hâlâ en önde gelen kadınlardan biri olmayı sürdürüyordu. Şehirdeki madamlar, selefinin yerini aldı ve genelevi yeni ihtişamına kavuşturdu.

"Başka bir şey var mı?"

"Sevgili kızım Genesis'e söyle, yarın öğleden sonra yine çadırdaki ona ihtiyacım olacak, olur mu?"

"Ona söylerim. İyi geceler, Colette."

Salondan çıktı ve görkemli merdivenlere doğru ilerledi. Geniş açık merdivenler cilayla parlatılmış, özenli tırabzanlarla süslenmişti. Geçmiş bir dönemin . Bu dört katlı binadan önce ev genelev olarak kullanılıyordu ve bunun yerine bazı varlıklı sosyete hizmet veriyordu. Şehrin bu kısmının toplumun süprüntüleri dışında birileri tarafından kullanıldığı zamanlar.

Kierse dişlerini sıktı ve tavan arasına tırmandı. Neyse ki sığınağına giden merdivenlerden çıkarken kimse onu rahatsız etmedi. Işıklar içeri girdiğinde loştu ve her şeyi gece yarısının farklı tonlarına büründürüyordu.

Gen yatağının üzerine yayılmıştı. Ethan kıyafetlerini çıkarmış ve Gen'in arkasına kıvrılmış, bakır rengi saçlarına yavaşça küçük örgüler yapıyordu. Kierse onları bu şekilde, dünya umurlarında olmadan görmeye bayılıyordu. Gen, bu genelevde büyümüşü ve her zaman bir gün oraya katılmak zorunda kalacağı beklentisi içindeydi. Ve Ethan, memleketi Hartford, Connecticut'ta kilise tarafından kabul edilmiş ve sonunda Manhattan'a gelmeden önce rütbelerini yükseltmişti. Sadece istismar edilmek ve zar zor kaçmak için.

Kierse ise bir çıkış stratejisine bayılırdı çünkü Gen onunkiydi. Jason onun loncadan ayrılmaya çalıştığını öğrenmişti. Öfkeden kudurmuş bir halde onu öldüresiye dövmüş ve ölüme terk etmişti. Hiç başarılı olamadığı tek çıkış. Sonra Gen onu bulmuş ve ona bir ev vermişti.

Bu odanın dışındaki dünya korkunç bir yerdi, ama sadece bu an için huzur buldular.

"Zor bir gece miydi?" Gen sordu.

Kierse, gıcırdayan ahşap zeminde adımlarken, "Eminim Ethan sana çoktan söylemiştir," dedi

Odanın ortasındaki eğitim tesisinin yanından geçip Gen'in ustalıkla yeniden döşediği yırtık pırtık turuncu kanepenin ve renkli desenli sandalyenin etrafından dolaştı. Gen'in tarot okuma gereçlerinin bulunduğu küçük, yuvarlak masayı devirmemeye dikkat ediyor ve Ethan'ın şu anda sağlığına kavuşturmak için baktığı bir düzine bitkiden uzak duruyordu. Ethan bu şeylere bayılıyordu ve Colette eğer Ethan bu bitkileri yetiştirmezse çok kızabilirdi.

Gen'in şifalı toniklerini yapmak için kullandığı bitkiler.

"Colette yarın seni festival çadırında istiyor."

Gen huffed. "Peki. Ama bana bu geceden bahset. Ethan işlerin kötü gittiğini söyledi. Bir canavar varmış."

"Evet. Öyle de denebilir." Kierse derin bir nefes alarak yandaki yatağa . Bu eğlenceli olacaktı. "Bir canavardı ama daha önce tanıdıklarımdan değildi."

Gen itiraz eder gibi bir ses çıkardı. Ethan'ı üzerinden iterek kızıl saçlarını başının tepesinde bir düğüm haline getirdi. Normalde çok sakın ve dingin olan

Yüzünde şimdi bir endişe titreşimi vardı. Gen'i endişelendirmekten nefret ediyordu ama bu bir tür mesleki tehlikeydi.

Ethan yatakların arasında ayağa kalktı. "Bunu sana söylemiştim." "Söyledin," dedi Gen. "Sadece sana inanmamıştım."

Kierse'nin hareketsizliğini fark edince sözlerini yarıda kesti. Gen yedi yaşından beri erken başlangıçlı makula dejenerasyonu nedeniyle görme yetisini yavaş yavaş kaybediyordu. Her iki gözünde de merkezi görüşünün büyük bir kısmı kaybolmuştu ama hala çevresel görüşünü koruyabiliyordu. Colette ona bir kez bakması için saçma bir doktor ücreti ödediğinde, nadir görülen bir hastalık teşhisi koymuşlar, tedavisi olmadığını söylemişler ve onu göndermişlerdi.

"Ne oldu?" Ethan sordu.

Burası onun dünyasıydı, sığınağıydı. Gardını tamamen indirdiği tek yer. Gen onların işaret eviydi. Üçü birlikte dünyanın bu parçasını kendilerine ayırmışlardı. Gen'e ihtiyaçları vardı.

Bir madamın kızının, bir papaz yardımcısının ve bir hırsızın beklentisiz yaşayabileceği bu eve ihtiyaçları vardı. Ve o her şeyi mahvetmek üzereydi.

"İki şey var: Bir, bana iş teklif etti, iki, sihri var." "Sihir mi?"

Gen, Ethan'ın "Ne işi?" diye sormasıyla aynı anda söyledi. "Evet, sihir," dedi Kierse.

"Ve sen ona inanıyor musun?" Ethan sordu. Kızın gözleri ona kaydı. Üçlünün en genciydi, uzun boylu, kıvrak ve güzeldi. İstese genelevde, alt katlarında çalışan işçilerin hepsinden daha fazla para kazanabilirdi. Yüzünün bir tarafındaki yara izi bile onun ne kadar çarpıcı, çarpıcı ve çekici olduğunu gölgeleyemezdi.

Omuz silkti. "Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım ona inanmazdım."

"Ama o zaman bir tür canavar mı?" Gen bu olasılığı düşünürken kaskatı kesilerek sordu. "Canavar Anlaşması'na tabi değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Kierse.

"Ama her canavar türünden bir temsilci öne çıktı ve imzaladı. Bu onların bizi öldürmesini engelliyor, bizi koruyan tek şey bu. güvenli."

Kierse anlaşmanın şartlarını biliyordu. Canavarlar, daha iyi bir dünyaya sahip olmak için farklılıklarını bir kenara bırakmaları gerektiği konusunda insanlarla hemfikir di.

Bir kenara. Canavarlar cinayet de dahil olmak üzere insan kanunlarına tabi olacaklardır.

Ve canavarların insan yasalarını ihlal etmediği sürece insanların canavarların işine karışması yasaktı. Bu da Kierse'nin bu gece yaptığı gibi bir canavarın evine zorla giren bir insanın öldürülebileceği anlamına geliyordu. Soru sorulmadan. Bu, canavarlara çoğu insanın rahat ettiğinden daha fazla özerklik veriyordu, ama bu bir uzlaşmaydı.

"Dürüst olmak gerekirse, buradaki endişelerimin en küçüğü bu." Kierse kalktı ve arkadaşlarından uzaklaştı.

"Ne tür bir iş bu Kierse?" Gen sordu.

"Tehlikeli türden," dedi Kierse sertçe. "Çok kötü canavarlardan çok güçlü bir şey çalmak. Yeraltında takipçileri olan türden."

Gen yutkundu. "Oh, Kierse."

"Ve para bir sorun değil. İş bitirdikten sonra buradan çıkmak için ihtiyacımız olan tüm emniyet ve güvenliğe sahip."

"Bu Torra'yla mı ilgili?" Ethan fısıldadı. Gen elini tutarak onu susturdu.

Kierse yüzünü buruşturdu. Torra hakkında konuşmazdı ve şu anda da kesinlikle .

Eski kız arkadaşı olan kara mayınına dokunmak , "Nereden hakkında daha fazla şey biliyor olabilir," dedi.

Geçmiş hakkında çok az şey biliyordu. Annesi doğum sırasında ölmüştü. Kısa bir süre babasıyla yaşamıştı ama babası onu erken yaşta terk etmişti. Bir gün okula yürüyerek giderken, ertesi gün babası gitmişti. Sokaklarda yaşadığı zorluklar, geriye kalan her iyi şeyi silmişti. Onun yüzünü ya da sesini bile hatırlayamıyordu. Anıları bomboştu.

Onlardan aldığı tek şey kolyesiydi.

Sokaklarda bırakılmış ve kendi başının çaresine bakmayı öğrenmişti. Ancak Jason onu mutlu bir şekilde yankesicilik yaparken bulduğunda işe alınmıştı. Sonra, onun hırsızlık loncasına girmiş. Onunla birlikte yeteneklerini geliştirmiş ve onun acımasızlığına karnına sapladığı bir bıçakla karşılık vermişti. İyi ki kurtulmuşum.

Bu sadece onun zaten yetenekli olduğunu kanıtlıyordu.

Geride kalan ebeveynleri onu bugün olduğu kişi haline getirmişti. Babası ona dayanıklılığı mı öğretmişti? Güçlerini ona annesi mi vermişti? Hiçbir şeyi yoktu.

ve ona kendisi hakkında daha fazla şey öğretebilecek kimseyi tanımıyordu ... şimdiye kadar. Daha önce başına gelenler zaman içinde kaybolmuştu.

Ama belki de şimdi değildi. Tam da bunu söylemek için ağzını açmıştı ki aşağıdan gelen çığlıkları duydu.

Corey odaya daldı ve "Çete baskını!" diye bağırdı. "Ne oluyor be?" Ethan şok içinde konuştu.

"Çete baskını," diye tekrarladı. "Seni buradan çıkarmamız gerek! Kızlara yardım etmeliyim." Ethan'ın dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Sağ salim çık."

"Yapacağız," dedi Ethan, Corey çoktan tavan arasından hızla çıkarken bile ona doğru uzanarak.

Kierse hemen harekete geçerek Ethan ve Gen'i binanın arka tarafındaki yangın merdivenine götürdü. Tüm bu süre boyunca zihni dönüp duruyordu. Bir çete saldırısı mı? Hangi çete Colette'in evine saldıracak kadar aptal olabilirdi? Ruletler bu bölgelerdeki diğer faaliyetlerin çoğunu korkuttu. Çok az

Onlara karşı çıkabilecek çeteler.

Bundan daha fazlasını düşünecek zamanı yoktu. Arkadaşlarını genelevden çıkarıp güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

Kierse etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra Gen'in pencereden çıkmasına yardım etti.

"Git," dedi Gen sinirli bir şekilde. "Ben aşağı inebilirim."

"Ethan?" Kierse yangın merdiveninden aşağı inerken seslendi.

"Arkadan geliyorum."

Uzaktan gelen silah seslerini ve içeriden gelen çığlıkları duyabiliyordu. Yıllardır burada yaşıyordu ve buradayken yerel çetelerle çatışmalar olmuştu, Müşterilerle yaşanan anlaşmazlıklar ve yeni işçilerle yaşanan aksaklıklar dışında hiçbir zaman gerçek bir saldırı olmamıştı. Sığınağı basılmıştı ve çok öfkeliydi.

Kierse son birkaç metreyi kaldırıma bırakmadan önce kaçış yollarının açık olup olmadığını kontrol etti. Gen ayaklarını aşağı sarkıtmış, kararsızca merdivene uzanıyordu. Neyse ki annesini görmemek için Ethan kadar sık yangın merdivenini kullanıyordu. Ama bu Kierse'in onun için daha az endişelenmesine neden olmamıştı.

Bu durum onu tedirgin bir şekilde ayaklarının üzerine çökertti. Ethan merdivenin yarısını kendisi atlayarak kolaylıkla yanlarına indi.

Ethan, Kierse ile görevlerinin yanı sıra Colette'in ayak işlerini yapıyor, mesajlarını iletiyor ve Roulette'lerle ilgileniyordu. Çoğu zaman Sabahları vücudunu ter içinde bırakıyor, uzun ve yağsız kaslarını güçlendirmeye çalışıyordu. Kierse onun yanında olduğu için hiç Gen'in aralarında olduğu zamanki kadar minnettar olmamıştı.

"Nereye?" Ethan sordu.

Kierse hemen, "Festival," diye cevap verdi. "İnsanlar örtünüyor."

Ethan başını salladı ve Küçük İtalya'ya doğru ilerlerken Gen'in elini tuttu.

Köşeyi dönerlerken bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Ensesindeki tüyler diken diken olurken içgüdüleri devreye girdi ve huzursuzluk karnına doğru kaymaya başladı. Bu duyguya doğru eğildi. Bu her neyse, ona verdiği avantaj her neyse, ona doğru kayd. Odak noktası bir sonraki dönüşe odaklanmıştı ki, bir silah kenarın etrafından dolanıp doğrudan yüzüne doğrultuldu.

Gen çığlık attı. Ethan'ın nefesi kesildi. Kierse o anda gerçek zamana döndü ve davetsiz misafir onlara doğru hızla ilerlerken ona doğru adım attı. Sadece bir saniye kala silahın yanından uzandı ve elini kararlı bir şekilde adamın bileğindeki narin kemiklere indirdi. Silah birkaç metre ötede yere düşerken adam küfretti.

Soru soracak zaman yoktu. Bu adamın kim olduğunu merak edecek zaman yoktu. Silah devre dışı kalmıştı ama adamın gücüne karşı kendisinininkinin yarışması pek de iyi görünmüyordu. Dövüşebilirdi ama bunun için yaratılmamıştı ve mecbur dövüşmek istemiyordu. Gizlilik her zaman onun yöntemi olmuştu. Gizli kalmak, fark edilmekten kaçınmak ve her şey başarısız olursa kaçmak. Teke tek dövüşte bu dev gibi adam onu kesinlikle alt ederdi.

Bu yüzden Kierse adamı itmeye çalışmak yerine kendisine yaklaştırdı. Karışıklık anında dizini adamın kasıklarına olabildiğince hızlı ve etkili bir şekilde geçirdi. Adamın nefesi kesildi ve yere yığıldı.

Kaybedecek zaman yoktu. Kierse, Gen ve Ethan'a doğru döndü ve tek kelimelik bir yönergeyle bağırdı. "Koşun!"

Yedinci Bölüm

Kimseye iki kez söylenmesine gerek yoktu.

Gen ve Ethan adamın yanından hızla geçtiler. Kierse de hemen arkalarındaydı. Omzunun üzerinden bir kez baktı ve adamın ayağa kalkmak için çabaladığını, bunu yaparken de emirler yağdığını gördü. Adamın görüntüsü zihnine kazındı. Tamamen siyah giyinmişti ve saçlarını gizleyen bir beresi vardı. Bir metreyi aşkın boyu, kırmızı yanakları, zümrüt yeşili gözleri ve çarpık bir gülümsemesi vardı. Ceketinin yakasına bir meşe ağacı rozeti iliştirilmişti. Bu bir Druid miydi? Brooklyn'li bir çetenin Roulette'lerle ne alıp veremediği vardı ki?

Cevapları beklemeye hiç niyeti yoktu. Açık geceye doğru koşarak arkadaşlarının önüne geçti ve Grand'a doğru yola çıktı. Hiç kimse Genelevin kargaşasından kaçıp festivalin dış mahallelerine geldiklerinde konuştular. Burada en azından kalabalığın gürültüsü içinde kaybolabilirlerdi.

Kara rağmen binlerce insan dans etti, içti ve eğlendi. Küçük İtalya'daki Mulberry Caddesi'ni kaplayan çadırlardan yiyecek, içki, seks ve servet satın aldılar. Maskeler, kostümler ve şenliklerle dolu eski bir karnavaldı. Periler, rengârenk saçlarıyla sadece kısmen uyum sağlayarak toplantının etrafında uçuşuyordu. Hem ruhani güzellikleri hem de ilham perilerini andıran ilhamlarıyla bir partide hoş bir görüntüydüler, ancak canavarlardı ve bir insanın en son isteyeceği şey bir perinin, o yaramaz küçük şeytanların kötü tarafında olmaktı. Ama en azından bu gece, Antlaşma'nın geçerli olduğu ve her şeyin yolunda gittiği görülüyordu. Yine de bu gece karanlıkta başka tehlikeler gizleniyordu.

Gen'in elini kavrayan Kierse kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi. Normal festival gecelerinde burada, Gen'in kristal bir küreye bakıp el falı ve tarot bakarak para kazandığı genelevin dönen pembe, mor ve turuncu çadırında olacaklarına inanmak zordu. Ona yakın insanlar sadece tarot kartlarıyla şansının yaver gittiğini biliyordu ve sadece

onunla konuşuyordu ama bunu *başka* kimse bilmiyordu. Bu onun kendi çalma şekliydi. Ve Gen, topluluklarında saygı görmesi için yeterince doğruluk kazanmıştı. Sadece Colette'in kızı olduğu için değil, Peygamber Hanım Genesis olduğu için de. Gerçeğin yarısı için saçma bir unvan.

Dünya karanlığa gömülmüştü. Kar taneleri eğlenenlerin üzerine düştü.

"Ne yapacağız?" Ethan nefes nefese kaldı.

Gen ona karşı ürperdi. O kadar genç ve çelimsiz görünüyordu ki, kar taneleri sanki kuştüyü bir yastık patlamış ve her şeyin üzerine beyaz tüyler saçmış gibi sokakları kaplarken orada duruyordu. Bu onun boyunu aşıyordu. Tipik komuta yeteneği buharlaşmıştı.

"Kierse?" Gen söyledi.

"Takip edildiğimizi sanmıyorum," dedi Kierse. Sokaklardaki satıcıları inceledi ve tanıdık yüzler görmedi. Geri döndüğünde Roulette'lerle neler olduğu hakkında konuşacaktı. "Hadi gel. Bunu beklemek için bir yer bulalım."

Kierse dönüp duran insan kalabalığının arasından dirsekleriyle ilerledi. Zor olacak kadar yoğun ama bir yol buldu. Etrafını inceledi, kendisiyle en yakın çıkış arasındaki insan sayısını tahmin etti ve bir sonraki boş kabine giden bir rota belirledi. Tüm bunlar olurken Gen'in titreyen elini kavradı ve Ethan'la birlikte onu arkasından çekti. Öpüşen bir çiftin ve mavi-yeşil saçlarını parmağında döndüren bir perinin etrafından dolandılar.

Neredeyse varmışlardı ki iri yarı bir siyah kadın Kierse'in önüne çıktı.

"Gidecek hiçbir yer yok." Aksanı kalın ve açık bir şekilde yabancıydı. Zengin bir İrlanda aksanıydı. Boğazında bir meşe ağacı dövmesi vardı.

"Druid," diye tısladı Kierse.

Kadın dişlerini gösterdi. "Patron zamanının dolduğunu söylüyor." "Ethan," dedi Kierse alçak sesle. "Gen'i koru."

Kierse onun bunu yapıp yapmayacağını görmek için beklemedi. Kadının bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin ederek zamanın yavaşlamasına izin verdi. Eğer etrafından dolaşmak işe yaramazsa o zaman içinden geçmek zorunda kalacaktı. Tekrar tekrar uyguladığı tüm o teknikleri kullanacaktı.

Kierse dişlerini sıktı, kolundan bir bıçak çıkardı ve kadının göğsüne doğru bir bıçak darbesi indirdi. Kadın bıçağın ulaşamayacağı bir yere sıçradı.

Kierse'in bıçağını aldı ve kendi bıçağından iki tane çıkardı. Bu kadın Kierse'in nasıl dövüşüleceğini bildiğini tahmin etmemişti. Kavgacı ve hızlıydı ama bir maraton koşucusundan çok bir sprinter gibiydi, bu yüzden bu işin çabucak bitmesi gerekiyordu.

Kierse sık nefes alarak ve kollarını içeride tutarak kadına yaklaştı. Kadın önce saldırdı, bıçaklarından birini ileri doğru savurdu. Kierse aniden döndü. Darbeyi savuşturdu ve kendi kılıcını yukarı doğru çekti. kadını kolundan yaraladı. Kadın akıcı bir şekilde hareket ederek onu tekrar yere sermeye çalıştı ama Kierse onun için hazırды. Ona bir kez daha vurdu ve bıçağını kadının açıkta kalan kalçasına doğru sürükledi.

Kierse avantajını kullandı. Kadın dönerek Kierse'nin bıçağının çekildi ve ardından kendi bıçağını Kierse'nin kaburgalarına doğru doğrulttu.

"Solun!" Ethan bağırdı.

Kierse onun sesiyle sarsıldı. Hareket etti ama yeterince hızlı değildi. Bıçak sol kaburgasını dışa doğru keserek kan akıttı.

Acı yan tarafına doğru kükrerken tısladı. Kaybedemezdi. Şimdi kaybedemezdi.

Kimsenin onlara aldırış etmemesi şok ediciydi. Kamuya açık bir alanda kavga etmeleri ve sokakta kan akması önemli değil. Belki Yukarı Doğu Yakası'nda olsa birileri çığlık atıp kaçardı. Kavga, burada sık rastlanan bir durumdu - insanların rahatsız olamayacağı kadar çok kavga vardı. Sadece silahlar çekildiğinde ya da dişler ve pençeler ortaya çıktığında kaçmayı biliyorlardı.

Kierse'nin nefes alış veriş i yoğunlaştı. Kalbinin göğsünden çıkıp boğazına doğru hızla çarptığını hissedebiliyordu. Ağır çekime geçmeye çalıştı ama çoktan tükenmişti. Çok fazla adrenalin çok hızlıydı. Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Nefes almak için bir an. Ama buna sahip değildi.

"Her şey bitti. Teslim ol ve söz veriyorum çabucak halledeceğim," diye mırıldandı kadın.

Kierse onun tuzağına düşmeyi reddetti. Koruması gereken insanlar vardı. Ona güvenen insanlar. Kadın onun sinirlenmesini ve hata yapmasını istiyordu. Tek hata bu işi daha önce bitirmemiş olmasıydı. Diğer Druidlerin de bu kadını buraya kadar takip ettiğini varsaymak zorundaydı. Ve eğer ilk saldırgan onları yakalarsa, en azından ikiye karşı bir olacaktı. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Bu olasılıklar.

Kierse pes ediyormuş gibi derin bir iç çekti. Kadına bir kez başını salladı ve bıçağını hafifçe yanına doğru bıraktı. Sonra da

Yemi yutup yutmayacağını görmek için bekledi. Kadın her zamanki gibi onun kolay bir av olduğunu düşünerek üzerine atladı.

Kadına yaklaşıp yaklaşmaz Kierse bir anda dönerek kadının kolunu kavradı ve bileğini patlattı. Kadın boğuk bir nefesle bıçağını düşürdü. Kierse elini kadının böbreğine, onu dizlerinin üzerine düşürecek kadar sert bir şekilde vurdu. Ve kadın yere düştüğünde Kierse bıçağının kabzasını kadının şakağına vurdu. Kadın bir patates çuvalı gibi yere yığılmadan önce bir an sallanmış.

"Vay anasını," diye bağırdı Ethan.

"Kierse," dedi Gen giderek artan bir telaşla.

Kierse arkadaşlarına dönerek, "Daha fazlası var mı bilmiyorum," dedi. Her şey çok hızlı olmuştu ama yine de her şey çok uzun sürmüştü. "Harekete geçmeliyiz." Gen'in elini tekrar kavradı ve koşmaya başladı.

"Neden peşimizdeler?" Ethan nefes nefese kaldı.

Kierse bunun bir Rulet sorunu olduğunu düşünmüştü ama kadın patronun onun ölmesini istediğini söylemişti. Druidlerin başı neden onun istesin ki? Hem de geneleve ve Roulette'lere açık savaş açacak kadar ölmesini istemek bir yana? Değişen tek bir şey vardı, Graves.

"Siktir," diye tısladı. "Amberdash bu gece onun binasından çıkarken arkamı kollamamı söyledi."

"Bu sana iş teklif eden adamla mı ilgili?" Ethan gülerek dans eden üç kişinin arasından sıyrılarak kuşkuyla sordu.

"Ölmeni mi istiyor yoksa bunlar *onun* düşmanları mı?" Gen, kalabalığın arasına girip çıkmaya devam ederken nefes alıp vermelerinin arasında sordu.

Amberdash'ı olduğu gibi kabul etmişti ama bunun düşmanların güvenli evine saldıracağı anlamına geleceğini düşünmemişti.

"Sadece ... acele et."

Kierse peşlerinde daha fazla Druid varsa ne yapacağını bilmiyordu ve o kadına bakılırsa, olduğunu varsaymak zorundaydı. Daha fazla insanla başa çıkamazdı. Koşacak enerjisi bile yoktu. Ve bunun arkadaşları için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bu onları ikincil hasar mı yapıyordu?

Bu düşünceyle göğsünde şiddetli ve ölümcül bir şey açıldı.

Hayır. Onlar onun arkadaşları, ailesi, eviydi. O bir şey yapmazdı hata yaptı. Saldırganların arkadaşlarının saçının teline dokunmasına izin vermeden onları *öldürecekti*.

"Bir fikrim var," diye atıldı Kierse, iki kişinin arasına dalarken bileğindeki keskin acıyı görmezden gelerek. "Beni takip edin. Bu karmaşadan çıkın."

Yenilenmiş bir enerji patlamasıyla, insan kalabalığının arasından kuzeye, NoHo'ya doğru hızla ilerledi. Gen onun arkasında derin nefesler aldı. Kierse ve Ethan eğitilmiş olsalar da Gen yumuşak ve uysaldı. Onun uzmanlığı başka alanlarda yatıyordu. Kierse bugüne kadar bunu hiç umursamamıştı.

"Ben iyiyim. Devam et," dedi Gen pantolonunun arasından.

Bu yüzden Kierse şimdiki zamana odaklandı ve Prince'in yanından hızla geçerek bir sonraki soldan Lafayette'e bağlanan çoğunlukla boş ara sokağa girdi.

Kierse, Ethan ve Geni önüne itti. "Devam edin!"

Onları diğer taraftan çıkarabilirse, onlar kaçarken saldırganla yüzleşebilirdi. Onlar sokağın sonuna doğru koşarken, gecenin içinde bir fener gibi onu çağıran açıklığı görebiliyordu. Sonra, açıklıktan yirmi adım kadar uzakta, ilk adam yollarına çıktı. Ve silahını geri almıştı.

İlk kurşun yerden sekerek Kierse'i kıl payı ıskaladı. Ethan ikisini de tuğla duvara doğru yanlamasına fırlatıp yoldan çekerken Gen haykırdı.

Gen'in kapalı bir kapıdan içeri girmesine yardım ederken Kierse Ethan'a, "Çekil gözümün önünden," diye bağırdı.

Kierse kendi siperini bulduğunda, botundan silahını çıkardı ve saldırganı nişan aldı. Sokağın ağzında silüet halinde duran ilgili tek bir belirgin şey bile seçemiyordu.

"Silahını indir," diye hırladı. "Önce sen," dedi kadın.

"Bizi eğlenceli bir kovalamacaya sürükledin ve Orla'yı alt ettin. Eğer biraz sinir bozucu olmasaydı, çok etkileyiciydi."

"Neden buradasın?" Kierse sordu. "Neden bizim peşimizdesiniz?"

"Onlar değil. Sadece sen," dedi adam ona doğru gelmeyen bir . "Düşmanla çalışıyorsun. Bu da yok edilmen gerektiği anlamına geliyor. İş için. Anladın mı?"

Kierse'nin midesi bulandı. Demek Graves'le ilgiliydi. Birisi onun evinde olduğunu öğrenmişti. Ön kapıdan çıkıp gitmişti. Sokağın ağzında ikinci bir adam belirdi. "Seni köşeye sıkıştırdım."

Kierse silahını yeni adama doğru çevirdi. "Eğer teslim olursam, arkadaşlarıma gitmesine izin verecek misiniz?"

"Onlarla işim olmaz. Sadece kaçmaya devam edersen onları öldür. Seçeneklerinizin tükendiğini düşünürsek, şimdi bunu yapmak için en iyi zaman." "Hayır, Kierse," diye bağırdı Gen.

"Kesinlikle olmaz!" Ethan söyledi.

"Declan, ciddi olamazsın," dedi ikinci adam. "Gitmelerine izin verirsen Lorcan seni burnundan göbeğine kadar deşer."

"Kapa çeneni Cormac," diye tersledi Declan. Silahını doğrultarak Kierse'ye arkadaşlarının dışarı çıkmasını söyledi.

Lorcan. Gen ve Ethan artık tehlikede olmadığında kullanmak bu ismi bir kenara not etti.

"Kierse," dedi Ethan, sesi artık ancak fısıltıyı geçiyordu.

İki Druid birbirleriyle tartışıyordu. Onun bu binayı rastgele seçtiğini düşünüyorlardı. Sanki çoktan yenilmiş gibi davranıyordu. Sanki gerçekten arkadaşlarını onlara teslim edecekmiş gibi.

"Şimdi," dedi ilk adama doğru bir mermi gönderirken.

Ethan kapıyı çekerek açtı ve Gen'in elini kendi içine alarak hızla içeri girdi. Kierse de düştü. Kapıyı yeniden için fazladan bir saniye harcadı ve sonra tanıdık apartmana doğru koşmaya başladı. Eski bir erkek arkadaşı daha güvenli bir semte taşınmadan önce birkaç ay burada yaşamıştı. Kierse hiçbir düzeni unutmazdı.

Ana girişe doğru koşarlarken, kırılan camların ve fayanslara vuran botların sesi peşlerini bırakmadı. Ot içen bir grup adam, yanlarından hızla geçip çok daha işlek olan Houston Caddesine çıktıklarında posta kutularına çarptı.

Kierse elini uzatarak ilk uygun taksiyi işaret etti. O yapmadı Arkadaşlarını arka koltuğa tikiştırıp peşlerine düşmeden önce fahiş fiyatı düşünecek zamanı oldu. Declan ve Cormac kaldırıma elleri boş inip taksi uzaklaştığında kapıyı çekip kapattı.

"Nereye?" sordu adam sabırsızca, sanki az önce üçlünün içinde bulunduğu tehlikenin farkında değilmiş gibi.

Ethan ve Gen soru sorarcasına Kierse'ye baktılar. Geneleve geri dönemezlerdi. Orası güvenli değildi. Bu artık çok açıktı. Sadece tek bir seçenek vardı.

"Five Points," dedi.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Taksi nihayet Five Points'ten bir blok durduğunda, kadın konuşmadan ücreti koltuğa fırlattı, kapıyı sarsarak açtı ve dışarı fırladı. Önce Ethan'a sonra da Gen'e kapıyı tuttu. Ethan Gen'e sarıldı, gözleri zorlukla bastırılmış bir dehşetle açılmıştı. Gen'in durumu daha da kötüydü. ama onun dışında sürücü normal sakinliğine geri dönmüştü. "İyi miyiz?" Kierse sordu.

Ethan ve Gen başlarını sallamadan önce birbirlerine baktılar. Gen, Kierse'nin elini tuttu. "İyi misin?"

Kierse omuz silkti. "Hadi gidelim."

Arkadaşlarının arasına girdi.

"Bütün bu olanlar çok ." Ethan'ın başı öne eğildi ve ellerini ceplerine soktu. "Colette'e geri dönemeyiz. Başımıza gelenleri ona anlatmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Ve Corey'ye." Ethan paniklemiş görünüyordu. "Çok endişelenecek."

"Annem müthiş bir kadındır," dedi Gen. "Ve Corey onun bizi sokaklara gönderiyordu. Bu gece çok fazla endişelenmeyecektir. Her şey yoluna girecek."

"Ama onlarla nasıl irtibat kuracağız? Bir telefonumuz bile yok."

Kierse bir nefes verdi ve söylemekten nefret ettiği o sözleri söyledi. "Nate ne yapacağını bilir."

Çünkü Nate O'Connor'ın her şeye bir çözümü vardı. Bu yeni ikilem için de bir çözümü olacağından emindi. Ve aklında güvenlik ve iletişimden daha fazlası vardı.

Gen, "Emin ellerdeyiz," dedi.

"Ama burası evimiz." Ethan hepsinin aklından geçen düşüncüyü fısıldadı.

"Biliyorum," dedi Kierse.

Ve ondan sonra sessizliğe gömüldüler. Evleri alınmıştı ama en azından birbirlerine sahiptiler.

Kierse grubu köşeyi dönüp 10^{uncu} Sokak'tan aşağı, Five Points'in zemin katını oluşturan dev depoya doğru yönlendirdi. Adı On dokuzuncu yüzyılda Beş Nokta Çetesi'nin hakim olduğu Manhattan'ın aşağısındaki ünlü Beş Nokta mahallesine bir saygı duruşuydu. Beş kurt sürüsünün bir araya gelmesiyle oldukça iyi örtüşüyordu. ünlü kurt adam alfası Nate O'Connor yönetimindeki Canavar Savaşı. Canavarlar, Antlaşma yürürlüğe girmeden önce bile onun mülkünde insanlarla barış içinde kaynaşmıştı. Burası canavarlar ve insanlar için bir gelecek görenler için uzun zamandır güvenli bir sığınaktı ve bugün de öyle olmaya devam ediyor.

Dış cephesi siyahtı, üzerinde parlayan büyük mavi bir tabela ve binanın etrafını saran bir çizgi vardı. Arka tarafa geçip sıralarını beklemeye başladılar, Kierse sabırsızlıkla ayağını yere vurarak caddenin karşısındaki parkta devam eden uyuşturucu alışverişini izliyordu.

Birkaç dakika sonra ön tarafa ulaştılar. Koruma görevlisi üçlüyü bir aşağı bir yukarı süzdü ve "Canavar Anlaşması'na uyuyoruz" yazılı bir tabelayı işaret etti.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Biz iyiyiz," dedi Kierse ona. "Sadece Nate'i görmeye geldik. Bu gece burada mı?"

"Bilmiyorum," dedi adam. "Onu görmedim. Sen iyisin."

Kierse giriş ücretini ödedi ve içeri girdi. Burası canavar gibi bir binaydı. Eskiden büyük bir depo olan yer, ağzına kadar dans eden insanlarla dolu, hareketli bir gece kulübüne dönüştürülmüştü. Ethan'ın yüzü mekânın savurganlığı karşısında aydınlandı. Kabul etmek istediğinden daha çok bir parti çocuğuydu - genç, güzel ve her şeye açık.

Yine de burada Corey ile birlikte olmayı tercih ederdi.

Kierse, Ethan'la nasıl bu kadar benzer şeyler yaşadıklarını ve Ethan'ın duygularını kollarına takarak dışarı çıktığını, kendisinin ise içine kapanıp kırıldığını anlamıyordu.

Gen, "Buranın bir enerjisi var," dedi.

. Five Points gece kulübüydü. Eskiden bundan daha da kalabalıktı ama sokak festivalleri yeni bir rekabetti.

"Tanrı'ya şükür dolunay değil," diye homurdandı Kierse. "Her yer tamamen kilitleniyor."

Ethan ürperdi. "Bu kötü bir zamanlama olurdu."

Kurtadamlar istedikleri zaman yer değiştirebilirlerdi ama dolunayı çevreleyen üç gecede başka seçenekleri yoktu. Bu hayvani bir şeydi ve yollarına her şey ölüme mahkûmdu. O üç günde sokakların sessizliğe büründüğü zamanları hatırlıyordu. Kapılar kilitlenir, iş yapılmaz, bile çıkmazdı. Nate'in alfa olmasıyla, Canavar Anlaşması'na uymak için kendilerini kilitlediler.

" gel. Nate'i bulalım."

Kulübün içinden geçerken aralarına Gen'i koydular. Festival boyunca yaptıkları eğlenceli yarıştan sonra kalabalık her zamankinden daha bunaltıcıydı.

Kierse çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerini dikti.

Bara vardıklarında, dekolteli bedenine Dehşet Lordları'nın sembolü olan beş yıldızlı bir hilal iğnesi iliştirmiş olan sarışın barmenle konuşmak için eğildi.

"Hey, Nate içeride mi?"

Kadın iki kadeh doldurdu, önündeki çiftte uzattı ve Kierse'ye dönmeden önce parayı aldı. "Nate'i mi istiyorsun? Onu nereden tanıyorsun?"

"Biz arkadaşız."

"Nate herkesle arkadaş," dedi gülerek. "Daha spesifik olmanız gerekecek."

"Ben onun küçük kız kardeşiyim."

Barmen onu kontrol . "Nate'in hiç kız kardeşi yok. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Şehirdeki en aşırı korunan kadın olurdu. Ama seninle Maura'nın etrafında dolaşırsa, taşaklarını alırım."

Kierse homurdandı ve barın üzerine bir ellilik bıraktı. "Maura'nın peşinde koşsaydı onu ben öldürürdüm. Daha çok iş arkadaşşı gibiyiz. Söyle ona Kierse

McKenna burada."

"Kierse McKenna," dedi kadın parayı cebine koyarken takdirle.

"Hakkınızda çok şey duydum."

"Artık var mı?" Kierse bunun iyi bir şey olup olmadığını asla bilemezdi. Kadını tanımıyordu ama kurtlarla birlikte olalı bir yıl olmuştu.

"Evet, Finn benim erkek arkadaşım ve ikinizin eskiden patron için birlikte çalıştığınızı söyledi."

"Bu ismi uzun zamandır duymamıştım," dedi Kierse. Finn onun en önemli adamıydı. O ve Ronan, Nate'in çevresinin üst yer alıyordu.

"Ben Cara. gel." Barın üzerine bir bez attı. "Patronun ne yaptığına bakacağım."

Cara arka tarafa geçmelerini sağlayan mandalı kaldırırken Kierse başını arkadaşlarına doğru eğdi. Bir servis kapısından geçip merdivenlerden yukarı çıktılar.

Cara kapıyı iki kez çaldı. "Patron, bunu görmek isteyeceksin."

"Rahatsız edilmeyeceğimi söyledim," diye bağırdı Nate, dudaklarında vahşi bir çatık kaşla kapıyı iterek açarken.

Gözleri bir anda Cara'dan Kierse'e kaydı ve gözleri büyüdü. Kız ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Hey, Nate."

"Sikeyim! Kierse McKenna Five Points'te."

Kierse onu gördüğünde gülümsemesinin genişlemesine engel olamadı. Nathaniel O'Connor otuzlu yaşlarının başındaydı, orta boyluydu ve kaslıydı. Hasat ayından fırlamış gibi esmer bir teni ve ela gözleri vardı. Saçları kestane kahverengisi, kısa ve kıvrıkcıktı; dilinde karizmatik bir eğim ve O'Connor'a özgü o ölmeye değer gülümsemesi vardı. Kurt adam olduğunu öğrenmeden önce bile ele avuca sığmaz biriydi, tüm sahiplenici, yırtıcı ve öfkeli saçmalıklarıyla.

Nate'in babasının ailesi nesillerdir güçlü İrlandalı gangsterlerdi, ama sonra Nate savaş sırasında dönüşmüştü. Çete çökmüş ve Nate alfa olarak ortaya çıkmış, etrafındaki Manhattan kurtlarını Dehşet Lordları olarak birleştirmişti. Kierse kendi dünyası yıkılana kadar yıllarca onunla birlikte işlerde çalışmıştı. Bir yıldan uzun bir süre önce

Yollarını ayırmışlardı ama onu görmek çok güzeldi. "Geri döndüm."

Adam kucaklamaya çalıştı ama kadın sarılmaktan vazgeçti.

"Tamam. Tamam," dedi gülerek.

"Beni özlediğini biliyorum." Gözleri kızın vücudunda gezindi ve bir bakışta kızın durumunu ölçtü. Alçak sesle ıslık çaldı. "Görünüşe göre iyi bir gece geçirmişsin."

"Bir de bana sor."

Nate'bir yıldır konuşmamıştı ve onu tekrar görmek, aralarında örülmüş olan bağları hatırlattı. Gen, Kierse'yi kurtardıktan sonra, Colette onu güvenli bir şekilde hırsızlık oyununa geri döndürmek istemişti. Amberdash tehlikeliydi; bu gece bunun kanıtıydı. Ama bir arkadaşı vardı,

yerel bir alfa kurt adam, bazı işlerin yapılmasını istiyordu. Kierse hemen kabul etmişti. Kolay işlerdi, gözleri kapalı yapabileceği şeylerdi, ama onu nasıl açıklayacağını bilmediği şekillerde değiştirmişti.

Artık Nate'in onu çatıdan atacağını ya da bir işin ortasında ölüme terk edeceğini düşünmüyordu. Birdenbire ona güvenebileceğini fark etmişti. Sonra onun dünyasında bir demirbaş haline gelmişti.

Torra'ya kadar.

Ta ki her şey dağılana kadar.

"Gen ve Ethan'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi Nate Ethan'ın elini sıkarken.

Ethan, "Seni tekrar görmek güzel, Nate," dedi.

"Peygamber Genesis," dedi Nate bir kurt sırtışıyla. Bir kolunu şefkatle ona doladı.

"Hey Nate," dedi Gen utangaç bir sesle.

"Kierse'nin her arkadaşı benim de arkadaşımıdır," diye açıkladı. "Colette'in herhangi bir arkadaşı demek istiyorsun," diye düzeltti Ethan. "Hey, burada hepimiz aileyiz."

Nate o kadar sade biriydi ki kimse onun Dehşet Lordları' başı olduğunu tahmin edemezdi. Ama Kierse onun kalbinde sadece bu şehir için en iyisini istediğini biliyordu.

"Teşekkürler Cara," dedi Nate. "Hepsi bu kadar."

"Elbette. Tanıştığımıza memnun oldum Kierse," dedi Cara ve sonra ortadan kayboldu.

Parmağını kızın yan tarafındaki yaraya götürdü. "Şuna bir bakalım. Beni görmeye geldiysen başın belada demektir. Ne kadar oldu, bir yıl mı?"

Kierse başını salladı ve yaraya dokunduğunda yüzünü buruşturdu. "Bir yok." "Maura buraya geliyor. Yarayı sarmasına izin vereceksin."

"Pekala," diye kabul etti.

"Yani, bu sorun mu?" Nate sordu. Başını ona doğru eğdi.

"Bir iş aldım. Yakalandım." Nate'in kaşları kalktı. "Biliyorum. Alışılmadık. Her neyse, adam gitmeme izin verdi ama görünüşe göre çok güçlü düşmanları var." "Ne kadar güçlü?" diye sordu.

"Druidler."

Nate alçak sesle homurdandı. "Mükemmel."

"Evet, Roulette'ler oradayken geneleve saldırdılar ve bizi bu gece Küçük İtalya'daki sokak festivaline kadar takip ettiler. Zar zor kurtulduk."

"Boktan bir dünyadasın."

"Zorlama olduğunu biliyorum ama burada kalabilir miyiz? Sadece bu şerefsizleri başımızdan nasıl defedeceğimi kadar."

Nate ona daha yakından baktı ve başını eğerek gerçeğin büyük bir kısmını atladığını söyledi. Yine de başını salladı. "Tabii ki. Hepiniz Bir hayalet gördün. Neden size birkaç oda göstermiyorum? Sonra Kierse, Maura' baktıracağım." Gen ve Ethan'a döndü. "İkinizin de yarası var mı?"

İkisi de başlarını salladı. Nate kapıyı kırarak açtı ve onları merdivenlerden yukarı, yaşam odalarına çıkardı.

"Her şey yoluna girecek mi?" Nate bir dizi odayı işaret ederek sordu. "Bu mükemmel olurdu," dedi Kierse. "Daha fazlasını bilmek istediğini biliyorum, ama önce onlarla konuşmam gerek. Maura döndükten sonra konuşabilir miyiz?"

Nate başıyla kapıyı işaret etti. "kanaman yoksa, sanırım birkaç dakika bekleyebilir. Görünüşe göre sana ihtiyaçları var."

"Evet," dedi. "Uzun bir gece oldu. Bana bir iyilik yapıp Roulette'lerden Corey'e ulaşabilir misin? O Ethan'ın erkek arkadaşı. Çılgına dönecektir."

"Elbette." Kız odaya girmeden önce, "Hey, seni tekrar görmek gerçekten çok güzel," dedi.

Göğsüne bir şey çarptı. Buraya gelmeyi bırakmasının sebebi. Kız arkadaşıyla her şey alt üst olduğunda ve Nate bile sorunu çözemediğinde göğsünde kırılan kalp. Ondan sonra yardım için kimseye gitmeyi bırakmıştı. Ona eski günleri hatırlatan kimseyle görüşmeyi bırakmıştı. Sadece ailesi olanlardan bahsedebiliyor, hatta Torra'nın adını bile söyleyebiliyordu.

"Sen de, Nate."

Sonra her şeyi anlamak için odaya girdi.

Ethan uzun bacaklarını odanın diğer ucundaki yatağa uzatmıştı. Gen onun yanına oturmuş, ellerine bakıyordu. Kierse ikisinin de nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Evlerinden sürülmüşlerdi. Dünyaları bu boş odaya ve belirsiz bir geleceğe daralmıştı.

İçini bir suçluluk duygusu kapladı. Bunların hepsi onun suçuydu. Bu düşüncenin verdiği acıyla gözlerini kapattı. Hayır, bu Graves yüzünden başlamıştı. Suçu onun ayaklarına attı.

"Kaburgaların nasıl?" Gen, Kierse'nin botlarının sesine bakarak sordu.

Kierse ceketini geriye itti ve yaraya baktı. "Sığ. Maura paketleyecek."

"Keşke otlarım yanımda olsaydı. En azından acısını hafifletebilirdim."

Gen tarot kartlarında gelecekleri okusa da, onun gerçek yetenekleri daha çok tıbbi nitelikteydi. Mükemmel akşamdan kalma tedavisinde ustaydı, Kierse'nin birçok hastalığına yardımcı olmak için Ethan'ın yetiştirmek için yeşil bir parmağı olduğu bitkileri topladı. sıyrık ve çürükleri iyileştirmiş, hatta bir tür doğum kontrol yöntemi bile bulmuştu. Modern tıp çok pahalı olduğu için, Gen'in becerileri makul derecede değerliydi.

"Her yoluna girecek," dedi Kierse arkadaşlarının karşısındaki yatağa uzanırken. "Uzun bir gece oldu ama olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Hangi bölüm?" Ethan sordu. "Neredeyse öldürülme kısmını mı yoksa geneleve saldırma cüretini göstermelerini mi?"

"İş," dedi. "İş ve sihir."

"Hâlâ bunu düşünüyor olamazsın?" Ethan talep etti. "Az önce neredeyse seni öldürtüyordu."

"Bakın, bu adamla ilişkiye girmemin böyle sonuçları olduğu için zıplayıp durmuyorum. Onu görür görmez beni anında öldürebileceğini ve bana canlı olarak ihtiyaç duymasının tek bir nedeni olduğunu anladım. Bunu kullanabilirim."

"Ve bunun nedeni onun için bir şey çalmanı istemesi mi?" Gen sordu. "Neden sen?"

Kierse parmaklarına baktı. Bu gerçek dışı olan kısımdı. Onun büyüye sahip olması yeterince tuhaftı. "Çünkü benim de sihrim olduğunu düşünüyor."

Gen ve Ethan bir sessiz kaldılar. Tepkilerini ölçmek için başını kaldırıp baktı. Ethan kuşkulu görünüyordu ama Gen ilgili görünüyordu.

"Ona bunu düşündüren ne?"

"Çünkü evi, çaldığım sıradan milyarder piçler gibi modern güvenlik sistemleriyle korunmuyordu. Bir koğuş sistemi vardı. diyordu. Evi korumak için büyü kullanıyordu ve ben korumaların arasından geçip gittim. Oradayken beni test etti ve bu doğru. Onları kırabilirim."

Ethan ağzı açık kaldı. "Büyü mü? Cidden mi? Ama ben bütün meselenin sihir *değil* canavarlar olduğunu sanıyordum."

"Bunu ben de söyledim," diye onayladı Kierse. "Ama gördüklerimi de inkâr edemem."

"Yani bu işi yapabilecek tek kişi sensin," diye sezdi Gen.

Ethan ısıklık çaldı. "Bu da her şeyi ücretlendirebileceğin anlamına geliyor."

"Parayı umursadığını sanmıyorum ve tüm bunlar sona erdiğinde güvenli bir yerimiz olsun diye biriktirmeye niyetliyim," dedi elini siyah saçlarının arasından geçirerek. "Ama o aynı zamanda bana bir şey verebilecek tek kişi. gerçekten büyüye sahip olup olmadığım hakkında daha fazla bilgi." "Peki ne yapacaksın?" Ethan sordu.

"En iyi yaptığım şey," dedi kendine aşırı güvenen bir gülümsemeyle. "Şüphelenmeyen pisliklerden bilgi ve para dolandırmak."

Gen iç çekti. "Umarım bu kadar kolaydır Kierse."

"Daha önce ne zaman yanıldım ki?" diye sordu arkadaşlarının hatırı için kabadayılıkla. Gen ve Ethan'ın da onun yeteneklerine inanmaya ihtiyacı vardı. Kierse yaptı. Tüm bunlardan canlı çıkacağına dair güvenceye ihtiyaçları vardı. Bu gecedan sonra Kierse'in de buna ihtiyacı vardı.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Nate birkaç dakika sonra kafasını tekrar yatak odasına uzattığında, "Maura'nın beş dakikası ," dedi.

Kierse arkadaşlarıyla vedalaştı ve Nate'i merdivenlerden inerek küçük bir revire kadar takip etti. Maura için gerekli malzemeleri çıkardı. Maura, tedavi masraflarını karşılayamayan hastaları kabul eden hastanelerden birinde hemşireydi.

Nate için çalışmaya devam ederken Kierse'nin yaralarını birçok kez sarmıştı. Sağlık hizmetlerinin ne kadar zor ve pahalı olduğu düşünüldüğünde, personelden birinin olması büyük şanstı.

"Peki, bana gerçekte ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?" Nate sordu.

"Sanırım gerçeğin bir kısmını atladım." Kierse iç çekerek açık koltuğa gömüldü.

Nate kahkahalarla güldü. "Biraz mı? Bahse girerim her şeyi atlamışsındır." "Bak, seni rahatsız etmek istemem."

"Kierse, ihtiyacın varken rahatsız etmek değil bu." "Ben sadaka değilim, Nate," dedi.

"Kimse sana hayır kurumu olduğunu söylemedi. Druidler var," dedi Nate, antiseptik şişesini yere çarparak ve yüzünü ona dönerek. "Anlamadığım şey geçen yıl. Hangi cehennemdeydin sen?"

Kierse kaşlarını çatı. "Bilmiyorum..."

"Hayır, bunu yapma. Biz arkadaşız. Torra ile olanlar hakkında konuşabiliriz. Gitmene gerek yoktu."

"Bu konuda konuşmak ," diye karşılık . Yutkundu Torra'nın adını duyunca. "Onu kurtarmaya çalıştık. *Başarısız* olduk. Söyleyecek başka bir şey yok."

"Söylenecek daha çok şey var. Onun kaçırılmasından sen sorumlu değildin Kierse," dedi sinirli bir homurdanmayla. "Yanlış insanların eline düşmesi senin suçun değil."

Kierse dişlerini sıkarak, "Orada olmalıydım," dedi.

"Olay olduğuunda çift bile değildiniz," diye çıktı Nate. "Sanki bunun bir önemi varmış gibi."

"O benim de arkadaşımıdı, biliyor musun?" Nate söyledi. "Siz ikiniz tanıştığınızda benim için barmen olarak çalışıyordu. Sürüden değildi ama öyle de olabilirdi. O benim adamlarımdı ve yine de onu aldılar."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman hiç ortadan kaybolmamalıydın."

Kierse ayağa fırladı. "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Buna hakkınız yok ..."

"Hepimiz Torra'yı özlüyoruz." "Nate!"

Kızın öfkesi açığa çıkar çıkmaz tüm öfkesini kaybetti. Bakışlarını yere indirdi. "Haklısın. Bu çok baktandı." Bir kolunu kaslı gövdesinin üzerinde çaprazladı. "Olanlar için seni suçlamıyorum. Umarım sen de kendini suçlamıyorsundur. Elimizden gelen her şeyi yaptık." Ela gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda ciddiye. "Bir gün, bir hafta, bir yıl, Kierse. Ben buradayım. Senin burada olman da bunu kanıtlıyor."

Kierse söndü. "Teşekkür ederim."

"Şimdi, bu sefer bana doğruyu söyle. Baştan başla ve tüm iyi kısımları atlama."

O da en başından başladı. Nate onun hikâyesini dinlediği süre boyunca şaşırtıcı derecede boş bir bakışa sahipti. sonuna kadar nefes alamadı ve oldukça güçlü bir şekilde "Siktir" dedi.

Kierse kıkırdadı. "Evet. Birkaç saat oldu." "Lorcan dediğine emin misin?"

"Kesinlikle. Onu tanıyor musunuz?"

"Onu tanıyor musun?" Nate alaycı bir kahkaha attı. "Elbette tanıyorum. Druidlerin başıdır ve korkunç bir piçtir."

"İnsan mı?"

"Bildiğim kadarıyla. Savaş sırasında Manhattan'da mafya çöktüğünde ve kurtları Five Points'te topladığımızda ona ulaştık ve ittifak teklif ettik. O zamanlar bize katılacak kadar nüfuzu vardı. Yüzüme güldü ve kurtların onun altında olduğunu söyledi."

"Graves de vampirler hakkında aynı şeyi söylemişti," diye itiraf etti.

Dudaklarını büzdü ve iri kollarını kavuşturdu. "Şey, yapamadığım şey Onun açısının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Lorcan uğraşmak istediğim biri değil ama

Sokaklarda masumları öldürmek için peşlerine düştüğünü hiç duymadım."

"Görünüşe göre Graves onun düşmanı."

"Ve şimdi de seninki," diye ekledi

Nate. "Harika," diye homurdandı.

"Biri sorsaydı, Lorcan'ı savaşın iyi tarafına koyardım," dedi omuz silkerek.

"Onun bölgesi insanlar için her zaman Manhattan sokaklarından daha güvenli olmuştur. Brooklyn'de ne yaptığını bilmiyorum ama insanları hayatta tutuyor."

"Evet, şey, bizi öldürmeye çalıştı. O yüzden iyi mi kötü mü bilmiyorum. Sadece bize karşı olduğunu biliyorum."

Nate başını salladı ama uzun boylu Desi kızı revire girince bir şey söyleyemedi. Gür kahverengi saçları dikkatli dalgalar halinde sırtının ortasına dökülüyor ve loş ışık altın sarısı teninde oynaşıyordu. "Nathaniel O'Connor, bu sefer ne yaptın?"

"Maura," dedi saldırmaya hazır bir adam gibi. "Şu haline bak."

Ceketini çıkardı ve bordo hemşirelik önlüklerini ortaya çıkardı. "Şimdiye kadar görüldüğüm en seksi halim."

Kız arkadaşına doğru adım atarken sırtıttı. "Bana iki kere söylemene gerek yok."

Öpmek için yaklaştığında, Maura elini onun yüzüne doğru itti. "Önce hasta."

Nate boğazının arkasından homurdandı. "Her zaman önce hasta."

Maura ona güldü ve doğruca Kierse'nin yanına gitti. "Merhaba sevgilim. Uzun zaman oldu. Revirime düşecek kadar kendine ne yaptın?"

"Merhaba Maura," dedi Kierse. Birinin Nate'i Maura gibi idare edebilmesine asla alışamayacaktı "Kaburgalara bıçak."

"Elbette." Maura işe koyuldu, Kierse'nin gömleğini kesip açtı ve yarayı temizledi.

Maura, Manhattan'da savaş hemşiresi olmak için Jersey City'den ayrılmıştı. Ailesi ve kardeşleriyle hâlâ yakındı ve onlar da onun böylesine özverili bir şey yapmış olmasından gurur duyuyorlardı. Nate ile tanıştığında Dikiş gereken zamanlarda, onu maaş bordrosuna girmeye ikna etmişti. O zamandan beri onun hayatına, yatağına ve kalbine büyüleyici bir şekilde girmişti.

"Bunun birkaç dikişe ihtiyacı olacak. Berbat olacak. Nate, ona viskiyi ver."

"Ben iyiyim."

"Tekilam var," diye teklif etti

Maura. Kierse başını salladı.

"Hayır." "Sen bilirsin."

Maura yarayı dikip ustalıkla bağlarken Kierse dişlerini sıktı. Çok acımişti. Ama daha sonra Maura ona bir Kıyafetlerini değiştirdi ve ceketini tekrar giydiğinde kendini daha insan gibi hissetti.

Maura gülümseyerek, "Şimdi dönelim," dedi. "Sizi kapımızın eşğine getiren nedir?"

"Onunla tanıştı, Mar," dedi Nate.

"Onunla mı?"

"Sana bahsettiğim o korkunç orospu çocuğu."

"Oh," diye fısıldadı Maura.

"Bekle," dedi Kierse giderek artan bir telaşla, "onu tanıyor musun?"

"Onu *tanıyorum*. Pek çok kişi onu tanıyor," diye onayladı Nate. "İstediğin her şeyi sana bir bedel karşılığında temin edebilecek bir adam."

Kierse, "*Kendisine* bir şey getirmem için *beni* tutuyor," dedi.

"Onunla yaptığınız anlaşmaya bağlı kalmanız ve adını gizli tutmaya yemin etmeniz için insanlara isimlerini kara kaplı defterine yazdırdığını duydum."

Kierse dondu kaldı. Ona bir şey yapmayacağını söylerken kastettiği bu *muydu?* O defteri imzalamıştı, ama onun adı gün gibi açıktı. Sadece onun sırlarını saklamıştı, ama bunun nedeni arkadaşlarını tehlikeye atmak istememesiydi, onları saklamak *zorunda olduğu* için değil.

Kontrol edemediği bir büyüye sahip olduğunun daha fazla kanıtı. Onun peşinde olmasına şaşmamalı.

"Oh, ve Antlaşmanın imzalanmasına yardım etti."

Kierse nutku tutulmuş bir halde ona baktı. "Onun iyi bir adam olduğunu mu söylüyorsun?" "Hayır," dedi Nate dikkatle ama sonra omuz silkti. "Eminim bunu kendi için yapmıştır.

kendi yararına. Ama tamamen kötü olduğunu da söyleyemem."

Kierse bu haber karşısında dudağını çiğnedi. *Bunu* beklemiyordu. Hesaplarını değiştirdiğinden değil. Hem de bu kadar tehlikeliyken.

"Sence ne yapmalıyım?" Kierse sordu.

"Korkunç biri," dedi Nate. "Politikanın akışını kontrol edebiliyor. Ama aynı zamanda insanlığa da yardım etti. Onun kötü tarafında olmak istemem." "Yani, işi kabul etmeli miyim?"

"Eğer sizden bunu yapmanızı istiyorsa, o istediğini elde eden bir kişidir. Bunu sizin şartlarınızla yapmak daha iyi olur."

Kierse nefes verdi. En azından gerçek buydu. Hiçbir zaman bu kadar basit olacağını düşünmemişti. Gir ve çık. Ama Graves'in de duracağını sanmıyordu. Hele ki ödülüne ulaştığını gördüğünde. Onun yöntemiyle yapmak daha iyi olurdu.

"Ayrıca, bunun dava için ne anlama gelebileceğini bir düşünün," diye devam etti Nate. Kierse bir kaşını kaldırdı. "Sen ve dava."

Sırıttı. "Bakın, Antlaşma'nın tüm sorunları çözmediğini hepimiz biliyoruz. Dışarıda hâlâ her şeyin eski günlerdeki gibi olmasını isteyen canavarlar var. İnsanların herhangi bir müdahalesini istemiyorlar. Eğer bu ödülü onlardan çalarsanız, bu sadece ileride bize yardımcı olabilir, değil mi?"

Tüm bunlar olurken bunu hiç düşünmemişti. Canavarlardan kendisine ve şehrine yaptıkları her şey için nefret ediyordu. Aldıkları her şey için. Tüm insanlar hiçbir şekilde aziz değildi - Jason, insanların da kolayca canavar olabileceğinin yeterince kanıtıydı - ama şehirini tekrar mahvetmek isteyen canavarlara vurulan her darbe iyiydi.

"Doğru. Yine de dikkatli olmam gerekecek," dedi. "Kolay bir hedef olacağını sanmıyorum."

"Evet, ama bizim Kierse ile hiç dövüşmedi, değil mi?" Nate sordu.

Maura ikisine de güldü. "Tanrı, Kierse McKenna'nın karşısına çıkan adamın ya da canavarın yardımcısı olsun."

Kierse ona içtenlikle "Teşekkürler," dedi.

"Ama on iki saatlik bir vardiyadan çıkıyorum ve uyumam gerek," dedi esneyerek. Bir elini solgun yüzünde gezdirdi ve Kierse bu bakışta işinin zorluğunu görebiliyordu. "Dikkatli ol ve kontrol et. Çok uzun zaman oldu."

"İyi geceler," dedi Kierse.

Maura, ikisini yalnız bırakmadan önce Nate'i dudaklarından bir kez öptü.

Nate onun eline dokundu ve o da geri çekilmedi. "Bu iş hakkında ne karar verirsen ver, bir şeye ihtiyacın olursa yanında olacağım. Bağlantılarım ve sürüm var. Bir daha ortadan kaybolmana gerek yok. Biz bir aileyiz."

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Birinin ona inandığını ve bunu yardım edeceğini. "Teşekkür . Geçen yıl için pişmanlık duyuyorum."

"Torra gittiğinde kötü olacağını biliyordum."

"Gitti," diye tekrarladı sert bir fısıltıyla.

Torra gitmemişti. Kaçırılmıştı. Elbette, zor zamanlar geçirmişlerdi ve muhtemelen yine de ayrılacaklardı, ama sonra ortadan kayboldu.

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Her , geri dönmene sevindim."

Yorgunluk ona ağır geldi ve Nate'i revirde bıraktı. Düşündüğünden daha uzun süredir aşağıdaydı, çünkü

Odaya geri döndüğünde ışıklar hâlâ yanıyordu ve Corey, Ethan'la birlikte bir yatakta oturuyordu. Gen ise diğerinde oturuyordu.

Gen yanındaki yatakta boş kalan yeri . Kierse ceketini omuzlarından kaydırđı ve arkadaşının yanındaki yatağı tırmandı.

"Ne zaman gidiyorsun?" Gen sordu.

Corey ve Ethan başlarını ona doğru çevirdi.

"Gitmek mi?" Ethan sordu.

"Gideceğimi biliyor muydun?"

"Elbette. Seni kendimi tanıdığım gibi tanıyorum Kierse. Sen benim kız kardeşime en yakın şeysin."

Kierse boğazındaki düğümü geri yuttu. "Ben de aynı şeyi hissediyorum." Ethan, "Bekle, bu gece gidemezsin," diye karşı çıktı.

"Neredeyse sabah oldu," dedi. "Ve ben ne kadar tehlikede olduğunuzu anlayana kadar ikinizin burada kalmanız gerektiğini düşünüyorum."

Gen dudaklarını büzdü. "Bunu söyleyeceğini hissediyordum."

"Burada mı yaşıyorsun?" Ethan şok içinde sordu. Ayağı kalkmış, kollarını kavuşturmuştu. "Burada yaşayamayız."

"Hâlâ tehlikede olup olmadığını anlayana kadar Dehşet Lordu koruması altında kalmalısın."

Corey elini Ethan'ın omzuna koyarak, "Bu çok saçma," dedi. "Roulette'ler Gen ve Ethan'ı gayet iyi koruyabilir."

"Bu gece yapmadılar," dedi Gen sessizce.

Ethan kaşlarını çatarak onlara baktı. "Burada öylece kalamayız. Bütün eşyalarımız evde. Tüm hayatımız. Bitkileri kim sulayacak?"

"Annem onlara bakacak birini bulabilir," diye Gen onu ikna etmeye çalıştı ama o ikna olmamış görünüyordu. Kierse de ikna olmamıştı. Colette'in pek çok yeteneğı vardı ama bir şeyleri büyötmek bunlardan biri değildi.

"Uzun süre kalmak zorunda değilsin," diye ısrar etti Kierse. "Bu işi bitirdiğimde, kendi güvenliğı olan kendi yerimizi alacağız, tamam mı? O zamana kadar güvende olmanı istiyorum."

Corey onun yerinden kımıldamadığını fark edince içini çekti. "Kierse haklı. Burada güvende olursun. Tavan arasından bir şeyler getirebilirim. En sevdiğin bitkilerden bazılarını da."

Ethan erkek arkadaşına bakakaldı. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Üzgünüm Ethan," dedi Kierse. "Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Ben buralarda olacağım. Merak etme," dedi Corey Ethan'ın yanağına bir öpücük kondururken. "Her şey o kadar da kötü olmayacak."

"Eminim Nate yeni ekimler için çatıya çıkmanıza bile izin verir," dedi Gen. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Senin rahat etmeni isterdi."

Ethan iç çekti. "Tamam. Tamam, kalacağız."

"Yakında görüşeceğiz." Gen onu kucakladı.

Yıllarca Gen'in tüm sıcaklığı ve iyi niyetiyle arkadaş olduktan sonra bile Kierse yine de donup kalmıştı. Sorun gerçekten dokunmak değildi. Arkadaşlarının genelde olduğu kadar rahat değildi. Dokunuşun samimiyetiydi. Bu sadece bir sarılma değildi. Bu bir veda sarılmasıydı. *Seni seviyorum* diyen bir sarılmaydı.

Ama bu sarılmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden gerginliğin geçmesine izin verdi ve arkadaşına sarıldı.

Ethan, "Sana dikkatli olmanı söylemeyeceğim," dedi.

Kierse ona kendinden emin bir gülümseme attı. "Ben her zaman dikkatliyimdir." Adam homurdandı. "Olmayacağını hepimiz biliyoruz."

"Gerçekten," dedi Corey.

Kierse odayı geçti. "En azından beni tanıyorsun."

Ethan iç çekti. "Senin için yeterince dikkatli olacağız, tamam mı? Sadece yakında geri gel."

Başını salladı çünkü kelimeler yeterli olmayacaktı. Sonsuza dek burada arkadaşlarıyla, ailesiyle birlikte durabilir ve onları geride bırakmaya asla hazır olamazdı.

Gen onu bir kez daha kucakladı ve Ethan'ın duyamayacağı şekilde fısıldadı, "Sadece geri döneceğine söz ver."

Bir yanı hiçbir şey için söz veremeyeceğini biliyordu ama yine de o sözleri söyledi. İkisi de yalan olduğunu bildiği halde.

Interlude

"Lorcan bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Cormac onun yanına doğru ilerlerken. "Siktir git," diye tükürdü Declan.

Elbette Lorcan mutlu olmayacaktı. Tek bir işleri vardı ve işte buradaydılar. Orla düşmüştü, Kierse iki arkadaşını da alıp kaçmıştı ve Graves'in gelip günü kurtarmasına bile gerek kalmamıştı.

"Ona söylemek zorunda kalacaksın."

Declan Cormac'a ters ters baktı. "Git Orla'yı bul ve onu eve geri getir."

"Seninle gelmemeli miyim?"

Declan ona baktı. "Kendimi tekrarlamama gerek var mı?"

"Hayır," dedi Cormac aceleyle. "Hayır, ben gidip Orla'yı bulacağım."

Cormac ekiplerinin kayıp üyesini aramaya koyuldu ve Declan elini yüzünde gezdirerek ne halt edeceğini anlamaya çalıştı. Böyle bir hata yaparak Lorcan'ın yardımcılığına kadar yükselmemişti. Hızlı ve becerikliydi, Lorcan'ın hayran olduğu özelliklerdi bunlar. Her şeyi hallediyordu.

Bu gece değil.

Böylece Declan, daha önce kızı takip ederken terk ettikleri bir SUV'ye ulaşana kadar yürüdü. Yolcu koltuğuna atladı ve şoföre hareket etmesini söyledi ve neyse ki diğerleri hakkında soru sormadı. O bundan daha zekiymi.

Declan bu buluşmayı dört gözle beklemiyordu. Keşke Graves burnunu ait olmadığı bir yere sokmasaydı. Her zamanki gibi.

Graves'le yirmi yıl kadar önce ilk kez karşılaştığı zamanı hatırlıyordu. Declan İrlanda'daki küçük memleketinden şehre yeni gelmişti. İnsanların yarısı ağızından çıkan tek kelimeyi bile anlayamıyordu. Emir geldiğinde yaklaşık üç aydır Lorcan'ın çetesinde çalışıyordu. Lorcan'ın onun için özel bir görevi vardı.

Buraya gelip her şeyi geride bıraktığı için bunun bir ödöl olduğunu düşünmüştü. Belki de temizlediği banyolar örnek teşkil ediyordu. Gözlerinde yıldızlar vardı ama daha iyisini bilmeliydi. Yeni işe alınanlara en kötü işleri teklif ediyorlardı ve Declan da en az onlar kadar acemiymişti.

Declan şu anda içinde bulunduğu cipe çok benzeyen bir cip almış ve onu köprüden geçirerek ışıltılı şehrin içinden geçirmişti. O zamanlar daha farklıydı. Daha parlak, daha canlı, arabalar sokakları kaplamıştı. Çöküşten önce, canavarlar gün ışığına önce daha az korku vardı. Hangi cehenneme park edeceğini bulmak yarım saatini almıştı. Artık bu sorun tamamen ortadan kalkmıştı.

Elinde Lorcan'dan aldığı kutuyla Declan piçin kapısına kadar gitmişti. İçini belli belirsiz bir korku kaplamıştı. Diğerlerinden Graves hakkında bir şeyler duymuştu. Onu öcü gibi göstermişlerdi. Declan onunla karşılaştığı ana kadar bundan şüphe duymuştu.

Graves'in onu almaya giden bir uşağı vardı ve kapıda belirlediğinde Declan'ın karşılaştığı diğer zengin heriflere benziyordu. Gözleri ve ateşi dışında. Onda bir gariplik vardı. Declan bunu ilk görüşte .

Kutu zararsızdı. Graves'e teslim ettiğinde içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama ona gülümsemiş ve şöyle demişti: "Lorcan gönderiyor. Saygılar."

Graves kutuyu alırken kaskatı kesilmişti. Üstünü açtı ve içinde bir buket İrlanda kır çiçeği vardı. Bunlar annesinin kulübesinin arkasındaki tarlalarda açan sarı, mor ve koyu mavilerdi.

Declan'a evini düşündürdüler. O ana kadar evini özlediğini bile bilmiyordu.

Ama Graves ona baktı ve gözlerinde bir şey parladı. Ölümün vücut bulmuş hali. Buketi yere fırlattı, cam vazo paramparça oldu ve çiçekler giriş yoluna saçıldı. Sonra Declan'a doğru geldi.

Declan cesur davrandığını ve öcüye karşı koyduğunu söyleyebilmeyi isterdi ama Graves'in onu öldürmek istediğini biliyordu. Bir kutu çiçek için çılgına dönmüştü. Declan kuyruğunu kısıtırıp kaçmıştı. Bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı koşmuştu. Ve o günden beri o piçten nefret ediyordu. Lorcan'dan gelen çiçekler bir tehditti ama Tanrı aşkına, elçiye zeval olmazdı.

Declan, Brooklyn'deki merkezlerine vardıklarında cipten atladı ve Lorcan'ın ofisine çıkan asansöre bindi. Girişte, yakındaki bir kafeste bir kıızılgardan kanat çırpıyordu.

"Eee?" Lorcan sordu. "Öldüler mi?"

"Kaçtılar."

Lorcan bakışlarını masasındaki evrak işlerinden kaldırdı. Mavi gözlerinde tehdit vardı. "Ne?"

"Bir taksiye atladılar. Onları Dehşet Lordları bölgesinde kaybettik."

Lorcan masasından kalktı ve pencereye doğru ilerledi. "Peki ya Graves?"

"Ondan iz yok."

"Hmm," dedi Lorcan, Brooklyn sokaklarına dikerek. "Ve bunun evinden çıkan kızla aynı kız olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle." Declan boğazını temizledi. "Bizden kaçması onun için değerli olduğunu göstermeli. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Anlaşmadan haberi var mıydı?"

"Senin kim olduğunu hiç bilmiyor gibiydi," diye itiraf etti Declan.

Ağzı bir kavis çizerek kalktı. "Bu değişecek, değil mi?" Declan bu gülümsemeden korkuyordu. "Peşlerinden gitmemi ister misin?"

Lorcan ona bakmadan elini kaldırdı. "Yeterince şey yaptın.

Bundan sonrasını ben hallederim."

Declan işten çıkarma gördüğünde anlardı. Lorcan'ın ofisinden aceleyle çıktı ve Graves'in adını bir kez daha lanetledi. Piç kurusu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM II

WREN

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Kierse Five Points'ten çıkıp Manhattan sokaklarına geri döndü. West Village'dan çıkıp şehir merkezine dönmesi gerekiyordu ama otobüs ve metro güzergâhlarını bilmek artık yeterli değildi.

New York dönmeye başlamış olsa da ulaşım bir lükstü. Dün gece aceleyle bindiği taksi için hâlâ pişmanlık duyuyordu. Başka bir seçenek olsaydı onu kullanırdı. Otobüsler, eğer güzergâhları üzerinde olacak kadar şanslıysanız, yarı düzenli olarak çalışıyordu ama metro daha iyi bir seçenektir. Çöküşten önce, polisin şehirde devriye gezmeyi önemseydiği zamanlarda metro her zaman güvenli değildi. Şimdi ise kendine ait bir dünyası vardı. Tehlikeli, ölümcül ve çetelerle, canavarlarla doluydu. Metro, her gece evden silahla çıkmasının yarı sebebiydi.

Kierse otobüsü tercih etmek isterdi ama Nate Dreadlord kontrolündeki metro girişlerini tavsiye etmişti. Yukarı Batı Yakası'na giden 1 numaralı trene binebilirdi ama Graves'e dönmeden önce yapacağını düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Bunun yerine, kuzeye doğru 6^{inci} ve 14^{üncü} hatlarına yöneldi.

daha bilindik F treni, doğruca Midtown'a.

Metroya inerken omuzlarını gerdi. Tepesindeki ışıklar titriyor, kasveti zar zor aydınlatıyordu. Halkın gözündeki canavarların bir başka sonucu da metro girişlerini yöneten trollerdi. Bazı çetelerle ilişki kuruyor ve masum kurbanlardan zorla geçiş ücreti alıyorlardı. Bir bakıma, bir köprüden geçmek için para ödemek gibiydi.

"Thad," dedi başını sallayarak, bu durakta trolle yaklaşırken.

Homurdandı. Tam boy bir trol görünce ürpermek için kendini zor tuttu. Neredeyse onun iki katı boyundaydı, etli omuzları ve sopadan kolları. Hantal kafası omuzlarının üzerinde neredeyse dümdüz duruyordu ve gözleri küçük ve boncuk gibiydi. Dudaklarındaki zalim kıvrım ve siyah gözlerindeki parıltı, ona erişim izni vermektense onu ezmeyi tercih ettiğini gösteriyordu. Ama Antlaşma yürürlükteyken, ücretini ödediği sürece her şey yolunda gidecekti. Öyle umuyordu.

"Nate geçmeme izin söyledi," dedi Kierse ona, Dehşet Lordları ile olan ilişkisini gösteren beş yıldızlı hilal rozetini göstererek.

Hatırı sayılır boyuna ulaştı. "Yine de bedelini ödemek zorundasın."

Bu ritüelden nefret ediyordu, zaten ücretli olan bir tesisi için geçiş ücreti ödemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ama bu, daha önce East Village'da yanlış canavarlar tarafından işletilen yanlış istasyona girdiğinde gibi, kendi yoluna ateş etmekten daha kolaydı.

Nate ona ödeme yapmak zorunda kalmayacağı konusunda güvence vermişti ama haklı olup olmadığını anlamak için bir trolle dövüşecek değildi. Bir beşlik çıkardı ve ona uzattı. Diğer duraklarda çok daha fazla ödemişti ve adamın daha fazlasını istemeyeceğini umuyordu.

İstedığının bu olduğundan emin olmak için bir dakikasını ayırdı. Troller o kadar zeki değildi. Ödemeler paranın kendisinden çok güçle ilgiliydi.

Sonunda Thad parayı cebine attı ve başıyla onu aşağıdaki derinliklere doğru selamladı. Elinde zaten bir MetroCard vardı ve kuzeye giden bir sonraki F trenine atladı. Müsait olan ilk koltuğa oturdu, her iki yanında da dikkatle desteklenmiş başka

Onunla hiçbir şey yapmak istemeyen insanlar. Son saniyede bir şekil değiştiren, yanında bir goblinle içeri girdi. İkisi de toplanmıştı ve neredeyse kötülükle dalgalanıyorlardı. Herkes hemen dikkatini başka yöne çevirdi ve Kierse de aynı şeyi yaptı. Zaten yeterince sorunu vardı.

F trenini sevmesinin nedeni, Midtown'a giden en kestirme yol olması ve daha tatsız duraklara uğramamasıydı. Turistler hala bunu yapacak kadar aptaldı ama Kierse her zaman başka bir durakta iner ve eğer yakınlara gitmesi gerekiyorsa o yolu kullanırdı. Bazen daha hızlı olsalar bile 4, 5 ya da 6 numaralı kuzey hatlarını da aynı reddediyordu. Grand Central'da durmak sadece bela demektir. Bunu düşünmek bile onu ürpertiyordu.

Hayır, F en güvenliydirdi. Yarım saat sonra 57^{inci} Cadde'de gün ışığının ilk ışıklarıyla yeniden karşılaştığında, metroyu geride bıraktığı için memnundu. Dün gece şehrin yukarısında olmasına rağmen, gündüz kontrast daha da kötüydü. Camdan gökdelenler, pencerelerinde parmaklık olmayan açık restoranlar, bebek arabalarında bebeklerini iten anneler, yayaları içeri çağıran parlak tabelalı işyerleri ve görünürde tek bir keyifsiz karakterin olmadığı tüm dünya parlak ve canlıydı. Para mutluluğu satın alabilirdi.

Kierse hırsızlık alışkanlığından uzak durmak için ellerini ceketinin ceplerine sokmak zorunda kaldı. Etrafta dolaşan saf küçük kuzuları görmezden gelmek zordu.

Yankesilmek için yalvaran, gözleri faltaşı gibi açılmış insanlar. Ama polisler bu sokaklarda gerçekten devriye geziyordu ve bir gün için yeterince sorun yaşamıştı.

Bunun yerine, Yukarı Doğu Yakası'na ve doğruca en sevdiği Yahudi fırınına gitti. Madison Bulvarı'ndaki en iyi yerinde onlarca yıldır hizmet veriyordu. Canavar Savaşı sırasında bile sadece birkaç aylığına kapanmıştı. İkramlarının parasını ödedikten sonra, içi siyah şekerlemelerle dolu kâğıt paketi aldı. ve beyaz kurabiyeler, rugelach ve tarçınlı babka alıp kalabalık caddelere doğru yola çıktı. Eski güzel günleri anan canavarlarla dolu çay dükkânına gözlerini devirdi. Varlıklı kadınlar savaştan önce küçük parmak sandviçleri ve tatlılarıyla bu çay dükkanına düşkündü. O zaman bir succubus'un burayı beslenme alanı olarak kullandığını öğrenmişlerdi. Kierse bir kurabiye çıkardı ve Met'e doğru ilerlerken ısırdı.

Met'in merdivenlerine indi ve ünlü heykele baktı.

Coraline LeMort kahvaltısını ederken. Coraline omuzları geriye itilmiş ve çenesi havada bir kaidenin üzerinde . Gözleri gün gibi açıktı, hiç göremediği ama insanlar onların varlığından haberdar olmadan önce bile canavar birliği için savaşırken gözünde canlandırdığı bir geleceğe doğru bakıyordu.

Kierse zaman Coraline'in Canavar Savaşı'nı başlatan ölümü hakkında ne düşüneceğini merak etmişti. Hayal kırıklığına uğrar mıydı? Yoksa sadece Şaşırmadın mı?

Elbette bunu asla öğrenemeyecekti çünkü onu öldürmüşlerdi ve her şey değişmişti.

Met'in güzel adımları herkesi dünyanın savaştan önceki haline döndüğü düşüncesine kaptırabilirdi. Coraline'in ölümünün boşunaydı. Ama Kierse'in aklında şehrin bir haritası vardı ve bu harita sadece binaları değil, bölgeleri de gösteriyordu. Hayatta kalan insan çeteleri bir araya gelerek savaşı kazandılar. Aşağı Doğu'daki Roulettes, en büyük rakipleri olan Nolita'daki Jackals'a karşı güçlerini birleştirdi. Şehre yayılmış yarım düzine çete daha vardı. Ve sonra daha büyük oyuncular vardı: East Village'daki Gents, Küçük İtalya'daki İtalyan mafyası ve Brooklyn'deki Druidler.

Daha da kötüsü, savaştan bu yana büyük ölçüde sağlamlaştırılmış olan ama bazen hâlâ tartışmalı olan ve insanlar için felakete yol açabilecek canavar bölgesiydi. Yukarı Doğu'daki en büyük vampir klanı ve Nate'in rakibi

West Village'daki kurt sürüsü bunlardan birkaçı. Times Meydanı gibi tartışmalı bölgelerden bahsetmiyorum bile.

Ama en azından bu varlıklar Canavar Anlaşması'na uyuyordu. Beslendikleri insanlara tabi olmaları gerektiğine inanmayan başka canavarlar da vardı. Bazı gruplar seslerini yükseltti, bazıları Antlaşma hiç imzalanmamış gibi sessizce devam etti ve en kötülerini de örgütlendi: Cesaretin Adamları.

Kierse, Torra'yı ele geçirmelerinden yıllar önce Cesur Adamlar hakkında fısıltılar duymuştu. Bu kana susamış ve dengesiz örgüt hakkında söyleyebileceği tek olumlu şey, adında "erkekler" kelimesi geçmesine rağmen, üyelerini sadece bu cinsiyetle sınırlamadıklarıydı. Sadece ... tüm insanları öldürmek isteyen korkunç canavarlar. Çok hoş.

Coraline LeMort'a bakarken yutkundu ve her şeyin farklı olup olmayacağını merak etti. Eğer hayatta kalsaydı ve savaş hiç başlamamış olsaydı, Kierse hâlâ kız arkadaşına sahip olabilir miydi?

Çantasını bir çöp kutusuna attı, Central Park'a doğru yürürken hâlâ Torra'yı anımsıyordu. Kar hafifçe yağarken, yapraklarla kaplı yürüyüş yollarında ilerledi ve Bethesda Çeşmesi'ne gelene kadar yeşil çatılı Kayıkhane'yi geçti. Ünlü çeşmenin ortasındaki melek tebaasına tepeden bakıyordu. Kierse onun her zaman onları insanlıklarından dolayı yargıladığını hayal etmişti.

Kierse onu suçlayamazdı. Kierse'in gerçekten tuttuğu tek kişi Torra'nın kaderinden sorumlu olan kendisiydi. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Cesur Adamlar Kierse'in Torra'nın sahip olduğunu bile bilmediği bir borç yüzünden onu kaçırmıştı. Bir gün evdeydi, ertesi gün ise hiçbir iz bırakmadan gitmişti. Kierse o gün orada olmalıydı. Ama bir gece önce büyük bir kavga etmişlerdi. Korkunç şeyler söylemişti. Torra ona gitmesini söylemişti ve o da gitmişti. Sonra onu bir daha hiç görmemiş.

Gölün önünde karla kaplı bir basamağa çöktü ve uzaktan denizin yılanışını izlerken melankoliye gömüldü. Artık çok az kişi sulara girmeye cesaret edebiliyordu ve Kierse bunu yapacak kadar aptal değildi. Denizkızları canları istediğinde iki ayakları üzerinde yürüyebiliyorlardı, Göl'e de bu şekilde gelmişlerdi ama bunu yaptıklarında kimse yollarına çıkmak istemiyordu. Denizcileri ölüme sürüklüyorlardı, ötücü kuşlar gibi sesleri ve köpekbalıkları gibi dişleri vardı.

Biri şimdi ona bakıyordu. "Merhaba güzelim."

Kierse gülümsedi, denizkızının tatlı sesinden etkilenmemiştir. Denizkızı saf bir masumiyete sahipti, eğer Kierse'yi gölün dibinde boğup orada atıştırmalık olarak bırakmak istediğı gerçeğini görmezden gelebilerseniz.

"Bugün olmaz," dedi denizkızına, o da hışımlla üzerine su sıçrattı ve yüzerek uzaklaştı.

Kierse, Bethesda Terrace'tan geçip Alışveriş Merkezi'ni geçerek yavaşça batıya, Graves'in kahverengi taş binasına doğru ilerlerken içinde durumu düşündü.

Canavarlar ondan her şeyini almıştır. Ve artık sığınağı bile güvende değildi.

Graves de güvenli bir seçenek değildi. Onu hiç güvenli bir seçenek olarak görmemiştir. Ama onun bozduğu şeyi düzeltecek olan oydu ve onun geldiğini bile göremeyecekti.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Kierse, Graves'in malikânesinin dışında duruyordu. Her giriş ve çıkış zihninde haritalanmıştı. Güneş arazide gölgenin en iyi olduğu yerler. İçeri girip çıkanların hareketleri ... görünüşe göre mal sahibi hariç. Ev ödevini yapmıştı ama yine de onu yakalamıştı. Şimdi burada durmak, savaş stratejisinin bir parçasından vazgeçip başka birinin piyonu olmak gibi geliyordu. Ama o kimsenin piyonu değildi.

Buz gibi havayı derin derin içine çekerek kendine aşırı güven duygusuyla örtündü ve şeytanın malikânesinin merdivenlerine tırmandı. Daha bir gün önce, kar yağışı ve geride bırakacağı ayak izleri konusunda endişelenmişti. Şimdi ise onları bilerek ön geçide doğru bırakmış ve gelişini izleyen herkese duyurmuştu.

Titredi. Bu sefer soğuktan değil.

Demir kapı tokmağı çok eskiydi: Sekiz rakamı şeklinde sürünen bir ejderha, ucunda yılan gibi kıvrılan bir masal ve başının üzerinde yüzen bir çobanpüskülü tacı. Belki de bu onun işaretiydi. Arazinin her yerinde çobanpüskülü olduğu kesindi. Her iki durumda da, devasa şeyi kaldırıp görkemli kapıya üç kez vurduğunda ağır bir etki bıraktı.

Kapı içeriye doğru gıcırdadı ve uşak girişte belirdi. Orta boylu, kırılmış bir adamdı, sağlam adımları ve nazik mavi bakışları vardı. Ellili yaşlarında olduğunu tahmin etmişti ama yakından bakınca adamın tahmin ettiğinden daha formda olduğunu görebiliyordu. Sanki elli yıl vücudunu sertleştirmişti. Ne amaçla, hiçbir fikri yoktu.

"Merhaba. Sanırım Bayan McKenna?" dedi neşeli bir tavırla ve hafif İngiliz aksanıyla.

"Evet. O benim."

"Mükemmel. Soğuktan korunmak için içeri gelin. Sizi burada ağırlamak çok güzel."

"Umm, teşekkürler," diye cevap verdi Kierse.

"İzin verin ceketinizi alayım," diyerek deri ceketini çıkarmasına yardım etti.

"Ve sen?"

Gülümsedi. "Ben Edgar."

"Memnun oldum Edgar."

"O zevk bana ait, Bayan McKenna."

"Kierse. Bana Kierse diyebilirsin," dedi gözlerinin içi . "Nasıl istersen."

"Ne zamandır Graves için çalışıyorsun?"

Edgar ona ilerlemesini işaret etti. "Beni takip et, seni ısıtacağız. Kar gerçekten yağıyor."

Kierse bu atlatmayı takdir etti. Onun efendisinin sırrını vermesini beklemiyordu ama denemeye değerdı. Onun kendisini evin içinde gezdirmesine izin verdi. İran halıları, duvar halıları ve paha biçilmez tablolarla her zamanki gibi fena halde zengindi. O bir hırsızdı. Önünden geçtiği her eşyaya bir fiyat biçebilir, tam olarak ne kadara satabileceğini bilirdi. Ama Graves'in evi tamamen başka bir şeydi. Bir firedrake'in hazinesi. Kapı tokmağındaki ejderha kesinlikle uygundu.

Varlıkları sınırsız gibi görünüyordu. Yine de istediği ve elde edemediği tek şey için *ona* ihtiyacı vardı.

Edgar onu küçük bir çocuk büyüklüğünde bir şöminede yanan ateşle tamamlanmış rahat bir oturma odasına götürdü. Odadan başka ışık gelmiyordu. Elektrik bile yoktu. Sadece ateşin yumuşak ışıltısı kadife kaplı sandalyeleri, lüks kürk örtüleri ve oymalı ahşap masaları ortaya çıkarıyordu. Eşleşen büyük bir ahşap kitaplık, müşterileri için topladığı ıvır zıvırlarla süslenmişti. Her nasılsa vazolar, oyma figürler ve mumlar hiç de yersiz görünmüyordu. Odanın geri kalanını bir araya getirmişlerdi.

O bir Wraith olamazdı. Onlar da en az vampirler kadar zenginliği severdi ama bir Wraith'in kükreyen bir ateşin tadını çıkardığını hayal bile edemiyordu. Ona dokunduğundan ve ruhunun bir parçasını kaybetmediğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Bunu da listesinden çıkardı.

Gen ve Ethan'a onun tanıştığı diğer canavarlara benzemediğini söylemişti ama öğrenene kadar merak etmekten kendini alamamıştı.

"Otursana canım," dedi bir kadın, elinde çaydanlık, fincan ve tabaklarla dolu gümüş bir tepsi, birkaç bisküvi ve küçük

küçük lezzetler. Edgar'dan daha kalın bir İngiliz aksanı vardı. Sanki Edgar bunu kendi kendine öğrenmeye çalışmıştı ama Edgar bundan zevk alıyordu.

Kierse onu en davetkâr sandalyeye kadar takip etti ve oturdu.

"Ben Isolde. Edgar'a aldırmayın. Misafirlere alışık değil," dedi sıcak bir gülümsemeyle. Başının tepesinde topuz yaptığı kahverengi saçlarından siyah-beyaz servis elbisesine ve

Çizgili yüzünde yumuşaklık. "Sizi aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz. Çayınızı nasıl alırsınız?"

"Sıcak mı?"

Isolde kıkırdadı. "Biz İngiliziz canım. Çay sadece sıcak olmalı."

"Doğru. Tabii ki. Ballı Earl Grey benim tercihim ama siz nasıl isterseniz öyle olsun."

"Bunu not alacağım," dedi Isolde kolayca. "Ama şimdilik süt ve şeker olsun."

Kierse onun çay servisini hayranlıkla izledi. Bu Gen'in tavan arasında yaptığı çaya hiç benzemiyordu. Daha çok küçük fincanları, tabakları ve parmak sandviçleriyle şehir merkezindeki şık hanımlara benziyordu.

Isolde çay bardağını ona uzattı ve Kierse bardağı dudaklarına götürdü. Gözleri irileşti. "Bu mükemmel."

"Senden bir Britanyalı yaratabiliriz," dedi Isolde gülümseyerek. "Şimdi biraz reçel ve krema ile çörek al Başka bir şeye ihtiyacınız olursa geri geleceğim."

Kierse çayı, fincan ve tabağın önerdiği gibi nazıkçe içmeye çalıştı. Bir çörek almak için tepsiye baktı ama sadece bisküvi olduğunu gördü. Bir tanesine krema ve çilek reçeli sürdükten sonra bisküviyi ısırdı. Sonra aceleyle iki mideye indirdi. Bu yemek inanılmazdı. Sanki her porsiyona ekstra lezzet katılmıştı.

Graves kapı aralığından, "hoşlanmış görünmenize sevindim," dedi.

Kierse çay tabağına biraz çay koydu ve onun sesiyle hızla ayağa kalktı. Onun yaklaştığını duymamıştı.

Ama eldivenli elini uzattı. "Lütfen oturun." Graves kapı çerçevesine yaslandı.

Kadın böyle bir şey yapmayınca, adam odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Adam kadının karşısındaki koltuğa oturdu ve sonunda kadın geri çekildi.

"Bilirsiniz, bir zamanlar fincan tabağından içmek olağan bir şeydi. Şimdi bu çok kaba tabii ki."

Yeni bir düşünce yüzeye çıktı. Ona kurnaz bir bakış fırlattı. "Büyülü mü?"

Dudağının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Yemekler mi? Hayır. Isolde şimdiye kadar karşılaştığım en iyi aşçı. Ayrıca onun çöreklerini hasta bir şekilde yiyorum. hayranlık."

Böyle bir adamın her şeyi yiyip bitirdiğini hayal ederken gözleri adamın dudaklarına kaydı.

"İşi kabul etmeye karar verdin." Bu bir soru değil, ifade olarak söylenmişti ve kız öfkeleni.

"Bunu da halledeceğiz," dedi arkasına yaslanarak ve yüz ifadesini sakinleştirmeye çalışarak. Müzakereler çoktan başlamıştı. Şimdi geri adım atamazdı. "Önce birkaç sorum var."

Kendi yüzü de boştu ama devam etmesi için elini uzattı. "Druidlerle ilişkiniz nedir?"

Bu soru karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "'Dernek' yanlış kelime," dedi, bir bacağı diğerine çaprazlayarak. diz çökmüş ve sandalyenin bir koluna yaslanmıştı.

"Düşman mı?" diye . "Onlar mı? Bana İrlandalıların kötü, İngilizlerin ise iyi adamlar olduğunu mu söyleyeceksin? Çünkü bu kötü bir görünüm."

"Her şey görüldüğü gibi değildir." Yüzü pasifti ve ekledi: "İyi ya da kötü adam yoktur. Bu bir peri masalı değil."

"Hayır, bir peri masalında silah zoruyla kovalanmıyorum."

"Hangi hikâyeyi okuduğunuza bağlı." Tartışmaya cesaret edermiş gibi bir kaşını kaldırdı. "Ve bir kez benim girdiğinde, benim korumam altında olacaksın. Druidler bir endişe kaynağı olmayacak."

"Lorcan birdenbire ölmemi istemeyecek mi?"

Graves bu isim karşısında kaşlarını çatı. "Lorcan ve ben bir anlaşma imzaladık.

O benimkinin peşinden gitmezse ben de onunkinin peşinden gitmem."

"Düşmanla ateşkes. Bu uygun ama onun da öldürmeye çalıştığı arkadaşlarımla güvenliğini sağlamak için hiçbir şey yapmıyor."

Graves eldivenli elini kaldırdı. "Dreadlord arkadaşlarıyla yeterince güvende görünüyorlar."

Kierse buna itiraz etmedi. Elbette neler olduğunu ve Gen ile Ethan'ın tam olarak nerede olduklarını zaten biliyordu. Ve onu olduğu gibi kabul etmek zorundaydı. Gen ve Ethan Nate'in yanında güvendeydi. Karşılığında bir şey vermeden ondan bu konuda daha fazla şey öğrenemezdi. Yapması gereken Bu müzakereleri atlatmak istiyorsa taktik değiştirmeliydi. "Anlaşmayı yapmamızın sebebi sen misin?"

"Ben de dahil oldum," dedi sanki tüm dünyayı değiştirmemiş gibi umursamaz bir tavırla.

"Peki imzaladın mı?"

Eğlenmiş görünüyordu. "Öyle mi?"

"Ben bu işe karışmadım," diye hatırlattı ona. "Ama sen dahil oldun." "Sizi temin ederim ki bunu kendi amaçlarım için yaptım."

"Eminim öyledir," dedi kuru bir sesle.

Daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi ama . Normalde insanları konuya yönlendirmek konuşmaya başlamalarını sağlardı. Çoğu insan kendileri hakkında konuşmak isterdi. Ama Graves sessizlikten memnun görünüyordu.

değerdi. En azından bir avuç dolusu

Açıkça olmasa da ondan güvence aldım. Gen ve Ethan güvende olacaktı. Lorcan onu rahatsız etmeyecekti. Graves Canavar Anlaşması'na yardım etmişti ama imzalamamıştı. Bu işe karıştıysa anlaşmayı kabul etmiş olmalıydı. Yani muhtemelen onu sebepsiz yere öldürmeyecekti. Muhtemelen.

"İş teklifinizi bazı şartlarla kabul ediyorum."

"Ah?" Geriye doğru eğildi ve ayağını tekrar yere bıraktı. Onun Elleri hâlâ o ince siyah deri eldivenlerin içindeydi. Elmacık kemikleri ateş ışığında jilet gibi keskin görünüyordu.

Dişlerini sıkarak onun bakışlarını tuttu. Ağzından çıkan kelimeler neredeyse boğazında düğümleniyordu. "On milyon dolar istiyorum."

Graves gözünü kırpmadı. "Üç milyon."

"Maaşımı pazarlık konusu yapmıyorum. Eğer bana ödeme yapmazsanız, çeker giderim." "Beş milyon."

Gözlerini ona dikti. "Bunu senin için yapabilecek tek kişi benim, yani değerimi biliyorum. On milyon. Yarısı da peşin."

"Peki," diye homurdandı, kadının taleplerine boyun eğdiği için üzgün olduğu belliydi. "Ancak tam tutarı sadece görev tamamlandığında ödeyeceğim. Senin harcamalar benim aracılığımla gerçekleşecek." "Tamamdır."

Gülümsemesini kendine sakladı. Vay . Üç milyonun üzerine çıkmasını beklemiyordu.

İsteddiği ana şeyleri zaten elde etmişti: para ve güvenlik. Ondan kendisinin garanti etmesini beklemiyordu. Bu işte ölebilirdi. Bunu en başından beri biliyordu. Onun asıl endişesi arkadaşlarıydı.

Çünkü gelse buradan kurtulacaktı ama kurtulamaması durumunda önemli olan tek şey onlardı. Seçtiği aile hayatta kalmak zorundaydı.

Çenesini kaldırdı. "Ve eğer ölürsem, para Gen ve Ethan'a gidecek." Bir kez başını salladı.

"Aynı fikirde olduğunuzu söylemenizi istiyorum," dedi. "Burada önemli olan onlar. İş ben yapıyorum. Parayı onlar alacak. Güvende kalırlar."

Bu talep karşısında gözlerinde şaşkınlığa benzer bir şey parladı ama tek söylediği "Tamamdır" oldu.

"Güzel."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Gerçekten istediği diğer tek şey bilgiydi. Ama Graves ona bilmek istediği her şeyi söyleyecek biri gibi görünmüyordu. Aslında Graves'in ona ihtiyacı olan her şeyi söyleyeceğinden bile şüpheliydi.

Zaten bu şekilde çalışıyordu. Bilmesi gerekenler esas. Ondan istediği bilgiyi vermesini isteyemezdi ama kendisi hakkında da daha fazla şey öğrenmeyi ummadan bunu yapamazdı.

"Güvenliğim için bir garanti istemeyeceğim, ama sanırım ikimiz de bu şehirdeki gerçek para biriminin bilgi olduğunu biliyoruz. Ne yapabileceğimi bilmeden bana ihtiyaç duyduğunuz değerli varlık olamam."

"Eğitileceksin," dedi kesin bir ifadeyle.

"Benim sihrimle mi?" Kelimeyi söylerken neredeyse boğulacaktı ama başını dik tutmayı ve adamın değişken bakışlarına karşılık vermeyi başardı.

"Büyünüz, zihniniz, bedeniniz."

Bu sözler üzerine gözleri büyüdü. "Bunun ne anlama geldiğini açıkla."

"Eğer benimle çalışacaksanız, o zaman eğitim görevleriniz ve silah eğitiminiz olacak."

"Güven bana, silahlar konusunda oldukça becerikliyimdir." "Mızraklarla değil."

Ona şüpheci bir bakış fırlattı. "Neden bir *mızrağı* nasıl kullanacağımı bilmem gerekiyor?"

"Çünkü Bayan McKenna," dedi ciddiyetle, "çalduğınız şey bu."

"Oh," diye fısıldadı. Şimdi daha fazla sorusu vardı. "Neden bir mızrak çalışıyorsun?"

"Ben bir koleksiyoncuyum. Nadir nesneler toplayım. Evimi ararken fark etmiş olabileceğiniz gibi."

İnkâr faydası yok. "Bunu fark ettim. Koleksiyonun için buna ihtiyacın var mı? On milyon dolar için mi?"

Gözünü bile kırpmadı. "Benim için buna değer."

"Tamam." Dişlerini birbirine geçirdi. "Peki. Silah eğitimi. Ama eğitim ödevleri? Ne tür görevler?"

"Ben kültürsüzlerle iş yapmam," dedi ona açıkça. "Size okumanız için kitaplar vereceğim ve onları tartışacağız."

"Kültürsüz," dedi gözlerini kısarak. Adam sanki onunla aynı fikirde olmamasını istiyormuş gibi ona baktı. O bir hırsızdı; *kültürlü* olma lüksü yoktu. "Yani, okuma, silahlar ve büyü dersleri."

"Onlar için hazır olduğunuzda, evet."

"Peki senin sihrini öğrenecek miyim?" diye sordu.

O gri gözler onun cüretkârlığından neredeyse etkilenmiş gibiydi. "Cesaretin var, hakkını vermeliyim."

"Yani, bu bir hayır mı?"

Ayağa kalktı ve koyu renk takım elbisesinin önünü ilikledi. "Eğer peşinde olduğun şey bilgiyse, denediğin için seni alkışlıyorum. Ben birçok sırrı olan bir adamım. Hiç kimse hepsini bilemez. Çok azı *herhangi birini* bilir. Çoğu insan adımı ya da benzerliğimi bile bilmiyor. Size sunacaklarımı kabul etmek zorundasınız."

"Neymiş o?"

"Seni bildiğim eğiteceğim. Bundan hoşlanabilirsin de hoşlanmayabilirsin de. Bu süreçte kendiniz hakkında keşfettikleriniz sizin , ancak diğer her şey ..." Bunun kendisini aştığını söylemek istercesine elini salladı. "Benim sırlarım bana aittir."

Kierse ayağa kalktı ve bakışları altında büzüşmesi gerektiğini hissetmesine rağmen bakışlarını tuttu. Adam onun sorgulama tarzını doğru anlamıştı. Bu düşündüğünden daha zor .

"Anlıyorum," dedi elini uzatarak.

Kabul etmedi ama bunun yerine, "O zaman ben de şartlarımı sunacağım" dedi.

Elini bıraktı ve pazarlığın onun tarafından yapılmasını bekledi. Para dışında, onunki planladığı kadar iyi gitmemişti. Onun işini de kolaylaştırmak istemiyordu.

"Hangileri?"

"Benim evimde kalmalısın." Kadın reddetmek için ağzını açtı - burada kalmasının imkânı yoktu - ama adam devam etti. "Bu bir zorunluluk. Arkadaşlarınla kalıp onları güvende tutmayı umamazsın. *Burada* kalacaksın." Adam kadının itiraz etmesini bekledi ama kadın bunu zorlukla yapabildi.

"Onların güvenliği benim birinci önceliğimdir."

Onun hakkında bu bilgiyi bilmesinden nefret ediyordu. Ama ne kadar zayıf olursa olsun artık müttefiklerdi. Umarım bu güvende kalacakları anlamına geliyordu.

"Anlaşıldı," dedi. "Bir sonraki şart, yanınızda bir cep telefonu bulundurmanız."

"Cep telefonum yok." Muhtemelen bunu biliyordu. Canavar Savaşı sırasında pek çok kule yıkılmıştı ve sonunda üzerinde çalışacak insanlar bulunduğunda, planlar aşırı derecede . Kierse bu masrafı karşılayamazdı.

Graves omuz silkti. "Bir tane sağlayabilirim."

"İki tane. Böylece birini Gen ve Ethan'a verebilirim."

"Hayır. Onlar sizin için değerli, bu da size karşı kullanılabilecekleri anlamına geliyor. Onları görmeyi tamamen bırakırsanız hem sizin hem de onlar için en iyisi bu olacaktır."

"Bu söz konusu bile olamaz."

"Onları öldürtmek mi istiyorsun?" diye sordu sertçe. "Lorcan'ın onlara bir kurşun sıktığını görmek ister misin? Sen yerlerini söyleyene ve onlar soğukkanlılıkla öldürülene kadar uşaklarından birinin seni takip mi?"

Boğazında yükselen safrayı yuttu, onun haklı olmasından nefret ediyordu. Gen ve Ethan'ı asla feda etmeyecekti. Bu işi onların güvenliği için kabul ediyordu. Ama asla geri dönmeyeceğini düşünmelerine izin veremezdi.

"Onlara kaldığımı bildirene kadar görüşmeyi yasaklayamazsın. Aptalca bir şey yaparlar, mesela beni bulmaya çalışırlar," dedi.

"Dreadlord'unuzla temasa geçin ve ona haber verin. Ondan sonra *benim* için çalışacaksın.

Bu, burada yaşadığınız ve artık onların hayatlarını riske atmadığınız anlamına geliyor."

Çenesi hayal kırıklığıyla büküldü ama başını salladı. Onlar olmadan bunca zaman nasıl hayatta kalacaktı? Ama o zaman, *onların* hayatta kalması daha önemli değil miydi?

O olmadan mı?

Kızın kabul ettiğini görünce devam etti. "Sonuncusu en önemlisi - sırlarımı başka kimseye söylemeyeceksin."

"Ne sırrı?" diye sordu nazlı nazlı.

Bakışları doğrudan onu kesiyordu. "Seni verdiği söze bağlayamam. Ve bu *ortaklık* yıllardır vermediğim düzeyde bir güven gerektiriyor. Bu konuda sana güvenmem için bana bir sebep ver."

Güzel. Adamın onu verdiği sözlere bağlayamamasına sevinmişti. Az önce büyüünün onun üzerinde işe yaramamasının bir başka faydasını daha itiraf etmişti. O sadece değerli değildi. O bir sorumluluktan. Onu eğitmek için yakınında tutmuyordu. Ona göz kulak olmak istiyordu. Artık pek çok şey yerli yerine oturuyordu.

"Senin sırların sana ait." Sözlerini ona geri fırlattı.

Ama hiç söz vermemişti. Ve onu sözünü tutmaya zorlayamamaktan nefret ettiğini görebiliyordu. O sert bakışları bir gülümsemeyle karşıladı. Pazarlık her iki taraf için de geçerliydi.

Daha fazlasını söylemesini bekledi ama kadın dilini tuttu. Gözbebeklerinde alevler dans ediyordu. "Bu kadarı yeterli olmalı." Elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Şeytanla bir anlaşma yapıyordu ama yine de elini onun elinin içine koydu. Aralarındaki bu bağ, eski bir tür sihirdi.

"Anlaştık."

On İkinci Bölüm

Graves elini geri çekti. "Pazarlık yapıldı."

"O zaman bugün başlayacağız." Artık zor kısım bittiğine göre, öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Tüm bu ilginç yetenekleri tam olarak neydi?

Neden koşuylardan geçebiliyordu? Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Graves ellerini tekrar ceplerine soktu. "Uyuduktan sonra başlayabilirsin."

Yorulmuştu. Dün çok zor geçmişti. Her şeyin ters gittiği soygun, kovalamaca ve Nate'e kaçma arasında enkaz halindeydi. Bir saniye bile uyumayalı tam otuz altı saat olmuştu. Ama Yine de cevaplar istiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse hâlâ biraz ," dedi ona. "Hemen şimdi başlayabilirim."

"Belki de," dedi, sanki ona inanmıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı bakarak. "Ama mızrak eğitimine başlamak için kafanın açık olması gerekiyor. Birkaç saat dinlen ve sonra Edgar'la eğitim tesisimde buluş."

"Peki büyü eğitimine ne zaman başlayacağız?"

"Bugün ilgilenmem gereken başka işler var. Size yaşam alanınızı göstereyim. Döndüğümde konuşabiliriz." Graves kapıyı onun için açtı.

Bilerek doğru yürüdü. "Benim için bir oda hazırladınız mı?"

"Siz Met merdivenlerinde otururken Isolde hazırladı."

Bir kaşını kaldırdı. "Beni takip ettiğin için etkilenmem mi gerekiyor?"

"Etrafınıza karşı daha dikkatli olmalısınız."

Gerçek ki, bir gece önce onun evinden ayrıldığı anda gözlerin üzerinde olduğunu hissetmişti. Gözlerin ona mı, Druidlere mi, yoksa her ikisine de mi ait olduğundan emin değildi.

Hepsini hissetmişti ama çok geç olana kadar ne anlama geldiklerini tam olarak bilmiyordu.

"Bu benim ilk dersim mi?" diye alay etti. "Kuyruk nasıl düşürülür biliyorum."

"Görünüşe göre yeterince iyi değil." Adamın gözleri, oynadığı oyunu tam olarak tahmin edemiyormuş gibi kadının yüzünde gezindi. Ötedeki koridoru işaret etti.

"Ah," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. " ama. Görünüşe göre Her etkileşimin bir ders olduğu türden bir adam gibi." Adam ona doğru yürürken kadın odadan geri . "Bariz olanla başlayabilirsin: Ben neyim? Ne yapabilirim?"

Cevap vermedi. Sadece koridorda yürümeye başladı. "Biliyor musun, bir kere bile iş hakkında soru sormadın."

"Bir mızrak çalıyoruz," dedi. "Bunu bana sen söyledin."

"Ama başka bir şey yok."

Omuz silkti. "Önemli değil."

Herkesten her şeyi çalabilirdi. Gerekirse Graves'ten bile. İşin ayrıntıları önemsizdi. Onu en az endişelendiren şeydi. Graves gibi birinin yapmak üzere olduğu şey için bir planı olduğundan şüpheleniyordu. Bu da diğer işler gibi olacaktı. Sadece onu öldürme ihtimali daha yüksekti.

Graves, "Ben olsam kendime fazla güvenmezdim," dedi.

"Ben . Aşırı güven seni öldürür. Olmam kadar kendime güveniyorum. Ben bir hırsızım. Çoğu insan bunu bir yetenek için kötü bir bahane olarak görür ama ben bu konuda iyiyim. İhtiyacınız olan şey bu. Yoksa neden beni işe alarsınız ki?"

Graves'in buna verecek bir cevabı yoktu. Gözleri tekrar onunkilere kaydı, değerlendiriyor, belki de onaylıyordu.

Onu evin ortasındaki dev merdivene götüren adamın uzun adımlarına eşlik etti. İki kat merdiven çıktılar. Ev çok büyük olduğu için kaybolabilirdi.

Colette'in genelevine alışkındı.

Graves'in malikanesinden açık ara daha küçüktü ancak

İçinde barındırdığı kadınları. Tüm o yatak odaları. Bütün işçiler. Ama bu . . . Burada başka kimse *yaşamıyordu*. Aşırılık uğruna aşırılıktı.

"Birkaç ev kuralım var." "Biz zaten anlaşmamızı yaptık."

"Bu benim evimde yaşamak için. Odalarım yasak bölge. Birinden bile nasıl bilen küçük hırsızlar." Açıkça ekledi, "Kilitli odalara girmeyin."

Kierse'nin parmakları tam da bunu yapmak için kaşınıyordu. Bir hırsıza yeteneklerini kullanmamasını söylemek, onu bunu yapmaya teşvik etmekle eşdeğerdi. Özellikle de şimdi

onu meraklandırırdı - tam olarak ne saklaması gerekiyordu?

Söylendiği anda bunun farkına varmış gibiydi. "Bir yıldır yalnız yaşıyorum. Çok uzun zaman oldu, Bayan McKenna. Mahremiyetime sahip olduklarımdan daha fazla değer veririm. Siz de bana mahremiyetimi tanıdığınız sürece ben de size mahremiyetimi tanıyacağım."

"Bütün eğlencemi
mahvediyorsun." "Bu
bir evet mi?"

"Evet," diye kabul etti.

Sanki inancının ağırlığını ölçmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kızın yüzünden ayırmadı.

"Söz veriyorum," dedi kulağa samimiyet gibi geldiğini umduğu bir sesle.

"Güzel." Tatmin olmuş bir halde üçüncü kattaki koridorun sonuna doğru yürüdü. "Burası senin odan."

"Gerçekten, yorgun değilim," dedi ona. Uzun bir gece olmuştu, yorgundu ama aynı zamanda tüm olanlardan dolayı çok heyecanlıydı. "Kütüphane benim için uygun mu?"

"Kütüphane mi?" diye sordu, sonra bir kez başını salladı. "Raflardaki her şeyi okumakta özgürsünüz."

"Belki oraya gidebiliriz o zaman."

"Başka zaman. Çalışmalarına başlamak için bu kadar hevesliysen, eğitimden sonra senin için kitaplarım olacak."

Adam kapı koluna uzandı ve kadın da aynı anda kapı koluna dokundu. Elleri birbirine değdi ve eldivenleri takılı olsa bile adamın sıcaklığını hissedebiliyordu. Adam ondan çok daha uzun boyluydu ve kız kirpiklerinin altından ona baktı. Vücutlarının birbirine yakın olduğunu fark etti ve yutkundu. Kurnazlık yapmaya çalışıyordu ama bir şekilde onun bakışlarına kapılmıştı.

Önce o geri çekildi. ", vuruldunuz ve arkadaşlarınızı, ailenizi, evinizi terk etmek zorunda kaldınız. Şok geçiriyorsun. Gerçi bunu oldukça iyi saklıyorsun. Uyuman gerek."

"Dürüst olmak gerekirse, bana kendimden daha fazla bahsetmeni tercih ederim." "Yeni şoklar yok."

"Avucunun içinde ezmekten korkacağın narin bir çiçek değilim." "Hayır, sen bir bomba gibi narinsin."

Vahşi bir yaratık gibi sııttı. Bu hoşuna gitmişti.

Sanki kız onun dikkatle kontrol ettiği dış görünüşünü bozmuş gibi bir adım daha geri çekildi.

"Sadece bir şey," diye alay etti, bir kaşını kaldırarak.

"Görüyorum ki caydırılamayacaksınız. En basitinden başlayacağım. Tatmin edici mi?"

Başıyla onayladı. Onun eğilmeyecek bir dağ olduğundan emin olduğu halde eğilmesini sağlamasına şaşırmıştı. *Denemeyeceğinden* değil.

"Senin ne *olduğun* tartışmaya açık. Bunu birlikte çözmemiz gerekecek. Gerçi benim şüphelerim var. Ama yapabildikleriniz çok daha etkileyici. Gözlemlediğim kadarıyla büyüü etkisiz hale getirebiliyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Görünüşe göre bir tür doğal bağışıklığınız var. Bu yüzden koğuşlarımdan su gibi geçebiliyorsun. Bunun ne kadar derin ya da geniş olduğunu ise biz keşfedeceğiz."

"Bağışıklık," diye fısıldadı, sanki güçlü bir ilacın etkisindeymiş gibi.

"Büyüye karşı bağışıklığım var."

"Ben buna inanıyorum."

Kelimeler yakıp kavurdu. On yılı aşkın bir süre boyunca Canavarlar sihir *değildi*, ama artık var *olduğunu* bildiğine göre -her rağmen güçleri vardı- bağışıklık kulağa *inanılmaz derecede* faydalı geliyordu. Özellikle de düşündüğü sonuçları varsa.

"Sana karşı bağışıklığım var mı?"

Sustu. Yüzü bomboştı. "Evet."

Bu hiç hoşuna gitmedi. Onun haberi olmadan koğuşlarından geçip evine girmek başka bir şeydi. Zaten hoşlanmadığı bir şey. Ama büyüü onun üzerinde çalışmıyor muydu? Bu hayatını değiştirecek bir şeydi.

Yeni odasının kapısını tıklatarak açtı ve içeri girmesini işaret etti. Bir şok dalgası ve coşku gibi bir şey yaşadı. "Bu dünyada ne kadar büyü var?"

"Neden sordunuz?"

"Hayatım boyunca onunla etkileşim halindeydim de hiç mi haberim olmadı?"

"Bu tamamen mümkün," diye itiraf etti, aksanı netti. "Birlikte keşfedeceğimiz bir şey. İyi günler, Bayan McKenna."

Ellerini arkasında sıkıca kavuşturmuş olan adamın uzaklaşmasını izledi. Gitmesine izin vermeliydi. Ama her nasılsa, sanki aralarında bir ip varmış gibi, onu durdurmak için bir çekim hissetti. Tekrar gitmeden önce sadece bir kez.

"Graves," diye seslendi.

Karanlık koridorda hareketsiz kaldı ve sonra bir kez daha onunla yüzleşti.

"Benim yapabildiklerimi yapabilecek başkaları var mı?" diye sordu, sorabileceği tek umutsuz soruyu. Belki ailesi vardı. Belki de dışarıdadırlar. Sadece onun hakkında bir şey bilmiyorlardı.

"Bunca yıldır hiç böyle biriyle karşılaşmadım," dedi ciddiyetle, neredeyse ..nazikçe.

Onun ifadesindeki şefkatten irkildi. Sanki onun önünde çıplakmış gibi.

Çenesini kilitledi ve yüz ifadesini nötr hale getirerek ne kadar etkilendiğini görmesine izin vermedi. "Peki bu ne kadar sürecek?"

Graves başını sallayarak tekrar uzaklaştı ama kadın onun güçlkle söylediği "Çok, çok uzun bir zaman" sözünü duymaya devam etti.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Kierse uyandı ve orada olmayan bir bıçağa uzandı.

Anında uyandı. Şaşkınlık ve dehşet içinde çevresini incelerken nefesleri ağırlaştı. Sonra kafasına dank etti. Her şey geri gelmişti. Olan her şey tüm ayrıntılarıyla gözlerinin önünde canlandı.

Druidler. Beş Nokta. Graves'in işini almak.

Saate baktı ve öğleden sonra olduğunu gördü, ardından çökmekte olan sayvanlı yatağa uzandı. O kadar bitkin düşmüştü ki etrafına bakma zahmetine bile girmemişti. Sadece kapıdan yatağa doğru gitti ve yığıldı. Şimdi, adrenaline beslenen telaşının yokluğunda, tükenmişti. Kaburgaları hassaslaşmıştı. Maura'nın attığı dikkatli dikişleri hissederken yüzünü buruşturdu. Bakması gerekiyordu.

Graves'in acı için her şeyi vardı.

Muhtemelen en iyisi önce elini yüzünü yıkamaktı. Pencereleden süzülen güneş ışığıyla yataktan kayarak çıkarken odaya baktı. Oda açık mavi boyası ve krem ve gri ahşap mobilyalarıyla zarifti. Colette'in evinde alışkın olduğu yatağa kıyasla yatak neredeyse uyumak için yumuşaktı. Lacivert yorgan kaz tüyleriyle kabartılmıştı ve üzerinde bir düzine Yere gelişigüzel serpiştirdiği yastıklar.

Bitişikteki banyo odası olduğunu tahmin ettiği yere yöneldi. Colette'in yatak odasının tamamından daha büyüktü; içinde fiskeyler, yağ, yaprak ve tuz tepsileri olan tam boy bir küvet vardı. Duş, üç başlığı ve tavandan düşen bir başka şelalesi olan büyük, açık bir taş odaydı. Odada ayrıca iki lavabo, bir makyaj masası ve sadece tuvalet için ayrı bir oda vardı.

Sonra dolabı buldu. Banyonun iki katı büyüklüğündeydi ve görebildiği kadarıyla tamamen boştu. Boş alan

Zenginlik timsali. Koca bir odada *hiçbir şey yok*. Doldurmayı mı ? Aslında başka birine mi aitti? Sadece . . . neden?

Ama o cevaplara sahip değildi ve bugün alması gereken daha önemli cevaplar vardı.

Önce bir duş. Evin geri kalanı bir gösterge ise, bu genelevde ya da Five Points'te duş almaya hiç benzemeyecekti. Elbisesini çıkardı. kıyafetlerini ve değerli çalığısu kolyesini suya atmadan önce giydi. Cildindeki anlık sıcaklık onu heyecanlandırdı ve en süslü şampuan ve saç kremi şişelerinin tadını çıkardı. Yaralı kaburgalarına dikkat ederek lavanta ve bal kokulu bir sabunla kendini ovdu. Hatta tedbir olsun diye bir ustura açtı ve tıraş oldu. Su hiç soğumadı ya da bitmedi. Orada *saatlerce* kalabilirdi. Midesi gürültüyle guruldamaya başlamasaydı kalabilirdi. Bu sabah yediği bisküviler harcadığı enerjiyi yerine koymaya yetmemişti.

Kierse evin en sevdiği bölümü olduğuna ikna olduğu duşu kapattı ve kabarık beyaz bir havluyla banyodan çıktı. Koyu renk saçları başka bir havlunun altına sarılmıştı. Maura'nın giysileri hâlâ odanın zeminine dağılmıştı ama tekrar kirli giysilerin içine girmek istemiyordu. Bu yüzden dolaba yöneldi ve çekmeceleri açtı. Boş, boş, boş. Burada gerçekten tek bir giysi parçası bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sonra kapının çalındığını duydu.

Kierse dışarı fırladı ve kapıyı yavaşça bir santim araladı. "Evet?"

Isolde ona neşeyle gülümsedi. "Güzel, çoktan kalkmışsın. Bunları isteyebileceğini düşündüm."

Bir demet giysiyi havaya kaldırdı.

"Sen bir ," dedi Kierse, elindekileri ondan alırken.

"Aşağıya indiğinizde salonda yemek servisi yapılacaktır."

Kierse'nin midesi yine gürültüyle guruldadı ve Isolde'ye alaycı bir gülümseme attı. "Hemen geliyorum."

Kapıyı kapattı ve havluyu yere bıraktı. Paketi açtığında o güne kadar gördüğü en güzel pantolonu buldu. Tam olarak tayt sayılmazlardı. Daha çok atletik pantolon gibiydi. Yumuşak pamuklu ama bir şekilde işlevsel. Gerekirse içinde koşabilirdi. Üstü de aynı malzemedendi ve yalıtımlı bir atletik ceketle birlikte geliyordu. Hafif ama sıcak tutuyordu ve kendi giysilerinin toplamından daha güzeldi. Bir çift yün çorap ve tenis ayakkabısı da onu tamamlıyordu.

Verimli, pratik kıyafetler. Süslü ya da sofistike değil. Tam oturdu. İşini görüyordu. Güvenilir deri ceketini askıya astı ve dolaptan çıktı.

Rahat bir nefes alarak kolyesini tekrar taktı. Artık hazırdı.

Kierse, kas hafızasına izin vererek bu sabahki adımlarını tekrarladı. ona rehberlik etti. Ana koridora çıktı ve sonra burnunu mutfığa kadar takip etti. Koku sıcak, tarçınlı ve biraz da akçaağaç kokuluydu ve aman tanrım, pastırma!

Isolde onun duyulabilir iniltisi üzerine arkasını döndü. Geniş bir gülümsemeyle güldü. Kierse evi yaşlı kadını önemsiz biri olarak görmüştü. Şimdi Kierse onun evin anahtarı olduğunu görebiliyordu.

Isolde siyah bir elbise ve beyaz bir önlük giymişti. Siyah çoraplar ve pratik siyah ayakkabılar takımını tamamlıyordu. Saçlarını yukarı kaldırmış ve çizgili alnından tutmuştu. Hâlâ dikkat çekiciydi ve yirmili yaşlarında nasıl görüldüğünü düşünmek Kierse'i dehşete düşürüyordu. Belki de bir sirendi ama yemek yiyordu. Böyle bir şey var mıydı?

"Salon şu kapının canım," dedi Isolde, kapıyı göstererek. "O zaten orada mı?"

"Efendi mi? Henüz gelmedi. Hâlâ dışarıda."

Kierse adaya doğru ilerledi ve mavi minderli ağır demir sandalye çıkardı. "Burada yiyebilirim."

Isolde bir el salladı. "Sen . Yine de mutfığımda başka birinin olmasına alışık değilim."

"Bölmeyeceğim."

Isolde küçük bir orduyu doyuracak kadar yiyeceği tepsilere yığmaya başladı. "Gün boyunca uyuduğunuz için kahvaltı hazırladık."

"Her şey harika görünüyor," dedi Isolde'ye.

Ve gerçekten de öyleydi. O bakarken midesi gürültüyle gurulduyordu. Krep, çırpılmış yumurta, fazla yağlı yumurta, domuz pastırması ve sosis. Ayrıca hashbrowns, taze meyve, tost ekmeği, simit ve yarım düzine krem peynir . Daha fazla meyve suyu, kahve ve çay onun için hazırды.

Kierse ağzını çok uzun süre açık tutmuş olmalı, çünkü Isolde, "Neyi sevdiğini bilmiyordum. Bu yüzden her şeyden biraz yaptım."

"Sadece ... sadece benim için mi?" diye soluk soluğa kaldı.

"Efendi dışarıda yemediyse biraz yer."

Kierse hayretler içinde yayına baktı. Daha önce hiç bir şey görmemişti. Emrinde bir şef. Hepsini tabağına koyup mideye indirmesi için sabırsızlanan biri.

"Bütün yapmak zorunda değildin," dedi Kierse ona. "Hepsini bitirebilmemin imkânı yok. Geri kalanıyla ne yapacaksın?"

"Elimizden geldiğince bağış yapıyoruz ve gıda çöllerinde yaşayanlar için hayır kurumlarına yardım ediyoruz." "Ki bu herkes için geçerli," diye ekledi Kierse usulca.

Isolde ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Eğer seni ilgilendiriyorsa, bana ne istediğini söyle ve bir program ayarlayalım. Bir dahaki sefere bu kadar çok yapmayacağım ama en iyi programa göre çalışırım."

Kierse gözlerini kırptırdı. "Uh ... tamam. Çok teşekkür ederim."

Isolde gülümsedi. "İhtiyacım olan tek teşekkür sizin keyfiniz. Şimdi, bakalım."

Bütün bir atı yiyebilecekmişsin gibi görünüyorsun ve hala açsın."

O kadar da değildi. Kierse tabağını bir değil iki kez doldurdu.

Her şeyin tadı çok güzeldi. Çok zengin. Yemeyi durdurmak bir mücadeleleydi. Sürekli genişleyen ve aldığı her şeyi içine hapsetmek için sınırlarını zorlayan midesini dinlemek. Colette's'te aç kalmıyordu, uzun yıllardır aç kalmamıştı ama tabağını temizleme ihtiyacı hiç geçmemişti.

"Bu nefis koku da ne?" Graves mutfağa girerken sordu.

Isolde öfkeyle kızardı. "Yeni bir şey yok, efendim."

"Pastırma," dedi Kierse son lokmasının etrafında.

"Kendini aşmışsın," diye iltifat etti Graves. "Size bir tabak hazırlayayım mı?" Isolde sordu.

"Ne yazık ki hayır. Ben zaten yedim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Isolde bir kız öğrenci gibi sırtıttı, patronunun övgüsünden etkilendiği belliydi. "Yemek için seçtiğiniz yerde asla hata yapmazsınız."

"Kimse senin gibi yemek yapamaz ve sanırım Bayan McKenna da aynı fikirde." "Evet," dedi Kierse hemen. "Ben de öyle."

"Kemiklerine biraz et koymayı umuyorum. Yarı açlıktan ölüyor," dedi Isolde. Kierse kaşlarını kaldırdı. "Ben yarı aç değilim."

"Beni kandırabilirdin."

Graves, Isolde ile aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Hain.

Kierse yarı açken nasıl görüldüğünü biliyordu. Aslında oldukça sağlıklı görüldüğünü düşünüyordu.

"Şimdi tüm sorularıma cevap vermeye hazır mısınız?" Kierse göz kırparak sordu.

Graves dudaklarını hafifçe eğerek başını salladı. "akşam yemeğe ne dersin?"

"Derslerin ben sonra başlayacağını sanıyordum."

"Yemekte konuşuruz."

Gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı; koyu, girdaplı gri. O gözlerde bir şey vardı. Çözemediği bir şey. "Güzel. Akşam yemeği o zaman."

"Isolde bir menü hazırlayacak. Biraz geç olacak. Saat dokuzda mı?"

"Ben bir gece kuşuyum. Ne kadar geç olursa o kadar iyi," dedi. "Giysilerimi almak için evime gerekecek."

Graves başını salladı. "Tercihlerinizi Isolde'ye verin, o size yeni kıyafetler alsın. Neye ihtiyacın varsa. Bundan hemen sonra Edgar ile mızrak eğitimine başlayacaksın."

"Evet, ben de bunu sormak istiyordum. Neden bir mızrağı nasıl kullanacağımı öğrenmem gerekiyor?" diye sordu. "Onu çalışıyorum, onunla savaşmıyorum."

"Bir şeyler ters giderse kurtulmanız için en iyi silahınız bu olacaktır."

Bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. "Savaşmaktansa gizlenmeyi tercih ederim ama gerekirse silah ve bıçak kullanırım."

"Tüm olasılıkları hesaba katmayı tercih ederim."

". Pazarlıklarda bunu yapmayı çoktan kabul etmişti, bu yüzden bu mızrakla antrenman yapacaktı, ancak onu kullanmak kalmayacağını umuyordu.

"Dışarıdayken sana başka şeyler de aldım," dedi.

Bir dakikalığına dışarı çıktı ve sonra hafif, gizli bir sırt çantasıyla geri döndü. "İhtiyacın olan her şey. Senin için küçük bir avans olarak biraz nakit getirdim. Anlaştığımız miktarın yarısı senin için bir banka hesabına yatırıldı, kart dahil," dedi ve ona siyah bir kart uzattı, "geri kalanı da işin sonunda aynı yere gidecek."

Çantayı aldı ve açtı. İçinde vaat edilen nakit para, iki adet yepyeni, son model tabanca ve

Susturucular ve fazladan cephane ve dokunduğunda açılan dev şık bir cep telefonu. Bu şeyin içinde sadece bir numara programlıydı.

"Sanırım bu sensin?" "Benim.

Aradığımda cevap ver."

"Sık sık arayacak mısınız?" diye sordu.

Ellerini ceplerine soktu. "Umalım da öyle olmasın. İkimiz için de."

Sonra Isolde'ye başıyla selam verdi ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu. Kierse koltuğuna geri döndü. "Her zaman böyle gizemli midir?" Isolde gülümsedi. "Tahmin bile edemezsin."

Kierse güldü ve ardından eğitim tesisini aramaya koyuldu. Oraya vardığında Edgar onu bekliyordu ve eline bir mızrak aldığı andan itibaren ondan hoşlanmamıştı. Bıçak ya da silahla kıyaslanamaz. Yakın dövüş için bir tane

Biri menzil, diğeri mesafe için. Bu mızrak tamamen yanlış hissettiriyordu. Bıçak saplamak ve fırlatmak içindi ama ikisini de beceremiyordu. Metodik olarak saplama hareketleri üzerinde çalıştılar, bıçak reflekslerini geliştirmeye çalıştılar.

daha iri bir mızrak. Silah çelik uçlu ve ateşte sertleştirilmişti, sert kül ucuna bir kömür demiriyle tutturulmuştu, bu da her şeyi neredeyse kırılması imkansız. Bunun için inanılmaz bir güç gerekirdi. Neyse ki alıştırma mızraklarıyla çalışıyorlardı da kazara kimsenin bağırsakları deşilmedi.

Edgar acımasız ve etkileyici bir öğretmendi ve eli su toplayıp kırılıncaya kadar ona aynı manevrayı tekrar tekrar yaptırdı. kasları serbest kalmak için ağrıyordu. Eğitim yöntemini biliyordu. Bir savaş durumunda donup kalmayacak kadar çok kas hafızasına sahip olmasını istiyordu. Bu daha az berbat yapmazdı.

İşini bitirdiğinde, soğumak için evin koridorlarında dolaşmaya başladı. Odaların çoğu kilitliydi, bu da onu kendisine tamamen açık olan tek odaya, kütüphaneye götürdü.

Çobanpüskülü kaplı raflarda bir aşağı bir yukarı yürüyor, bitmek bilmeyen kitaplara hayranlıkla bakıyor ve içlerindeki gizli hazineleri arıyordu. Bir gün, bir yere bakıp ne kadar tuttuğunu ya da içinde çalmaya değer bir şey olup olmadığını hesaplamayacaktı. Bir gün.

Yığınlardan yumuşak bir ses geldi. İnsan sesine benzemiyordu. Bu kütüphanede başka ne yaşadığını merak ederek dondu kaldı.

Tam hayal gücünün onu alt ettiğinden emin olduğu anda, koridorun sonunda küçük siyah bir kedi belirdi. Kierse güldü. Bir *kedi* yüzünden kaçmak üzereydi.

"Gel bakalım kediciğim," diye seslendi nazikçe. Tek dizinin üzerine çöktü ve elini onun önünde uzattı.

Tabii ki kedi onu görmezden geldi. Esrarengiz altın gözleriyle ona boş boş baktı.

"Sen de mi bu duvarların arasında sıkışıp kaldın?"

Kedi rahatsız edici bir ses çıkardı ve kuyruğunu salladı.

"Peki, arkadaş olabiliriz," diye önerdi. Bir kedi yalnızlıktan daha iyiydi.

Bu yüzden, sokaklarda kedilerle en iyi sonuç verdiğini bildiği şeyi yaptı. O şeyi görmezden geldi ve incelemesine geri döndü. On dakika içinde kedi sanki kütüphanenin sahibiymiş gibi ilerledi ve mırılayarak Kierse'nin bacaklarına sarıldı.

"Oh, nasıl olduğunu anlıyorum. Sadece ben seni istemediğim zaman beni istiyorsun," dedi gülümseyerek. "Hayatımın hikayesi."

Kierse uzandı ve kedinin sırtını okşadı. Minik şey tısladı, pençeli patilerinden biriyle ona vurdu ve sonra rafın tepesinden onu izlemek için yığınlara sıçradı.

"Sen ve ben arkadaş olacağız," diye açıkladı Kierse.

Isolde daha sonra bir noktada kediye dışarı çıkarmaya çalışırken onu yığınların arasında buldu.

Elinde küçük kahverengi bir kitap ve içinde ızgara peynirli sandviç olan bir tabakla, "Bakıyorum Anne'le tanışmışsın," dedi.

"Anne," dedi Kierse. "Demek adın bu." Anne birkaç adım daha geri çekildi.

Isolde yemeği önce kıkırdadı. Kierse'ye kitabı uzattı. "Usta, eğitimini bitirdiğinde bunu sana vermemi söyledi. Akşam yemeğinden önce okumanı bekliyor."

O şeye endişeyle baktı.

". Elimden geleni yapacağım." Elinde sandviçle oturdu ve ilgisini çeken bir hikaye bulana kadar sayfaları karıştırdı.

Bir hortlak tarafından yolu kesilen kızıl saçlı bir çocuk hakkındaydı. Farkındalığında mavi ışığın titreştiğini görmüş ve farkında olmadan onu takip ederek ailesinden uzakta ormana gitmişti. Kız, cesaretini kanıtlamak için kötü bir cadıyı atlatmak ve bir büyücüyü alt etmek de dahil olmak üzere bir dizi testten geçmek zorundaydı. Kierse kızın tüm sınavlarını gözden geçirmişti, ailesine mutlu dönüşünü görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama kızıl saçlı kız asla eve varamamış. Will-o-the-wisp onu ormanın derinliklerine doğru sürüklemeye devam etmiş, ta ki bir ayıya rastlayıp onu yiyene kadar. Bu hikayenin kıssadan hissesi neydi? Ne kadar denersen dene, kaderinden kaçamayacağın mı? Sizi yolunuzdan saptıran cazibenin sizi ölüme de götüreceğini mi? *Dikkatli olun!*

Ama bu işte bir iş olmalı, yoksa neden okumasını önerdin ki?

Anne ayağa fırladı ve Kierse kedinin altın bakışlarını takip ederek onun yanındaki boşluğa katlandı.

Tüm masallar ve efsaneler gerçeğin bir çekirdeğinden gelir. İşte bu Graves söylemişti. *Bu* hikâyelerde de bir gerçeklik payı olabilir miydi? Yolundan sapmanın ahlaki hikâyesi üzerine düşünmesini mi istiyordu? Yoksa bir canavar tarafından tüketilme kısmıyla mı ilgiliydi? O zaten *çok iyi biliyordu* ki yolunun dışında ve tüketilmeye hazırды.

Yine de kitaptan keyif almıştı ve akşam yemeğine hazırlanmak için bolca vakti vardı.

Sekize çeyrek kala akşam yemeği için hazırlanmak üzere odasına döndü ve güzel, *uzun* bir duş daha almayı bekliyordu. Ama odaya girdiğinde dolabın yeni giysilerle -balo elbiseleriyle- dolup taşıdığını görünce şok oldu, İş kıyafetleri, kokteyl elbiseleri, kulüp kıyafetleri, bir düzine pantolon ve tişört, egzersiz kıyafetleri, spor sütyenleri, uyku kıyafetleri ve hatta küçük dantelli iç çamaşırları. Kierse çekmeceyi çabucak kapattı. Bu kumaş parçalarını giymesi de balo elbisesi kadar olası görünüyordu.

Lüks bir duştan, uzun, siyah saçlarını parlatan ve omuzlarına dalga dalga dökülmesini sağlayan, şimdiye kadar gördüğü en havalı fön makinesiyle yapılan bir fönden ve hatta Isolde'nin de olması gereken bir makyaj koleksiyonundan sonra -kadın her şeyi düşünmüştü- Kierse kendini yepyeni bir insan gibi hissetti.

Siyah bir kokteyl elbisesi giydi. Kumaş vücuda tam oturuyordu ve onu dizlerine kadar bir eldiven gibi sarıyordu. Normalde giyeceği bir şey değildi ama

Bir şekilde daha iyiydi. Muhtemelen para. Kalitesi birinci sınıftı. Sonra raftan bir çift topuklu ayakkabı aldı ve boy aynasında kendine baktı. Çalığışu kolyesi, daldırma dekoltesiyle birlikte tam olarak sergileniyordu. Elbisenin yakası.

Bu yeterince iyiydi. Sadece akşam yemeği idi. Hem de bir iş yemeği. Bir *randevu* değildi. Gergin olacak hiçbir şey yoktu. Bunun onun yakınlık sorunlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Torra'dan beri kimseyle yemeğe çıkmamıştı ve kur yapmanın ona göre olmadığına karar vermişti. Fiziksel şeylerin arkasında durabilirdi. Ne de olsa seks sadece seksti. Çok zor olan diğer şeylerdi.

Şimdi avuçları terliyordu. Ki bu çok saçmaydı.

Bu o tür bir yemek bile değildi. Evet, Graves'i çekici buluyordu. Onun ne kadar seksi olduğunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Ama işle zevki karıştırmanın kötü bir fikir olmasının yanı sıra, bu o tür bir yemek bile değildi. Vücudu neden böyle tepki vermek zorundaydı? Göğsüne silah doğrultulmuş Declan'la gözünü kırpmadan yüzleşebilirdi. Yine de *bu* onu sinirlendirmiyor muydu?

Omurgasını dikleştirdi ve öfkesinin onu alt kata taşımasına izin verdi. Yemek odasına vardığında Edgar'ı girişte beklerken buldu.

"Bayan McKenna, bu gece büyüleyici görünüyorsunuz." "Beni son gördüğünüzden daha iyi. Orası kesin." "Daha iyi değil, sadece farklı." Başını salladı. "Teşekkür ederim."

Edgar kapıyı açtı ve ne bekleyeceğini bilse de bu onu yemek odasını tüm ihtişamıyla görmeye hazırlamadı. Masa on iki kişilik derin ve zengin bir maun ağacından yapılmıştı, ancak sadece iki koltukta yer düzeni vardı: biri masanın başında, esmer, için için yanan Graves'in oturup kahverengi deri bir kitap okuduğu yerde, diğeri de solunda. Masayı çevreleyen şamdanlar mekânı aydınlatırken, muhteşem çiçekli düzenlemeler ortasından aşağı doğru uzanıyordu. Yılın bu zamanında şehirdeki bu karmaşık buketleri nereden bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Edgar boğazını temizledi. "Efendim, misafiriniz geldi."

Sinirlerini çelikleştirdi ve bir peri masalındaki kendi karanlık tutsağıyla tanışmak için içeri adım attı. Onu yolundan saptıran büyücüyle.

Bölüm On Dört

Graves'in gözleri kitabından fırladı, sanki o kadar dalmıştı ki kimsenin içeri girdiğini duymamıştı. Sonra o gri gözler odanın öbür ucundaki Kierse'i buldu. Onu içine çekerken gözleri oldukça karardı. Aşağıya doğru Biçimli elbisesi açıkta kalan bacaklarına kadar uzanıyor, sonra tekrar yukarı çıkıp bakışlarıyla buluşuyordu. Bu ilgi karşısında ürperdi. Adamın ne dediği anlaşılmıyordu ama yine de birisinin ona az önce baktığı gibi bakmasının ne anlama geldiğini biliyordu. O da onu çekici buluyordu.

Ama kitabına dönmeden önce tek söylediği "Ah" oldu.

Edgar sandalyesini çekti ve o da sırtını narin mindere dayayarak çöktü.

Yanında oturan Graves'i görmezden gelmeye çalıştı ama sanki tüm odayı dolduran bir varlığı vardı. Ölümcül olmasına rağmen, ona hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Tamamen siyah bir takım elbise giymiş, beyaz bir gömlek ve siyah bir kravat takmıştı. Fırtınalı gözleri sözcüklerin üzerinde hızla geziniyor, siyah eldivenli parmaklarıyla sayfaları çeviriyordu. Her zamanki siyah deri eldivenlerini güzel gece eldivenleriyle değiştirmişti. Ama yine de ... eldivenler.

Boğazını temizledi. "Her zaman bunları mı giyersin?"

Graves kısa bir süre başını kaldırdı. "Hmm?"

"Eldivenler. Onları her zaman giyer misin?"

Ama sonra gözleri kadının boğazındaki kolyeye kaydı. "Bunu her zaman takar mısın?" diye karşılık verdi.

Parmağını çalığışuna sürttü. "Evet." İlk karşılaşmalarında kolye onu şaşırtmış gibiydi. "Daha önce de dikkatini çekmişti."

Başını salladı ve elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

İsteddiği son şey kolyeyi çıkarıp onun dokunmasına izin vermektir.

"Eldivenlerle ilgili sorumdan kaçırıyorsun."

"Eldivenleri tercih ederim," diye cevap verdi, birazcık boyun eğerek. İşaret eder gibi hareket yaptı ve kadın iç kolyeyi çıkarıp isteksizce yerine koydu

avucunun içine.

Çalikuşunun narin sanat eserini inceledi. Kanat açıklığının daire şeklindeki kolyenin kenarlarına kadar uzanması. Etrafındaki soluk telkari metal desteğe giden kenarları. Bu onun en değerli varlığıydı ve onu adamın elinde görmek bile midesini bulandırıyordu.

"Çalikuşlarının ardındaki sembolizmi biliyor musunuz, Bayan McKenna?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bazı kültürlerde çalikuşu baharın ve yeniden doğuşun sembolüdür. Kışın bir çalikuşu görmek baharın yaklaştığının, kışın sonsuza kadar sürmeyeceğinin işaretidir. Bu olumlu bir işarettir. Noel'den sonraki güne Çalikuşu Günü denir. Çalikuşları avlanır ve öldürülür. Mızraklara geçirilir ve şehirde dolaştırılırlar. Kış tanrısını kovmaya yardımcı olduğu düşünülür."

Gözleri endişeyle irileşti. "Vay canına. Bunu daha önce hiç duymamıştım. Yani onu taktığımda bir anlamı olduğunu mu düşündün?"

"Senin kışın iyi bir alamet olduğuna inandım." Gözleri onunkilere kaydı. "Bunu nereden aldığını söylemiştin?"

Eldivenlerinden birini çıkardı ve kız dövmeye bir kez daha baktı. Gözleri dövmenin üzerinde oyalandı, o kusursuz takım elbisenin altında ne saklı olduğunu anlamaya çalıştı. Daha fazla sarmaşık ve bir anlık diken görüntüsü, ama loş ışıktaki yapabildiği tek şey buydu. Sonra gözleri mürekkepten Graves'in kolyenin yüzünde gezinen parmağına kaydı. Parmağını yavaşça ve kararlı bir şekilde aşağı doğru sürükledi. Neredeyse müstehcendi.

"Anneme aitti." "Peki nereden almıştı?"

Kierse yüzünü ondan çevirdi. Hiç tanımadığı annesi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. "Ona sorma şansım hiç olmadı."

Graves'in gözleri onunkilere kaydı ve sesindeki sert ton karşısında kolyeyi bıraktı. "Geçti mi?"

"Doğum sırasında öldü."

Şimdi bakışlarında ilgi vardı. "Kaybınız için özür dilerim." Kierse omuz silkti.

"Ve kolye hep sende miydi?" Başını salladı. "Büyüye karşı neden bağışık olduğunu öğrenmenin bir anahtarı olabilir. Birlikte olduğumuz her zaman onu taktın mı?"

"Bunu her yerde giyiyorum."

Önsöz söylemeden bileğini kavradı. Adamın çıplak teni kızinkine değince nefesi kesildi. Adamın sıcaklığı ve beklenmedik fiziksel temas karşısında. Adam sırtına bir ürperti gönderdi ve kollarında tüyler diken diken oldu. Sanki kendini göstermesini istemiş gibi gözlerinin içine baktı. Onun sıcaklığını içine çekti. Adamın konsantrasyonu ona odaklanmıştı. Doğrudan. Beklerken beklenti içinde asılı kaldı.

Sonra nefesini bir hışımla dışarı üfledi ve onu serbest bıraktı.

Onu kaybedince koltuğunda geriye doğru sallandı ve bir bardak suya uzanıp uzun bir yudum alarak bunu örtbas etti.

"Sadece bir biblo," dedi kolyeyi ona uzatırken.

Çalığışunu yerine bağladı ve adamın bunu tek bir dokunuşla nasıl bilebileceğini düşündü. "Bunu bana dokunarak söyleyebilir misin?"

"Evet."

Bu da büyüünün dokunmayla bir ilgisi olduğu anlamına geliyordu. Gizemli eldivenlerin sebebi bu ? Onun eldivenini tekrar giymesini izledi, her zamankinden daha meraklı.

O anda Isolde ve Edgar mutfaktan yemek dolu tepsilerle girdiler. Yemekler masaya konduktan sonra gümüş kaldırdılar ve servis yaptılar. Kierse'nin tabağına yemek konduğunda ağzı sulandı. Pirinç yatağında bir çeşit sığır eti, yanında dumanı tüten kremalı mısır, parlak akşam yemeği ruloları, yapraklı bir salata ve hatta mevsimi geçmiş meyveler. Tanrım, o meyveleri severdi. Hepsi nefis görünüyordu ama önce bir ahududuya uzandı ve ağzına attı. Hatırladığından bile daha güzeldi.

Graves açık bir ilgiyle ona baktı.

"Ne?" diye sordu, başka bir meyveye uzanırken. "Mevsimi geçmiş."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra, sanki hiç aklına gelmiyormuş gibi, "Bir şeyden bu kadar keyif aldığımı hiç hatırlamıyorum," dedi.

"Sokaklarda yaşadığınızda, kıymetini bilmeyi öğrenirsiniz. Sanırım bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz."

"gördüğünüz şeylere her zaman sahip değildim. Bir zamanlar ben de senin gibi bir kenara atılmışım."

Sığır etini keserek yüzündeki burukluğu gizledi. *Atılmış*. Haksız değildi. Sadece dışarı atılmış bir çöp gibi görünüyordu.

"Biri senin gibi birinden nasıl kurtulabilir? Sihirli birinden?"

"Kolayca. Ve pişmanlık duymadan."

Buna verecek bir cevabı yoktu. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. *atılmıştı*. Daha öncesine dair hiçbir anısı yoktu. Hatırladığı en eski şey sokakta açlıktan ölmek üzere olduğuydu. Hırsızlığa yönelmekten başka seçeneği yoktu. Hırsızlık yapmak açlıktan ölmekten daha iyiydi ve bu konuda hızla ustalaşmıştı. Jason onu kısa bir süre sonra buldu. Kim olduğunu bulma umudunu tamamen yitirmişti... ta ki Graves olana kadar.

Yemeğine geri döndü. o kadar çabuk yedi ki tadını bile alamadı. Et bir çeşit kızılıcak sosu içinde çok zengin ve yumuşaktı. Daha önce hiç böyle bir şey yememişti.

"Başlamadan önce, sana ödünç verdiğim kitaptan bahset."

"Biraz karanlık," diye itiraf etti. "Bütün masallarda herkes ölür. Vasiyetnamenin en azından mutlu bir ahlaki sonu olacağını düşünmüştüm."

"Neden? Bu modern hikaye anlatımının bir ürünü."

Kierse bu sonuca varınca durakladı. O fırtına bulutu gözlerle karşılaştığında, onlarda ilgi gördü. Onu kendi ilgisiyle karşılamaya karar verdi. "Bir sihirli değnek tarafından yoldan çıkarılan küçük kızı anladığımı hissettim. Savaş sırasında şehirde yaygın bir temaydı bu."

"Ah," dedi anlayışlı bir şekilde gözlerini kısarak. "Ve senin için mutlu bir son yokken kız için mutlu bir son istedin."

Onun değerlendirmesinden geri adım atmayı reddetti. "Bir kurtarıcıya ihtiyacım yoktu. Ben kendimi kurtardım. Ama diğerleri benim kadar şanslı değildi."

"Dünyanın düzeni böyle."

"Evet, öyle. Sanırım bana yolumu kesen canavar tarafından tüketilebileceğimi görmemi istediniz. Bu bir metafor muydu?"

"Sonunda canavar tarafından tüketilmiyor. Ayı tarafından tüketiliyor."

"İyi," diye onayladı. "O zaman hikayedeki tek gerçek canavar ayı."

Kierse'in çok iyi tanıdığı insan canavarlar gibi doğal bir canavar.

"Şey, ayı ve onu yolundan çıkaran canavar, yani wisp. İkisi de onun ölümüne yol açtı."

"Hiç şansı yoktu." "Hayır, yoktu."

"Ama hala bana *benim hakkımda* hiçbir şey söylemedin."

Boğazını temizledi. "Kolyenizin bağışıklığınızı kontrol etmediğini biliyoruz. Bu da muhtemelen benim gibi olduğun anlamına geliyor."

Hevesle eğildi. "Nasıl senin gibi? Bir canavar gibi mi?"

"Hepimiz canavarız. Ama basitlik için, evet. Ben bir tür canavarım hiç karşılaşmadınız. Yine de bağışıklığınız sayesinde ne yaşadığınızı asla bilemeyebilirdiniz."

"Peki sana ne diyorlar?" diye sordu. Etiketler her zaman önemli değildi, ama ne olduğuna dair bir kelime koymak önemli hissettiriyordu. Katı.

"Benim ne olduğumu anlatan birkaç kelime var. Benim gibi olan diğerleri hangi kelimeyle çağrılmayı tercih edeceklerini kendileri seçerler. Bu genellikle ne zaman doğduklarına ya da nasıl yetiştirildiklerine bağlıdır. Yine de çoğumuz bir kelimeyi diğerlerine tercih ederiz; büyücü."

"Bir büyücü." Ağzı kurudu. Bu gerçektir. Bu onun hayatıydı. "Peki başkaları da var mı?"

"Evet. Çok değil. Işığa gelen diğer canavarların aksine, biz tercih ettik. Nadir bulunuruz ve *çok* bölgeciyiz." O anda çarpıcı bir şekilde sahiplenici görünüyordu. "Çoğu şehirde herhangi bir zamanda birden fazla usta büyücü bulunmaz. Biz mahremiyetimizi tercih ederiz."

"Tamam, ama büyücü olmak aslında ne anlama geliyor?" "Geleneksel olarak bize büyücü, sihirbaz ya da denirdi. Büyücüler 'büyücü' kelimesi aslında ilk olarak 900 civarında ortaya çıkmıştır. Genellikle 'yemin bozan' ya da 'şeytan' anlamına geldiğine inanılırdı. O zamanki insanların çoğu batıl inançlar." Etini kasıtlı bir hassasiyetle parçalara ayırdı, devam ederken başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Algıladıkları büyünün negatif bir güç olduğuna inanıyorlardı. Tanrı'ya ve doğaya aykırı olduğuna. On dördüncü yüzyıla kadar büyüyü olumlu bir ışık altında tartışmak için başka kelimeler geliştirilmedi - büyücü, büyücü, hatta astrolog."

"O zaman neden kendine onlardan biri?"

Bakışları tehlikeliydi ve daha cevap vermeden neden "büyücü" kelimesini seçtiğini anlamıştı. Çünkü o karanlıktı.

Omuz silktili. "Ne olduğumu iddia etmeyi seçiyorum." Kierse şarabını yudumladı.

"Anlıyorum."

Bardağını bitirdi ve bir tane daha doldurdu. "Sana gelince, işaretler senin de bir büyücü olduğunu gösteriyor, ama kesin olarak söylemek istemiyorum. Bilginiz olmadan sihirle bu kadar uzun süre hayatta kalmanız şaşırtıcı. Gerçi belki de gücün negatif ve pasif olduğu için seni yakıp geçmeye çalışmamıştır."

"Beni yakmak mı?" diye sordu endişe içinde.

"Büyücüler güçlerini kendi bilgileri dışında kullandıklarında, bu kişiyi öldürebilir. Eğitimli büyücüler bile büyülerini çok hızlı kullanabilir ve bizi içten dışa doğru yok edebilirler. Seninkinin neden bu şekilde ortaya çıkmadığını bilmiyorum. Büyücü güçleri çok çeşitlidir.

Bazıları tek bir şeyi inanılmaz derecede iyi yapabilir. Bazılarının ise çok çeşitli temel güçleri vardır. Belki de siz sadece şanslısınızdır."

"Peki ya sen? Sen ne yapabilirsin?"

Sıkıca gülümsedi. "Güçlerim hakkında konuşmuyoruz."

Daha önce hiç görmediği yan adım. Ama daha şimdiden zihni tüm bu yeni bilgilerle çalkalanmaya başlamıştı. Graves'in bu noktaya kadar ne kadar suskun olduğunu düşününce, bu kadarını söylemesine bile şaşırmıştı.

Isolde küçük bir tabak koyarken Edgar tabakları toplamak için içeri girdi, narin beyaz tatlı. Küçük bir dikdörtgendi, hamur işi ve krema katmanlarından oluşuyordu ve çikolata tüyleri vardı. Sanki eline hepsini tek bir lokmada yiyebilirmiş gibi görünüyordu.

Kierse tatlıdan bir ısırık aldı ve bunun yeni favorisi olduğuna karar verdi.

"Bir mille-feuille," diye yanıtladı Graves o sormadan. "Bu bir Fransız incelik."

"Onaylıyorum."

Graves ona kendi porsiyonunu ikram etti ve kız ondan aldığı suçluluk bile duymadı. Kız lokmayı ısırırken yüzünde beliren sırıtış, belki de onun da keyif aldığını gösteriyordu.

"İşi konuşalım mı? Çünkü bu yüzden buradasınız," diye sordu Graves yemek yerken.

"Evet. Bana bilmem gereken her şeyi anlat." Mille-feuille'in son lokmasını da bitirdi ve masaya doğru eğildi. Yemek güzeldi ama buraya süslü akşam yemekleri ya da tatlı şakalaşmalar için gelmemişti. Artık işe koyulmanın zamanı gelmişti.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, bir mızrak çalyorsun." "O kadarını zaten aldım."

"Eğitim nasıl geçti?"

Yüzünü buruşturdu. "Ellerimin her yerinde kanayan kabarcıklar gibi."

"Yeni bir silaha başladığınızda bu normaldir. Oraya varacaksın. Fazla zamanımız yok. Bu yüzden alışmak için her gün antrenman yapman gerekecek."

"Bu iyi. Ama bana şu mızraktan biraz daha bahset. Nerede bu mızrak? Onu çalmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Üçüncü Kat'ı duydunuz mu?"

Kanı buza dönuştü. "Bunu duymuştum," dedi. Torra orada kaybolmuş ve bir daha hiç ortaya çıkmamıştı. Aslında orası bir kara delikti. Torra gibi insanların ölmek için gittikleri bir yer.

"Mızrak Üçüncü Kat'ın kalbinde, Yiğit Adamlar'ın liderinin evinde kilitli tutuluyor."

Kierse'nin gülümsemesi yükseldi. Nihayet intikam almak için bir fırsat doğmuştu. "Sanırım sen de onları duymuşsundur?"

"Antlaşma'ya karşı birlikte çalışan farklı türden canavarlardan oluşan bir grup mu? Evet. Sanırım bu çoğu insanın bir şey. Onlarla karşılaşmamış olsalar bile."

"Peki ya sen?" Graves sordu.

Kierse ona Torra'yı nasıl kaçırdıklarını anlatmakla ilgilenmiyordu. Bu yüzden sinsice gülümsedi.

"Milyarder müşterilerle çalışıyorum. Altın kanat ve ok kolyelerini daha önce görmüştüm."

"Gerçekten de öyle. Üçüncü Kat'ın kendisi korumalı ve mızrak da korumalı bir konutta."

"Ama koğuşlardan geçebilirim."

Başını salladı. "Bunu yapabilirsin. Ama öylece içeri girip onu alamazsın ve bir planın olmadan canlı çıkmayı bekleyemezsin. Sizi mızrakla içeri sokup çıkarmak için sadece bir fırsatımız olacak. Kış gündönümünde, Yiğit Adamlar liderin konutunda bir parti düzenliyor. Kapılar açılacak ve yüzlerce kişi içeri akın edecek. İşte o zaman saldıracağız."

Kierse onun gerçekten ciddi olduğunu anlayınca gözlerini kırıştırdı. "Kış gündönümü mü?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bu bir sorun olur mu?" "Sadece birkaç hafta kaldı."

"Yani yapmayacak mısın?" diye sordu açıkça.

Graves'in bakışları sanki kendisini reddetmesini bekliyormuş gibi yüzünde geziniyordu. Kendi kalelerinde en kötü türden canavarlarla karşı karşıya kalacaktı ve saati işliyordu. Ama herhangi birinden çalacağını düşünmemişti. Hele de on milyon söz konusuysa.

"Oh, yapacağım," dedi basitçe. "Bunu yapmamak için çok fazla şey var, ama umarım eğitimin beni bu işten canlı çıkaracak kadar iyidir."

"Ölebileceğini bile bile bunu yapacak mısın?"

"Evinize girdiğimde ölebileceğimi biliyordum," dedi. "Ailem için her şeyi yaparım. Onları güvende tutmak için her şeyi."

Adamın yüzünde tam olarak bir şey parladı. Pişmanlık ya da acı. Ama ikisi de Graves'e uymuyor gibiydi.

Kadehini kaldırmadan duramadı. "Kış gündönümüne o zaman."

Sonunda yavaş ve içten bir şekilde gülümseyerek kadehini onunkiyle üzere kaldırdı. "Kış gündönümüne."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Şimdi Kierse, en iyisini yapmak için sadece birkaç *haftaları* olduğunu biliyordu.

Hayatının en imkânsız soygununu gerçekleştirirken, bazı ihtimalleri göz önünde bulundurması gerekiyordu.

Arkadaşlarını görmemeye karar vermişti ve buna sadık kalacaktı. Bu onu içten içe öldürse de. Graves ona Nate'i aramasını önermişti ama ona söylemesi gereken şeyler telefonda söylenemezdi. ki Graves'in muhtemelen erişebileceği bir telefonla.

Ama Nate'le buluşmadan önce gitmesi gereken bir yer daha vardı.

Kokteyl elbisesini çıkarıp şık egzersiz kıyafetlerini giydikten sonra kapüşonunu soğuğa karşı sıyrarak ve sırt çantasını sıkıca kavrayarak brownstone'dan gizlice çıktı. Geceleri metroya binmekten nefret ediyordu ama zamanı kısıtlıydı. 8^{inci} Cadde'deki metro girişinde nöbet tutan trolle parasını ödedikten sonra gölgelerin arasından süzüldü.

Küçük bir çöp tenekesi ateşinin etrafındaki goblinler ve en az onlar kadar iğrenç olan *insanlardan* gelen benzer çılgınlık. B trenine adımını attığında sırt çantasını diğer tatsız yolculardan uzak tuttu. Bir silah cebinde kuruluydu, yeni kabzası avucunda güven veriyordu. Diğer silah ceketinin altındaki kılıfındaydı. Ceketinin altında hantal bile görünmüyordu. dar giysiler.

Neyse ki, her zamanki çıkışından bir durak önce indiğinde sorun çıkmadı. Daha önce de Graves'in yerinde takip edilmişti. Bu gece herhangi bir Druid'le karşılaşmak istemiyordu. Graves'in mekânından çıkarken kolayca atlattığı bir adamı tanıdı. Ve şu anda Colette'in evinin etrafında iki devriye vardı. Roulette'lerle karşılaşacak kadar yakın değillerdi ama devriyeden başka bir şey olamayacak kadar da uzak değillerdi. Neyse ki yıllardır genelevde yaşıyordu. Mülkün her giriş çıkışını ve çevredeki tüm sokakları avucunun içi gibi biliyordu.

Devriyeleri atlatmak çocuk oyuncağıydı. Colette'in genelevinin yan girişinden içeri süzüldü. Hiçbir alarm . Kimse içeri dalmadı. Kimse görmemişti bile. Kierse içten içe gülümsedi. Lorcan'ın adamları ondan önce davranmışlardı ama ondan daha iyi değillerdi. Sürpriz yapma şansları vardı. Hepsi bu kadardı. Belki kötü şöhretli Lorcan daha yüksek kalibreliydi, ama mürettebatı değil.

Kierse evin arka tarafına doğru yürüdü. İçerisi hâlâ sessizdi. Mutfakların kızlar için ateşlendiğini ve akşam işi için hazırlanan ayak seslerini duyabiliyordu. İşler akşam yemeğinden sonra yoğunlaşacaktı, bu da fazla zamanı olmadığı anlamına geliyordu. Colette'in odasına arka kapıdan girerek evini gözden geçirdi. Ev, hizmetkârların görünmeden dolaşmalarını sağlayacak bir ağa ve hizmetkâr odalarına sahip olacak şekilde inşa edilmişti. Şimdi de işe yarıyordu. Kierse arka merdivenden çıkıp Colette'in yatak odasına girdi.

Pencerenin yanında bir figür kıpırdandı. "Eğer beni öldürmek için buradaysan, bundan daha fazlasını yapman gerekecek."

Kierse, Colette'i elinde tembelce sallanan bir tabancayla buldu. Kierse'in tüyleri diken diken oldu ama bu Colette'in görünüşünden kaynaklanmıyordu. Adam ona doğru uzanmadan önce onu hissetmişti. Kierse yolundan çekilerek ilk saldırıdan kurtuldu ve ikincisini engelledi.

"Benim," diye soluk soluğa bağırdı. Peşinden gelen adamı Roulette'lerin lideri Carmine olarak tanıdı. Gençliğinde ödüllü bir dövüşçü olduğu için bu için iyi değildi.

Kadın tekrar adamın yolundan çekilmeye çalıştı ama adam kollarıyla onu sardı. Bir ağaç gövdesi kadar güçlüydü ve kurtuluşu yoktu. Tabii ona zarar vermek istemiyorsa, ki istemiyordu.

"Bekle," diye bağırdı Kierse.

Colette pencereden uzaklaşarak, "Carmine, hayır," dedi. "Ben Kierse."

Carmine onu hemen serbest bıraktı, ama bu durum onu sinirlendirmişe benziyordu. Takım elbisesinin yeleşini düzeltti ve bir elini koyu renk jöleli saçlarında geriye doğru bir adım attı, nefesinin altından İspanyolca küfretti.

"Burada ne işin var kızım?" Colette silahını yakındaki masanın üzerine bıraktı.

Kierse dikkatini Colette ile Carmine arasında kaydırды, onun önünde bilgi vermekten rahatsızdı.

Colette hemen okudu. "Carmine, Kierse'nin geldiği girişi kontrol et. Bak bakalım onu takip eden biri var mı?" Kierse'ye bir kez daha baktı ve ekledi, "Hazır oradayken Corey'yi de al."

Carmine homurdandı ve sonra küçük, alaycı bir selam verdi. "Hizmetinizdeyim, madam."

Kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda, Colette odanın öbür ucuna yürüdü ve onu sıkı bir kucaklamanın içine sürükledi. Kierse şok içinde dondu kaldı ve sonra gevşedi.

Colette geri adım attığında Kierse'in yüzüne bir tokat attı. Kierse yanağını tutarken aslında biraz güldü.

"Beni bir daha asla böyle korkutma."

"Büyük Colette korkuyu hissedebiliyor mu?"

"Beni sınama," dedi, ama hafifçe, sanki bu kadar savunmasız olmaya pek alışık değilmiş gibi.

"Seni test etmeye gelmedim. Bunun için geldim." Kierse, Graves'in ona verdiği küçük sırt çantasını çıkardı ve fermuarını açtı.

Para yığınının görünce Colette'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden buldun bunu?"

Paranın yarısını çıkardı ve yan masanın üzerine bıraktı.

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi." Kierse el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Bu senin için."

Onu güvende tutun. Acil durumlarda ya da işler kötü giderse kullanın."

Colette paraya dokunmadı bile. Sadece Kierse'ye doğru baktı. "Kendini neyin içine soktun?"

"Bir iş. Çok tehlikeli bir adam için." Kierse metrodan indikten sonra kendi parasıyla aldığı telefonu çıkardı, kullan-at bir telefon. "Al."

Colette o şeyi eline aldı. "Bu ne için?" "Bir daha giriş yapamayacağım. Bu güvenli değil."

"Elbette güvenli olmadığını biliyorum Kierse. Bir Dehşet Lordu elinde Nathaniel O'Connor'dan gelen bir mektupla genelevime geldiğinde, dikkat etmem gerektiğini bilirim." Dudaklarını büzdü. "Nate ve benim uzun bir var. Ne de olsa seni ona ben gönderdim. Bana neler olduğunu anlatacak mısınız?"

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi," dedi Kierse ona. "İşler gerçekten kötüye giderse bana bu telefonla ulaşabilirsin. Kimsenin sende olduğunu bilmesine izin verme."

Colette pencerenin yanındaki sandalyeye çöktü. Küçük telefonu hâlâ elinde tutuyordu. "Geri dönmeyi düşünmüyorsun." Bu yüzünden okunuyor olmalıydı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kierse başını salladı. Sırt çantasının fermuarını kapattı ve tekrar omzuna .
"Bunu Gen ve Ethan'a götüreceğim."

"Yani yine Dehşet Lordları ile mi çalışıyorsun?" Colette sordu. "Nate seni özledi."

"Kendim için çalışıyorum." Kierse ona meydan okuyan bir gülümseme attı.
"Her zaman kendim için."

Colette anlayışla başını salladı. "Peki ya kızım?" "Gen ve Ethan Dehşet Lordları'nın yanında güvende."

Corey odaya girdiğinde, "Ve geri dönmeyecekler mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Corey. "Dehşet Lordu'nun güvenliği şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha sıkı." Colette buna hafifçe gücenmiş görünüyordu. "*Sen* benim güvenliğimin bir parçasısın." "Bu yüzden erkek arkadaşımın orada kalmasını tercih ettiğimi itiraf edebilirim.

başım belada." Corey o sırada Kierse'ye baktı. "Başı belada, değil mi?"

Kierse bir kez başını salladı. "Onu görmeye giderken ihtiyatlı davrandın mı?" "Kim olduğumu sanıyorsun? Ethan'ın korumasıyla uğraşmam. Ama o iyi olacak mı?"

Colette boğazını temizledi. "Elbette öyle. Dehşet Lordları'nın karşısına kim çıkacak?"

Corey bakışlarını Kierse'ninkilere kilitledi ve bekledi. Yutkundtu. Yalan söylemek istemiyordu. "Gen ve Ethan şimdilik iyiler ama bu her şeyin kötüye gitmesi ihtimaline karşı benim acil durum planım."

İsteksizce başını salladı. "Bundan nefret ediyorum." O da öyle.

Bu kısımdan da nefret ediyordu ve onun da bundan hoşlanmayacağını biliyordu.

"Belki de gidip orada onlarla kalmalısın. Eğer başları beladaysa, Druidlerin onlara ulaşmak için tek yapması gereken sizi takip etmektir."

Corey nefesinin altından küfretti. "Carmine bana asla izin vermez ..."

"Carmine'ı bana bırak," dedi Colette.

"Sence o kadar kötü mü?" Corey sordu.

"Üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim."

Gözlerini tekrar Colette'inkilere çevirdi. Madamı da ikna etmek zorunda kalabileceğinden endişeleniyordu. Ama Colette sadece çenesini kaldırdı.

"Dikkatli ol kızım," dedi alçak sesle ve ciddiyetle. "Geleceğinde karanlık var."

On Altıncı Bölüm

Kierse, Colette'in uyarısını olduğu gibi kabul etti -gerçek. Bunun gerçek olduğunu inkâr edemezdi. Ve hızla içine doğru yürüdüğü bir karanlıktı bu. En azından gözleri açıktı.

Başka bir Druid devriyesinden kıl payı kaçarak genelevden geri döndü. Piçler her yerdeydi. Metroya binmeyip Houston Caddesi'ne doğru soğuk bir yürüyüş yaptı ve otobüs hareket etmeden hemen önce otobüse atladı. Greenwich Village'da tekrar otobüsten indi, son birkaç yolu yürüdü. Nate'le buluşma noktasına kadar. Güzergâhını değiştirmek, kimsenin onu takip etmesini engellemenin bir başka kesin yoluydu ve gece geç saatlerde kahve dükkânına vardığında yalnız olduğundan emindi.

Ama Nate yalnız gelmemişti. Gölgede kurtlar gizleniyordu. Five Points'ten barmen Cara köşede duruyordu, sarı saçlarını geriye doğru atkuyruğu yapmıştı. Duruşu yırtıcıydı ve her an saldırmaya hazırды. Daha uzun boylu, sivri burunlu bir esmer solunda duruyordu. Daha uzakta tanımadığı başka kurtlar vardı. Ama bir tanesini tanıdı. Siyah saçları ortadan ikiye ayrılmış ve bej teni siyah sürü kıyafetiyle neredeyse tamamen örtülmüş olan zayıf Ronan'ın dudaklarının arasında bir sigara sallanıyordu. Savaş sırasında ailesini korumak için Dehşet Lordları'na katılmıştı ama her seferinde Kore'ye geri dönmekle tehdit ediyorlardı. Kimsenin bunu karşılayabileceğinden değil

Ronan buradaysa, bu silah arkadaşının yakınlarda olduğu anlamına geliyordu.

O yaklaşırken Finn kafenin girişinde duruyordu. Oniks rengi bir teni ve kaslı bir fiziğı vardı ama Ronan korkutucu biriyken, Finn tam bir golden-retriever enerjisiyle sevgi doluydu. Onu görünce gülümsemesi parladı.

"Merhaba."

Başını ona doğru eğdi. "Finn."

"Geri dönmene sevindim, McKenna." Kapıyı onun için açtı.

"Aynı şeyi rahatlıkla söyleyebilirim," dedi içeri girerken.

Nate boş kafede her zamanki masasında bekliyordu.

Onun karşısındaki koltuğa kayd. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel," dedi Nate.

Dehşet Lordları için çalıştığı zamanlarda buluşmak için en sevdikleri yer burasıydı. Para ve çalıntı mallar, yanmış kahve ve taze turta eşliğinde el değiştirmişti.

"Şirin," diye mırıldandı.

"Bu sefer sadece mesaj atabilmen çok güzel," dedi Nate o rahat kahkahasıyla.

. O onunla iletişim kuracak bir cep telefonu yoktu. Buluşmak istediğinde ön taraftaki kara tahtaya şifreli mesajlar bırakırdı. Bir kısa mesaj, tahtayı erken silmemelerini ummaktan daha kolay olurdu.

"Zaman ne kadar da değişmiş."

Başını salladı. "Kıyafetini beğendim. Gördüğüm kadarıyla kaliteye parası yetiyor."

Kierse, "İstese aya bile parası yeter," dedi. "Ama burada olmamızın nedeni bu değil."

"Sanırım hayır. İşi kabul ettin mi? Bu şifreli mesaj neden?"

"İşi Gen ve Ethan'ı bir daha görmemek şartıyla kabul ettim." Nate kaşlarını çatı. "Neden böyle bir şart koştun ki?"

"Onları güvende tutmak istiyorum. Her yerde Druid devriyeleri var. İsteyeceğim son şey, bana ulaşmaya çalışırken sevdiğim insanlara zarar vermeleridir."

"Onların artan ilgisi bizim üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil."

Kierse bundan şüphe etmedi. Eğer o devriyelerden kaçabiliyorsa, Nathaniel O'Connor da kaçabilirdi. Ama bu Gen'i ya da Ethan'ı riske atacağı anlamına gelmiyordu.

"Seninle kalabilirler mi?" diye sordu. Sırt çantasını masanın altına itti ve Nate çantayı ondan aldı. Fermuarı çekti ve içine baktı. Tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Bu yeterli olur mu?"

"Elbette," dedi Nate, fermuarı çekerek kapatırken.

Adamın bunu bedavaya yapacağına dair bir his vardı içinde ama o borçla çalışmıyordu. İlişkileri her zaman eşit düzeyde olmuştu ve böyle kalmasını istiyordu.

"Orada bir ocak var. Bana ulaşmak için onu kullan. Bana verdiği telefona baktım ama ona daha fazla güvenmiyorum."

"Bundan daha fazla güvendiğiniz biri var mı?"

Sadece başını eğdi. Tabii ki arkadaşlarına daha çok güveniyordu. onu kesinlikle öldürtecek olan *büyücü*ü.

"Peki, iş nedir?" diye sordu, konuyu değiştirmeyi bilerek.

"Soygun kış gündönümünde Üçüncü Kat'ta gerçekleşecek." Bu sözler üzerine Nate'in gözleri büyüdü. "Üçüncü Kat. Kierse . . ."

"Biliyorum, ama beni içeri sokabilir."

"Torra hâlâ aşağıda değil," dedi sesi yumuşayarak. "Bir yıl oldu."

"Bunu biliyorum," diye tersledi ve sonra kendini sakinleşmeye zorladı. "Onun gittiğini biliyorum. Bu adaletle ilgili. Ve eğer seni içeri sokabilirsem bana destek olacağını bilmek istiyorum."

Nate dudaklarını büzdü. "Gündönümü mü? Yirmi birinci gün mü?" "Evet."

"Lanet olsun," dedi. "Bu bir dolunay."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandı. "Kilit altında olacaksın."

"Bütün sürü," dedi. "En azından Gen ve Ethan için endişelenmene gerek kalmayacak. Dolunayda kimse Five Points'e girip çıkamaz."

"Evet." Neden bu kadar umutlandığını bilmiyordu. Elbette bunu kendi başına yapmak zorundaydı. Bunu Graves'le birlikte kabul etmişti. "En azından güvendeler."

"Aldım, Kierse."

Hayal kırıklığını üzerinden attı. Ne de sadece kendine güvenebilirdi. "Onun sırlarını ifşa etmem de yasak," dedi ona, elini sallayarak Kaşlarını.

"Uh-huh," dedi. "Parmaklarını çaprazladın mı?"

Kadın omuz silkti. "Önce bana ne söyleyeceğini göreceğim."

Nate'in yüz ifadesi dalgınlaştı. "Bunu halledebileceğinden emin misin?"

Kierse kabinden dışarı kaydı. "Aptalca sorular sorma."

"Sadece sana göz kulak oluyorum. Birinin gözetmesi gerek." "Ben kendime bakıyorum."

Nate ayağa ve kız oradan kaçamadan bileğini kavradı. "Bu diğer görevlerimiz gibi değil Kierse." Kurdu pençelerine yakalandığında olduğu yerde kaldı. Nate'in, onu Manhattan kurtlarının tartışmasız lideri yapan vahşi yanı, onun için bir şeydi.

genellikle onun varlığında örtülü kalırdı. Sıcaklığı her zaman oradaydı ama gözleri buluştuğunda ateş enerjisiyle yayıldı. "Yanlış bir adım atarsan ölürsün."

"Bana alfa gibi davranmak zorunda değilsin," diye takıldı, meydan okumadan nazlı bir gülümsemeye geçti ve bir anda kirpiklerini indirdi, eğitimi bir tehditle karşılaştığı anda devreye giriyordu.

"Kierse," diye inledi. "Bunu benimle yapmak zorunda değilsin."

O da bileğini bükerek adamın tutuşunu kolaylıkla kırdı. "O zaman bana bir varlık değil de bir yükmüşüm gibi davranma. Görevin ne olduğunu çok iyi biliyorum Nate. Sadece arkadaşlarımı güvende tut ve zor işi bana bırak."

Adam bir kez başını salladı, gözlerindeki takdir dolu ifadeyle, kız onun yanından geçip kafeden ayrılmadan önce. Yukarı Batı Yakası' giden metroya bindi ve kimsenin haberi olmadan geldiği yoldan gizlice geri döndü. Saten çarşaflarının içine girerken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Planlarını uygulamaya koymuştu. Şimdi asıl iş başlıyordu.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Kierse ertesi sabah aşağı indiğinde, Graves girişte kusursuz bir üç parçalı takım elbise içinde, yüzü dün yemekte okuduğundan farklı bir kitaba gömülmüş halde duruyordu. Kitabın adını anlamak için başını ama Graves onun yaklaştığını fark edince kitabı kapatıp kolunun altına sıkıştırdı.

"Sadece hafif bir okuma mı?" diye sordu.

"gibi bir şey." Onun egzersiz kıyafetlerine baktı. "Dışarı çıkıyoruz."

"Silah eğitimi aldığımı sanıyordum. Sadece birkaç haftamız var."

ona hatırlattı.

"Zaman çizelgesinin farkındayım. Döndüğümüzde antrenman yapacaksınız. Bu daha acil bir durum."

İç çekti. "Nereye gidiyoruz?"

"Yolda anlatırım." Kadının garaj olduğunu tahmin ettiği girişe doğru eliyle işaret etti.

Onlar içeri girmeden Edgar ortaya çıktı ve ona uzun, siyah yün bir ceket uzattı. "Soğuk için."

"Teşekkürler," dedi kollarını içine . Graves'e kıyasla fena halde az giyinmişti ama Graves umursamaz görünüyordu.

Edgar kapıyı onlar için açtı ve Graves'i asansöre kadar takip etti. Graves en alt kat için düğmeye bastı. Asansör bir düzine araba alabilecek kadar büyük, karanlık bir odaya açıldı. Bir limuzin dairesel bir yeraltı garaj yolunda sessizce rölantide gidiyordu. Ellili yaşlarında huysuz görünümlü bir adam olan şoför, tamamen siyah bir takım elbise ve şapka giymiş, hazır olda bekliyordu. Gözetlemelerinde hiç görmediği üçüncü bir çalışan. Ne oluyor lan?

"George," dedi Graves selamlayarak.

"Efendim," dedi George onların yaklaşması üzerine kapıyı hızla açarken. "Bayan McKenna."

Limuzine binmeden önce kibar bir gülümsemeyle, "Teşekkür George," dedi. George kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürürken Graves de onun yanındaki arka koltuğa yerleşti.

"George hep senin için mi araba kullanır?" Kierse sordu. "Kullanıyor."

"Senin ne olduğunu biliyor mu?" Edgar ve Isolde'nin bildiğini varsaymak zorundaydı. Ona her gün hizmet edip de başka bir şey, *daha fazlası* olduğunu bilmemeleri mümkün değildi.

"George uzun yıllardır benim yanımda çalışıyor."

Bu da yeterli bir cevap gibi görünüyordu çünkü okumakta kitaba geri döndü.

"O da mı sihirli?"

Graves sanki birinin okuma zamanını bölmesine alışık değilmiş gibi derin bir iç çekti. "Eğer sorduğunuz buysa, o bir büyücü değil."

"Ama büyüye sahip başka varlıklar da var," diye ısrar etti.

George sürücü koltuğuna oturdu ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. "Hazır mısınız, efendim?"

"Evet, George. Yolu biliyorsun," dedi Graves ona ve sonra Kierse'nin sorusuna döndü. "Bu dünyada başka büyüler de var. Ama benim yanımda çalışanlar sadece iyi işçiler ve onlara zamanları için cömertçe ödeme yapıyorum."

"Ve sessizlik," diye tahmin etti Kierse.

George onun bu küstahlığı karşısında nefesini tutarak öksürdü ve bulundukları yerden uzaklaşarak araziden ayrılan bir yeraltı tüneline girdi.

"Sessizlik tercih edilir, evet," dedi sert bir ifadeyle.

Kierse limuzinin yüzeye doğru tırmanışını izlerken dudağını ısırды. Otomatik garaj kapısı kalktı ve New York caddesine çıktılar. Karşıdan karşıya geçerken boynunu büktü ve karşıdan karşıya geçtiklerini görünce şaşırdı.

Graves'in evinden birkaç blok ötede. Zekiceydi. Kimse az önce çıktıkları garajın yarım mil ötesinde bir malikane olduğundan şüphelenmezdi. Onun geldiğini ya da gittiğini hiç görmemiş olmasına şaşmamalı.

Graves, "Garajımdan büyülenmiş görünüyorsun," dedi.

"Çıkışları severim. Bir hırsızın ilk kaynağı çevresidir," dedi ona ve koltuğuna geri yaslandı. "Hırsızlık, elde etmeniz gereken şey kadar ya da daha fazla şeyin nerede tutulduğudur."

Sanki onun mesleğini öğrenmekle ilgileniyormuş gibi dinledi. "Nasıl yani?"

"Bu mimaride var. Ön kapılar gizlilik için değildir. Korunurlar. Buraya bir plan olarak bakmalısınız. Girişler ve çıkışlar, görünür ya da yapılmış."

"Yapılmış mı?"

"Bazen tavanı kesmek ya da menteşeleri kırmak kilit açmaktan daha kolaydır. Bu, birileri tarafından bilinmek isteyip istemediğinize bağlıdır. Orada." Kierse ellerini kaldırdı ve yaklaşık bir ayak tuttu. "Bunu bir sıçan gibi düşünün. Sıçanlar ön kapıdan içeri girmezler. Duvarlara tırmanır, yalıtımı parçalara ayırırlar, yüzeylerde delikler açarlar. Onlar çevik küçük hırsızlardır. Eğer onlar istemezse orada olduklarını bile . Onların yaptıklarını taklit edin. Evi kendi yararınıza kullanın."

"Hmm." Kadının söylediklerini düşündü. "Planlar ve fareler. Sanki siz bir mimarsınız. Avantaj elde etmek için mülkü zihninizde inşa etmeniz gerekir."

"Bu iyi bir benzetme."

"Bunu düşünmem gerekecek. Yiğit Adamlar'a sızdığımızda bu haritalamayı kendi avantajımıza kullanabiliriz."

"En sevdiğim kısım da burada devreye giriyor: keşif."

"Gerçekten de öyle," dedi düşünceli bir şekilde. Konuyu değiştirmeden önce bir an daha sessiz kaldı. "Bir hastaneye gidiyoruz."

"Ben hasta değilim."

"Size şimdiye kadar anlattığım her şey daha ziyade efsanevi olsa da, bunun bir bilimi var. Yıllar boyunca büyücüler ne olduğunu haritalamaya çalıştılar bizi eşsiz kılıyor. Gizliden gizliye tabii ki. Yapabildiğimiz şeyleri neden yapabildiğimizi hala tam olarak bilmiyoruz. Ama bunun için bir gen olduğunu biliyoruz."

"Bir büyücü geni mi?" diye sordu.

Kulağa sihir kadar aptalca geliyordu. Yine de, ilkel biyoloji derslerine dayanarak, gen mutasyonlarının canavarlarda olduğu kadar insanlarda da olduğunu biliyordu. Canavarların bilginin yayılmasını istememesine rağmen, son araştırmalar vampirlerin neden kan içmeye ihtiyaç duyduklarının ya da wraithlerin neden insan özüyle yaşadıklarının ve hatta kurtadamların dolunayda değişmesine neyin sebep olduğunun biyolojik bir bileşeni olduğunu söylüyordu. O halde, büyücülerin bilim adamlarına sahip olması ya da bilim adamı *olması* mantıklıdır. sihirlerinin kaynağı da.

"Tam olarak değil," dedi. "Mutabakat'a vardığımızda Emmaline'in açıklamasına izin vereceğim."

"Antlaşma mı?"

Sadece sırttı. "."

Kırk beş dakika sonra Queens'teki otoyoldan saptılar ve iki katlı göz alıcı bir binanın girişine yanaştılar. Ön yüzünde büyük, kalın harflerle SÖZLEŞME yazıyordu ve altında bir daire ve karşılıklı iki hilalden oluşan bir sembol vardı. Daha önce hiç bir

Savaş öncesinden beri böyle bir hastane yoktu. Çoğu kâr amacı güden özel şirketler tarafından ele geçirilmişti. Pek çok insan arka sokak tıbbına başvurdu ya da bir çeteyle aranız iyiye, genellikle Maura gibi bordrolu bir doktorları vardı. İnsanlar ya borca giriyor ya da -daha sık olarak- ölüyordu. Ve kimse umursamıyordu. Bu, zorlukla hatırlayabildiği ama içgüdüsel olarak hissettiği bir geçmiş için acı çekmesine neden oldu.

Graves onları binanın yan girişine yönlendirdi. O salladı Etrafına bakınırken saçlarından ve ceketinin omuzlarından kar taneleri dökölüyordu. Küçük bekleme alanı boştu, Graves'in yaklaştığı, üzerinde *Harper* yazan isim etiketi olan beyaz elbiseli bir kadın dışında.

"Merhaba," dedi Harper hoş bir şekilde. "Mutabakat'a hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı ?"

"Dr. Mafi'yle randevumuz var," dedi Graves sert bir sesle. "Mükemmel. İsim?"

"Kierse McKenna'nın altında."

"Ah, Kierse," dedi Harper gülümseyerek ve Kierse'ye döndü. "Buraya daha önce hiç gelmiş miydin canım?"

Kierse başını salladı. Kimin bir hastaneye parası yeterdi ki?

"Bunu doldurmanızı istiyorum." Harper tezgahın üzerinden bir pano uzattı. "İlk iki sayfadaki soruları yanıtlayın ve son sayfayı imzalayın."

Kierse bir sandalyeye çöktü ve evrakları doldurdu. Birçoğuna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Şu anki adresi gibi. Graves'in evini ama Colette'inkini de yazamadı. Boş bırakmaya karar verdi. Aile geçmişini sorduklarında daha da kötüleşti. Hiçbir şey bilmiyordu.

Annesinin meme kanseri olup olmadığına ya da baba tarafında yüksek tansiyon geçmişi olup olmadığına dair ipucu . Sonunda pes etti, arka sayfayı çevirdi ve imzasını attı.

Onu Harper'a geri götürdü. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim canım. Sadece birkaç dakika sürecek."

Kierse koltuğuna dönmeden önce ona küçük bir gülümseme attı. Tam poposunu rahatsız mindere bırakmıştı ki bir kapı açıldı ve bir kadın "Kierse" dedi.

Harper'inkiyle uyumlu koyu mor bir elbise giymişti. Bu renk siyah saçlarını ve iri gözlerini vurguluyordu. Kierse onu görür görmez beğenmişti.

"O benim," dedi Kierse, öne doğru bir adım atarak. Graves de hemen arkasından geliyordu.

Kadın hızla, "Arkadaşlar burada beklesin," dedi. Graves ona saf öfke dolu bir bakış fırlattı. Kadın gözünü bile kırpmadı.

"Benimle gelebilir," diye ısrar etti Kierse.

"Emin misin?"

Kierse başını salladı. "Söz veriyorum. Sorun yok."

Ayrıca, Graves onun oraya tek başına girmesine izin vermeden önce muhtemelen birini öldürürdü. Bütün bunları planlamışken ve doktoru tanırken olmazdı. Geri kalan her şey formalite gibi geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, bürokratik saçmalıklar. O yapardı Graves'in ev ziyaretleri için bir doktoru olacağını düşünmüştüm. Ona bunu yaşatmazdı.

". Ben Jesy," dedi ve içeri girebilmeleri için kapıyı . "The Covenant'a hoş geldiniz."

Temel ölçümlerden geçtiler - boy, kilo, tansiyon, ateş, vesaire. Sonra Jesy onları bir odaya götürdü. Kierse ağırlığının altında buruşan kâğıtlarla kaplı bir yatakta garip bir şekilde oturuyordu. Graves, kendisini tümüyle taşıyamayacak küçük deniz mavisi bir sandalyenin yanında dururken tamamen yersiz görünüyordu. Işık, gece yarısı giydiği kıyafetine çok sert vuruyordu. Mavi saçları keskin yüz hatlarını bir şekilde yumuşatmıştı. Burada daha insani görünüyordu.

Birkaç dakika sonra Kierse'in otuzlu yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiği başka bir kadın içeri girdi. Bu kadın siyah bir elbise giymiş, güzel, güneşin öptüğü kahverengi bir tene ve şık kırmızı bir başörtüsüne sahipti. Burnunda küçük bir küpe vardı ve günlerdir kirpikleri vardı.

"Ah, merhaba, Kierse." Kadın elini uzattı. Kierse, kadının elini sıkarkenki coşkusundan rahatsız oldu. "Ben Dr. Mafi. Sizinle tanışmak Bugün sizi The Covenant'ta ağırlamaktan mutluluk duyacağız."

Graves boğazını temizledi. Dr. Mafi onu koklayarak içeri aldı. "Emmaline."

"Graves."

gerilim hissediliyordu. Ya doğuştan dufşman ya da sevgiliydiler. İfadelerinde ikisinin arası yoktu.

" zaman oldu," dedi Dr. Mafi. "Seni bir daha burada goreceğimi sanmıyordum. Son seferden sonra olmaz."

Graves omuz silkti, gornşte umursamazdı. "Bayan McKenna için buradayım.

Konuştuğumuz gibi."

Dr. Mafi ofladı. "Evet. Bayan McKenna için." "O zaman başlayalım."

"Hastamla biraz konuşurken dışarıda beklemenizi rica edeceğim."

"Hayır."

"O zaman size yardım edemem ve sırlarınızı saklayacak başka birini bulmanız gerekecek," dedi Dr. Mafi sesini ısırarak.

Graves tartışmak ister gibi gornyordu. İsteklerine saygısızlık edilmesinden hoşlanmıyordu. Kierse onun saygı beklediğini -hayır, talep ettiğini- gormşt. Saygının da otesinde. Astları için bir tanrıydı. Kierse'e nasıl da tahammül ediyordu, bilmiyordu. Ama Dr. Mafi'yle olan bu şey bunun otesine geçiyor gibiydi. Ona meydan okuyor, ültimatom veriyordu.

Graves başını eğdi. "Bunu unutmayacağım."

Dr. Mafi gozlerini devirerek, "Eminim yle olacak," dedi.

Graves odadan çıkar çıkmaz Dr. Mafi Kierse ile yüzleşti. "Ne kadar vaktimiz var bilmiyorum ama sadede geleyim dedim. Kendini neyin içine soktuğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Cevabın hayır olduğunu tahmin ediyorum."

"Onun için çalışmak istemiyorsun. Ve bu testi de istemiyorsun."

"Neden olmasın?" diye sordu. "Sadece bir gen mutasyonu aradığımızı sanıyordum."

". Bu ve fiziksel muayene ve kan testi ve uyurşturucu testi ve hamilelik testi ve ..."

"Bekle, hamilelik testi mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ne için?" "Standart prosedür," dedi Dr. Mafi otomatik olarak.

"Bu hiç standart değil."

"Hiç seks yaptın mı?" diye sordu

pervasızca. "Hiç mi?"

"Son zamanlarda mı?" Dr. Mafi kendini düzeltti. "Son bir ay içinde mi?" "Hayır mı?"

"O zaman muhtemelen bunu atlayabiliriz, ama bu tamamen standart."

Başını iki yana salladı. "Ama önemli olan bu değil. Önemli olan onun erişebilecek olması. Bunu gizli tutmaya çalışabilirsin, ama bir zamanlar benim yaptığım gibi onu biraz olsun tanıyorsan, gizliliğin bir yalan olduğunu bilirsin. Onun eli her şeye uzanır."

Görünüşe göre Kierse onu bu doktor kadar iyi tanımıyordu. "Sana neden güveneyim?"

Dr. Mafi soluksuz bir kahkaha attı. "Muhtemelen yapmamalısın. Ama ona güvenmemelisiniz de."

"Kendime güveniyorum."

Doktor ikna olmamış görünüyordu. "Hastanemiz hakkında size ne söyledi bilmiyorum. Covenant bir cadılar meclisi tarafından kuruldu."

Kierse ona şüpheyle baktı. "Cadılar mı?"

"Düşündüğünüz gibi değil. Biz daha çok şifalı bitkiler ve ilaçlar konusunda uzmanız."

"Büyü yok mu?" diye sordu, gözleri başka bir büyü varlığın görüş alanının dışında durduğu kapıya kaydı.

"Biraz büyü var. Büyücüler gibi değil," diye güvence verdi. "Hastaneyi bir kılıf olarak kurduk. Doğaüstü toplulukların çoğuyla çalışıyoruz. Onlara yardım ediyoruz, iyileştiriyoruz, saklıyoruz," dedi ve Kierse'nin bakışlarını kendi bakışlarıyla karşıladı. "Yani bu hizmetlerden herhangi birine ihtiyacınız olursa, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Kierse inanmayarak elini kaldırdı. "*Canavarlara* yardım mı ediyorsun?" "Şu anda Graves ile çalışıyorum," dedi hayal kırıklığı içinde.

"Ama diğer canavarlar gibi. Kurtlar, vampirler, wraithler ve benzerleri?"

Dr. Mafi soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. "Neden ki? İnsanların iyileşmek için yerleri var. Canavarların neden olmasın?"

Kierse bunun geçerli bir soru olduğunu biliyordu. Ama canavarların dünyasına neler yaptığını edemiyordu. New York şehrini milyonlarca parçaya bölmüş ve her etkileşimi on kat daha zor hale getirmişti. Elbette artık canavar arkadaşları ve birlikte çalıştığı canavarlar vardı. Hepsi aynı değildi. Torra'yı çalan canavarlara karşı hissettiği yakıcı yok etmek çok zordu.

"Sağlık sistemimizi mahveden şeylere yardım ediyorsunuz. Milyonlarca insanın ölümünden bahsetmiyorum bile."

"Şu anda bir canavar için çalıştığınıza göre, her şeyin tamamen siyah ve beyaz olduğuna inanacak kadar saf olmadığınızı varsayıyorum."

"Hayır," dedi Kierse sert bir sesle. "İyi insanlar kadar kötü insanlar da "

"Ve iyi olduğu kadar kötü canavarlar da var." Dr. Mafi'nin kapıya doğru işaret eden bakışı, Graves'in hangi ait olduğunu düşündüğü hakkında çok şey söylüyordu.

Ama o başka bir şey söyleyemeden Graves odaya daldı. "Her şey bitti mi?"

Dr. Mafi geniş ve mütevazı bir gülümsemeyle, "Her şey yolunda," dedi. "Kız muhabbeti aradan çıktı, değil mi Kierse?" Ona göz kırptı.

Kierse gülümsemeyi başardı. "Gerçekten."

"Tamam. O zaman başlayalım," dedi Dr. Mafi.

Kierse bir saat daha orada kaldı ve Dr. Mafi'ye örnekler verdi. DNA'sını araştırmak için bir yanak sürüntüsünden çok daha fazlası gerekti. Görünüşe göre, büyücü DNA dizilimi kötü şöhretli bir kurnazlıkmiş. Bir şey hakkında Proteinlerde ya da amino asitlerde değişiklik. Tam olarak emin değildi. Genetik mutasyonla ilgili bir şeydi ve temel biyoloji bilgisi bu konuda yardımcı olmamıştı.

Dr. Mafi, "Sonuçlar bir ya da iki hafta içinde elimizde olacak," dedi. "Ne bulduğumu size bildirmek için arayacağım."

O ve Graves bekleyen limuzine doğru yürürken sessizdiler. Kierse'nin aklından milyonlarca soru geçiyordu. Dr. Mafi'nin uyarısı hâlâ kulaklarında çınlamasına rağmen sessiz kalamıyordu.

"Peki, Dr. Mafi'yi nereden tanıyorsunuz?"

İçini çekti ve limuzine oturana kadar cevap vermeyi bekledi. "Tıp eğitimini tamamlamadan önce ilişkimiz vardı."

"Oh," dedi. "Ne oldu?"

"O gitti." Kitabını açtı, buz gibi oldu. "Her zaman giderler."

On Sekizinci Bölüm

"Ben antrenmana gidiyorum," dedi Kierse, evine giden tünele doğru geri çekilirken. "Planın nedir?"

Graves kitabına gömülü kaldı. "İşe gitmem gerekiyor." Kadın adamın omzunun üzerinden okumaya çalıştı ama adam kitabı çekiştirdi. "Yaşamak için tam olarak ne yapıyorsun? Neden çalışman gerekiyor?" "En güçlü kaynağın ticaretini yapıyorum."

Ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Para mı?"

"Bilgi," dedi eliyle kitabı göstererek. "Ve bu gece öğrenmem gereken şeyler var."

"Sen casus musun?"

Güldü ve bu gerçek bir şaşkınlıktı. "Uzun yıllardır değil." Kitabı kapattı ve devam ederken onun yüz ifadesiyle karşılaştı. "Bunu kendime önemli herkes hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Bu bilgiyi istediğim şeyleri elde etmek ve tarihin akışını değiştirmek için kullanıyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Şantaj gibi konuşuyorsun."

"Bazen," dedi neşesiz bir şekilde.

"Oh." Sanki mantıklı bir şeymiş gibi başını salladı.

Onun tepkisini tarttı. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Yapmalı mıyım? Hayatımı bir hırsız olarak kazanıyorum. İstedığınızı elde etmek için insanları ve bilgiyi kullanıyorsunuz."

"Birbirimize çok mi söylüyorsun?" Güldü.

"Pek sayılmaz."

"Belki de düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruzdur."

Onun daha fazlasını söylemesini bekledi ama o hiçbir şey söylemedi. Sadece daireler çizerek yürüyorlardı. Ne zaman onun kim olduğunu çözdüğünü hissetse, o da en az onun kadar kolay bir şekilde değişiyordu.

Dr. Mafi'nin uyarısı hâlâ zihninde çınlıyordu. Bu Kierse'nin planında hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Tek bir amacı, tek bir işi vardı. Yapacaktı. tamamlamak. Ama bu etkileşim onu huzursuz etmişti. Bu, yıllardır arkadaşlarını görmeden geçirdiği en uzun süreydi ve şimdiden onları özlemişti. Gen, Ethan ve Corey'nin yanında olmasını özlemişti. Azarlayan Colette'e dönmeyi özlemişti. Evini özlemişti.

George sonunda arabayı durdurduğunda, onun arkaya gelip kendisini bırakmasını beklemedi. Sadece kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Asansöre doğru ilerlerken Graves'e "İşinde bol şans," dedi. Eğitim tesisine doğru yürüdü ve Edgar'ı kendisini beklerken bulmak için içeri girdi. Edgar onun kışını tekmelemeyi bitirdiğinde, Edgar'ın Graves'in kendisi için bıraktığı yeni kitaptaki bir hikâyeyi okumaya vakit bulmuş, Isolde'nin kusursuz bir şekilde hazırladığı akşam yemeğini mideye indirdikten sonra yüzüstü yatağa uzanmıştı.

Ertesi gün de aynıydı; antrenman, okuma, yemek, tekrar. Ta ki kasları ağrıyana, başı ağrıyana ve Graves'in kendisine işkence edip etmediğini merak edene kadar.

Eğitimin dördüncü gününde, gözleri kamaşmış bir halde eğitim tesisine adımını attı ve dondu kaldı.

Graves silah rafının karşısında duruyordu. Takım elbisesinin ceketi bankın üzerine atılmıştı. Gıcır gıcır beyaz düğmeli ceketin kolları dörtte üçe kadar kıvrılmış, sarmaşık dövmeli ön kollar ortaya çıkmıştı. Kordonlu Deri parçalarının ortaya çıkardığı kaslar yutkunmasına neden oldu. Yüzü profilden görünüyordu; çenesinin gururlu çıkıntısı ve elmacık kemiklerinin keskin hatları ışığı yakalıyordu. Canlanmış bir Rönesans heykeli gibiydi.

Midesi arzuya benzer bir şeyle burkuldu. Bunun bir iş olduğunu kendine hatırlatma ihtiyacı duyması hoşuna gitmiyordu.

"Burada ne arıyorsun?" sordu, kendi ceketini bırakıp minderin üzerinde yürümeye başladı.

Graves'in gözleri onu takip etti. "Şimdiye kadarki silah eğitiminiz tatmin edici değildi."

Gözlerini kırptırdı. "Edgar gelişmekte olduğumu söyledi."

"İçinde bulunduğumuz zaman çizelgesinde onun yöntemlerinin benim standartlarıma uymadığını hissediyorum." Adam sırttı ve kadın korkması gerektiğini anladı. "Bu yüzden bugün görevi ben devralayım dedim."

"Anlıyorum," dedi.

İlk karşılaştıklarında adamın omzunu çıkarıp onu kışının üstüne fırlattığını çok iyi hatırlıyordu. Ne terlemiş ne de takım elbisesini değiştirme ihtiyacı duymuştu.

Graves eğitim mızrağını eline aldı ve ona doğru fırlattı. Mızrağı kolaylıkla yakaladı, ağırlığı elinde daha normal hissetmeye başlamıştı bile.

"Biraz motivasyon işine yarar diye dūřündüm." Bir mızrak daha aldı ve avuğlarının arasında ileri geri savurdu. "Bana ne zaman başarılı bir vuruş yaparsan, sana bir cevap vereceğim."

Gözlerini kırıpştırdı. Bu yeterince motive *ediciydi*. "Herhangi bir soruya mı?" "Buna," dedi ve kalın beyaz bir zarf çıkardı.

Düğünler ve cenazeler için kullanılan türden bir zarf. Zarfın ön yüzü boştu. Adres, isim ya da iade etiketi yoktu. Zarfı çevirdiğinde, parlak kırmızı balmumunun üzerine geriye doğru bakan bir kuşun mührünün basılmış olduğunu fark etti. Bir yaradan akan kan gibi aşağıya damlıyordu.

"O da ne?" diye sordu.

Minderin üzerine çıkarken sırtarak, "Bu bir soru," dedi.

Onu boğabilirdi. Bunu bir oyun haline getirmek tam ona göreydi. Ama yine de antrenman yapmak zorundaydı. Bundan bir şeyler çıkarabilirdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu işaret ederek. Sikeyim.

"Hadi gidelim."

"Önden buyurun, Bayan McKenna," diye alay etti.

Kierse elindeki mızrakla saldırdı. Graves sanki hiç hareket etmemiş gibi yanından geçti. Bıçakla omzuna vurdu.

"Bundan daha iyisini yapmamız gerekecek."

Dişlerini sıktı ve odaklanmaya çalıştı. Bunun üzerinde sadece üç gün çalışmıştı. Bu kadar iyi olmasının hiçbir yolu yoktu.

Graves gibi. Ama zihnini sakinleştirebilirse, ağır çekim gibi o yere kayabilirse, onu vurabilirdi. Bunu biliyordu.

Yenilenmiş bir şevkle, bilenmiş içgüdüleriyle ilerledi.

Graves ilk darbeyi engelledi ve sonra bir adım öne çıkarak mızrağını ona doğru savurdu. Mızrağın ucu görüş alanında parladı. Gözleri irileşti ve sonra vücudunu kırılma noktasına kadar zorlayarak ağır çekime geçti ve darbeden kaçtı. Mızrağın ucu adamın beyaz düğmeli ceketinin koluna zar zor saplandı.

Graves'in yüz ifadesi takdir ediciydi. "Şimdiden dünden daha iyi görünüyorsun." Zarfı aldı ve ona uzattı. "Sorunuza gelince..."

Zarfı eline aldı ve açtı, üzerinde altın kabartmalarla süslenmiş ağır kart stoğunu çıkardı:

Montrell ve Imani Cato, birlikteliklerini kutlamak amacıyla düzenleyecekleri siyah kravatlı bir davet için sizi evlerine davet ediyor.

Ardından tarih ve saatin yanı sıra *bir misafirin daha hoş karşılanacağı* yazıyordu. "Sizin için bir test," dedi basitçe.

"Neyin testi?"

Tekrar minderi işaret etti. "Gidelim mi?"

Ağır ağır nefes aldı. Bu zahmetli olacaktı. Ama yanılmıyordu, daha iyiye gidiyordu.

Kierse mızrağı eline aldı, sonra Edgar'la birlikte dün üzerinde çalıştıkları itme hareketini denedi. İlki baştan savmaydı, sadece kollar vardı.

İlk vuruşu kolaylıkla yaparken gözlerini ona dikti. Ve ikinci vuruşu. Üçüncüyü kıl payı kaçırdı ve neredeyse hüsrarla yere fırlatacaktı. Belki de ilk vuruş çok şanslıydı.

Ama o pes etmedi.

Ve bir dahaki sefere ona doğru geldiğinde, eski bıçak reflekslerini kullanarak hamlelerini değiştirdi ve onu yarım saniye kadar hazırlıksız yakaladı. Sadece bir vuruş yapabilecek kadar.

Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve cevap almak için ona baktı. "Bir test mi?"

"Senin büyünden." ona su uzattı, kadın da hiç istifini bozmadan içti.

"Koğuşların içinden geçebildiğini zaten biliyorum.

Her gün benimkinin içinden geçiyorsun." Ses tonunda acı var mıydı? "İyi bir hırsız olduğunu da biliyorum. Evime fark edilmeden girdin. Geçmişini araştırdım."

Gözleri kısıldı. "Peki ya benim geçmişim?"

"Buna cevap vermemi ister misin?" diye sordu.

Dişlerini birbirine geçirdi. Soracağı daha önemli sorular vardı. "Hayır."

"Kaynaklar yaptığınız işte iyi olduğunuzu doğruladı."

"Harika. Peki bu test nedir?"

Adam mızrağını kaldırdı ve kadın neredeyse inliyordu. Bu bütün gün sürecekti. Ama belki de amaç buydu. Belki de eğitiminin daha uzun sürmesini istiyordu, böylece onu yorabilecek ve cevapları olabildiğince uzatabilecekti. Bu iyi bir stratejiydi. Hayır, mükemmel bir strateji. Çünkü artık o da yatırım yapmıştı.

Ve nihayet bir sonraki vuruşu , o bölgeye geri dönmek için harcadığı çabadan dolayı bayılacağını düşündü. Onun hiç etkilenmemiş gibi görüldüğünü bilmek aynı derecede sinir bozucuydu.

Zaten ağrıyan bedenini dinlendirirken, "Üç aşamalı," diye başladı. "Birincisi, güçlerinin sınırı olup olmadığını test etmek için. İkincisi, büyük miktarda büyüye nasıl tepki verdiğini görmek için. Ve üçüncüsü, seni Üçüncü Kat'a tek başına göndermeden önce başka bir canavarın evinde baskı altında nasıl çalıştığını görmek için."

Bu cevap karşısında zihni allak bullak oldu. Bu tek eğitim seansında alabileceği cevaplardan çok fazla soru vardı. Ama ona düşündüğünden daha fazlasını vermişti. Gidecekleri yerde canavarlar ve büyü vardı. Yani muhtemelen diğer büyücüler? Ne yapacağını bilmiyordu. Güçlerinin sınırları olduğunu keşfetme olasılığını düşündü ama bunu bilmek iyi bir şey gibi görünüyordu.

Bu yüzden, onun daha önce vermediği bilgileri alması gerekiyordu.

"Onlardan alıyor muyuz? Çünkü bu yarın gece," dedi. Mızrağını bir kez daha kaldırdı. "Yine mi?"

"Peki," diye homurdandı.

o daha başlamadan Graves geçti. Vücudu neredeyse kızınkiyle aynı hizaya geldiğinde adamın sıcaklığı kızın içini yaktı. Bir elini mızrağın üzerine, diğerini de kızın koluna koydu. Vücudu ona ihanet ederken nefesi kesildi. Adamın ellerine tepki vermemek imkânsızdı.

üzerindeydi ve nefesi boynunun derisine değiyordu. Zihnine bunun hiçbir şey ifade etmediğini ne kadar söylerse söylesin, tepkisi aksini söylüyordu.

"Eşyayı yönlendirmek için sadece kollarınızı değil, vücut ağırlığınızı kullanın

ileri." Graves onu hareket boyunca yönlendirdi. İlk başta sarsıldı, onun arkasında olmasına alışkın değildi. Sonra rahatladı ve tekrar denedi. "Tıpkı Bu."

Adam onu bıraktığında usulca nefes verdi ve kafasını tekrar savaşa sokmak kollarını salladı.

Bu sefer onun onayını beklemedi, sadece ilerledi. Graves'in vuruşuna aynen onun gösterdiği gibi kendi vuruşuyla karşılık verdi ve ikinci bir vuruşla onu takip etti. Graves onu engelledi ama gözlerinde bir şey parladı. Kız gittikçe iyileşiyordu.

Sonraki birkaç hamle ve savuşturmanın üstesinden gelirken kollarının her biri yüz kilo hissetti. Graves'in mızrağının ucu yanağına değmek üzereydi ama son anda engelledi, döndü ve bir darbe daha indirdi.

"Daha iyi," dedi başını sallayarak. "Evet, yarın gece onlardan çalacağız."

"Kahretsin Graves, bu yeterli zaman değil," dedi. "Birkaç hafta içinde Üçüncü Kat'ta imkânsız bir soygun var ve benim bir tane *daha* yapmam gerekiyor

Yarın mı? Bu mümkün değil."

Endişeli görünmüyordu. "Burayı biliyorum. İhtiyacın olan her şeye sahip olacaksın. Ama içeri girmek için bir hırsız olarak gidemezsin. Benim ... olarak gitmelisin." Sözlerini yarıda kesti, gözleri onunkileri yutuyordu. "Evcil hayvan."

Bu kelime ısıtırken hiç kıpırdamadan durdu. "Peki bu neyi gerektiriyor?"

Kaşlarını kaldırırken bir gelme hareketi yaptı, yüzünde *bilmek istemez misin* ifadesi vardı.

Elleri mızrağın üzerinde titriyordu. Evet, evet Graves'in evcil hayvanı olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu.

İlk hamleyi o yaptı, o da karşılık verdi. İt, savuştur, it, savuştur. Onun kadar hızlı değildi ve hızla düşüyordu. Başladıklarında bir ivme yakalamıştı ama bunu devam ettirip ettiremeyeceğini bilmiyordu. Yine de bu cevaba ihtiyacı vardı. Ona *ihtiyacı vardı*.

Bir sonraki hamlesi genişledi ve Graves tüm hızıyla hareket etti. Akli bunu zar zor kavrayabiliyordu. Hareketleri kesin ve hesaplıydı. Sonra omzunu kıvırdı ve onu kolayca sırtının üzerinden mindere fırlattı. Ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşaldı ve onu soluk soluğa bıraktı.

Graves yuvarlanmaya devam etti ve dizlerinin üzerine çökerek vücudunu onunkinin üzerine koydu. Ciğerleri yanıyordu ve o gri gözlere bakarken zar zor nefes alabiliyordu. Ve bir an için bakışları aşağıya, dudaklarına kaydı, sonra tekrar yukarıya çekildi. Sanki o da içinde bulundukları pozisyonun tehlikeli doğasını ve onun üzerindeyken tam olarak ne yapabileceklerini düşünüyordu.

"Benim emrime amade olacaksın." Graves başarısız olmasına rağmen soruyu cevapladı. Ve bu sözler karşısında kadının karnı sıkıştı. "Herkesin bir ilişki içinde olduğumuzu varsaymasına izin vermek," diye başladı, sesi okşarcaydı, "fiziksel bir ilişki."

Colette'in evinde geçirdiği onca yıla erişti ve cazibenin her gözeneğinden izin verdi. "Bunu yapabilirim."

Bir an için odadaki güç dengesi değişti. Sanki o bir an içinde adam *onun* tuzağına düşmüştü. Kadın onun konsantrasyon eksikliğini pozisyonlarını değiştirdi ve onu sırt üstü yere fırlattı.

"Eskiden bir genelevde yaşıyordum," diye hatırlattı ona.

"Güzel." Boğazını temizledi ve hızla ayağa kalktı. "İyi bir rol yapman gerekecek çünkü büyüye karşı bağıışıklığın olduğunu bilmelerine izin veremeyiz. Ve bunu silahsız yapmak zorunda kalacaksın."

Alıştırma mızraklarını atıldıkları yerden topladı ve rafa yerleştirdi.

"Önlükler bıçakları gayet iyi gizleyebilir," derken midesi hâlâ kıpır kıpırdı.

Sonra gözleri yine onun ve kadın kendini kapana kısılmış hissetti.

"Giyeceğin elbisede tek bir bıçağı bile saklamaya yetecek kadar malzeme olmayacak."

Kovulmadan kapıya yöneldiğinde Kierse'nin gözleri büyüdü. Başka bir meydan okuma.

Bu işte o kadar iyi olacaktı ki Graves'in yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silip süpürecekti.

Interlude

Emmaline Mafi, The Covenant'taki uzun mesaisinin sonunda içini çekti ve sandalyesine geri yaslandı. Bilgisayar başında geçirdiği uzun saatler boyunca taktığı mavi gözlüklerini çıkardı ve yanındaki kan örneklerine boş gözlerle baktı.

Baş ağrısı vardı. Bunun için daha önce şifalı bitkiler ve ağrı kesici ilaçlar almış, ancak ağrıları geçmemişti. Bitkiler genellikle işe yarardı ama bu farklıydı. Farklı türde bir baş ağrısı. Ekrana çok uzun süre ya da sabırsız hastalardan veya on iki saatlik günlerden kaynaklanan bir baş ağrısı değildi. Bu, gözlerinin arkasında başlamış ve kafa derisini yakmıştı. Graves arayıp yeni ... şey, her neyse, onun için randevu aldığında başlamıştı. Öyleydi. Kız arkadaş. Sevgili. Çırak. Emmaline gerçekten bilmiyordu. Kendini ikna etmeye çalışsa da umurunda değildi. Graves dışında endişelenmesi gereken çok fazla şey vardı.

Ve yine de, onun sorununun özü oydu. Her zaman olduğu gibi.

İlk karşılaştıklarında hava ılık ve aydınlıktı. Ekonomi çökmeden ve tüm dünya cehenneme dönmeden sadece birkaç hafta önce. O zamanlar yakışıklıydı. Şimdi de yakışıklıydı. Tüm sertliği ve dayanılmaz tuhaflıkları. Onun tehlikeli olduğunu biliyordu.

Tehlikeli ve güçlü. Tam da sevdiği gibi.

İlk kez yatağa girdiklerinde, onunla başa çıkabileceğini düşünmüştü. Kontrolün kendisinde olacağını. Ama olmamıştı. Hiçbir zaman da olmadı. Graves kontrolü bırakmadı. Kimseye bırakmazdı. Ve Graves'in fırtınalı gözlerinde bir zerre bile olmadığını zor yoldan öğrenmişti.

Diğerlerine yaptığı gibi onu da serbest bırakmış ve esen fırtınanın en kötüsünü atlatmasına kadar para vermişti. Neyse ki tıp diplomasını tamamlamasına sadece bir yıl kalmıştı ve bu para onu burada, The Covenant'ta çalışmaya başlatmıştı.

Baş ağrısı arttı. Hastaneden çıkması gerekiyordu. Vardiyası bitmişti. Çoktan bitmişti. Yine de Kierse'nin kanına bakmaktan ve *merak etmekten* kendini alamıyordu.

Tırnaklarını çiğneye çiğneye . Kendini kurtardığını sandığı eski bir alışkanlık. Ama eski alışkanlıklar zor ölür.

Özellikle de ne yapması gerektiğini bildiği zaman.

Elleri titreyerek telefonuna uzandı ve neredeyse tam iki yıl önce oraya programladığı numarayı açtı. *Kral Louis*. Sahte bir isim elbette. Yeni bir tiran için sadece bir takma ad. Cesur Adamlar'ın lideri olan vampirle tanıştığında bunun sahte bir isim olduğunu anlamıştı. Vampir, takım elbiseleri ve ölçsüz gücüyle hayatına girdiğinde toplumu korumaya çalışıyordu. Her zaman boğazında o lanet altın rozetle gezerdi, kanatlarında ok vardı. Cesur Adamlar'ın sembolü, en az görev tanımları kadar saçmaydı. Her şey canavarları tekrar zirveye çıkarmak içindi.

Ve onun kötü tarafına geçmişti. Tek bir görüşmede, onu şantaj ve korkuyla kendisine bağlamıştı. Onun pençelerinden kurtulmasına izin vereceğini hiç sanmıyordu. Kesinlikle bugün değil.

Bir mesaj yazdı ve bekledi.

Sanırım bir şey buldum.

Yanıt neredeyse anında geldi. *Bir eşleşme mi?*

Başını salladı. Öyle düşünmüyordu. Elinde ne olduğunu bilmiyordu ve mesajı gönderdiği için bile kendinden nefret ediyordu. Kierse bu oyunda bir piyondan fazlası değildi. Tıpkı Emmaline'in kendisi gibi. Ama Graves'in onu buraya getirmesinin bir sebebi vardı. Kızın bir büyücü olup olmaması Onun için biraz. O bir şekilde özeldi. Graves sadece özel olanla ilgilenirdi.

Emmaline Kierse'yi vazgeçirmeye çalışmıştı. Ona bu testlerin yapılmasını istemediğini söylemeye çalışmıştı. "Mahremiyet" demişti. Evet, Graves onları görecekti. Ama Emmaline de görecekti ve şimdi sırlarını açıklamamak için Kral Louis'e çok şey borçluydu. Bunu yapmak istemiyordu ama ne zaman başka seçeneği olmuştu ki?

Muhtemelen. Size uygun olup olmadığına karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var.

Yutkundu. Sabırsız değilse hiçbir şey değildi.

Elinizdekiler için birini göndereceğim. Araştırmana yetecek kadarını sakla. Sana güveniyorum, Emmaline.

Emmaline ürperdi. Kızın üzerindeki kanı ve diğer her şeyi yok etmeyi düşündü. Bu daha güvenli olurdu. Ama bu Emmaline'in ölümüyle sonuçlanırdı ve o ölmek istemiyordu.

Bu onu bir korkak yaptı, ama kanı paketledi, saklamak için bir soğutucuya koydu ve sonra, o gece vicdanı ona ağır geldi, işe geri döndü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM III

BAĞIŞIKLIK

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Kierse makyajdan vazgeçebilirdi ama Isolde ısrar etmişti. görünüş her şeydi. Ne de olsa Graves cildini yolmak, ağda yapmak ve şekillendirmek için koca bir ekip tuttuğuna göre önemli olmalıydı. Bu işlemlerin sonunda yeni doğmuş bir bebek kadar yumuşak ve esnekti. Antrenmanlarda mahvettiği elleri bile sihir gibi yumuşatılmış ve yeni bir hale getirilmişti. Saçları ortadan ikiye ayrılmış ve geriye doğru topuz yapılmıştı. Makyajı büyüleyiciydi. Yüz hatları hem belirginleşene hem de gizlenene kadar kat kat, kat kat makyaj yapılmıştı. Sanatçılar için sadece bir tuvaldi.

Her şeyin sonunda, Isolde elbisesiyle ortaya çıktı. Tabii o şeye elbise denebilirse. Graves'in silah yok demesine şaşmamalı.

Yine de kalın bir ceketle birlikte giydi. Kıyafetini tamamlamak için mücevherlerle süslü siyah bir el çantası ve merdivenlerden inerken şimdiden lanetlediği dört inçlik topuklu ayakkabıları vardı. Sadece Isolde'nin geride bırakması için ısrar ettiği çalığı kolyesi eksikti. Kolyenin göğsüne yaslanan rahat ağırlığı olmadan kendini kaybolmuş hissediyordu.

Kierse kürk astarlı ceketinin sıcaklığına sarıldı. Isolde'nin öngörüsü için Tanrı'ya şükürler olsun. Kar nihayet hafiflemişti ama dışarısı hâlâ sıfırın altındaydı.

İkinci katın sahanlığına ulaştığında, koridorun sonundaki bir odanın ışığının yandığını fark etti. Konutta yaptığı incelemede, Edgar ve Isolde'nin bu bölgeden dikkatle kaçınmalarından buranın Graves'in odası olduğunu tahmin etmişti. Kapıların ardında ne olduğunu çok merak etmesine rağmen, onun mahremiyetine saygı duymuştu.

Başka bir şey düşünmeden ışığa doğru yürüdü ve kapıyı . Diğer tarafta bir durgunluk vardı. Sanki Graves kapıyı çaldığı anda nefes almayı bile bırakmıştı.

Boğazını temizledi. "Graves? Yakında ayrılıyor muyuz?"

Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha geçti ve birden kapı açıldı. Onu ilk gördüğünde kalbi göğsünde tekledi. O olduğunu biliyordu Sert dış görünüşünün altında çekici, ama tamamen siyah takım elbisesinin içinde görülmeye değer biriydi. Eldivenlerini uzun ve güçlü parmaklarının üzerinden geçirirken bileğinde oluşan dövmenin dış hatlarını görebiliyordu.

Adam boğazını temizledi ve gözlerini tekrar onunkilere dikti, yanakları kızarmıştı.

"Bayan McKenna," dedi. Bir ofisin içini zar zor görebildi kapıyı arkasından sıkıca kapatmadan önce. "Ben de tam seni almaya geliyordum. George'un bir işi vardı. Bize havaalanına kadar eşlik etmek üzere her an dönebilir."

Kierse bu sözler üzerine tökezleyerek gerçekliğe geri döndü. "Havaalanı mı?"

Takım elbise ceketinin içine uzanarak vızıldayan telefonunu aldı. "Bu o şimdi."

Kolunu ona doğru uzattı. İyi niyetli bir jestti ama midesi bulanıyordu. Partiye uçakla gitmek zorunda kalacaklarından bahsetmemişti. Daha önce hiç uçağa binmemişti.

Canavar Savaşı'ndan hemen önce, üç büyük havayolu şirketi birleşerek hükümetin gözünü bile kırpmadığı bir tekel haline gelmişti. Ulaşım fiyatlarını kontrol ediyor, ayakta kalmaya çalışan rekabeti ayıklıyorlardı. Sonra uçaklar, Canavar Savaşı sırasında tamamen yere indirildi.

on yıllık çatışma döneminde. Şehirler arası ulaşım büyük ölçüde azalmıştı. Bırakın uluslararası seyahati, ulusal seyahat bile gündemden düşmüştü. Sadece son üç yılda seyahatler yeniden yaygınlaşmış ve zengin turistler New York'a akın etmeye başlamıştı. koca bir dünya vardı ve şimdi ... her şey mümkün görünüyordu.

Elini adamın dirseğinin arasına soktu ve George'un gerçekten de beklediği garaja kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Limuzin yerine daha kullanışlı, camları koyu renkli siyah bir SUV kullanmıştı.

"İşte," dedi.

Dikkatini tekrar ona yöneltti ve adamın elinde küçük, kahverengi deri bir kitabın yıpranmış bir kopyasını tuttuğunu gördü.

"Bunu senin için getirdim."

"Yeni bir görev mi?" Kadın rahatlayarak kitabı ondan aldı.

"Sonuncusunu bitirmiştin."

Sayfaları karıştırdı. Tüm kenarları aşınmış ve kullanımdan neredeyse ufalanmıştı. Cilt bu kalitesiz şeyi zar zor bir arada tutuyordu.

"Neden bunu seçtin?"

"Çalikuşlarına karşı bir yakınlığınız var. Çalikuşunun en iyi hikayesi o kitapta bulunabilir."

Kitap, sanki o hikâye defalarca okunmuş gibi sırtının kırıştığı yerden açıldı. "Meşe ve Kutsal Kral."

Graves hiçbir şey söylemedi. Çalikuşları başka bir şeydi. Çalikuşu kolyesini her zaman sevmiştir. Annesinden kalan son şeydi. Ama *çobanpüskülü* Graves'in sembolüydü. Mülkünün her yerinde, korumasında, ona adını veren kütüphanesindeydi.

Küçük bir gülümsemeyle gözlerini onunkilere kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Ve bitirdiğinizde, bana konuyla ilgili düşüncelerinizi söylemeniz gerekecek."

Kierse başını salladı ve hikâyeye daldı. George onları JFK Uluslararası Havaalanı'na kadar sorunsuzca götürdü. Cipi doğrudan piste çekti ve uçaklardan birinin önünde durdu.

"Uçmak zorunda olduğumuzdan emin misin?" diye sordu mamut şeyine bakarak.

Graves'in dikkati ona kaydı. "Zaman var. Chicago'ya başka nasıl gideceğiz?"

Buna hiçbir yanıt vermedi ve adamın içinde bir korku titreşimi görmesinden nefret etti.

"Sen hiç uçmadın," dedi anlayışla.

"Hayır," dedi kızgın bir ifadeyle. "Ne zaman uçmuş olabilirim ki?"

Omuz silktili. "Canavarlardan önce." Adamın eli kadının sırtının alt kısmına geldi ve sıcaklığı kürklü paltosundan içeri sızdı. Bu, onun için daha güven vericiydi.

Onun kendisine bu şekilde dokunmasına izin vermek istedi. "Her şey yoluna girecek. Çöküş öncesinden beri pilotu açık tutuyorum. Arabaya binmekten daha güvenli, sizi temin ederim."

Onlar için tekerlekli merdivenler çıkarıldı.

"Peki ya kar?" diye sordu, herhangi bir bahane bulmaya çalışarak.

"Pisti temizlediler. Kar yağışı ama uçabilirler.

Ne olursa olsun kar. Zarar göreceğimizi düşünsem sizi gökyüzüne çıkarır mıydım?"

Kendi güvenliğinden emin değildi ama o kesinlikle kendi güvenliğini riske atmazdı. "Hayır."

"Haklısın. Yapmazdım."

"Ama ..."

"Her şey girecek Wren," dedi yumuşak bir sesle ama mükemmel bir yankıyla ve söz onu esir aldı.

Onun sert bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde emir vardı ve kız bundan güç aldı. Ona daha önce hiç "çalıkuşu" dememişti ve hoşlandığını fark etti. Belki biraz fazla hoşuna gitmişti. Ona hiç ilk ismiyle bile hitap etmemişti. Sadece "Bayan McKenna." Ama şimdi . . . wren. Sadece bir peri masallar ve efsaneler, ama ona böyle çalıkuşu dediğinde sinirleri yatıştı.

Bunu anlamış olmalıydı, çünkü başını salladı. "Güzel. Hadi gidelim."

Cipten birlikte çıktılar. Graves onu merdivenlerden yukarı çıkarırken, kapüşon ve yüksek yaka onu sert soğuktan koruduğu için memnundu. Her birini dikkatle topuklarına aldı ve uçağın içine girdiğinde sıcaklığın tadını çıkardı. Daha önce sadece küçük koltuklardan oluşan ticari uçakların resimlerini görmüştü ama bu lüks koltuklarla donatılmış özel bir jetti. kanepeler ve ıslak bir bar. Güzel, modern ve inanılmaz derecede davetkârdı.

"Onlar kalkışa hazırlanırken siz de istediğiniz yere oturun," dedi Graves. arkasından bindikten sonra söyledi.

Kanepelerden birine yerleşti ve gergin bir şekilde ayağını salladı.

"Görevli yok mu?"

"İnsanlardan pek hoşlanmam. Eğer fark etmediysen." "Fark ettim," diye itiraf etti.

Graves onun yanındaki koltuğa rahatça oturdu. "Bu soygun hakkında son dakikada konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Ne gibi son dakika işleri?"

"Eğitim sırasında ele alamadığımız şeyler." Gözleri buluştu ve o seansta ne kadar yakınlaştıklarını hatırladı.

"Onları bana o zaman veremez miydiniz?"

"Verebilirdim ama sen farklı sorular sordun."

Öfkelendi. "Peki. Anlat bana."

"Imani ve Montrell dost büyücülerdir."

"Bunu tahmin etmiştim," diye itiraf etti. "Bana verdiğin diğer bilgilere dayanarak."

Cevap gülümsemesi gerçekten sıcaktı. Sanki sözlerinden bağlamla ilgili ipuçlarını bir araya getirmesi onu daha çok sevmesini sağlamıştı.

"Güzel. O halde sorularınızı dikkatle seçtiniz."

"Evet ve artık onlar için savaştırmak zorunda olmadığımı göre, neden canavarların mülklerine girip onlardan çalışıyoruz?"

"Birincisi, içeri zorla girmiyorsunuz. Biz davet edildik. Ve ikincisi, evime zorla girdiniz."

"Senin insan olabileceğini düşünmüştüm," diye itiraz etti. Adam sırtıttı. "Öyle mi sandın?"

Sanki bunu anlayamazmış gibi.

"Artık hepinizin canavar olduğunu görebiliyorum." Adam dudaklarını büzdü ve hiçbir şey söylemedi. Ama kadın onu devam etmesi için dürtükledi.

"En baştan başla. Eğer Canavar Anlaşması'nı ihlal ediyorsam..."

"Yine," diye espri yaptı.

"O zaman daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Imani ve Montrell'i uzun tanıyorum." "Güçleri hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Imani dilekleri yerine getirir. Yeteneklerini, genellikle çok özel dilekler olmak üzere, dilek tutma güçlerini maddelere aşılayabilecek şekilde uyarladı. Buna dilek tozu diyorlar."

"Kulağa güçlü ve biraz da korkutucu geliyor."

"Korkutucu değil - en azından onun kullandığı şekilde değil ... artık."

Sanki güçlerinin bu kadar iyi huylu bir şekilde kullanılmadığı bir zamanı hatırlamış gibi gözleri uzaklara daldı.

"Daha çok cinsel dileklere odaklanıyor. Dilek tozu tehlikeli değil. Kafayı bulmak gibi etkileri olsa da uyuşturucu gibi değil. Aşırı dozda cinsel arzu duyamazsınız."

"Yani, cinsel istekleri yerine getiriyor. Bu saldırı değil mi?"

Bu kelimeyi duyunca midesi sıkıştı. Kulağa kesinlikle hızla sorunlu bir hal alabilecekmiş gibi geliyordu. Çoğu şeyde olduğu gibi.

"Hiç de değil. Ne vereceği konusunda çok spesifiktir. Başka birine zarar verecek bir şey isteyemezsiniz ve o da bunu yapar. Dilekler bu şekilde işlemez."

"Tamam. Büyünün nasıl çalıştığını bilmiyorum. Eğer onunla , kendimi hazır hissetmek istiyorum."

"Onun büyüünün kuralları var. Partiye katılan herkes bunu kendi rızasıyla yapar ve dilekler yalnızca istekli bir katılımcı tarafından yerine getirilebilir. Eğer bir kişi belli bir cinsel eylemde bulunmak istiyorsa, o zaman bu eylemi yapmak isteyen biri bu dileği yerine getirir. Her şey serbest değildir."

Göz temasını kesmemek için hatırı sayılır bir eğitim alması gerekti. "Anladım. Yani başım belaya girmeyecek. Ve eğer hiçbir şey dilemezsem, o zaman hiçbir şey olmaz."

Gözleri kızın ağzına kaydı ve sonra uzaklaştı. "Onun büyüüne karşı bağışıklığın olacak. Endişelenecek hiçbir şeyin olmayacak."

"Güçlerimin sınırlarını aşmadığı sürece," diye itiraz etti. "Orada olacağım," diye ona güvence verdi.

"Peki ya kocası?"

Graves bu soru karşısında yumruğunu bir süre sıktıktan sonra şöyle dedi: "Montrell'in birkaç küçük temel gücü var. Çoğunlukla, mükemmel hatırlama."

"Yani senin kadar güçlü değil mi?"

Graves homurdandı, egosu kabini dolduruyordu. "Kimse kadar güçlü değil." Bu sözler övünmek için değildi; gerçektir.

Hâlâ kucağında duran kitaba baktı. "Ne çaldığımız hakkında ne kadar bilgin var?"

"Büyük bir anlaşma. Bir paket mektup topluyoruz. evin planları var ve size mektupların bulunmasını beklediğim yerleri gösterebilirim."

Bu kulağa tatmin edici gelmişti. Daha azıyla yetinmiş ve başarmıştı. Sadece Graves'in söylediği kadar kolay olmasını umuyordu. Yine canavarlardan çalacaktı ve son seferi pek de planladığı gibi gitmemişti. Eğer bu işe yaramazsa, Canavar Anlaşması'na tabi olacaktı.

Graves çok güçlü olabilir ama bu Catos'un onu öldürmesine engel olmaz.

"Bu mektuplarda ne var?" diye sordu. "Mızrağa ulaşmamıza yardım edecekler mi?" "Görevi tamamladığımızda, mızrağın ne olduğunu çok daha iyi anlayacağım.

mızrakla nasıl ilerleyeceğimizi."

"Tamam," diye cevap verdi. Söylediklerinde bir tuhaflık vardı ama aynı zamanda onu test etmek de çok mantıklıydı. Eğer bu onlara yardımcı olacaksa mızrak, daha iyi. "Bana haritaları göster."

Aşağıdaki dünyanın üzerine çıktıklarında, yeni bilgilere kaptırmıştı. Bu onu rahatlatmıştı, ama korkularını ya da aklının bir köşesinde sürekli yatan şu düşünceyi tamamen unutmasını sağlamadı

parşömen kadar ince bir elbiseyle, önünde ve arkasında iki yırtıcıyla düşman bölgesine doğru yürüyordu.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

İki saat ve gergin bir inişten sonra Michigan Gölü'nün batı kıyısındaki Chicago'ya indiler. Graves uçuşu bir kurgu roman okuyarak geçirmişti. Kierse'in kucağında ona verdiği kitap vardı. Şimdi yerdeydiler ve başka bir SUV ile kuzeye gidiyorlardı, Damarlarında adrenalin pompalanıyordu.

Uzun, ağaçlıklı bir yola sapmaları yirmi dakika daha sürdü. Yukarı doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı, ta ki karşılarına devasa bir cam ev çıkana kadar. sırtta. Büyüleyiciydi ve tamamen kullanışsızdı. O *biliyordu* İşe hazırlandığımız için neye benzeyeceğini biliyorduk ama evi bizzat görmenin büyüklüğüyle kıyaslanamazdı.

Tepenin üstündeki malikâne Graves'in evinden iki kat daha büyük görünüyordu ve yaşam alanlarının çoğunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu. O görebiliyordu İnsanlar içeride dans ediyor, arkadaşlık ediyordu. Eğer odaların çoğunda gizlenmiş paneller bilmeseydi, mahremiyeti merak ederdi. Ama sadece yaşam alanları herkesin görebileceği şekilde tamamen açıktı, bu da yapmak üzere olduğu şey için iyi bir şeydi.

SUV geniş dairesel sürücüye park etti. Önce Graves çıktı, sonra da onu takip etmesi için elini uzattı. Onu kendine doğru çekti. Eli kızın beline doğru kaydı. Çekici ve sahipleniciydi.

Adamın dudakları kulak memesine indiğinde kadın ürperdi. "Rolünü hatırla." Unutmamıştı. "Biliyorum."

Kapıya vardıklarında Graves başka bir şey söylemedi. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Her hareketlerini izleyen gözler ve kulaklar varken olmazdı.

Kapıyı çalmalarına fırsat kalmadan onları kapıda bir adam karşıladı. "Davetiye lütfen."

Graves kağıdı cebinden çıkardı ve adama uzattı. "İsim?"

Graves sadece gülümsedi. Bu tehlikeli bir şeydi. Adam ona şöyle bir baktı ve küçük, anlaşılmaz bir ses çıkardı. Geriye doğru bir adım attı ve davete karşılık verdi.

"Bu taraftan," dedi titreyerek ve kapıyı açtı.

Ve sonra içerideydiler. Odanın arka tarafında büyük bir meşe ağacı tavana kadar yükselirken, avizeler tıklım tıklım dolu partiye katılanların üzerine baş döndürücü ışıklar saçıyordu. Çiftler sanki hikâyelerdeki bir fae büyüüne kapılmış gibi birbirlerine karşı kıvranıyor, ev sahiplerinin zevki için dans ediyorlardı. Montrell ve Imani ağacın tam önünde durmuş, eski bir kral ve kraliçe gibi partiyi izliyorlardı.

Montrell'in tıraşlı bir kafası, dolgun dudakları ve Hawaii'nin siyah kumlu plajları kadar parlak ve nadir bir teni vardı. Belden yukarısı çıplaktı ve üzerinde sadece bol, beyaz keten bir pantolon vardı. Imani'nin kafası da tıraş edilmişti. Açık kahverengi teni, ışıktaki parıldamasını sağlayan altın tozuyla tozlanmıştı. Zayıftı, küçük göğüsleri ve dar kalçaları uzun, tüllü beyaz bir elbiseyle gizlenmişti. Kendini bir tanrıça gibi tutuyordu ve bu Kierse'nin merak etmesine neden oldu.

Kraliyet ailesinin huzurundaydı. "Dik dik bakıyorsun," dedi Graves.

"Bakmamak elde değil. İkisinin de bu kadar güzel olacağı konusunda beni uyarmamıştın."

"İkisi de mi?"

Başını salladı. "Sence de öyle değil mi?"

Bakışları onunkilerin üzerindeydi. "Ben de bir kere yaptım." Sırlar, sırlar.

Önlerinde beliren bir kadın, "Paltonuzu alabilir miyim?" diye sordu.

Graves elini kaldırdı. "Benimki bende kalsın."

Ama bu onun anıydı. Kendi rahatsızlığına dikkat çekmemeye özen göstererek derin olmayan bir nefes aldı ve ardından kürklü ceketini çıkardı.

Bir an için sanki tüm dünya yavaşladı. Odadan bir nefes çekildi ve gözler ona kaydı. Ona ve açıkta kalan teninin her santimine.

Elbise tek parça, şeffaf siyah ipek kumaştandı. Yakası göğüslerinin arasına dalıyor, burada parıldayan bir dizi elmas meme uçlarının görünmesini engelliyordu. Aynı elmas deseni karnının altından geçerek aşağıya iniyor ve onu ancak zar zor örtüyordu. Sütyen giymemişti ama siyah dantelden küçük bir parça vardı ve o da elmaslardan fazlasını örtmüyordu. Şunlar vardı

Kolları yoktu, kollarını çıplak bırakıyordu. Kumaş bir balo elbisesi gibi yere kadar düşse de, neredeyse her yeri açıktaydı.

Küçük bir nefes alma sesi daha duydu ve bu kez gösterinin tadını çıkardıkları belli olan Montrell ve Imani'den uzaklaşıp Graves'le yüzleşti. Onda her zamanki tavrının ötesinde bir durgunluk vardı. Saldırıya geçmeden hemen önceki yırtıcı bir hayvanın durgunluğu. Gözbebekleri şişmiş, duygulu ağzı aralanmış ve bir kaşı hafifçe eğilmişti. Bu sadece ilgisini göstermiyordu; sanki ona uzanmak ve kendisininmiş gibi sahiplenmek istiyordu.

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı ve çıplak teninde tüyler diken diken oldu.

Bu bakış onu kendine getirdi. Bu odağın merkezinde olmak ve onun için burada olduğunu bilmek. Graves'e olan ilgisini parmak uçlarında gezdiriyordu. Graves'in eli , nefesi boynuna değerken ve vücudu onu sararken bunu saklamak neredeyse imkânsızdı. Ama yine de çabucak uzaklaşmıştı. Burada geri çekilmedi ve yüzündeki arzuyu bu kadar açık bir şekilde görmek tüm vücudunun istekle kızarmasına neden oldu. Kendi ihtiyacının da bu kadar belirgin olup olmadığını merak etti. Yakınlaşmaya hiç ilgi duymuyordu ama onun evcil hayvanı olmaktan çok mutlu olurdu.

Yutkundu, aralarındaki sıcaklık arttıkça boğazının düğümlenmesine izin verdi.

Sonra koyu kırmızı dudaklarının erotik bir şekilde ayrılmasına izin verdi. Adamın kolu tekrar kadının beline dolandı. Eli daha aşağıya, çok kaydı, kıkını avuçladı. Dudaklarından bir inilti kaçtı.

Nefesi kesildi.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı, bulabildiği en boğucu sesi kullanarak.

Adam onun kıkını sıktı ve onu kendine doğru çekti. "Hem de çok."

Rol ve gerçeklik arasındaki çizgi bulanıklaştı.

"Sizi tanıştırayım mı?" diye sordu.

"Elbette."

Bölüm Yirmi Bir

Montrell ve Imani büyük meşe ağacının önünde onları bekliyorlardı. "Yüzünü bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Imani.

"Imani," dedi Graves kocasına dönmeden önce hızlıca başını sallayarak. "Montrell."

Montrell'in gözleri sıkıydı ve dudakları büzülmüştü. "Çok uzun zaman oldu." "Elli yıl," dedi Imani. "Ve biz yüz yıldır hiç medeni olmadık. elli."

Kierse irkildi. Yüz elli mi? Graves o kadar yaşlı mıydı? Uzun zamandır hayatta olduğunu ama bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemişti. Yirmili yaşlarının ortasında görünüp aslında yüzlerce yaşında olabileceğini.

"Gerçekten de öyle," dedi Graves. "Uzlaşmamız için yeterince uzun bir süre. Ne de olsa ikinizi ben tanıştırdım."

"Uzlaşmak mı?" Montrell sesini yükseltti. "Senden sonra .
." "Sevgilim," dedi Imani. "Bırak onu."

Montrell bir adım geri çekildi ve çenesini kaldırdı. "Randevun kim?"
Terk edilmiş bir aşık gibi düz bir soru. Bu kesinlikle tüm vücut dilini açıklıyordu. Graves gerçekten de bu partinin tüm önemli kısımlarını atlamıştı.

"Sizi Wren'le tanıştırmama izin verin," dedi Graves, onu daha yakına çekerek.

İsmi duyunca yutkundu. Diğer büyücülerle gerçek adını kullanmama konusunda anlaşmışlardı ama o bunu seçmemişti.

Montrell'in gözleri büyüdü. "Wren, gerçekten mi?"

Graves başını salladı ve ikisi arasında bir anlayış belirdi.

Kierse'nin anlamadığı bir şey.

Montrell dişlerini sıkarak, "Öyleyse o senin," dedi.

"O benim," diye onayladı Graves. Kulağa bir pazarlığı mühürlemek gibi geliyordu. "Kız arkadaşın mı?" Imani sordu.

Graves hafifçe güldü. "Ben de beni tanıdığını sanıyordum."

Montrell homurdandı. "Bu onun tarzı değil. O bir aşık."

"Küçük bir bebek," diye düzeltti Imani. "Güzel ve

kırılabilir." "Hâlâ aynı hikâyeyi canlandırıyorsun," dedi

Montrell alaycı bir tavırla. Imani tısladı. "Birkaç sikiş için

iyi mi?"

Kierse kadına dişlerini göstermemeye çalıştı. Bu tam olarak

Bu insanlara öyle görünmesi gerekiyordu ama bu onların ağzından duymaktan hoşlandığı anlamına .

"Belki de sadece bu kadarı için iyidir," diye ağzından Kierse.

Graves onun belini sertçe sıktı. Bir uyarı.

Montrell güldü. "biraz mücadele var. Güzel. Bu şekilde daha uzun süre dayanır."

"Onun böyle konuşmasına izin vermenize şaşırdım," dedi Imani.

Kürsüsünden inerek bir basamak aşağı indi.

Yaklaştıkça Imani'den gelen o sıcaklığı hissetti. Sanki içten dışa doğru yanıyordu. Yaklaşırsa, Montrell'den de hissedecek miydi? Bu ısıyı tam şu anda onu yakınında tutan büyüyle ilişkilendirdi. Graves'inkine benzer bir his olsa da, o kadar yoğun ya da her şeyi tüketen bir his değildi.

"O yeni," dedi Graves omuz silkerek, sanki bu her şeyi

açıklıyormuş gibi. "okuyor?" Imani kaşlarını kaldırarak sordu. *Okur*

gibi mi? Bu da ne demek oluyor?

Graves dikkatle, "Öpüp söylemediğimi biliyorsun, Imani," dedi. "Haydi sevgilim. Şu eldivenleri çıkar ve beni biraz içeri al."

Graves ona sıkılmış bir bakış fırlattı. "Partiden ve harika kocandan istediğin her şeyi alamıyor musun?"

Imani'nin gözleri Montrell'e kaydı ve sonra sanki Graves dengesini bozmuş gibi aceleyle ileri baktı. "Elbette öyleyim."

Şüphelendiği gibi, eldivenler bir amaca hizmet ediyordu. Bu amacın ne olduğunu bildiğinden değil.

"Gerçekten neden buradasın?" Montrell durduğu yerden sordu Hepsinin üstünde. "Belli ki yeni oyuncağını önümüzde sergilemek istediğin için değil."

Graves soğukkanlılıkla, "Bir davet aldım," dedi.

"Bu bir formalite," dedi Montrell. "Ve sen de bunu

biliyorsun." "İkinizi görmek istemeyebilir miyim?"

"İnsanları sevmiyorsun," dedi İmani. "Soracağımızı biliyor olmalıydın."
İçini çekti. "Sizin için bazı işlerim var."

Montrell bir kahkaha attı. "Ve bu. İş. Neden şaşırmadım ki?"

Graves dikkatini bu müthiş çiftten Kierse'e çevirdi. Gözleri Kierse' göğüslerinde oyalandıktan sonra vücudunda yukarı doğru kayarak koyu renk gözlerinin içine baktı. Kalp atışları hızlanırken Kierse dudağını ısırdı.

"Neden gidip bize biraz punç getirmiyorsun?" diye önerdi.

İmani'nin büyüsüne karşı bağışıklığı vardı ama Graves onu hiçbir koşulda punç içmemesi konusunda uyarmıştı. İçine İmani'nin büyüsü karışmıştı ama içeceğindeki tek şeyin bu olduğunu garanti edemezdi. Bir keresinde Five Points'te ecstasy almış ve Nate onu kendinden kurtarmıştı. Bu deneyimi tekrarlamaya hiç niyeti yoktu.

Suratını astı. "Seni terk etmek istemiyorum."

Graves gözlerini kıstı. "Yetişkinlerin şu anda konuşması gereken şeyler var."

Bakışlarında ateş parladı. Yoruma karşı öfke ve kızgınlık. Ama sonra adam sanki onu öpecekmiş gibi eğildiğinde tutarlı düşünceler uçup gitti. Buna hazırlıklıydı ama nedense hiç hazırlıklı değildi.

Son saniyede boynuna doğru ilerledi ve dudaklarının tam da kalp atışlarının hızlandığı noktada durmasına izin verdi. Kadın ona doğru eğildi. Öpücük yumuşaktı. Hiçbir şey değildi. Ama yine de çok daha fazlasıydı.

Burnu kızın kulak memesine değdi ve kız ona karşı titredi. "Yumruk."

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Doğru. Yumruk."

Sanki ondan uzaklaşmak fiziksel olarak acı vericiymiş gibi geriye doğru bir adım attı. Sendeleyerek uzaklaşırken İmani'nin kıs kıs güldüğünü duyabiliyordu ama Kierse onun ne düşündüğünü umursamıyordu bile. Sanki tek düşüncesi yumruk atmaktı. İçindeki alevleri söndürmek için yumruğa ihtiyacı vardı.

Ama büyücülerin görüş alanından çıkar çıkmaz, Graves'in dokunuşunun içinde tutuşturduğu büyüyü uzaklaştırmak için başını salladı. O artık Büyüye karşı bağışıklığı var ama görünüşe göre *onun yok*.

Bir sonraki odaya geçerken, küçük rolünü bıraktı. En sevdiği hırsız gülümsemesi yüzünü kapladı.

"İşe koyulma zamanı," diye fısıldadı nefesinin altından.

Yirmi İkinci Bölüm

Görev elinin altındaydı. Paketi çalması ve buradan gerekiyordu. Diğer her şey ikinci plandaydı.

Barı atlayarak, kendisine yol göstermesi için evin haritasını hatırladı. Graves onu geri beklemiyordu. Imani ve Montrell'i meşgul edecek, ona da iş üzerinde çalışması için zaman kazandıracaktı. O eski tanıdık his kol ve bacaklarına yayıldı. Gülümsemesini dudaklarından uzak tutmaya çalıştı. Biri onu görürse hâlâ Graves'in oyuncağı gibi davranmak zorundaydı. Ama yeteneklerini kullanıyor olmak çok güzeldi. Ne diyebilirdi ki? Bir şeyler çalmayı seviyordu.

Kierse cam odalarda dikkatle gezindi. Neyse ki partinin geri kalanı çoktan içkilerini içmişti. Herkes sarhoşça sallanıyordu. Çok da gizli olmayan bir köşede seks yapan bir çiftin yanından geçti ve içinde tam bir seks partisinin olduğu bir odaya göz attı. İffetli biri değildi ama yine de yüzü kızardı. O punçtaki dilek tozu çok güçlü olmalıydı.

Sonunda Montrell ve Imani'nin ana odalarına geldi. Yatak odası koridorun en ucundaydı ama iki yanında planlardan ofisleri olduğunu bildiği odalar vardı. Koridorun sonundaki sarhoşlara dikkatli bir bakış atarak saçındaki tokayı çıkardı ve sol taraftaki kapının kilidini hızlıca açtı. Kapıyı iterek açtı ve içeride ne olduğunu görünce irkildi.

Kasalar.

Tabandan tavana kasalar.

Bütün bunlar da neyin nesiydi? Ne olursa olsun, aradığı şey bu değildi. Kierse etrafın temiz olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra garip odayı dikkatlice arkasından kilitledi. Zaman ilerliyordu. Karşıya adım attı koridorda, bir sonrakinde de aynı şeyi bulup bulmayacağını merak ediyordu. Ama kilidi açar açmaz kalabalık ona doğru hücum etti. Herkes onu görmeden bu odada ne olduğunu gizlice kontrol edemezdi. Dikkat çekmeden tekrar kilitleyemezdi bile.

Bu yüzden onlardan biriymiş gibi davrandı ve kendini kalabalığa . Bara ulaştığında iki bardak içki aldı ve Graves'in yanına doğru yürüdü.

Imani ve Montrell'in önünde duruyordu ama onlar kendisine . Ateşe çekilen pervaneler gibi, şüphesiz. Kız tekrar onun yanına kaydığında hiçbiri fark etmedi.

"Peki ya Kingston?" Montrell sinirlenerek sordu.

"Kingston'ı bana bırakın," dedi Graves.

"Onu atlabileceğinden emin misin?" Imani sordu.

"Bunu yapabilecek biri varsa o da Graves'tir," dedi Montrell. Gözleri şehvetle açılmıştı.

Kierse öne eğildi, sanki zehir içiyormuş gibi yumruk salladı. Kıkırdadı.

"Dans et benimle."

Imani Graves'e sırttı. "Peki onu nasıl inkar edebilirsin?"

Graves içkileri onun elinden aldı ve yakındaki bir masanın üzerine koydu.

"Onu hiçbir şeyden mahrum edemem."

Kierse'nin elini tuttu ve onu iş tartışmalarından uzaklaştırdı.

Bunun kasalarla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Ona bunlardan bahsetmek istiyordu ama etrafta bu kadar insan varken ve Imani ile Montrell görünüşlerinden şüphelenirken bunu yapamazdı. Rol yapmaları gerekiyordu. Bu yüzden, kalabalığın çevresinde onu kollarına almasına izin verdi. Emin değildi.

Graves dans bile ederdi. Öyle bir tipe benzemiyordu. Elinde bir kitapla her zaman kaskatı dururdu. Yine de buradaydı, onu şaşırtıyordu.

Kalçalarını müziğin temposuna göre döndürdü. Elleri açıkta kalan kollarından aşağı kaydı, eldivenlerinin derisi teninde pürüzsüzdü. Sonra ellerinden birini tuttu ve onu kendisinden uzağa doğru döndürdü. Sanki hep bu kadar yakınlarmış gibi hareket etmeye devam etti. Bakışları kızın belinden kalçalarına doğru iniyor, şeffaf elbisesinin her kıvrımını takdir ediyordu.

Bu bir oyundu. Zekice, acımasız bir hareket. Ve yine de, onu kendi kalçalarına doğru sertçe çekerken, ona ne yaptığının kanıtı çok gerçekti. Nefes nefese kaldı. Göbeği sıkılaştı. Adam ondan tahrik olmuştu. Ve Tanrım, kadın da ondan tahrik olmuştu. Ellerini başının üzerine kaldırdı, kışkırtıcı bir şekilde, utanmadan ona doğru döndü. Onunla yatan biri onun kıcına sertçe vurmasına şaşırılmazdı. Bundan zevk alırdı. "Wren," diye hırladı kulağına.

"Mmm," diye mırıldandı, bu tek hecenin sesi onu sakinleştirdi. "Punç içtin mi?"

Yavaşça ona doğru döndü ve vücutlarını birbirine bastırmaya devam etti. Elini boynuna doladı ve gece mavisini saçlarının uçlarını parmakladı. "Bana söylediğin her şeyi yaptım."

Baştan çıkarıcı bir cümleydi. Sanki sık sık emir alıyormuş gibi.

Gözleri gözlerini aradı, onda sarhoşluk belirtileri aradı. Ama kızın kafası yerindeydi.

"Ve sana söylediğim *her şeyi* yapacak mısın?"

Neredeyse donup kalıyordu ama nerede olduklarını ve bunun ne kadar önemli olduğunu hatırladı. Onun kollarındaydı. Adam ona takılıyordu. O da karşılık verebilirdi. Kan kırmızısı tırnaklarını adamın boynunda ve göğsünde gezdirdi. Kravatını yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. O güzel fırtına bulutu gözleri bulamadığı cevapları arıyordu.

"Her şey ve daha fazlası," diye göz kırparak alay etti.

Adam boğazını temizledi ve kadın onun neredeyse istemsizce kendisine doğru bastırdığını hissetti. "O zaman belki de bunun nereye varacağını görmeliyiz."

Adam onun elini tuttu ve ana odadan çıktıklarında ondan başka hiçbir yere bakmadı. Adam onu Imani ve Montrell'den uzaklaştırırken kalbi küt küt atıyordu. Onun oyuncağıydı. Bu normaldi. Ama bu bir oyun değildi. Tam olarak değildi. Arzusunu zorlukla gizleyen küçük iç çamaşırı parçasıyla değil.

Koridordan çalışma odasına kaydı ve nefesi kulağına değdi. "Hangi kapı?"

Bir anda kendine döndü. Bir iş. Sadece bir iş. Bir şey çalmak için buradaydılar.

"Doğru," dedi. "Zaten kilidini açmıştım. Sol taraf sadece sandıklarla doluydu."

Başını salladı önünde durdu. "Bir dinleyicimiz var," diye fısıldadı nefesinin altından.

Sonra onu duvara yasladı, vücudu onunkini sardı. Keskin bir nefes verdi. Adamın vücudunun sert hatlarını hissedebiliyor, ateşinin içine sızdığını hissedebiliyordu.

Bir seyirci. Bu da o odaya sevişmekten başka bir amaçla girdiklerinden şüphelenmek için hiçbir neden olmaması gerektiği anlamına geliyordu. Graves'in başı kızın boynuna doğru eğildi. Nefesi kızın teninde sıcaktı. Kadın başını baştan çıkarıcı bir şekilde geriye atarken, elleri adamın takım elbisesinin önünü kavradı.

"Nesin sen?" diye hırladı alçak sesle. Bir kolunu onun beline doladı. "Sen beni ölüme çeken bir siren misin?"

Kelimeler onu şaşkına çevirmişti. Oradaki gerçek kelimeler. "Kandırıldınız mı?"

Adamın tepkisi kolu çevirmek ve kapıyı iterek açmak oldu. Adam başını yana eğdi ve kadın karanlık derinliklere girdi. Kapı arkalarından tıkırdayarak kapandı.

"İşte bu kadar."

Graves başıyla onayladı. Bir çalışma odasıydılar -İmani'nin çalışma odası- ki tam da şey . "Siz başlayın. Ben kapıyı koruyacağım."

Kierse içine hücum eden duyguları bastırdı ve işe koyuldu. İmani'nin eşyalarını karıştırdı. Dikkatli titizdi ve bir dakika sonra sordu, "Bir şey hissedebiliyor musun? Odada mektupların nerede saklandığını gösteren herhangi bir büyü var mı?"

"Hayır. Bütün ev sihirle dolup taşıyor. Her yerde var." "Bu çok yardımcı oldu." diye homurdandı.

Kierse kitaplığa doğru ilerlemiş ve boş bir tane bulma umuduyla kitapları karıştırmaya başlamıştı ki Graves nefesinin altından usulca küfretti. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde onun önündeydi. Kadın şaşkınlıkla ona baktı ama adam onu kendine doğru çekti. Adamın tavrındaki ani değişim karşısında dudakları aralandı. Zaman, sadece dövüşürken deneyimlediği şekilde yavaşladı. Ve sonra Graves onun üzerine çöktü.

Dudaklarının onunkilere ilk dokunuşunda kayboldu. Bu ne nazik ne de rahatlatıcıydı. Hatta tam olarak samimi bile değildi. Sahiplenici, talepkâr ve acı verici bir alfaydı. *Benim, benim, benim* diyordu. Bu öpücük bir uyanıştı. Sanki daha önceki tüm öpücükler yok olmuştu. Bundan önce ya da sonra bir an yoktu. Burada sonsuzluk vardı.

Onu sırtını kitaplığa yasladı, kitapların omurgasına batmasına aldırmadı. Elleri onun yüzünü değerli eşyalarından biriymiş gibi kavradı. Ve ağzı onu sahiplendi, yemyeşil dudaklarını ayırdı ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

İşte o an kapı gıcırdayarak açıldı.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Athroa temizledi. "Bölmek istemezdim."

Graves geri çekilmeden önce Kierse'i bir süre daha öptü. Başparmağını Kierse'in şişmiş alt dudağının üzerinde gezdirdi. Bu jest neredeyse şefkatliydi. Sonra kapı aralığında Imani'yle yüzleşti. "Sakıncası var mı?"

Imani sanki tam da bulmayı beklediği şey buymuş gibi baktı. "İkinci katta bir yatak odası önerebilir "

"Kitaplarımı nasıl sevdiğimi bilirsin."

Yüz hatlarından karanlık bir şey geçti. ". Ama burası benim kişisel çalışma odam. Misafir kabul etmem."

Graves ona elini uzatarak, "Peki, gel o zaman Wren," dedi.

Onun kendisini odadan çıkarmasına izin verdi. Onlar rollerini oynarken bile Imani tüm zaman boyunca onları izledi. Önemli gibi görünmüyordu. İmani kapıyı kapattı ve tekrar kilitledi. Hâlâ aklı başında olan biri varken oraya geri dönemeyeceklerdi.

Imani'nin yüzünden Graves'e güvenmediğini anlayabiliyordu. Daha fazla zamanları olsaydı Kierse birkaç hafta şehirde kalıp onların güvenini kazanmayı önerirdi. Ama sadece bu gecesi vardı.

Bunun yerine, gecenin geri kalanını dans ederek ve partinin tadını çıkararak geçirdiler. Ama o öpücük onu gerçeğe çok yaklaştırmıştı. Etrafında olup biten her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Neredeyse sarhoş olmayı dileyecekti ki Graves'in ona dokunduğu her yerin bu kadar farkında olmak zorunda kalmasın.

Gecenin ortasında bir an geldi ki her şey bir anda alevlendi. Sanki yumruktaki sihir zirveye ulaşmıştı. Kierse bunu anlamadı. Imani ve Montrell etkilenmiş görünmüyordu. Yükseklerden izlediler ve ara sıra partidekilerin hoşuna gidecek şekilde birbirlerine kışkırtıcı bir şekilde dokundular.

Ya şimdi ya da asla.

Dudaklarını Graves'in kulağına bastırarak, "Ben bir banyo bulacağım," dedi.

"Eskorta ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ev sahiplerini eğlendirin."

Bir kaşını kaldırdı ve sonra başını salladı. "Çabuk ol."

Kierse uzaklaşırken ona bir öpücük verdi. Ama o gitmeden önce, adam onun adını söyledi: "Wren?"

Şaşkınlıkla yüzünü ona döndü ve sonra adamın dudakları onunkileri buldu. Aklındaki tek düşünce onun kendisine karşı olduğuydu.

"Çok hızlı," dedi sertçe dudaklarına karşı.

Başını tekrar bulanıklaştı. Tüm sonra mastürbasyon yapması gerekecekti. Yüzüne yansımalarını engellemek için dudağını ısırды ve bir adım geri çekildi. İş anlayışını bulması gerekiyordu. O ve Graves hiçbir şekilde çalışamazlardı. Ama tek hissettiği, adamın diliyle körüklediği kömürlerdi. Belki bu kadar tahrik olmadıktan sonra o gerçekliği yeniden bulabilirdi.

Kierse arkasına bile bakmadan odanın içinde ilerledi. Koridorlarda oyalanmadı. Doğruca çalışma odasının kapısına gitti. Imani bilginin burada olması gerektiğini açıkça belirtmişti. Başka neden onları bu kadar aceleyle oradan çıkarmaya zorlamış olabilir mi? Belki de üzerinde Graves'in tetiklediği bir koruma bile vardı. Eğer durum buysa, fark edilmeden geçip gidebilirdi.

Kilidi açmak için kullanışlı toka iğnesini kullandı. Graves evin her yerinde büyü olduğunu söylemişti. Onun gibi hissedemese de Imani'nin gözleri bir değil iki kez arkalarındaki kitaplığa kaymıştı. Kierse insanları okumakta iyiydi ve bu da istedikleri şeyin burada olduğu anlamına geliyordu. Tam burada.

Kapıyı kapatıp tekrar kilitledikten sonra Kierse doğruca kitaplığa yöneldi ve elini tüm ciltlerin kenarlarında gezdirdi. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. İçi boş kitap yoktu. İhtiyaç duydukları bilginin burada olduğunu düşünmek için hiçbir neden yoktu. Imani'nin burada olduğunu açıkça belirtmiş olması dışında.

Sonra Kierse hissetti.

Atladığı daha küçük bir kitap. Diğerlerinden daha arkaya bastırılmıştı. Bilerek öyle.

Ona uzandı ama çekiştirdiğinde bir tıkırtı duyuldu. Kitaplığın arkasında gizli bir kapı açıldı.

Çenesi düştü. İmani kitaplığa istedikleri şey orada saklı olduğu için bakmıyordu. İstedikleri şey onun *arkasında* saklı olduğu için bakıyordu. Kierse daha önce pek çok yerden çalmıştı. Müzelere girmiş, depo betonlarını oymuş ve tavan döşemelerine tırmanmıştı ama hiç gizli bir geçit görmemişti.

Ve o da bir tanesine girmek üzereydi.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kitaplığı kenara itip karanlık odaya adımını attığında Agiddy'nin kahkaha tufanı yüzeye çıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve kilidi açan mandalı bulana kadar elini duvarda . Hızlı bir kaçışa ihtiyacı vardı ve çıkış yolunda değerli zamanını kullanamazdı. Ampuller hafifçe parlayarak bir dizi taş merdiveni ortaya çıkardı. Görünüşe göre, bu cam ev zaten var olan bir şeyin üzerine inşa edilmiş. Muhtemelen canavar barınağı öncesi. Bunun gibi camdan bir şey, o camlardan kurtulmuş olamaz. çalkantılı zamanlar.

Sadece bir seçenek vardı.

Kierse büyücünün indi. Basamaklar sanki yüzyıllardır ayak basılmış da ortaları aşınmış gibi pürüzsüzdü. İleriden gelen sesleri duyabiliyordu. Tam olarak sesler değil, ama yerinde olmayan bir şey. Sinirlerini çelikleştirdi, içinden geçen tedirginliğin her dakikasını severek yaşadı. merdivenlerin dibine ulaştı. Birbirinden ayrılan yollara ayrılan bir koridora girdi. Sesler sol taraftan geliyordu. Sağdan ise sessizlik. Neler olduğunu bilmek, aslanın inine daha derinden girmek anlamına gelse bile, onun avantajına olacaktı.

Sola doğru yöneldiğinde ayakları taş zeminde sessizdi. Koridorun sonunda ahşap bir kapı görmesi uzun sürmedi. Kalbi göğsünde güm güm attı. Yukarıdaki partiden gelen tüm sesler kesilmişti. Sadece Kierse ve onu bekleyen şey vardı. Kapı kolunu çevirdi ve kapıyı bir santim kadar açtı. Önünde uzanan şeyi görebileceği kadar.

Devasa yeraltı odasını gözleri doldu.

Üst kattakilerle eşleşen kasalar çevre boyunca düzgün bir şekilde istiflenmişti ve iç kısım altı ayak uzunluğunda metal otopsi masalarıyla doluydu. Neyse ki bunlar pratik amaçları için kullanılmıyordu, bunun yerine

İçeride ince kırmızı bir tozu kesen, paketleyen ve sandıklayan yüzlerce insan için.

Kierse'in bunun ne olduğuna dair tek bir tahmini vardı: Dilek tozu. Bu değildi

küçük bir operasyon. Bu tamamen bir işti. Graves bunu zaten biliyor muydu? Imani ve Montrell'le konuştuğu "iş meseleleri" bu muydu? Kingston'dan saklamaları gereken şey bu muydu?

Her kimse.

Daha fazla soru. Cevap yok. Graves tozun tehlikeli olmadığını söylemişti. Bu sadece Imani'nin büyüünün bir uzantısıydı. Ama belli ki söylediğinden daha büyük bir operasyondur.

Ama buraya bunun için gelmemişti. Kierse adımlarını geri takip etti ve tünelin diğer tarafına yöneldi. Asırlar gibi gelen bir süre boyunca yürüdü, ne kadar ilerlediğini bildiğinden emin olmak için yol boyunca adımlarını saydı. Belki de hedefi burada bile değildi. Korudukları sadece onların işiydi.

Sonra bir sonraki sapağa girdi ve büyük, yuvarlak bir banka kasası kapısıyla karşılaştı. Devasa şey taşın içine inşa edilmişti. Muhtemelen, tüm Evin yapısı bu güzel, yaldızlı kapının etrafında inşa edilmişti.

Kierse gülümsedi. Gösteri zamanı.

Yanında bir saç tokası dışında hiçbir alet yoktu ama bu kasaya girmek için onlara da ihtiyacı yoktu. Çok eskiydi. En az yüz yıldır burada olmalıydı. Artık bunları *yapmıyorlardı* bile. Bu da onun için iyi oldu. Eski, terk edilmiş bir banka kasasına girmek

Jason'ın onu girip çıkmaya zorladığı durumlarla kıyaslandığında pasta gibi kalırdı. En azından bu seferki, bir kasayı yeterince hızlı kıramadığında kolunu kırmasıyla sonuçlanmayacaktı.

Büyücüler, oyulmuş kıvrımları ve girdapları bir

Tam olarak okuyamadığı bir dilin herkesi dışarıda tutacağını düşünüyordu.

Koğuşlar. Çobanpüskülü Kütüphanesi'ndekilerden farklıydı. Graves'in korumaları çobanpüskülü sarmaşıklarla örülmüştü ama bunun deseninde küçük kuşlar vardı: uzun boyunlu bir kuş arkaya dönüktü ve ayakları öne bakıyordu. Bu sembolü davetiyenin balmumu mühründe görmüştü. Tahmin etmesi gerekirse, bu Imani'nin korumasıydı. Montrell'den daha güçlüydü. İçindekileri korumak isterdi. Bu da çobanpüskülünün Graves'e özel olduğu anlamına geliyordu.

İlginç.

Neyse ki koğuşlar onun üzerinde çalışmıyordu. İmani ve Montrell daha fazla güvenliğe ihtiyaç duyacaklarını düşünmemişlerdi. *Onu* tahmin edememişlerdi. Tıpkı Graves gibi. Güvenlik sistemi yok. Devre dışı bırakılacak bir şey yok. Isı sensörü, alarm ya da hareket algılama yok. Özensiz. Ama etkili olduğu açık. Graves onun gibi başka kimse olmadığını söylemişti. Normalde, korumalar yeterli olurdu, ama bu gece değil.

Kierse kendini kilit mekanizmasının önüne indirdi ve kulağını Arkasındaki dişlileri. İyi eğitilmiş olmasına rağmen, bazen sağa vurabileceği ya da bir binanın tepesinden düşürebileceği o küçük yanmaz kasaların aksine, kasaların doğası gereği kolay kırılmaması gerekiyordu. *tıklarsan* açılırlar.

Bir banka kasasına girmenin en hızlı ve en etkili yolu, pimleri ve dişlileri görene kadar delmektir. O zaman şifreyi ters mühendislikle zebilir ve kasayı ters . Sorun, herkesin tam olarak nereyi deleceğini bilmemesiydi. Çoğu kasanın yeniden kilitleme işlevi vardı. Eğer hasar görürlerse kapanırlardı, böylece kişi kasaya ulaşmak için *saatler* boyunca kasayı tamamen sökmek zorunda kalırdı. O zamana kadar güvenlik onu tutuklamak için orada olurdu. Ve tutukladılar da.

Kierse rperdi. Bu bir anıydı. Kötü . Jason onu polisler için terk etmişti. Hapishanenin kaçmak için başka bir kasa olduğunu ve pratik yapması gerektiğini söylemişti. daha asla bir kasanın kilit mekanizmasını yeniden alıştırmamıştı. Yumruğunu yüzüne indirdikten sonra.

Ama tabii ki bu gece matkabı bile *yoktu*. Catos'un bir kasası olmasını da beklemiyorlardı zaten.

Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu; kasanın şifresini kırmak.

Ve bunun için eğitilmiş olsa da, bu zaman alıyordu. En değerli kaynağı. Fark edilmemek için bu gece kendi kişisel rekorunu kırması gerekecekti.

Kierse kadranı çevirerek i disk hareketine denk geldiğini gösteren küçük ritim değişikliklerini dinledi. Yerini not etti ve sonra devam etti, kadranı geri hareket ettirerek kasanın ona tüm sırlarını anlatmasını sağlamaya çalıştı Jason bu işte çok hızlıydı ama o hep daha hızlı. Sanki kasa doğrudan onunla konuşuyordu ve dinlemeyi bilen tek kişi oydu.

Titremesi onu tetikte tutuyordu. Bodrum katı buz gibiydi. Büyücülerin ana odasından yayılan yapay ısının hiçbiri yoktu.

Neredeyse hiçbir şey giymemiş olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Çalışırken elleri titriyordu. Sahip olduğu bağışıklık gücü için minnettardı ama şu anda, kışın en derin zamanlarında, damarlarında biraz ateş olmasını diliyordu.

Zaman yavaş geçiyordu. Her geçen dakika karanlık koridorda birinin ilerlemesini bekledi. Ne kadar zamandır koridorda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kolu son bir kez çevirdiğinde kapıdan tıslama sesi geldi ve kapı açıldı.

Yüzüne beyaz bir duman bulutu hücum edince öksürdü. Kierse dumanı elinin tersiyle itti ve gözlerinin yanmasını engellemeye çalıştı. Yani son bir savunma mekanizması daha vardı ve yine de büyülü bir şeydi. Kierse az önce yuttuğu şeyin dilek tozu olduğundan emindi ama sandıklarda gördüğü her şeyden farklı bir renkteydi. Büyü onun üzerinde işe yaramıyordu ama bu şeyin işe yarayıp yaramadığını öğrenmeye de hiç niyeti yoktu.

Beyaz duman asılı bir soru işaretiydi. Acele etmesi gerekiyordu.

Kierse el çantasını kolunun altına sıkıştırdı, kasayı çekerek açtı ve boşluğa adım attı. Kasa kabaca büyük bir dikdörtgendi, içine girebileceği kadar büyüktü ve içinde bir ya da on ömür boyu yetecek kadar para vardı. Nakit para sarılmış ve şaşırtıcı miktarlarda istiflenmişti. Altın külçeleri bir şehir caddesindeki tuğlalar gibi yere dizilmişti. Mücevherler ve değerli taşlar Ali Baba'nın hazinesi gibi duruyordu. Göz kamaştırıcıydı.

Şaşkınlıkla onlara bakarken avuçları terlemeye başladı. Soğuktan ama yine de terliyordu. Elini alnına koydu ve sıcaktı. Doğal olmayan bir sıcaklık. Burada bulunursa onu öldüreceklerini bildiği için sendeleyerek ilerledi.

Kierse daha hızlı aradı, zararsız tek bir zarf için lüksün ötesine baktı. Mücevherlerle dolu kutuları karıştırdı ve zayıfladıkça, onları yere saçıp saçmadığını umursamayı bıraktı. Sergilenen Afrika maskelerinin, tohum gibi görünen torbaların ve bir çeşit su makinesinin yanından geçti. Ve sonra ... işte , bir kabın üstünde duruyordu.

Ter, omurgasından aşağıya ve göğüslerinin üzerinden geçerek teninde yarıklar oluşturdu. Tekrar sertçe yutkundu. Keşke biraz suyu olsaydı diye düşündü. Bu sonsuz sığağı söndürecek herhangi bir şey. Sıcaklık dilemişti ve şimdi alev alev yanıyordu. Belki *de* büyü onun üzerinde işe yarıyordu.

Kierse zarfı aldı. Graves bunu ona mükemmel bir şekilde tarif etmişti. Ağzına kadar doldurulmuş ve siyah balmumuna bastırılmış bir çobanpüskülü yaprağıyla mühürlenmiş küçük bir kare.

İşte buydu.

Buradan gitmesi gerekiyordu yoksa durduğu yerde kelimenin tam anlamıyla küle dönüşebilirdi.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Kierse zarfı çantasına koyduktan sonra kasanın kapısını kapattı. Kasanın kadranını çevirdi ve geldiği yöne doğru geri döndü. Ayakları yavaş, yavaş, yavaşlıyordu. Kendini dik tutmak için elini duvarda gezdirdi. Bir adım daha tökezledi, sertçe ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Kendini toparladığında sol dizinin kanadığını ve ellerinin sıyrıldığını görünce hafifçe küfretti. Kendi ayağına takılmıştı, sakar olmadığı için bu garipti.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından merdivenlere ulaştı. Merdivenleri çıkmadan önce durmasını sağlayan tek şey, artan farkındalık duygusuydu.

Tam üstünden sesler geliyordu.

Kierse geri geri giderek köşeyi döndü ve vücudunu olabildiğince sert şekilde duvara bastırdı. Ayağının takılmaması için dua etti. biraz alarm. Onun için gelmiyorlardı, çünkü savaşacak durumda değildi. Ayakta zor duruyordu.

"Satmak istediğini söyleyen o muydu?" diye sordu tanımadığı bir ses.

"Evet. Onun gibi değil." Bu kesinlikle Montrell'in bariton sesiydi.

"Şüpheleniyor musun?"

"Graves'in mi?" Montrell rahat bir sordu. "Hayatı boyunca yaptığı her şeyden."

"Ve yine de, onunla birlikte sandıklar dolusu dilek tozu mu göndereceksiniz?"

Montrell iç çekti. "Öyleyiz. Sadece kırmızı toz. Ve onu izleyeceğiz. Bakalım bundan sonra ne olacak."

Çift merdivenlerin dibine ulaşmıştı. Kierse nefesini tuttu. Alnında ter parıldıyordu ve aynı anda hem yorgun hem de yetersiz beslenmiş hissediyordu. Söylediklerine zar zor konsantre olabiliyordu.

"Riskli görünüyor."

"Graves'le ilgili her şey risklidir. Bana yaptıklarından sonra ..."

Ama Kierse bunun ne olduğunu öğrenemedi. Montrell ve diğer adam sola dönmüş ve dilek tozuyla dolu yeraltı odasına doğru ilerliyorlardı. Bu onun açılışıydı. Aceleyle merdivenlere koştu ve çıkabildiği kadar hızlı çıktı. Bu da çok hızlı olmadığı anlamına geliyordu. İki kez tökezledi, eli taş duvara *kaydı* ve merdivenlerden düşmesine neden oldu.

İçini rahatlatan şey, üst kattaki kapıyı koruyan kimsenin olmamasıydı. Mandalı birkaç kez salladıktan sonra buldu ve çalışma odasına girdi.

Ateşi yükseldi ve onu yiyip bitirirken inledi. Graves'e gitmesi gerekiyordu. Kierse kitaplığı görmezden geldi. Yerine geri koyacak gücü bile yoktu. Hem bu noktada neden uğraşsındı ki? Umarım Montrell'in rafı sonuna kadar kapatmadığını düşünürlerdi

Kierse çalışma odasından çıktı. Partinin ışığına geri dönmek farklı bir dünyaya girmek gibiydi. Herkes dans etmekten terlemişti, bu yüzden onun sıcaklığı yerinde bile görünmüyordu. O da partiye katılanların geri kalanı gibi sendeledi. Topuklu ayakkabıları onu zar zor tutuyordu. Onları geride bırakmalıydı. Onlar sadece bir engeldi.

Bir adam ona doğru yaklaştı. "Biraz eğlenmek ister misin?"

kırpıştırarak adama baktı ve onu bulanık buldu. "Graves," soluk soluğa bağırdı.

"Bana ne onu söyle, tatlım." "Hayır," dedi onu iterek.

Ama gücü gitmişti. Bu bir yanılsamaydı. Yetişkin bir adamı alt etmek için kullandığı tüm yöntemler buhar olup uçmuştu. Küçük, acınası bir insan kızından başka bir şey değildi. Ve bu adam onu dinlemiyordu. Onu geriye doğru itmeye devam etti. Bu hiç mantıklı değildi. Partideki diğer herkes gönüllü bir katılımcıydı. Bunu istiyorlardı. Neden o?

Beyni . Kendisi için yaptığı o korkunç küçük yere çekildi. Yalnız ve uzakta yaşayabileceği bir yere. Acısını hissetmeyene kadar bölümlere ayırmak... acımasızlığını hatırlamamak.

Sonra bir el adamın omzunu sıktı. "*Hayır* dedi." Ses acımasız ve eskiydi. "Bir kadının cevabına saygı duymayı öğrenmelisin."

"Ah, biz sadece eğleniyorduk. Ve böyle giyinmiştik."

"Eğer bunu onun istediğini söylersen," dedi Graves, alçak sesle ve çakıllı bir sesle, "çıplak ellerimle boğazını koparırım."

Adam geri çekildi ve ellerini kaldırdı. "Tabii, tabii dostum. Sorun değil. Zarar vermek istememiştim."

"Bu parti kurallarının açık bir ihlalidir. Bu tanrıçaya geri ."

Adamın rengi soldu. "Ben ... demek istemedim."

Graves çoktan ondan uzaklaşmış, Kierse'e odaklanmıştı. Adam aralarında bir bakış attı ve sonra koşarak uzaklaştı.

"Wren?" Graves söyledi. Bu ses bir şekilde farklıydı. Daha yumuşak. Hatta endişeliydi. "Çalığışum, iyi misin? Ne oldu?"

"Ateşli," diye fısıldadı. "Sadece ateşli olmak istemiştim ve şimdi

Öyleyim." "Siktir," diye tükürdü.

Sonra Graves hiç düşünmeden Kierse'i kollarının arasına aldı. Adamın sıcaklığı kızinkine karıştı. Onu çağırdı.

Artık güvende olduğu için zihni sürükleniyordu. Uzaklara, çok uzaklara. Taştan yapılmış bir kürsüden kükreyen kanatlı bir aslan gördü. Aslana cevap olarak ateş püsküren taçlı bir ejderha. Katledilecek bir grup koyun. Her şey ölüme dönüştü ve o halüsinasyona karşı gözlerini kapattı.

Sonra siyahı gördü.

Ve sonra hiçbir şey görmedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kierse'nin kafasını yüksek sesli bir uğultu doldurdu. Kendini ne kadar kötü hissettiğinden başka her şeyi bastırıyordu. Kusacaktı. Bütün bağırsaklarını kusacaktı. Yer değiştirirken inledi ve aniden omzunda bir el hissetti. Engellemeye çalıştı ama buna gücünün yetmediğini fark etti. Bunun yerine, yattığı yerin kenarına doğru eğildi ve yere kustu.

Ardından küfretti ama umursayacak iradeyi kendinde bulamadı. Midesinde hiçbir şey kalmayana kadar kustu ve sonra bir süre boyunca kuru kustu. Ondandır bir dakika sonra.

"Ugh," diye inledi geri yuvarlanırken.

Graves uzaktan, "Personel getirmeme kararımın pişmanlık duyuyorum," dedi. Gözlerini sıkıca kapadı ve tekrar hastalanmamaya çalıştı. "Ne ... ne oldu?"

Graves temizlik yaparken birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Daha sonra kesinlikle utanç duyacağı bir gerçektir bu. İşini bitirdiğinde, Graves'in ağırlığını yanındaki minderin üzerinde hissetti. "*Çok fazla* dilek tozu yutmuş olmalısın."

"Doğru," dedi, anıları bir telaş içinde ona geri geliyordu. Ya da en azından bazıları. Belli belirsiz anılar. Her şey çok kopuktu, sanki birkaç yıl önce olan bir şeye bakıyormuş gibi. birkaç saat. "Neredeyiz?"

"Uçaktayız."

"Güzel."

"İç şunu," dedi Graves.

Yavaşça gözlerini açtığında adamın yüzüne bir bardak bulanık su tuttuğunu gördü. Düşüncesi bile tekrar kusma isteği uyandırdı.

"Ne oldu?"

"Bir panzehir. Yardımcı olacaktır," dedi ona.

Kierse mide bulantısıyla savaşarak bir dirseğinin üzerine kalktı ve içkiyi titreyen sol eline aldı. Hepsini içmek için kendini zorladı. Tadının neden iğrenç bir şekilde sülfür gibi olduğunu sormadı bile. Sonra tekrar uçağın minderine yığıldı.

Kusmaktan ölecekmiş gibi hissetmiyordu ama yine de her yeri ağrıyordu. Gözleri yanıyordu. Ter derisine yapışmıştı. Ateş damarlarında dolaşıyordu ama neyse ki sıcaklığı azalıyordu.

Graves bir an daha sessiz kaldı. Gözleri sadece kadının yüzüne odaklanmıştı. Eğer kendini bu kadar sarhoş hissetmeseydi, orada bir *endişe* olduğunu söyleyebilirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Bunun yardımını oldu." Gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim."

"Sen etkisiz hale getirildiğinde ..." Sözüünü yarıda kesti ve boğazını temizledi. "Bu *asla* gerçekleşmemeliydi."

Sertçe yutkundu. "Evet."

"Bunun nasıl olduğunu bana anlatabilir misiniz?" Graves sordu.

"Çalışma odasında değildi. Çalışma odası bodruma giden gizli bir geçide açılıyordu. Dilek tozunu paketliyorlardı. Banka kasalarına girdim ve zarfı aldım. Benim çantamda."

"Güzel," dedi Graves ama kaşlarını çatı. "Bir banka kasaları mı vardı?"

Başını salladı. "Korunuyordu ama bu bir sorun değildi. İçeri girdiğimde, açıklıktan beyaz bir duman bulutu fişkırdı. Derimi kapladı ve onu içime çektim."

"Beyaz pudra," dedi yüzü solgunlaşarak. "Artık bunu yapmadığımı sanıyordum."

"Büyüye karşı *bağıışıklığım* olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başını salladı, yüzünü bir gölge kapladı. "Imani 'ne dilediğine dikkat et' sözünün vücut bulmuş hali. O güçlü bir büyücü ama toz onun erişimini arttırıyor. Imani tozunu satılacak kadar mükemmelleştirmeden önce bazı tehlikeli çeşitlerle deneyler yaptı. Partilerinde kullandığı kırmızı toz -çalışmada gördüğünüz sandıklardaki- onun arzu dilek tozudur. Bu onun en kullanışlı ve icat ettiği en iyi iş. Ancak güvenli bir toz elde etmek için katılımcılarını tehlikeli dileklerle boğması gerekiyor. Beyaz toz genellikle insanları öldürür. Bazen anında. Bunu yapmaktan vazgeçtiğini sanıyordum."

"Ama bu benim üzerimde nasıl çalışıyor? Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

"Daha sıcak olmak istediğinde, seni ateşe verdi. Onun böyle şeyler yapabildiğini biliyordum ama kendi yeteneklerinin buna karşı koyacağından emindim. Kasa dairesinden önce gayet iyi çalışıyor gibiydiler."

Kierse yine kaymaya başlamıştı. Altına çekiliyormuş gibi hissediyordu. "Peki, büyüye karşı bağışıklığım var mı yok mu?"

"Öyle olmalısın," dedi kaşlarını çatarak. "Yoksa ölmüş olurdun." "O zaman beni nasıl böyle etkiledi?"

"Benim teorime göre ya bağışıklığınızı aşacak kadar büyük bir miktar yuttunuz ya da yutulan büyüye karşı bağışıklığınız yok."

"Tamam," dedi kelimeyi. "Yani hiçbir fikrin yok." "İşte bu yüzden bir testti."

Kierse başını salladı, son yirmi dört saatin ağırlığı üzerindeydi. "*Senin* böyle güçlerin var mı?"

"Hayır," dedi açıkça.

"Eh, küçük merhametler," diye mırıldandı. Tekrar mindere uzandı ve gözlerini kapattı. Şu anda her şeyi kabul etmek çok zordu. Böyle konsantre olamadığı, hareket edemediği ya da ağrımadan nefes alamadığı zamanlarda değil.

Graves, "Biraz daha uyumalısın," dedi.

Saçlarını hafifçe okşayarak yüzünden uzaklaştırdı. Gözleri onun önerisiyle kapandı, bedeni onun yatıştırıcı dokunuşuna karşılık verdi.

"Yakında şehre döneceğiz. Sen evde iyileşebilirsin."

"Burası benim evim değil," diye mırıldandı unutulmaya doğru kayarken.

Sonraki sözleri silikti, bu yüzden onun "Olabilir" dediğini duyduğundan bile emin değildi.

Interlude

İmani, yalvaranlarını sefahatleriyle baş başa bıraktı.

Dilek tozu sistemlerine gizlice girmişti. Tozu yeteneklerine aşılacak onu tüketti, ancak dilekler bir kez kabul edildiğinde, ağzına kadar güçle doluydu. Mantiğın ötesinde. İlginin ötesinde.

Graves'in sarhoş oyuncağıyla malikâneneden kaçmasına şaşmamalı. İmani o anda ona meydan okuyabilirdi. Yüzlerce insan ona güç verirken kendi gücüyle dolup taşardı. Hiç şansı olmazdı. Onu düşündükçe ruh hali biraz bozuldu. Belki yine de bir şansı olabilirdi. Ne de olsa o Graves'ti.

Onun gitmesi daha iyi. Temelli gitmesi.

Ona davetiye göndermeyi bırakacaktı. Montrell'in de göndermemesi için ısrar edecekti. Bu her zaman bir formalite olmuştu. Onlar Kingston'a da göndermişlerdi ve Montrell onların küçük suarelerine katılıp kızın eğlencesini mahvetmemişti.

Ama o Graves'ti. Eğlenceyi mahvetti.

Bembeyaz elbisesinin üzerindeki hayali tüyleri fırçaladı ve kalabalığa doğru ilerledi. Parmakları kahverengi tenini okşuyor, zevk almak için can atıyordu. Böyle olması hoşuna gidiyordu. Partilerin ve zinanın kolaylığı. Burada istekler basitti. Sadece seks, içki ve coşku. Sağlamakta her zaman usta olduğu şeyler.

"Lütfen, tanrıça," diye haykırdı bir kadın, dizlerinin üzerine çökerek. "Kutsa beni!" İmani yarı çıplak kadını izledi. Beyaz teni yağlarla parlıyordu. Göz bebekleri sonsuza kadar büyümüşü. Yanakları pembeleşmiş, göğsü kabarmış ve titremeye başlamıştı. Bu kadına kendi boğazını kesmesini söyleyebilirdi ve bunu yapardı. Bu saf, dizginlenemez bir güçtü.

Dürtüsüne direndi ve avucunu kadının başına koydu. "İşte. Şimdi git ve benim kutsamamla olgunlaş."

Kadın titredi. Kara gözlerinden yaşlar geldi. Teşekkürlerini geveledi ve kendini bekleyen kadının kollarına bıraktı. Öpüştüler ve İmani yoluna devam etti.

Graves'le ilk tanıştığında, onu kendi istekleriyle tuzağa düşürebileceğini düşünmüştü. O zamanlar genç ve aptaldı. Onu kirli Viktorya dönemi İngiltere'sinden kurtulup maceraya atılmak için bir bilet olarak görmüştü. Her zaman özlemini macera. Hem haklı hem de haksızdı. Graves onun bir büyücü olarak potansiyelini görmüştü. Onu bir bahçe gibi yetiştirmek istemişti.

İlk başta direnmişti. O kadar uzun zamandır, kendi evine dönmek istiyordu ki Gana'daki evine dönüp halkından bir şeyler öğrenecekti. Ama Graves bir dünya gezginiydi. Dünyanın her yerindeki büyü kullanıcılarından bir şeyler öğrenmişti. Onunla birlikte Paris'teki evine gittiği için pişman değildi ama evet demeseydi hayatı sonsuza dek değişecekti.

Paris o zamanlar modern dünyanın zirvesi gibiydi. Yazarlar, ressamalar ve her türden sanatçı akşamlarını dolduruyordu. İnanılmaz romanlar kaleme alan Alexandre Dumas'nın kişisel arkadaşı oldu. 1900'de dünya fuarı başladığında, Eyfel Kulesi'nin devasa yapısının inşa edilmesini izlediler.

Onunla birlikte Montrell de geldi.

Bu şair okuduğu her şeyi mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. Fuar sırasında Paris'te yeniden başlamak için Nijerya'dan ayrılmış ve bir gemiye binmek için sihrini kullanmıştı. Onunla W. E. B. Du Bois'in Afrikalı Amerikalıların yaşamlarına dair fotoğrafların yer aldığı sansasyonel sergisinde tanıştı. Ve ilk andan itibaren

Montrell'e baktığında, sanki büyüğü ona şarkı söylüyordu. Onun varlığı bile Graves'in yanında geçirdiği son on beş yıl boyunca hissettiği hayal kırıklığını yatıştırmış gibiydi.

Graves'in onu kendi başına bir usta yapmak için güçlerini ustalıklı geliştirmesinden memnun olmalıydı. Ama Graves onu bir sevgili olarak her zaman reddetmiş ve kaçamaklarını ondan saklamıştı. İki insan ne kadar yakın olabilirse o kadar yakındılar ve yine de gardını düşürmüyordu. Ve onun daha önce hiç görmediği, kendisinden *olmayan* bir sevgilisi olduğunu keşfettiğinde -Bu kadının kim olduğunu bilmeliydi.

O da için bir komplo kurdu. Ve ne buldu? Onu bir adamla yatakta.

Montrell.

Onun Montrell'i. Onun büyüsunü canlandıran kişi. Onun acısını kendi acısı gibi bilen.

Bir parçası onlara katılmanın her şeyin sonu olacağını biliyordu. Yine de karşı koyamamıştı. Ve bu her şeyi mahvetmişti.

Graves'in gözleri önünde birbirlerine aşık olmuşlardı. Ama Montrell'in bir parçası hâlâ Graves'i seviyordu. Imani'ye bu kadar kolay gitmesine izin verdiği için onu seviyor ve ondan nefret ediyordu. Sanki ikisinin de bir gün kendisini terk edeceğini biliyormuş gibi gitmelerine izin verdiği için. Onu haklı çıkarmışlardı.

En başta mektuplarını çalmasının nedeni buydu. Kaldıraç olarak. Hayır. en iyilerinden ikisinin plansızca gitmesine izin veremezdi. Ve Graves'in *her zaman* bir planı vardı. Piç kurusu.

Çalışma odasına girdiğinde iç çekti. Onun gitmesi en iyisiydi. Montrell ve kendisi, evlilikleri ve tüm dünya için en iyisi. Birlikte yaşamalarından iyi bir şey çıkmazdı.

Kapı aralığında durakladı. Ters giden bir şeyler vardı. Toz operasyonlarının kapısı aralıktı. Tamamen açık değildi ama kapalı da değildi. Montrell, Graves'e gönderilecek sandıkları hazırlamak için aşağı inmişti ama girişi açık bırakacak kadar aptal olamazdı.

Imani artan korkusunu gizleyemeyen bir zarafetle ilerledi. Merdivenlerden hızla indi. Daha basamaklara onu hissedebiliyordu. Dilek tozu. Kendisi için tasarladığı beyaz duman

Bir insanın kabuslarını yeniden yaratmak, ölmesini dilemek. Kokusu tüneli kapladı. Tatlı tadı havayı boğuyordu. Bu tür dilekleri satmazdı. Onları sadece düşmanlarının üzerine salarmış. Gözleri dehşet içinde açıldı. *Mahzen*.

Eteklerini topladı ve *koştı*. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Ama işte oradaydı.

Yer beyaz tozla kaplıydı. Bir insanı öldürmeye yetecek kadar. Duygularını bastırmaya ve son arzusunun onu canlı canlı yemesine yetecek kadar. Havada asılı duruyor, onunla alay ediyordu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kasayı açmadan ve eşiği geçmeden önce biliyordu. Kutunun içine bakmadan önce. Mektupların gittiğini görmeden önce.

Graves ondan çalmıştı.

Dizlerinin üzerine çöktü, kendi tozuyla kaplandı ve çığlık attı, çığlık attı ve çığlık attı.

Bunun bedelini ödeyecekti.

Oh, ödeyecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM IV

MEŞE VE ÇOBANPÜSKÜLÜ KRAL

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Kierse, Graves'in kahverengi taş evindeki yatağında yeniden uyandığında ne kadar süredir baygın olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ağzının tadı pamuk yemiş gibiydi ve boğazı da bir o kadar kuruydu. Artık yanmıyordu. Sadece genel bir halsizlik hissediyordu.

Gribe yakalandığı zaman da aynen böyle hissetmişti. Savaş başladıktan hemen sonra, yakın tarihin en kötü türü ortalığı kasıp kavururken yakalanmıştı. Jason' birlikte çalışıyordu ve Jason ona hasta olmasının umurunda olmadığını söylemişti; büyük bir iş almışlardı ve Jason bu işten çekilemezdi. Ve bunu yapmıştı çünkü Jason'a hayır demenin sonuçlarının hastalıktan daha kötü olduğunu tartmıştı.

Ateşi bütün bir gün boyunca yüz beşi bulmuş ve yıldızları görmüştü. Sonraki üç hafta boyunca yataktan çıkmamıştı. Normalde çok çabuk iyileşirdi. Bu yüzden ölmeliydi. Birçok insan

Canavar Savaşı' atlattı ama hastalığı resmen atlattıktan sonra bile bir kurutucu çarşaf gibi üzerine yapıştı ve bir türlü kurtulamadı.

Dilek tozunun ardından yaşananlar da hemen hemen aynıydı.

Ne kadar süredir baygın olduğunu bulması gerekiyordu. Zamanları kısıtlıydı ve herhangi bir kayıp görevi doğrudan etkileyebilirdi. Lanet olsun.

Kierse yorganını tekmeledi ve dolabında termal eşofmanlarını buldu. Bir çift Sherpa terlik giydi, sonra çalığı kolyesini tezgâhtan kapıldığı gibi ait olduğu yere, boynuna geri taktı. Graves'in ona verdiği kitabı aldı ve aşağıya indi.

Sabahın erken saatlerinde odasının dışındaki pencerelerden gelen ışık gözlerini kışmasına neden oldu.

Başlığını alnına sımsıkı bastırdı ve bir hayalet gibi mutfağa doğru yürüdü. Mutfaka vardığında vücudunu kızgın kömürlerin, sonra da kuru buzun üzerinde sürüklüyormuş gibi hissetti. İki kat merdiven çok fazlaydı.

Mutfak boştu. Kierse lavaboya gitti ve kendine bir bardak su doldurdu.

bir bardak su ve iki saniye içinde bitirdi. Sonra kendine bir bardak

İkinci bardağı. Soğuk sıvıyı elinde tutarken titredi ve açık olan oturma odasının kapısına yöneldi. İçten içe, Anne'in yanan bir ateşin önünde kıvrılmış olmasını umuyordu ama onun yerine bulduğu şey Graves'ti.

Ateşe en yakın koltuğa oturmuş, siyah pantolonunun kucağındaki mektup paketini açmıştı. Gri kazağı vücuda tam oturuyordu, son derece pahalı ve kaliteliydi ama onu neredeyse ..normal görünürken görmek insanı rahatlatıyordu. Mavi-siyah saçları gözlerinin içine düşüyordu. Saçları hâlâ ıslaktı, sanki

duştan doğruca geldi. Onu duştan düşününce yanakları kızardı. En çok da adamın eldivenlerini giymediğini görünce şaşırıldı.

Evde bile hep onları giyerdi.

Kierse sanki ona doğru çekiliyormuş gibi bir adım öne çıktı. Kafasını kaldırdı.

Gözleri buluştu ve öpüşmelerinin anısı zihninden süzüldü. Onu sırt üstü duvara çarpıştı. Ona siren dediği an. Aklına doldu, içini ısıttı.

Çünkü hoşuna gitmişti. Adamın yüzündeki ifadede da hoşuna gittiği anlaşıyordu.

Graves ayağa fırladı. "Wren, uyanmışsın."

Bu lakap yüzünde hayalet gibi bir gülümsemeye neden oldu. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Bir günden biraz fazla," dedi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. "Bir gün kaybetmeyi göze alamayız. Eğitimde olmalıyım." Yapabileceği son şey gibi gelse de.

"Eğitimi unut," dedi. "Ölebilirdin. Oturun."

Onun teklifini kabul etti. Ateşin sıcaklığı onu yaladı ve vücudunun onunkine karşı nasıl hissettirdiğini hatırlayarak ona doğru eğildi.

"Teşekkür ederim."

Mektupları yan masaya bırakarak onun karşısına oturdu. "Seni tekrar ayakta görmek güzel."

"Evet. Uzun zamandır kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim." Gözleri mektuplara takıldı ve mektupların içeriğinde ne bulduğunu merak etti. Eğer mızrağı ele geçirmek için ihtiyaç duydukları son bilgi buysa. Bu işi yapabilir ve sonra da gidebilirdi. Çünkü onun istediği de buydu. Gözleri onun üzerinde kayarken

yakışıklı yüz, bu kelimeleri zihninde şekillendirmek zordu.

Anne, Kierse'in açık bıraktığı kapıdan odaya bu konuda daha fazla düşünmek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Sarı gözleri ikisinin arasında bir kitap yığınının üzerine atladı ve rahatına baktı.

"Merhaba kedicik," dedi Kierse. Kedinin sırtını bir kez okşadı ve Anne ona sadece ters ters bakınca bir kez daha okşadı.

"Görüyorum ki Anne Boleyn'le tanışmışsın," dedi sevgiyle. "O da adaşı gibi fırtınalı biri."

Kierse gözlerini kırptırdı. "O bir şeyin kraliçesi değil miydi?"

"Gerçekten de. Henry VIII'in ikinci karısıydı. Kralı baştan çıkarması ve sevgisinin gücüyle dünyayı alt üst etmesiyle ünlüdür."

"Tam benim tarzım bir kadın gibi."

Graves sırtıttı. "Sonra da bunun için kafasını kesti."

Kierse kısa bir kahkaha atmaktan alamadı. "Of Tabii ki yaptı." Tavana ve arkasına baktı. "Seks ve tehlike. En iyi türden hikâyeler."

"Ne kadar ilginç bir bakış açısı," dedi Graves ona başını sallayarak ve dikkatini mektup yığınının geri verdi. Kierse'in gözünü diktiği yer Kedi.

"Hızlı arkadaş olacağız," diye ısrar etti. "Anne'in arkadaşı var mı bilmiyorum."

"Demek senin kedin," dedi Kierse, onun bakışlarıyla buluşarak.

"Öyle," dedi usulca. Yumuşamış görüldüğü tek şey buydu. Ve sonra ekledi, "Seni kontrol ediyordum."

"Şahsen mi?"

Belki de yanıliyordu. Belki adam da *ona* karşı yumuşamaya başlamıştı.

"Evet, şahsen," dedi, gözleri onunkilere dikilmişti. "Büyü yanığı sisteminizi zorluyor. Sana bir panzehir verdim ama iyileşmeni hızlandıracak gibi görünmüyor. Ya da en azından benim hoşuma gidecek kadar hızlı değil. Nasıl hissediyorsun?"

"Harika değil," diye itiraf etti. "Nasıl bağışıklığım olmadığını hâlâ anlamış değilim. Uçakta bana söylediğini biliyorum ama bulanık. Aslında dilek tozundan sonraki pek çok şey bulanık."

Kaşlarını çattı. "Havalandırma sisteminde olduğu için İmani'nin dileklerini yerine getirmesine karşı bağışıklığın olduğunu sanıyordum. Yani bütün gece onu solumuş olabilirsin ve bağımlı görünmüyordun."

değil miydi? Ama kesinlikle içten içe yanıyormuş gibi hissetmemişti. Sadece şehvet gibi hissetmişti. Sade ve basit bir arzu.

"Havalandırma sisteminden içeri pompalanacağını önceden biliyor muydunuz?"

"Bağışıklığınızı test etmem gerekiyordu ve panzehir yanımdaydı" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Yani, biliyordu ve yine de onu riske atmıştı. Ona bunun bir test olduğunu söylemişti. Başından beri onu bilgilendirmişti ama bu onu kızdırmasını engellemedi. Yeraltında olanlardan sonra değil.

"O kasada ölebilirdim."

"Bunun kontrollü bir test olduğuna inanıyordum," dedi ona. Sonra gözleri sertleşti. "İşler kontrolden çıktı."

"Hiçbir iş tam olarak planlandığı gibi gitmez."

"Hayır, ama sınırlarım test edildiğinde senin sağlığını ya da güvenliğini benimki gibi riske atmayı hiç düşünmedim," diye itiraf etti, sonra da bunu söylemeyi pek beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Seni acı çekerken görmek hoşuma gitmedi."

Kalbi bu sözlere çarptı. Çünkü beyni ona böyle bir adamın bunu isteyemeyeceğini söylüyordu. Jason onun sağlığını ve güvenliğini hiç düşünmemişti. Aslında onu bilerek tehlikeye atan da kendisi olmuştu. Kirli işleri yapan onun elleriydi.

Yine de Graves samimi görünüyordu. Ve o anda ona inandı. Onun incineceğini düşünmemişti. Onun incindiğini görmek istememişti. Bu düşünce zincirinin son parçası da yerine oturdu: Graves onun hastalığına üzülmüştü.

"Ben iyiyim," dedi ona usulca. "Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Yemek yersem muhtemelen yarın antrenmana başlayabilirim."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Güzel."

"Peki, aradığımız bilgiyi alabildik mi?"

Fırtınalı gözleri karanlıktı ama mektuplardan birini gelişigüzel alevlerin içine atarken gözlerini ondan kaçırdı.

Ağzı açık kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu mektuplarda ne gibi bilgiler olduğunu düşünüyorsun?" diye sorarken hâlâ ona bakmıyordu.

"Mızrağı almak için bilgi içerdiğini söylemiştin." "Öyle mi?" diye sordu, ateşe bir tane daha atarak.

Beynini zorladı. Bunu söylemiş miydi? Kesinlikle ima etmişti.

Hayır, söylememiştir. Bunu ima eden oydu ve o da kabul etmişti. Onun planlarına doğru yürümüştü. Kendini kanıtlamaya, bu sınavı atlatmaya o kadar hevesliydi ki, adamın kendi amaçları için gerçeği sakladığını düşünmemiştir bile.

"Peki mektuplarda ne var?"

"Onlar kişisel nitelikte. Onları yüz elli yıldır geri istiyorum."

Başını salladı, anlayış göz kırparak var oldu. Dudaklarından tehlikeli bir gülümseme geçti. "Düşmanlarına karşılık vermek için beni kullandın."

Ne kadar . Karanlık dış görünüşünün altındaki parlak entrikaları takdir etmezse ondan nefret ederdi.

" gibi bir şey." "Peki ya başarısız olsaydım?"

Bu sefer gülümsedi, o ölümcül sakinlik onu sardı. "Başarısız olmadığına dair bana güvence vermiştin."

"Tabii ki."

"Bu işler böyle yapılır. Mızrağa erişip erişemeyeceğinizi bile bilmeden onu çalmaya çalışmanıza izin veremezdim."

Onun ifadesinde doğruluk payı olduğunu hissetti. "En azından mızrağa bir adım yaklaştık."

Kadının sesindeki alaycı ton karşısında durdu. Bir an için kendi kurnazlığıyla gerçekten paçayı kurtardığından ya da kadının ona bağırıp çağıracağından emin olamadı. Oturma odasının karşısında birbirlerini izlediler,

Gözleri onu düşünceli bir şekilde süzüyordu. "Öyleyiz."

"Ama mızrağın peşinden gittiğimizde, belki de planın tüm parçalarını bilmeliyim."

"Dediğiniz gibi," dedi basitçe.

Hasta olduğu için bir anlık kırgınlığını görmeseydi ona inanmazdı. Onun hastalanmasını istememiştir. Ve belki de paketle ilgili gerçeği ondan saklamıştır ama bu bir şeyi değiştirir miydi?

bir şey? Şu anda ona baktığında, bundan gerçekten şüphe duyuyordu. "Bana neden Wren dedin?"

"Ah." Başını yana eğdi. "Benim olduğunu bilmelerini istedim."

"Senin evcil hayvanını oynamamın amacı bu değil miydi?"

"Bu daha kısa ve öz geldi."

"Neden?"

"Sana verdiğim kitabı okudun mu?"

"Bu mu?" O başlatmıştı ama sonra adam soygunla ilgili bilgi vererek dikkatini dağıtmıştı.

"Bu," diye onayladı.

Kitap kendi kendine açılarak okumakta olduğu hikâyeye geldi: Meşe ve Çobanpüskülü Kralı.

Masalda yaz ve kış, bu dünya üzerinde hak iddia etmek için savaşan tanrılardı. Meşe Kralı fetihçi kahramandı, bahar ve yaz güneş ışığı ve neşe getiren şampiyon. Çobanpüskülü Kralı karanlık, ele avuca sığmaz bir kış tanrısıydı. Övüldüğü kadar korkulan biriydi. Yılda iki kez, gündönümü gecelerinde iki kral savaşırdı. Çobanpüskülü Kralı'nın kaybıyla Meşe Kralı baharı, Meşe Kralı'nın kaybıyla da Çobanpüskülü Kralı sonbaharı getirirdi.

Hikâyeyi, mevsimlerin dönüşünün bu fantastik şekilde açıklanmasını sevmişti. Ama bunun Graves'i anlamasına nasıl yardımcı olacağını bilmiyordu. O bir büyücüydü, kış tanrısı değil.

Evet, çalikuşu Kutsal Kral'ın önemli bir temsiliydi, tıpkı kızılgerdan kuşunun Meşe Kralı için olduğu gibi. Ama sadece bir çalikuşu kolyesi takıyordu. Eğer

Graves bu hikaye yüzünden mi çobanpüskülünü sembol olarak seçti? Ona Wren demesinin nedeni onu yeniden doğuşun sembolü olarak görmesi miydi? Bir ilham perisi mi? Çok karmaşıktı. Peri masallarına sarılmış cevaplar.

Bugün onunla bu konuda tartışacak kelimeleri yoktu. Sihir yanığı olmaz. Onunla bilerek oynamasına rağmen.

Sırıttı ve ellerini ceplerine soktu. "Kitabı oku."

Gergin bir an boyunca aynı alanda nefes aldılar. de geri adım atmaya ya da ilerlemeye niyetli değildi.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Artık nerede durduğunuzu bildiğime göre başlayabiliriz. Soygun için ihtiyacım olan son şeyi aramak üzere bugün iş seyahatine çıkmam gerekiyor. Kendini yeterince iyi hissettiğinde Edgar'la antrenman yapmalısın. İhtiyacım olanı aldıktan sonra buluşuruz." Gözlerini mektuplara çevirerek onu başından savdı.

Kadın adamın kafatasında bir delik açtı ama adam başını kaldırıp bakmadı.

"Bu mı?" "Gücünüzü yeniden kazanmanız gerekiyor. O zamana kadar hiçbir şey yapamayız," dedi.
dedi, başka bir mektubu gelişigüzel ateşe attı.

Dişlerini sıkarak başını salladı. Tamam. Kitabı okuyacaktı. Antrenman yapacaktı. Ve onun kendisiyle oynayabildiği kadar, kendisinin de onunla oynayabileceğini unutmayacaktı.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kierse kelimenin tam anlamıyla çökeceğini düşünene kadar antrenman yaptı. Sonra biraz daha çalıştı. Büyü yanığı yüzünden bir gün kaybetmişti ve bir gün daha kaybetmeyi göze alamazdı. Ama gece çöktüğünde Graves hâlâ dönmemişti.

Tam yatağa girmeyi düşünmüştü ki yakıcısını çıkardı. Telefonuna baktı ve Nate'den buluşmak isteyen bir mesaj aldığını gördü. Artık tekrar hareket edebilecek kadar iyi olduğuna göre, evden dışarı çıkması ve arkadaşlarının nasıl olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Siyahlara büründü, Graves'in yerleştirdiği yeni kameralardan kaçmaya dikkat ederek odasından sıvıştı ve kimseye fark ettirmeden evden çıktı.

Kierse Amsterdam'daki metro girişine doğru yöneldi, ancak bir dakika içinde birkaç blok sonra baygınlık geçirmeye başladı. Bu haliyle metroya binmek şöyle dursun, çok uzağa gitmesi bile mümkün değildi. Arasında sihirli yanık ve eğitim, o vuruldu.

Aşırı bir masraftı ama bir taksi çevirdi ve Greenwich Village'a doğru yönlendirdi. Taksi onu indirdiğinde parasını ödedi ve iç çekerek soğuk geceye geri döndü. Nate kafede buluşmayı kabul etmişti ama onun tek istediği *siktir et* deyip doğruca Dehşet Lordları'nın karargâhına gitmekti. Arkadaşlarını o kadar çok özlemişti ki. Arkadaşlarını, tavan arasını ve Colette'i.

Belki hâlâ iyileşme sürecinde olmasaydı, Druidler yaklaşımadan önce onları fark .

Declan vahşi bir sırıtışla, "Merhaba Kierse," dedi.

Declan ve yarım düzine Druid karanlığın içinden çıktı. Şu anda içinde bulunduğu durumda tek bir kasını bile oynatamadan onu öldürebilirlerdi.

Onunla tam olarak yüzleşirken kabadayılık taslamaya başladı. "Declan. Senin için ne ?"

"Bunu sorman komik," dedi Declan. "Lorcan seninle konuşmak istiyor."

"Şu an uygun bir zaman değil. Belki bir buluşma ayarlayabiliriz. Ona bir kalem atabilirim.

içeri." Ona gülmek istiyordu ama adam o kadar ciddi görünüyordu ki. Bunun için enerjisi yoktu.

"Lorcan bekletilmeyecek."

Kierse gözlerini devirdi. "Kendini duyuyor musun? Sesin çok saçma geliyor."

"Seni ya isteyerek ya da zorla alacağız." Kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu size bağlı."

"Bana dokunamazsın. Graves ve Lorcan'ın bir anlaşması olduğunu biliyorsun."

"Sessizce geldiğiniz sürece bu anlaşmanın hiçbir parçasını bozmayacağız."

"'Sessizce' pek benim tarzım değil."

Declan gözlerini kıstı. "Onun evinden ayrıldığından beri seni takip ediyoruz. Zar zor yürüyebiliyorsun. Şu anda bana karşı hiç şansın yok. Bırak geri kalanımızı."

Onun yorumunu görmezden geldi. "Ne istiyormuş? Ve benimle konuşmakla bu kadar ilgileniyorsa neden kendisi gelmedi?"

"Onunla tanıştığında öğreneceksin."

"Onu dinledikten sonra gitmeme izin vereceğine dair söz veriyor musun?"

"İhtiyacın olan benim sözüm değil. Lorcan'ın. Ama eğer onu dinledikten sonra

Lorcan'la konuştuysanız, anlaşmaya göre sizi tutamayız."

Durakladı, düşündüğünü görmelerine izin verdi. Gözleri gölgelerin arasında dolaşıyor, içlerinde dolaşan kurtları . O istemedi

Druidler onun çok kolay pes ettiğini düşüneceklerdi ama Graves'in evindeki devriyelerine dayanarak bunun bir olasılık olduğunu biliyordu.

"Tamam. O zaman gidelim."

Declan onun kabul etmesiyle irkilmiş görünüyordu. Kabul etmesi için onu hırpalamak, muhtemelen bayıltmak zorunda kalacağını düşünmüş olmalıydı. Gidip meşhur Lorcan'la tanışacaktı. Zaten gecikmişti.

"Gidiyor muyuz? Yoksa burada öylece duracak mıyız?"

"Hiçbir şey denemeyecek misin?"

"Bir insana silah doğrultmadığınız zaman başarabilecekleriniz inanılmaz."

Declan kahkahalarla kükredi. Bir adım öne çıktı ve Kierse'nin sırtına vurdu. Kierse bunun şiddetiyle tökezledi. "Cıvıl cıvıl bir şeysin. Gel bakalım,

o zaman."

Ona yetişmek için koşarken kendini pek de enerjik hissetmiyordu. Declan onu bir dizi büyük, siyah SUV'a götürdü. Onun ardından arabalardan birine bindi ve tanıdık sokaklardan sessizce uzaklaştılar. Kierse gözlerini bağlamadıklarına şaşırmişti. Bölgelerinin Brooklyn'de olduğunu biliyordu ama merkezlerinin nerede olduğunu bilmesinden rahatsız olacaklarını sanmıyordu. Williamsburg'u geçtiler Sessizlik içinde köprüden geçtiler ve Brooklyn'e doğru ilerlerken adanın arkalarında kalışını izledi.

Sonunda, yüksek meşe ağaçlarının bulunduğu tuğla bir binanın önüne park ettiler.

Yürüyüş yolunu kaplayan ağaçların yaprakları dallarından çoktan dökülmüştü. Caddenin karşısında, Broadway'deki eski Williamsburgh Savings Bank Binası'nın büyük, beyaz kubbeli yapısı duruyordu. Declan onu tekrar dışarı çıkardı ve o da kendini ondan uzaklaştırdı.

"Yürüyebilirim," diye . "Güzel.

Bu taraftan."

Siyah-beyaz döşemeli zeminleri ve sert ahşap kabinleri olan birinci kattaki restoranın girişine doğru ilerledi. Declan içeri doğru hızla ilerledi. Sanki oranın sahibiymiş gibi, kendilerini asansörlü bir koridorda buldular. Druid astlarından biri düğmeye bastı ve kapılar açıldığında onları takip etti. Declan bir anahtar kartı bir yuvaya kaydırды ve bu da EQUINOX yazan en üst kata erişim.

Kapılar şaşırtıcı derecede şık bir restorana açıldı. Yüksek tavandan kristal avizeler sarkıyordu. Yerler masif ahşaptı, cilalanmış ve mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Odanın etrafındaki dairesel masalarda mum ışıkları titriyordu. Uzun, orman yeşili perdeler, Manhattan silüetinin tamamını aydınlatan, hayat boyu görülebilecek bir manzarayı sergileyen pencerelerden geriye çekilmişti.

Kierse haftalardır Graves'le birlikte yaşıyordu ve bu lüks onu hâlâ şaşırtıyordu. Burada, bu ilçede bir köşeye sıkışmış, muhteşem bir restoran vardı: Equinox. Bu isme dair bir anısı hatırlamanın eşiğinde sallanırken kaşları çatıldı. Ama o daha bir adam belirdi.

Bir dansçının zarafetiyle hareket ediyordu; hafif ve zahmetsiz. Kierse böyle ayakları anlardı. O kadar sessiz olmayı öğrenmesi gerekmişti ve bu yıllar almıştı. Yine de ne zayıf ne de iriydi. Görünüşe göre

Otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve üç parçalı temiz takım elbisesinin altında mükemmel kaslara sahipti. Hantal ya da gösterişli değil ama ... şık, zarif, kendinden emin.

Adam yaklaştıkça, kadın onun tüm inceliklerini fark etti. Bileğinde parıldayan altın saat; kesilmiş, koyu kahverengi sakal; düzgün yürüyüş; ona Central Park'ta kristal berraklığında bir günü hatırlatan serulean mavisi gözler. Ama en çok da gülümsemesi. Çaba sarf etmeden gözlerine ulaşması. Sanki gerçek acıyı hiç tatmamış gibiydi.

Onun önünde durdu. "Merhaba Kierse. Seninle tanışmak bir zevk. Ben Lorcan Flynn."

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Lorcan tam bir centilmen gibi elini uzattı ve Kierse soru dolu gözlerle elini indirdi. Burada bir şekilde arkadaş olduklarını mı düşünüyordu? Graves'le ateşkes yapmış olabilirlerdi ama onun kendisini ve arkadaşlarını öldürmeye çalıştığını ve az önce de kendisini kaçırdığını unutacak değildi.

Elini bıraktı. ". El sıkışmak yok. Sonunda seninle tanışmak güzel."

"Öyle mi?" diye sordu.

"En azından benim için. Senin için değil mi?"

Omuz silkti. "Bir isimle bir yüzü yan yana koymak güzel."

"Bu durumdan dolayı özür dilerim, ancak bir an önce tanışalım." Hafif bir İrlanda aksanı vardı. Declan'ınki kadar kalın değil ama kulağa yabancı gelmesine yetecek kadar.

"Nedenmiş o?"

Lorcan gülümseyerek güzel gümüş tabaklarla donatılmış arka masayı işaret etti. Bir şişe şarap çoktan açılmıştı ve bir vampirin ziyafetinden önce konulan kan gibi her bardağa kırmızı şaraptan cömertçe doldurulmuştu.

"Akşam yemeği için giyinmiş sayılmam." Aslında, egzersiz giyiyordu kıyafetleri ve spor ayakkabıları vardı. Saçları at kuyruğu şeklindeydi. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. Burası beş yıldızlı bir yerdi, muhtemelen Michelin yıldızlı önceki zamanlar. Zor uyum sağladı.

"Ah. Neyse ki, sahibi aldırılmaz," dedi arsızca. Sonra kızın hâlâ boş gözlerle kendisine baktığını gördü. "Sanırım biz ... yanlış yola saptık ayak."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?" diye sordu. "Beni öldürmeye çalıştın."

"Bir yanlış hesaplama. Benimleyken tamamen güvendesin."

Neden erkekler hep bunu söyler? Sanki kadınların onlara inanacağını düşünüyorlarmış gibi. "Beni kaçırdıktan sonra 'güvende' olduğunu göstermenin komik bir yolu var."

"Bir davet," diye düzeltti.

"Silahlı muhafızlarla birlikte," dedi. "Kendiniz de teslim edebileceğiniz bir davetiye."

"Graves'in erişim alanı Manhattan'ın büyük bölümüne uzanıyor. Brooklyn'de, benim mülkümde konuşmak bizim için daha iyi oldu. Bu şekilde, rahatsız edilmeyeceğimizi garanti edebilirim. Ama akşam yemeğimizi yedikten sonra, adamlarımın sizi güvenli bir şekilde istediğiniz yere götürmesini sağlayacağım." Elini kalbine bastırdı. "Size söz veriyorum."

Kierse restoranın eşliğinde tereddüt etti. Bu yemeği Lorcan'la yemek istemiyordu ama onu ve Graves'le birbirlerinden nefret etmelerinin tüm nedenlerini merak ediyordu. Lorcan işi bittiğinde onu geri getirmeye kararlı görünüyordu ama Kierse bu durumdan memnun değildi.

"Sözünüzün değerli olduğunun farkındayım." Graves'le yaptığı anlaşmaya dayanan bir tahmindir bu. Lorcan başını salladı. "Yani buna karşı gelersen seni öldürürüm."

Güldü, yüksek sesle ve zahmetsizce. Gülmeye alışkın bir adam. Ona hiç benzemiyordu. Graves'e hiç benzemiyordu.

"Başka bir şey beklemiyorum," dedi Lorcan.

Başını salladı. "Öyleyse, yiyeceğim ama bunu bir daha asla yapma." Başını bir kez eğdi. "Bir dahaki sefere kendim gelirim."

Gözlerini devirdi ama onu masaya kadar takip etti. Lorcan onun bir sandalyeye oturmasına yardım etti ve karşısına oturdu. İşte o anda aklına bir anı geldi. "Gregory Amberdash burayı sık sık ziyaret eder."

Lorcan sandalyesine . "Ah evet, o benim bir müşterim." "Bir keresinde laf arasında bahsetmişti."

"Tam ona göre." Peçetesini çıkardı. "Kuzu etine bayılır, ne tesadüftür ki bu akşam menüde de bu var."

"Amberdash bir Wraith. Kuzu yemez."

"Wraithler insan yemeği yiyebilir. Sadece onları beslemez," diye karşı çıktı Lorcan.

Kierse yüzünü buruşturdu. Bunu düşünmek bile istemiyordu. "Ve sizinle birlikte mi çalışıyordu?"

Lorcan onu işaret etti. "Bana sizin adını veren oydu."

"Harika." Bu şifreli uyarıyı açıklıyordu. Bir yanı Amberdash'ın ona ihanet edeceğini tahmin etmeliydi ama birbirlerini o kadar uzun zamandır tanıyorlardı ki bu hâlâ canını yakıyordu. "Peki, neden ben?"

"Graves'in evine girebilecek birini arıyordum. Amberdash, sende kılmadan önce bana birkaç başarısız aday önerdi. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, diğer tüm seçenekler tükenene kadar size teklifte bulunmaya isteksiz görünüyordu."

Olmadı.

"Bu Graves ile yaptığınız anlaşmaya aykırı değil mi?" "Bir sınırı var," diye kabul etti.

"Peki ben eve girdikten *sonra* neden beni öldürmeye çalıştın? Bu planlarınıza ters düşmüyor mu?"

"Ön kapıdan çıkıp gittin. Tehlikede olduğuna inanmıştım." "Ama şimdi inanmıyorsun, orada yaşadığımı bildiğin halde?"

"Oh, kesinlikle öylesin," dedi geniş bir gülümsemeyle, hiçbir şey belli etmeden. "Cabernet sauvignon sever misin?"

Şarabını kadehin etrafında döndürdü ve bir yudum aldı. Kadına kendisinininkini denemesini işaret etti ama kadın partiden beri neredeyse hiçbir şey yememişti. Şarabın başlangıç için doğru seçim olduğundan emin değildi.

Onun yerine suya uzandı. Önlerine taze yeşil salatalar bir sepet ekmek kondu. Çatalını eline aldı.

"O zaman şarap olmasın," dedi. "Umarım salata hoşunuza gider."

Çatalını salataya zevkle sapladı ama yemedi.

Lorcan içini çekti ve çatalını yere bıraktı. "Mesele de bu zaten." Ses tonu yumuşadı. "Sohbet ediyorum. Seni tanımak istiyorum."

Görgü kurallarına karşı gelerek dirseklerini masaya dayadı. "Neden?"

"Senin hakkında yanılmışım. Seni evimin ön kapısından çıkarken gördüğümde

Graves'in evinde, sana ulaştığına, birlikte çalıştığınıza ve hatta Amberdash'ın bana tuzak kurduğuna inandım. Graves'in seni bulmasını istemedim.

yeni bir piyonum var. Graves konusu olduğunda bazen aceleci davrandığımı kabul ediyorum. Ama sen ve ben düşman değiliz."

Ona Graves'e karşı neden bu kadar aceleci davrandığını sormak istiyordu. Çok fazla sorusu vardı. Graves'in çok zeki bir tilki gibi etrafından çevikçe dolaştığı şeyler. Ve işte Lorcan, ona bilgi vermeye hazırdı. Ama bedeli ne olacaktı? Dikkatli davranması gerekiyordu. Lorcan kolay bir hedef gibi görünebilirdi ama Graves'le kafa kafaya gelen herkes oyunu oynayabilmeliydi.

"Sen öyle diyorsan," dedi onun yerine, eğilip salatadan bir ısırık aldı.

Kolyesi yemeğinin üzerinde öne doğru sarkıyordu. Lorcan boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. "Kolyedeki hangi kuş?"

Ona baktı ve cevabı zaten bildiğinden emindi. "Bir çalıkuşu."

Cevap gülümsemesi tamamen dışlıydı. "Gerçekten mi? Gergedanlar çok güzel kuşlardır."

Ona kızgın bir bakış fırlattı. "Bana Noel'in ertesi günü hepsinin nasıl öldürüldüğünü de anlatacak mısın?"

"Graves'in seni bilgilendirdiğini görüyorum," dedi gözlerinde bilmiş bir bakışla. "Ötücü kuşlar baharın yaklaştığının işaretidir. Kışın sonu. Mevsimler dönüyor falan."

"Sonra da onları spor olsun diye öldürüyorlar."

"Artık öyle değil. Artık çoğunlukla sadece bir parti," dedi ve şarabından bir yudum daha aldı. "Ama eminim Graves o kolyeyi çok ilginç bulmuştur. Benim gibi, küçük bülbül."

Tek yapmak istediği kolyeyi bir kenara koymak, ellerini dikkatlice iki yanında tuttu.

"Şimdi, ye. Haftalardır yemek yememiş gibi görünüyorsun."

Bu çok saçmaydı çünkü cehennemden gelen dilek tozu akşamdan kalmalığından önce, hayatında hiç olmadığı kadar iyi besleniyordu. O bunu ve yemeye karar verdi. Bir ısırık aldı ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bu adamların yemeklerinin nesi vardı? Bir salatanın tadını nasıl bu kadar güzel yapabiliyorlardı?

"Evimdeki çiftlikten keçi peyniri ve taze ahududu."

"Kışın ortasında ahududuları nereden buldun?" diye sordu, salatadan bir tane daha koparıp afiyetle yedi. Hem onun hem de Graves'in vardı. Cevap paraydı.

"Hepimizin sırları var," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

Salatalarını bitirdiklerinde ve Kierse var olan en sıcak, en kabuklu ekmeği mideye indirdiğinde, ana yemek geldi. Söz verildiği gibi, yanında kahverengi tereyağlı patates püresi ile kokulu bir sos içinde bir kuzu incikti.

"Bana kendinden bahset," diye etti Lorcan. "Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın? Hobileriniz? Müzik zevkiniz?"

Onun oyununu düşündü. Onun huysuz ve kibirli olacağını düşünmüştü. Onu kovacağını, işe almaya çalışacağını ve eğer işe yaramazsa onu öldürmeye çalışacağını düşünmüştü.

İş. Ya da en azından Graves'in kötü, çok kötü bir adam olduğu konusunda onu uyayabilirdi. Ama bunu yapmıyordu.

"Neden benim hakkımda bilgi edinmek istiyorsun?"

"Güzel bir kadını ilginç bulamıyor muyum?" Lorcan sordu.

Öne doğru eğildi ve kirpiklerini kırıştırdı. "Sence ben güzel miyim?"

"Güzel olduğunu . Ve sokaklarda bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmış olman ilginç ötesi."

"Çok ," diye alay etti.

Yine güldü. Bunu çok kolaymış gibi gösterdi. "Eğer beni şimdi çekici buluyorsan, tatlıya kadar bekle. Sürprizi bozmak istemem ama en sevdiğim şeydir."

Lorcan kuzusundan bir ısırık daha aldı ve tekrar konuşmadan önce çiğnemeyi bitirdi. "Eee? İlgi alanlarınız?"

"Önce sen," dedi ve güne kadar tattığı en lezzetli etten bir ısırık aldı.

"Ormanda ve kırlarda uzun yürüyüşler yapmaktan hoşlanıyorum. Açık günlerde yelken açmayı ve balık tutmayı ve yağmur yağdığında gitarımdan başka bir şeyim olmadan bir çardakta toplanmayı seviyorum. Festival günlerinden, ritüellerden ve çiftçi pazarlarından hoşlanıyorum. İtiraf etmeliyim ki memnun edilmesi kolay biriyim," dedi çatalını yere bırakarak. O mavi gözler doğrudan ona bakıyordu. "Peki ya siz? Seni memnun etmek kolay mı?"

Soru doluydu. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Evet. Ama daha fazlasını istiyordu. Onun avlanabilir olup olmadığını bilmek istiyordu. Nazik gözler, sıcak gülümsemeler ve lezzetli yemeklerle onu kendi tarafına çekip çekemeyeceğini. O da buna uymaya ve nereye varacağını görmeye karar verdi.

"Antrenman yapmayı seviyorum," dedi omuz silkerek.

"Bu iş," diyerek onu başından savdı. "Eğlenmek için ne yapıyorsun?"

"Eğlence için," dedi yumuşak bir sesle. "etmeliyim ki pek eğlenceli vardı."

"Hırsızlık ve eğitimden başka bir şeyden hoşlandığınıza eminim."

Masum kurban rolünü oynayarak yere baktı. "Sanırım Met'in karşısındaki Yahudi fırınından aldığım babka'yı seviyorum."

"Babka?" diye sordu heyecanla.

Yüzüne küçük bir gülümseme geldi. "Tarçınlı babka. Şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi."

"Bana isim vermelisiniz. Onların kuruluşunun patronu olacağım." Eğildi.
"Başka ne var?"

"Arkadaşlarımla vakit geçirmeyi seviyorum." Sanki oturduğu yeri hatırlamış gibi kaşlarını çatı. "Öldürmeye çalıştıklarıyla."

"Tekrar. . Yanlış anlaşılma için özür dilerim." Ellerini havaya kaldırdı. "Beni affedebilir misin?"

Büyük şans.

"Onları yalnız mı bırakacaksın?"

"Benim ilgim sadece seninle, canım." Bu bir söz değildi ve ikisi de bunu biliyordu. "Lütfen devam et," diye teşvik etti.

"Brendiyi severim," diye itiraf etti. "On altı yaşındayken tadına bakmıştım ve bir şeyler başardığınızda içilecek bir şey gibi geliyor."

"Etkileyici bir brendi koleksiyonum var. Tatlı yerken içeriz," güvence verdi.
"Bana daha fazlasını anlat."

"Şey, aslında, ben sadece şüphelenmeyen zengin insanları yankesmeyi seviyorum."

Homurdandı. "Daha fazla dışarı çıkmalısın. Eğer zenginlerden yankesicilik yapmak senin eğlence anlayışınsa, sana gerçekten iyi vakit geçiretebilirim."

İkisi de rol yapıyor olsalar da ona inanmıştı. Adam kafasında canlandırdığı kötü adam gibi davranmıyordu. Hiç de kötü hissetmiyordu.

Bunun gardını düşürmek için bir numara olduğundan emindi ama adam tehlikeli görünmüyordu bile. Evet, onun tehlikeli *olduğunu* biliyordu. Onu öldürmeye çalışmıştı. Graves'le kan davası vardı. Brooklyn'in tamamını kontrol eden bir çete lideriydi. Tüm bunlar dev bir uyarı işareti gibi okunmalıydı:
Tehlike. Uzak durun! Ama o öyle hissetmiyordu.

Boş tabakları çırpılarak götürüldü ve tatlı, üzerine dökmek için kremesi bir vanilya-burbon sosu ile vaat edilen brendi eşliğinde çarpıcı bir tarçınlı ekmek pudingi olarak ortaya çıktı. Şimdiye kadar tattığı en güzel brendi olduğuna karar vermeden önce sadece bir yudum almıştı.

"Keyifli akşam yemeği için teşekkür ederim. Ne zaman isterseniz Equinox'a açık davetiye. Müesseseden," dedi Lorcan.

"Neden? Burası da neresi?"

"Burası benim restoranım. 'Ekinoks' denge anlamına geliyor ve denge benim için önemli bir kavram. Bunu hayatıma, mevsimlere ve yiyeceklerime uygulamaya çalışıyorum. Yani, üç Haftada bir gün, restoranı fakirlere ve açlara açıyorum. Kim gelirse gelsin bedava sıcak yemek. Sonraki üç gün de zenginler için açıyorum."

ve toplumumuzun ayrıcalıklı kesimi. İşlerini yürütmek ve toplantılarını akranlarının meraklı gözleri dışında yapmak isteyenler." Ona gülümsedi, tamamen kurnazca. "Çok ihtiyaç duyulan bir hizmet veriyorum. Her şey kayıtların üstünde. Denge."

O sıcak yemeğe ne kadar çok ihtiyacı vardı? Kaç kez midesinde hiçbir şey olmadan aç kalmıştı? O da Saymakla bitmezdi ama bu, muhtemelen onunla oynadığı, ona tam da duymak istediği şeyi söylediği gerçeğini değiştirmiyordu. Bazı iyi işler yapmış olabilirdi ama bunlar tüm bu olanlarda onun parmağını silemezdi.

"Graves'ten neden nefret ediyorsun?"

Dudakları kalktı. "Sana söylemedi mi?" "Senin tarafını duymak istiyorum."

Kadehindeki son konyağı da boşaltarak bir süre onu düşündü.

"Bunu bir dahaki sefere bırakmalıyız," dedi sonunda. "Geri geleceksin, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi kaşlarını kaldırarak. Ona daha ne söyleyebilirdi? Tüm bunlar olurken ondan ne kadar şey öğrenebilirdi?

Gülümsemesi büyüdü ve o cerulean gözleri parladı. "Hazır olduğunda beni aramaya ne dersin? Böylece Declan'ı göndermek zorunda kalmam."

Lorcan takım elbisesinin cebinden bir kartvizit çıkardı ve masaya doğru uzattı. Kierse kartı eline aldı. Ağır, kirli beyaz kart stoğu üzerinde parlak altınla ismi ve numarası yazılıydı. Diğer tek süsleme küçük bir meşe . Onu cebine soktu. İşe yarayabilirdi.

"Belki," dedi. Sonra ayağa kalktı.

O da hemen ayağa kalktı ve sanki bir şekilde ona çekilmiş gibi ona yaklaştı. "Declan'a seni şehre geri götürmesini söyleyeceğim."

"Mükemmel." Tekrar ona baktı, bir sonraki söylediğine vereceği yanıtı değerlendirmeye hazırdı. "Bunu Graves'e anlatacağım."

Lorcan başını salladı. "Daha azını beklemezdim. Yine de bu anlaşmamızı etkilemez. Zarar gördüğünü söyleyebilir misin?"

"Kaçırıldı," diye önerdi, geri atmadan. Vücutları birbirine çok yakındı. Kadın adamın bakışlarını yakaladı ve el çabukluğuyla saatini çalarken adam da kadının yüzüne bakakaldı.

"Seni serbest bırakıyorum." Gülümsemesi durakladı ve gözlerinde gerçek bir şeyle ona baktı. "İtiraf etmeliyim ki, istemeyerek de olsa."

"Sen utanmaz bir çapkının tekisin," dedi ve adamın yaratmaya çalıştığı gerginliği dağıtmak için geri adım attı. Elini cebine doğru kaydıldı. Ne kadar kolay bir hedef.

"Bir karakter kusuru, sizi temin ederim." Ama uzandı ve onun kolunu kavradı. "Bu hiç hoş değil." Lorcan avucunu yukarı çevirdi ve parmaklarını aarak bileğinden saati. "Sanırım onu geri alacağım."

Bu onlardan çaldığını anlayan ikinci kişiydi. Graves ve şimdi de Lorcan. Ya becerilerini geliştirmesi gerekiyordu ya da rakipleri gün geçtikçe daha korkunç hale geliyordu.

"Beni ne ele verdi?" diye sordu merakla.

"Bir dahaki sefere söylerim," dedi göz kırparak saati yeniden takarken.

İine girmeye hiç niyeti olmadığı bir tuzak daha. Bir dahaki sefere kendi şartlarında olacaktı. "Ben artık gidiyorum."

Lorcan onun gitmesine tam olarak izin veremiyormuş gibi görünüyordu. "Tekrar gel Kierse."

Ona bundan hoşlanabileceğini gösteren son bir bakış attı. "Belki."

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Declan onu Graves'in evine götürme zahmetine bile girmedi. Kız ona orta parmakla selam verdiğiinde bir kahkaha daha atarak onu bulduğu yere bıraktı. Graves'in evine dönmenin yolunu kendisi bulmak zorundaydı. o gece. Lorcan ona güvenli bir dönüş sözü vermiş olabilirdi ama ikinci komutanı bunun tam olarak ne kadar *güvenli* olacağını umursuyor gibi görünmüyordu.

Rahat bir nefes almadan önce adamın siyah cipinin gözden kaybolmasını bekledi.

İyi kurtulduk.

"Ne geceydi ama," dedi Nate arkasından.

Kierse sonra Nate'le yüzleşmek için döndü. "Evet, evet," diye homurdandı.

Kurtlar sokağın karşısındaki gölgelerde oyalanıyordu. Cara ve Finn'i birbirlerine sokulmuş halde yakaladı. Finn kolunu Cara'nın beline dolamıştı ve Cara onun söylediği bir şeye sırtıyordu. Ronan'ın bakışları gözcülüğe dönmeden önce bariz bir kızgınlıkla onlara kaydı.

"Sular." Ronan parmaklarını esmer bir kadına doğru şıklattı. Kadın Ronan'a başıyla onay verdi. "Lopez, Keller." Sokağın karşısındaki kahverengi tenli kısa boylu bir adamla açık renk çilli kızıl saçlı bir adamı işaret etti. İnsanlar buluşma yerlerine yaklaşırken gölgelerin arasından sıyrıldılar. Bölgeyi temizlemek için birlikte çok zahmetsizce çalıştılar, tek tek kurtlar yerine tek bir vücut olarak hareket ettiler.

"Bu gece olacağı konusunda bizi uyarabilirdin," dedi Nate, onun dikkatini çantasından uzaklaştırarak.

"Ama sen her zaman çok hazırlıklısın," diye alay etti.

Yirmi dört saat açık kafeye doğru sokakta ilerlemeye devam ederlerken ona doğru yaklaştı ve adımlarını hızlandırdı.

"Toplantı nasıl geçti? Bu gece olacağını sanmıyordum. Seni sokakta yakaladıklarında oldukça hırpalanmış görünüyordun."

"Tam olarak planladığımız gibi olmadı Nate, ama fırsat doğduğunda ..."

"Yani her seni kaçıracaklardı."

"Evet. Hayır diyecek durumda değildim. Bunu çoktan planladığımız için mutluydum," dedi Kierse ona. "Beklemediğim bir anda gerçekleşmiş olsa bile."

Graves'in yanına taşındığından beri devriyenin evi birkaç kez gözetlediğini görmüştü. Nate'e Lorcan'ın dikkatini çekmesini önermişti ama elbette bunun *bu gece* olmasını planlamamıştı. Ve şimdi Gen ve Ethan'ı görme şansını kaçırmıştı ama Lorcan'ın oyununun ne olduğunu öğrenmek daha iyiydi.

"Yani?" Nate sordu. "Başarılı mı?"

Ona kendi kurtsu sırtışını fırlattı. "Bana her şeyini verdi." Adam homurdandı. "Seni özledim."

Terk edilmiş kafenin kapısını çekerek açtı ve adamlarına işaret etti. Etrafa yayıldılar. Kierse her zamanki yerlerine otururken Nate de zor durumdaki doğru yürüdü. Nate içeceklerini getirmeden önce neşeli bir konuşma yaptı.

Kierse dumanı tüten sıvının üzerine üfledi. "Sen de haklıydın," diye kabul etti. "Öyle mi?" diye sordu.

"Gölgede Dehşet Lordları varken Druidlerden korkmaya gerek yok, değil mi?"

Nate onu değerlendirdi ve sonra başını salladı. "Bu doğru. Adamlarımın sana göz kulak olmasından memnunum. Yine de onun karargâhına girkendimi pek rahat hissetmedim."

"Tavuk kümeslerine bir tilki getirmişler. Senden daha fazla endişelenmeleri gerekirdi."

Kıkırdadı. "Beni yakaladın. Bana her şeyi anlat."

Nate'e Lorcan'la yaptığı konuşmanın özetini anlattı. Nate, Lorcan'ın anlattıklarını başıyla onayladı ve onu etkileme çabaları karşısında gözlerini devirdi.

"Şey, o kibirli bir pislik." Güldü.

"Tencere yuvarlanmış bulmuş?"

"En azından ben sahibim. Keşke ondan Graves hakkında daha fazla bilgi ."

"Eninde sonunda bana verecektir," dedi omuz silkerek. "Ne kadar çaresiz olduğunu görmedin mi?"

"Senden hoşlanıyor gibiydi."

"Tuhaf bir şekilde öyle. Ne kadarının rol olduğundan emin değilim ama sanki bu hikayenin kahramanıymış gibi davranıyor."

"Muhtemelen öyle olduğunu düşünüyor."

"Evet," dedi. Gerçi bu, masaldaki canavarın kendisi olduğuna açıkça inanan Graves'in tam tersiydi. "Sence o ve Graves'in birbirleriyle ne alıp veremediği var?"

Nate içini çekti. "Hiçbir fikrim yok. Ama ben de güvenmezdim."

"Ben kimseye güvenmem."

Nate ona kazanan bir sırtış fırlattı. "Ben hariç tabii ki. Bu yüzden bütün malları ortaya döküyorsun."

Kierse ona başını salladı. Başından beri planı bu olsa bile. Birinci adım: Şehirdeki tüm büyük oyunculara yaklaşmak ve sırlarını öğrenmek, hedefler ve gelecekteki hamleler. Canavarların Canavar Anlaşması'ndan rahatsız olduğu bir sır değildi. Cesur Adamlar sadece oyundaki en gürültülü oyunculardı. Bu sefer savaşın kenarında . Ne zaman yeni bir avantajı vardı. O piçler Torra'yı çaldığında değil. Şimdi kişiseldi.

İkinci adım: Nate ve Dehşet Lordlarıyla birlikte çalışarak bu bilgiyi canavarlara karşı kullanabilecekleri bir eyleme dönüştürmek. Bu öfke taşarsa ve taşıtığında, hazırlıklı olacaktı. Ve Nate en iyi seçenektir. Onun müttefikiydi ve insanların da müttefikiydi. Alternatif olarak onu tercih ederdi.

Üçüncü adım: Mızrağı çalmak. Düşmanına, Torra'yı öldürenlere bir darbe indirmek nihai hedefiydi. Onları avantajlı olmaktan alıkoyacak her şey en önemlisiydi.

Tüm bunları en baştan planlamış olsa da Graves'i hesaba katmamıştı. Eğitim seanslarından ve Imani'nin partisinden beri aralarında her ne oluyorsa. Graves ona sırlarını ifşa söylemişti ama artık onu Dehşet Lordlarıyla çalışmak için ona ihanet ettiğini öğrenirse kesinlikle çılgına döneceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Biz müttefikiz," dedi.

"Arkadaşlar," diye karşı çıktı Nate.

"İyi. Arkadaşlar," dedi sanki bu kelime onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Nate onun arkadaşıydı ama bu oyundaki tüm oyuncular onu bir şekilde rahatsız ediyordu. İhtiyaç hepsinin onun üzerinde gücü vardı. Nate'in bile. Belki de en çok Nate. Ne de olsa onun hakkında en çok şeyi o biliyordu.

"O zaman Lorcan'ı bekleyeceğiz. Eğer tekrar peşinize düşeceğinden eminseniz."

"Yapacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "Kendine engel olamıyor. Graves'e ulaşmak için benimle oynayabileceğini."

"Onu oynama şeklin," dedi Nate gülerek.

"Güzel bir gülümseme gördüklerinde kaç kişinin pes edip gerçeğe bakmayacağı şaşırtıcı." Kız ona da aynı güzel gülümsemeyi attı ve adam homurdandı.

"Peki, son birkaç gündür sana ne oldu böyle? Telsiz sessizliğine büründün."

"Ben işimi yapıyordum."

"Güvende olduğun sürece."

Alay etti. "Bu işi kabul ettiğim anda güvende değildim."

Nate bu değerlendirmeden hoşlanmamış gibi kaşlarını çatı ama sadece, "Bu toplantı yeterince uzadı. Muhtemelen gittiğinizi fark etmeden önce sizi evine geri götürmemiz gerekiyor. Graves hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kierse rahatsız bir şekilde bir kez kıpırdandı. Nate ve Dehşet Lordları'na Graves hakkında bilgi vermek istemediğinden değildi. Graves'e güvenmiyordu. O da ona güvenmiyordu. Bunu en başından beri açıkça belirtmişti.

Başlangıçta. Ama ona sırlarını ifşa etmeyeceğine dair söz vermişti ve bilinmeyen bir nedenden ötürü bu tutmak istiyordu. En azından şimdilik.

Kız tereddüt edince Nate kaşını kaldırdı. "Sakın bana karşı yumuşadığını söyleme."

Kierse kurt adama gözlerini devirdi. "Yumuşamakta zorlanıyorum." Kabinden kalktı. "Daha fazla bilgi edindiğimde sizinle iletişime geçeceğim."

Nate sanki *onunla* oyun oynayıp oynamadığını anlamaya gibi *ona* kurnazca bir bakış attı. "Biz aynı taraftayız Kierse."

"Biliyorum," dedi.

Ve her ne kadar bunun doğru olmasını istese de, en azından bu konuda sadece kendi tarafındaydı.

Bölüm Otuz Bir

Brownstone'daki odasına geri döndüğünde ev ürkütücü bir şekilde sessizdi ve sıcaklığı güven verici bir şekilde güvende hissettiriyordu. Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve yatağa doğru yürüdü, giderken ceketini çıkardı. Onu neyin uyardığını bilmiyordu ama kafasını kaldırıp baktığında, Graves odasında bir sandalyede oturuyordu.

Hafifçe nefesi kesildi. Henüz evde olmaması gerekiyordu. Nate ona söylerdi. "Graves," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yavaşça ayağa kalktı, her açıdan tehditkâr bir figürdü. Üzerine gelen adamın varlığının gücüyle ürperdi. "Dışarı çıktın."

"Evet."

"Kameralardan kaçtınız."

"Onları bir meydan okuma olarak koyduğunuzu sanıyordum."

Ona doğru bir adım attı ve aradaki mesafeyi kolayca kapattı. "Her şeyi bir meydan okuma olarak mı kabul ediyorsun?"

Onun çok yoğun gözlerine bakmak için başını yukarı kaldırdı. "Hayatın eğlencesi de bu değil mi?"

Sert bir şekilde nefes verdi. "Eminim bunun neden kötü bir fikir olduğunu anlayabiliyorsunuzdur."

"Ben binayla sınırlı değilim," diye hatırlattı ona kayıtsızca.

Graves'in tüm vücudu onun ses tonuyla gerildi ve içinde bir şeyler bir anda paramparça oldu. "Hâlâ iyileşiyordun," diye alçak sesle homurdandı.

Dönen gözlerinde endişe okunuyordu ve çenesinde gerginlik vardı. Ve ilk kez, belki de adamın ona kızgın olmadığını, belki de onun için endişelendiğini fark etti

Bu jest karşısında içinde bir şeyler gevşedi. Onun taştan yapıldığına inanmıştı. Hayatını kurtardığında bile, onun gerçekten huzursuz olduğunu görmemişti.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi.

"Temiz bir sağlık raporu almadan gitmemeliydin."

"Haklısın," diye kabul etti. Vücudu gevşedi, sesi de onunla birlikte gevşedi. "Dışarı çıkmamalıydım. Druidler beni takip etti. Beni Ekinoks'ta Lorcan'a getirdiler. Akşam yemeği yedik."

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu gece mi?"

"Evet, yeni döndüm."

"Bu anlaşmamızın şartlarına açıkça aykırı." Kanatlarını açıp ateş püskürtmeye hazır bir ejderhaya benziyordu. "Lorcan bunun bedelini ödeyecek."

Kierse onun yoluna çıktı. "Şu anda görebileceğiniz gibi güvende ve sağlıklıyım. Sadece konuştuk."

"Lorcan'ı benim tanıdığım gibi tanıyorsun. Amacı olmadan hiçbir şey yapmaz. Ve eğer seni Ekinoks'a o getirdiyse, o zaman tecavüz ediyor demektir. Seni işe aldığını varsayabilir miyim?" diye sordu ve onun cevabını beklerken hareketsiz kaldı.

"Onun gibi bir şey." Kirpiklerinin arasından ona baktı ve O anki kırılğanlığı. "Ona sana ne yaptığını anlatacağımı söyledim. Sanırım senin tepki vermeni bekliyor."

"Onun ekmeğine yağ sürdüğümü mü ima ediyorsunuz?"

Kierse kendi ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Beni kaçırıp sonra da serbest bırakması için başka bir neden düşünemiyorum. senden önce."

Graves'in çenesi, kadının sözlerindeki bilgeliği görmüş gibi daha da gerildi. "Sana ne söyledi?"

"Pek bir şey yok," diye yalan söyledi. Ona çiğneyebileceği kadarını vermişti ama zaten Graves'in sorduğu şey de bu değildi. "Sadece hakkımda daha fazla şey öğrenmek istedi. Sanırım bir şey açıklamaktan çok beni test ediyordu."

"İlişkimiz hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum. O bana ve eğer o söylemezse senin de söylemeni beklemiyorum," dedi iç çekerek.

Graves'in gri gözleri parlıyordu. O anda iki dünya arasında kalmış gibi görünüyordu. Sanki bir kanyonun ağzında duruyor, diğer tarafa atlayıp atlayamayacağını merak ediyor ama sadece uçurumun derinliklerini görebiliyordu. Sonunda, çok yavaş bir şekilde, onun bakışlarıyla buluştu. O karanlık gözbebeklerinde dans eden gölgeleri görebiliyordu. Geçmişinin ve orada her ne olduysa onun gölgeleri.

"Yıllar önce, sen doğmadan çok önce, Lorcan ve ben . . bir nevi aileydik," dedi, gözleri sanki ona bakarken kelimeleri söylemeye dayanamıyormuş gibi kapalı pencereye kayıyordu. Nefesini tuttu, onun biraz bile pes ettiğine inanmadı ve varlığını hatırlarsa bir sokak kedisi gibi ürkeceğinden korktu. "Beklenmedik bir çifttik ama süre için o benim madeni paramın diğer yarısıydı, adı hariç her şeyiyle kardeşim. Bir trajedi yaşandığında aramızdaki bağ koptu. Beni suçladı."

Bir an sessiz kaldı ve Kierse bunun hikâyesinin sonu olabileceğini düşündü.

"Belki de suçu doğru yere koymuştur," dedi sonunda. "Ama hiçbir özür yeterli değildi. Asla da . Bu yüzden de o zamandan beri düşmanız."

Adamın sesindeki acı göğsüne açıkça çarptı. Onun için bir şey hissetmek istemiyordu ama yine de başka bir şey hissetmekten kendini alamıyordu. Hikayeyi o kadar özlü ve acıyla anlattı ki, olaylar ne kadar uzun zaman önce yaşanmış olursa olsun, onu her zaman inciteceği açıktı. Ne olursa olsun Sözde trajedi yaşanmış ve Lorcan hesaplaşması gereken bir düşmana dönüşmüş olsa bile, Lorcan'ın onun bulduğu aile olduğu başlangıç her zaman baki kalacaktı. Kimse sizi aileniz gibi incitemezdi.

"Graves," diye fısıldadı.

Sonra kendine geldi, sanki ona bu kadarını söylemeyi planlamamış gibi neredeyse irkilmişti. "Hadi kütüphaneye gidelim. şeyi buldum." O kırılğanlık anına geri dönmek istedi ama o an geçmişti.

Bu yüzden başını salladı ve onu odasından çıkıp Holly Kütüphanesi'ne kadar takip etti. Anne kanepenin minderlerinden birine kıvrılmıştı. Kierse onun karşısındaki koltuğa oturdu ve ateşli şey, başka bir boş yere koşmadan önce kızgınlıkla ayağa kalktı.

"Nasıl olduğunu anlıyorum," dedi Anne'e.

Yan masanın üzerindeki kitabı yarım akılla karıştırdı.

Graves kendine bir içki doldurdu. Kendisi için bir tane reddetti. Her ne kadar elindeki okumaya odaklanmaya çalışsa da Anne Boleyn'i düşünmeden . Kediye tabii ki.

Kedi sahibi olmak onun için alışılmadık bir durumdu. Ne de olsa kediler İnsanlar. Tam tersi değil.

Kendisini seven *pek çok* sokak kedisiyle tanışmış ve bir o kadar da ondan nefret etmişti. Onlarla arkadaş olmuş, elinden geldiğince onları beslemiş ve Gen'in Colette'in yanından bir tekiri gizlice geçirmeye çalışmasını izlemişti.

Peki Anne o kadar insan arasından neden Graves'i seçmişti? Tüm *canavarlar* arasından?

Graves onun yanına oturarak onu düşüncelerinden kopardı. "Ne okuyorsun?" sordu. Graves'in ne okuduğunu fark etmemişti.

Bunca zamandır bir kitap taşıyormuş. Ona uzattığı küçük yeşil bir şey. Kitabı ondan aldı ve ön yüzünde küçük bir üçgene bağlı üç spiral bulunan kapağına baktı.

"Hoşuna gideceğini aslında. Diğerini bitirdin mi?"

"Bitirdim."

"Peki sen ne düşündün?"

Başparmağını düşünceli bir şekilde alt dudağında gezdirdi. "Meşe ve Holly King savaşlarının hikayesini seviyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

Graves'in yüzü bir maskeye dönüşmüştü. "Baş Rahibelerin ve onların şifa sanatlarının hikâyesini beğenmemiş olamazsınız."

Bunu da okumuştur. Burnunu kırıştırdı. "Lütfen. Bakireler gemileri için hava durumunu kontrol yardımcı olmak için insanlardan ayrı bir adada yaşamak. Hayır, teşekkürler."

Graves omuz silktilti. "Farklı bir zamandı. Bana Meşe ve Holly Kralları hakkında neyi sevdiğini söyle."

Dudağını ısırıldı ve onun bu hikâyede ne görmesini istediğini merak etti. Hikayenin içinde doğru tohumlar olduğunu inkar edemezdi. Parçaları bir araya getiremeye bile. "Şey, yılda iki kez, bir yılbaşı gecesi olması fikri hoşuma gitti.

Kış mı yaz mı hakim olacak savaş. Meşe Kral her zaman ışığı geri getirmeye çalışır ve Çobanpüskülü Kral da her zaman karanlığı geri getirmeye çalışır. Bu bir uyum. İşe yaramadığını düşünebiliyor musunuz? Meşe Kral kış gündönümünde kaybetseydi ve sonsuza dek karanlık ve kış olsaydı? Ya da en azından onlar tekrar savaşına kadar?"

"Uyumla başlayıp kaostan bitiriyorsun," dedi eğlenerek. "Seni mükemmel bir şekilde özetleyen başka bir şey bildiğinden emin değilim."

"Hayatımın büyük bir bölümünü kaos içinde yaşadım. Uyumla nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bu hikayeyi neden seviyorsun?"

Parmaklarını kolağı vurdu. "Bu hayatla ilgili. Gerçek bir Şey hakkında."
Adamın bakışlarının üzerinde farkındaydı. "Bu sadece mitoloji."

"Bazıları öyle der. Diğerleri ise bunun diğer dinler kadar doğru olduğunu söyler. Sadece gözden düştükten sonra mitolojiye dönüşür."

" da bir bakış açısı." Kitap, ödünç aldığı diğer kitap gibi yıpranmıştı. Bu kadar büyük bir kütüphanesi olmasına rağmen bu tek kitabı bu kadar çok okuduğuna göre gerçekten hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Hâlâ mevsimlerin yıldan yıla değıştiğini görmüyor muyuz?"

"Evet, ama bunu açıklayan bir bilimimiz var. Gezegenler güneşin etrafında hareket ediyor," dedi ve devam etti.

"Yine de bilimin hala anlayamadığı canavarlarımız ve büyümüz var" dedi.

"Doğru." Küçük yeşil kitaba bir süre daha baktı, onun çobanpüskülü ve hikâyenin aşkıyla olan bağlantısını merak ediyordu. "obanpüskülü senin sembolün. Kütüphanenizde ve koğuşlarınızdan geçiyor. Bu bu hikaye yüzünden mi?"

Gözleri uzaklara daldı. "obanpüskülü sonsuz yaşamın sembolüdür çünkü kışın yeşil kalırlar ve meyveleri zehirlidir. Kendimi o ieğın içinde tanıdım. Bu."

Graves ayağı kalktı ve bazı kâğıtları aldı. Onları masanın üzerine koydu, üst üste gelişigüzel yığılmış birkaç plan, başka bir davetiyeye benzeyen bir şeyin köşesi ve çeşitli çizimler ortaya çıktı.

bilgisayar bileşenleri?

"Bütün bunlar da
ne?"

"Üzerinde alıştığım iş buydu. Bir gocuk sahibi olur olmaz, tüm oyunları harekete geçirdim."

Başıyla onayladı. Bu tür işleri tek başına ya da Ethan'ın yardımıyla yapıyordu. İhtiyacı olan bu kadar çok parçayı bir arada bulundurabilecek yetkinlikte bir başkasının olması gerçekten de güzeldi.

"Bana her şeyi anlat."

"Vampir Kral Louis'i duydun mu?"

"İsim tanıdık geliyor," diye itiraf etti. "Yeraltını falan mı yönetiyor?"

"Gerçekten de öyle," dedi Graves. "En uzun süre hüküm süren Fransız hükümdarı olan Fransa Kralı 14. Louis'nin, yani Güneş Kralı'nın lakabı. Vampir

Kral Louis, Canavar Anlaşması'ndan sonra kovuldu ve o zamandan beri canavar yeraltı dünyasının gerçek kralı olarak yükseldi. Cesur Adamlar'ı yönetiyor. Canavar baskısı olarak gördüğü ve bu dünyayı yönetmesi gerektiğine inandığı şeye karşı duyduğu hoşnutsuzluk konusunda sessiz değildir. Aslında, Canavar Anlaşması'nın en sesli muhalifiydi. Ama öyle bir adam, öyle bir vampir bir anlaşma yüzünden durmaz."

"Ve mızrak da onda," dedi.

"Evet. Sanırım selefinin elindeydi. O öldürüldüğünde, bir muhbir bana bunun Kral Louis'e geçtiğini söyledi."

"Yani, kendiniz görmediniz mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Yeraltı dünyasına erişimimi kaybettiğimden beri hayır."

Elle çizilmiş resimlerden birini ona doğru itti. Resimde güvenlik sistemi olan bir kasa kapısı görünüyordu. Gözlerini kısarak baktı ve bir şey bulup bulamadıklarını anlamaya çalıştı. "Burası mızrağın tutulduğu yer. "Burası mızrağın tutulduğu yer.

Koşuşlar kolay olacak ama yine de alarm vermeden kasayı kırmanız gerekecek."

"Sorun değil. Sanırım böyle bir şeyi parçalara ayırabilirim. Üzerinde marka ya da model yazarsa daha faydalı olur. Bunun gibi herhangi bir şey daha hızlı anlamama yardımcı olacaktır."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Bu arada," dedi Graves ve ona bir resim uzattı. "Bu Kral Louis."

Çözünürlük grenliydi. Geniş ve iriydi ama sağlıklıydı. Saçları gür ve siyahtı, kaymaktaşıdan elleri bir bastonu kavıyordu. Sanki rafine olmaya çalışıyormuş ama sonunda bunu başaramamış gibi görünüyordu. Gözleri kötü kalitede bile vahşiydi. Ve sanki hayat ona zalimce davranmış da o da bunun karşılığını on katıyla ödemeye niyetliymiş gibi ağzını bükmüştü.

"bir sorunu varmış gibi görünüyor." *Bu* canavarın birine liderlik etmesinin kötü bir fikir olduğunu hemen anladı.

"Var. Pek çok, pek çok şey," dedi Graves ciddiyetle.

"Ama mızrağa ulaşamamanızın sebebi o değil. O sadece bir vampir. Vampirler koğuş yapamaz, değil mi? Öyleyse sorun ne?"

Graves dosyasına uzandı ve ona başka bir resim uzattı. Ona uzandığında elleri birbirine değdi. En ufak bir temasta ateş kolunu kıvırdı. Hafifçe ürperdi ve bunu pozisyonunu değiştirerek ve fotoğrafa dikkatlice bakarak gizlemeye çalıştı.

Bu seferki geniş, siyah çerçeveli gözlükleri olan çelimsiz bir gence aitti. Orta kahverengi bir teni, bir tutam kıvrıcık kahverengi saç ve aşırı hevesli bir ifadesi vardı.

Graves, "Sorun o," dedi.

Kierse şüpheli görünüyordu. "*Bu adam mı?*"

"Bu Walter Rodriguez. Bir sürü soruna neden olan bir üs büyücüsü."

"Bekle. Şehirdeki tek büyücünün sen olduğunu sanıyordum."

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece bölgesel olduğumuzu söyledim. Yerlerini bildikleri sürece daha küçük büyücülerin sınırlarım içinde yaşamasına izin veririm."

"Daha az' mı?"

"Evet, büyücülerin üç seviyesi vardır - temel, çırak ve usta." "Ve sen ..."

Gözlerini dikip ona baktı. "Doğru. Bu da çok açık." Bölgesinde yaşayanları kontrol ettiğine göre bir efendi olmalıydı. Boğazını temizledi. "Peki, en düşük seviyede olan biri nasıl sorun yaratır?"

"Walter ile birkaç yıl önce tanıştım. Çıraklık eğitimi almak için ona yaklaştım. Yeteneklerini ayarlamak için birlikte çalıştık. Bazı çıraklar, Imani gibi zanaatlarının ustası olmaya devam ediyor. Diğerleri ise yeteneklerinin Söz gecenin içinde bir alevdi ama Montrell gibi asla büyümeyecek. Walter'ın alevi muhteşem bir şekilde söndü."

Kierse tüm bu yeni bilgileri içine çekti. Bunun onu nereye getirdiğini sormak istedi ama konuşmayı rayından çıkarmak istemedi. "Peki, o nasıl bir sorun?"

"Güçlerinden birine -güç alanlarına- tutundu ve neredeyse dokunulmaz oldu. Her büyücü warding kullanabilir. Bu temel bir yetenektir."

"Gerçekten mi? Ben bile yapabilir miyim?" Graves başını salladı.

"Evet."

Bu yeni bilgiyle irkildi. "Bütün koşullar farklı mı görünüyor? Walter'ınki seninkinden farklı mı görünecek?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu merakla öne doğru eğilerek.

"Tüm semboller var. Seninki çobanpüskülü ve Imani'ninki de şu kuş mu?"

Yüz ifadesi irkilmmişti. "Evet, tüm büyüler bireyseldir. Ve Imani'nin sembolü bir sankofa," diye açıkladı. "Bu, 'daha iyi bir gelecek inşa etmek için geçmişe bak' anlamına gelen bir Batı Afrika sembolü."

"Benim sembolüm çalığı olabilir mi?"

Gölümsemesi keskin ve . "Sanırım ." Kierse bekleyemedi.

"Ama Walter'a geri dönelim," dedi Graves. "Gardiyanlar sizin gücünüzle güçlendirilir. Dolayısıyla, benim korumalarım İmani'ninkilerden daha güçlü olacaktır,

Walter'inkinden daha güçlü. Ancak Walter, İmani'nin dileklerini toza gibi, kendi güç alanlarını korumalara nasıl dönüştürebileceğini keşfetti. Ve şimdi onun korumalarını kıramıyorum."

"Kırılmaz koğuşlar," dedi. "Bana ihtiyacın olmasına şaşmamalı." "Evet, bir koğuş kırıcıya ihtiyacım var."

"Bu koğuşları yapmayı nasıl öğrendi?"

Bir omzunu silkti. "Hâlâ bilmiyorum. Ona ben öğretmedim. Kendi başına çözmüş olmalı. Onunla ilk tanıştığımda biraz matematik dehası ve teknoloji adamıydı. Sihrini bir bilgisayar gibi programlayabileceğini düşünüyordu."

"Akıllıca." Kierse birden bunun nereye varacağını anladı. "Değerli olmanın bir yolunu buldu ve Kral Louis ile çalışıyor."

"Üçüncü Katı ve buna bağlı olarak mızrağı korumak." "Bu mantıklı."

"Gördüğüm kadarıyla plan : Yiğit Adamlar'ın kış gündönümü partisine bu davetiyeyle giriyorsun. Şenliklerden kaçacak, kasaya girecek, mızrağı alacak ve kaçacaksın. İşler kötüye giderse, eğitimin burada devreye giriyor. Mızrakla savaşıarak kurtulabilirsin."

"Kulağa yeterince basit geliyor."

"Ve yanlış gidebilecek binlerce yol var." Gözleri tekrar masanın üzerindeki evraklara kaydı. "Bunu başarmak için ihtiyacımız olan diğer her şeyi elde etmek için bir haftadan biraz fazla zamanımız var."

Bir hafta. Hay sikeyim.

"Bu kadar . *Başka* neye ihtiyacımız var?"

Graves takım elbisesinin cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve bir listeden okumaya başladı. "Güvenlik sisteminden ve koğuşlardan geçerek Üçüncü Kata ulaşmanızı sağlayacak en kolay yol - davetiye sizi partiye sokacak. Kasaya girebilmeniz için kasayla bilgiler. Uygun bir balo elbisesi. Ve bir çıkış."

"Oh, benim favorim," diye mırıldandı.

"Evet. Çıkış bizim için en zor unsur olacak. Üçüncü Kat'a bir kontrol noktasından geçmeden girmenin ya da çıkmanın bir yolunu bulamadım. Sen mızrağı taşıırken bu pek de ideal olmaz."

"Eh, en iyi kısmı, o zaman yeniden doğuş," dedi sırtarak. "Ne zaman başlıyoruz?"

Heyecanı arttıkça ona ne kadar yaklaştığını fark etmemişti. Omzu onun omzuna sıkıca bastırılmıştı. Adamın sıcaklığı onunkinin içinde erimişti. Onun gözlerine baktı, gerginliği kırmak ve burada olanları kabul etmek üzere olup olmadığını merak ediyordu. Midesi burkuldu ve bunun bir özlem olduğunu anladı.

Olanlar hakkında bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama o anda alt kattan bir gürültü geldi.

Kierse, Edgar kapıyı açtığı sırada Graves'i kütüphaneden çıkıp ana merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Gür bir İngiliz sesi . "Edgar, eski dostum, şu haline bak!"

Sanki en kötüsünü bekliyormuş gibi Graves'in nefesi kesildi.

Bir figür içeri girdi. "İşte , Graves. Bu sefer kendini neyin içine soktun böyle?"

Graves adama güldü. "Merhaba, Kingston."

Demek meşhur Kingston *buydu*.

Otuz İkinci Bölüm

Kingston, Graves'ten yarım baş daha kısaydı, gıdıları ve yeleğinin altından taşan göbeği vardı. Bir beyefendi gibi görünüyordu.

On dokuzuncu yüzyıldan kalma uzun, siyah takım elbisesi, kravatı, silindir şapkası ve bastonuyla. Şapkasını çıkarıp kolunun altına sıkıştırdı.

Kingston, Graves'in elini şiddetle sıktı. "İngiltere'den onca yolu beni azarlamak için mi geldin?" diye sordu Graves.

Kingston kıkırdadı. "Mantıklı davranıp eve gelseydin buna gerek kalmazdı."

"Ben ne zaman mantıklı oldum ki?" Graves kuru bir sesle sordu.

"Ah, haklısın. Seni tanıdığımından beri değil." Sonra Kingston, Graves'in yanından geçip Kierse'in garip bir şekilde her şeyden ayrı durduğu yere baktı. Kingston, baston olarak değil de yalnızca moda için kullanıldığı anlaşılan bastonunu Kierse'e doğrulttu. "Bu o mu?"

"O mu?" Graves sordu. Bakışları Kierse'ye kaydı. "Ah, Kingston, seni çırağım Bayan McKenna ile tanıştırmama izin ver."

Kingston'ın kaşları sertçe kalktı. "Bir tane daha mı aldın?" "Zaman geçiyor," dedi sakın bir sesle. "Bu benim akıl hocam, Kingston Darby."

Graves Kierse'ye bir adım öne çıkmasını işaret etti ama Kierse hâlâ o kelimeyle sarsılıyordu. *Çırak*. Graves'in çırağı mıydı? Büyücü seviyeleri hakkında konuşurlarken bu kısmı rahatlıkla atlamıştı. Bu onun çırak seviyesinde büyüye sahip olduğu ve Graves'in onu bir büyücü olarak eğiteceği anlamına mı geliyordu?

Kingston'a doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bana Kierse diyebilirsin."

Kingston onun elini tuttu, ama titremek yerine belinden dramatik bir biçimde eğildi ve dudaklarını onun parmak eklemlerine değdirdi. "O zevk bana ait, hayatım."

Kierse'nin gözleri dehşet içinde Graves'inkilere kaydı. Her zaman bu kadar çirkin miydi? "Akıl hocası mı?" diye sordu onun yerine.

Kingston doğruldu ve sinirli görünüyordu. "Seni çırak olarak aldığımı ve bugünkü haline getirmek için yetiştirdiğimi bilmiyorsa, bu kıza ne öğretiyordun?"

Kierse gülümsemesini dudaklarından uzak tutmaya çalıştı ama . "Graves'i bir çırak olarak hayal etmek zor."

"Şimdi öyle diyorsun. Ama bir zamanlar genç bir hurdaydı, adım attığı her yerde belaya bulaşıyordu."

"O zaman pek bir şey değişmemiş," dedi Kierse.

Graves ellerini ceplerine sokarak ve çırağının yorum yapmadan kendisine sataşmasına izin verdi.

Kingston ise kahkahalara boğuldu ve elini onun omzuna koydu. "Haklısın. Haklısın. Şimdi, burbon koleksiyonun nerede Graves? Hatırı sayılır bir mesafe kat ettim. Ve eğer bu hain ülkeye gideceksem, iyi maldan da içebilirim."

Kingston, Edgar'ın ardından Holly Kütüphanesi'ne doğru ilerlerken Graves başını sallayarak, "Edgar size yolu gösterecek," dedi.

Kierse Graves'in yanına yaklaştı ve adamı izledi. "Çırak mısın?" "Değil misin?" diye sordu.

"Öyle ? Bir parça bile büyü öğrenmedim."

Graves hatırı sayılır boyuna doğru doğruldu. Ona baktığında gözleri neredeyse yumuşacıktı. Işık gece mavisini saçlarına vuruyordu. Saçlarını onun koyu renk gözlerinden uzaklaştırmak için can atıyordu ama bu tepkisi için kendini azarladı.

"Değil mi?"

"Bir soruya sorudan başka bir şeyle cevap ölür müsün?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen de aynısını yapsan ölür müsün?" Kierse başını ona doğru eğdi. "Touché."

"Kingston'ın yeteneğinin ikna etmek olduğunu bilmenizi isterim. Imani'nin dilekleri yerine getirmesi ve Walter'ın güç alanları gibi. Onun sihrinin ne kadarına karşı bağışıklığınız olacağını ve ne kadarının sadece sihir olduğunu görmek ilginç olacak.

onun kişiliğinin gücü." "Peki

sen nesin?"

Gözleri onunkilerde oyalandı. "Bilgi."

İşinin bu olduğunu iddia etmişti. *Olduğu* şey değil. Ama iş için yaptığı şey ve planları için parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan bilgi edinmesi mantıklı değil miydi? "Bu kütüphaneyi açıklıyor," dedi sonunda.

Gözlerinde bir şey parladı, karanlık ve aç. Catos'un partisinde ağzını yalayıp yutmadan hemen önce gördüğü bir bakış. Dudakları ayrıldı, bir Boğazında bir beklenti baloncuğu yükseliyordu.

"Peki, geliyor musun, gelmiyor musun?" Kingston merdivenlerin tepesinden sordu.

Kierse irkilerek Graves'ten uzaklaştı. Yine de hiç telaşlanmış gibi görünmüyordu. Tek kelime etmeden Kingston'a doğru yürüdü.

Onları takip ederken Kierse'nin kalbi hızla çarpıyordu. Şu anda o içkiye ihtiyacı vardı.

Edgar onun girmesinden hemen sonra elinde görevlerinin içeriğini içeren bir portföy ile çıktı, çünkü masa artık boştu.

Belki Graves'in akıl bile mızrağı çalacaklarını bilmiyordu. İlginç.

Kingston çoktan kadife koltuklardan birine yerleşmiş, bir çobanpüskülü sarmaşığını koltuğun üzerinden uzaklaştırmıştı. Cebinden bir pipo çıkarmış ve tütün koymuştu. Graves bara gitmişti. Kierse, kadife koltukların arasında Buradaki ilk gecesinde neredeyse beyin sarsıntısı neden olan kanepeye oturup bacaklarını altına sıkıştırmadan önce iki tane kibrit çaktı. Kingston'ın ceplerinden birinden bir kap kibrit çıkmasını izledi. Piposunu birkaç kez üfledikten sonra onaylarcasına başını salladı.

"Yani, Kierse," dedi Kingston, onu daha yakından değerlendirerek, "Graves Her zaman bilgi konusunda çok suskun. Bir çırak aldığından bile haberim yoktu. Hangi yeteneğini ortaya çıkardın? Rezervlerini nasıl yeniliyorsun?"

"Şey," diye başladı, sonra konuşmayı bölüp bölmeyeceğini, Kingston'a söylemesini isteyip istemeyeceğini anlamak için Graves'e baktı, ama Graves aldırıyor gibiydi. Belki de bu adama güveniyordu. "Benim dokunulmazlığım var."

Kingston tavanı işaret etti. "Ah ha! Seni burada tek başına tutmasına ."

"değil," dedi Graves, Kingston'a bir içki getirerek. Kingston, "Teşekkür ederim, nazik efendim," dedi.

Graves bir tanesini Kierse'e uzattı, o da rahat bir yudum aldı. Graves kendi içkisini almak için ıslak bara döndü, sonra da masanın diğer ucuna oturdu.

bir ayak bileği diğer dizinin üzerinde çapraz duran bir kanepede. Neredeyse hoş görünüyordu. Titreşen loş ışığa rağmen hiçbir kenarı görünmüyordu.

Kingston, "Dokunulmazlık," diye . "Bu oldukça nadirdir. Yine de pasif. Belki de yeniden şarj etmenize gerek yoktur." Graves, "Hayır, var," dedi.

Kierse'nin başı onunkine döndü. Bunların hiçbirini ona söylememiştir. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Graves, gerçekten. Kızın eğitimini ben mi üstlenmeliyim?" Kingston geniş bir gülümsemeyle sordu. Graves bir şey söylemeyince Kierse'ye döndü. "Bütün büyücülerin en az bir ana yeteneği vardır. Sizin için bağışıklık. Benim içinse ikna. Ama aynı zamanda daha küçük bir gücüm de var -portacılık. Aslında buraya bu şekilde geldim. Evimden çıktım ve doğrudan Graves'in kapının eşliğinde."

Kierse kendini tutamadı. Ağzı açık kaldı. "Sen. . bir şehirden diğerine geçebilme yeteneğine mi sahipsin?"

"Gerçekten de öyle. Çok kullanışlı bir güç. Ama bu benim daha düşük bir yeteneğim. Daha küçük güçleri düzgün bir şekilde elde etmek için daha fazla enerji gerekir. Ama tüm sihirlerin bir bedeli vardır. Yeteneklerinizi kullandıktan sonra kendinizi daha zayıf hissedeceksiniz ve sonra onları yeniden şarj etmeniz gerekecek. Sınırlarınızı, sınırlarınızı ve zayıflıklarınızı keşfetmek eğitimde ilk sırada gelir. Bu şekilde başka hiç kimse sizi gafil avlayamaz."

Kierse şaşkınlık içinde Graves'e baktı. Onu eğitiyordu. Bunca zamandır. mektupları çalarken neredeyse onu öldürtüyordu ama şimdi bunun onun eğitim rejiminin bir parçası olduğunu görebiliyordu.

"Bana söyleyebilirdin," diye tısladı ona. "Sana bunun bir test olduğunu söyledim."

"Ah, seni neredeyse öldürüyor muydu?" Kingston piposunu emerken şamatalı bir kahkahayla sordu. "Klasik zayıflık taktikleri."

"Onu neredeyse öldürüyor muydun?" Kierse ağzından kaçırıldı. Kingston içkisini Graves'e doğru eğdi. "Doğal olarak."

Kierse başını salladı. Bu insanlar gülünçtü.

"Şimdi, diğer eğitimlerinizle eşzamanlı olarak, yeteneklerinizi nasıl yenilediğinizi keşfetmelisiniz. Uyumak ve yemek yemek yardımcı olur," dedi karnını sıvazlayarak, "ama bunları tek başına kullanmak, uygun bir yeniden şarjdan çok daha uzun sürer."

"O zaman nasıl yapacağım?"

Graves iç çekti. "Bu herkes için farklı bir şey. Bazen geçmişinizle ilgili bir şeydir. Çocukken yaptığınız ve size huzur veren bir şey ya da bir yetişkin olarak hayatınızı yeniden anlamlandırmanızı sağlayan bir şey." Gözleri uzaklara daldı. "Kingston için bu sanat. Sanata bakıyor, analiz ediyor, eleştiriyor ve sanat yapıyor ve güçleri yeniden canlanıyor. Sanat müzelerine karşı hafif bir saplantısı var."

Kingston, "Hazır bunu tartışırken yarın için de rezervasyon ," dedi.

"Ya sen?" Kierse sordu.

"Okuyorum," dedi Graves basitçe.

Ah. Bu neden *sürekli* okuduğunu açıklıyor. Her zaman güçlerini yeniliyordu.

"Ya ben?"

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum," diye itiraf etti. "Dilek tozundan sonra istediğimden daha yavaş iyileştin, çünkü Imani ve Montrell'in evine girmeden önce nasıl şarj olduğunu bilmiyordum."

"Özensiz," dedi Kingston.

Pek çok parça yerine oturmaya başlamıştı. Dilek tozundan kurtulmasının bu kadar uzun sürmesinin nedeni yeniden şarj olması gerektiği idi.

"Imani ve Montrell'den söz açılmışken," dedi Kingston karanlık bir sesle. Boş bardağının dibindeki gevşek buzu tıkırdattı. Kierse kendi içkisinin de bittiğini fark etti.

Graves bardan şişeyi aldı ve masaya getirerek herkesin bardaklarını doldurdu. "Bunları tartışmak zorunda mıyız?"

"Küçük projenizden beni haberdar edenler onlardı.

Gerçi *onlara* yeni bir çırak olduğunu söylemediniz. Aslında, onlara tamamen farklı bir isim verdin. Wren mi?" Yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Montrell kriz geçirdi."

"Bu benim sorunum değil."

"O bir çalığı mu?" Bakışları tekrar ona kaydı. "Öyle misin?"

Kierse'nin eli boğazındaki kolyeye gitti. "Son baktığımda ben bir kuş değildim."

Kingston güldü.

Ama neyin komik olduğunu bilmiyordu. Graves ona "Wren" diye seslenmişti ve bu onların tepkisini çekmişti, ama o zaman fark etmemişti ki

daha fazlasını ifade ediyordu. O onun emrindeki ilk alıkuşu değil miydi? Bir an için hayal kırıklığı gibi bir şey oldu ve sonra onu itti.

Graves, Kingston'a, "Dikkatlerini çekmek için kullandığım bir isimdi ve yaradı," diye çıkıştı.

"Öyle . Ve bu onların kendi sihrini çok dikkatli aramalarını engelledi."

"Onları bilgilendirmem mi gerekiyordu?" diye sordu, sesinde dizginlenmiş bir öfke vardı. Emir alacak biri değildi ve imparatorluğunu nasıl yöneteceği kendisine söylenemezdi.

Kingston burbonundan biraz daha içti ve güldü. "Tabii ki hayır, ama her şeyin bir dengesi vardır, bilirsin."

"Evet ve dengeyi bozuyorlardı. Benden alınanları geri alarak dengeyi yeniden kurdum."

Kingston, "İntikam almak isteyeceklerdir,"

dedi. Graves'in sesi karardı. "Bırakın denesinler."

"Sen de daha güçlüsün. olsun, evlat, kendim hariç tanıştığım tüm büyücülerden daha güçlüsün. Ama sen değilsin yenilmez."

"Gayet iyi farkındayım," dedi sakın bir sesle.

"Her neyse, onların emri üzerine geldim. Uyarım yerine ulaştı. Seni resmen hizaya soktum," dedi Kingston, sanki bunun olanaksız olduğunu biliyormuş gibi kıkırdarak.

"Sana küçük operasyonlarından bahsettiler mi?" Graves o kadar alçak sesle ve rahatça sordu ki Kierse bunun patlamayı bekleyen bir bomba olduğunu düşünebildi.

"Elbette. Elbette," dedi Kingston elini sallayarak. "Dilek tozunun yeni versiyonu hakkında her şeyi biliyorum. Aslında çok zekice."

"Ve onu satıyor."

"Chicago'da o bir kraliçe."

"Peki ya Chicago'nun dışı?" Graves sordu. "Peki ya burası? Peki ya Londra'da?"

Kingston sustu. "Buna cesaret edemez."

"Size bundan bahsetmemi istemedi, ama *sizi bana* azarlama olarak *gönderdiklerine* göre, sırlarını saklamak için bir neden göremiyorum."

"Başka bir yerde satmanın nesi yanlış?" Kierse sordu.

"Büyü, sahibinden uzaklaştıkça daha uçucudur. Ve uçucu büyü tüm büyü kullanıcılarını tehdit ediyor," dedi Kingston öfkeyle. "Sen de artık bizden birisin,

Kierse, iyi dinle. En büyük amacınız büyüyü gizli tutmak. Biz diğer canavarlar gibi değiliz. Büyü dünyasının açığa çıkması sadece yaşam tarzımızı mahvedebilir."

Bu cevabı duyan herkes bir an sessiz kaldı. "Sihir değil canavarlar" sloganının bir nedeni vardı. Büyü kendi yolunda tehlikeliydi. Bu tuhaf dünyaya girer girmez bunu görmüştü.

Graves, "Belki de bunu Imani'ye hatırlatmalısınız," dedi.

Kingston, "İnanın bana, yapacağım," diye homurdandı. Sonra kadehini yeniden Graves'e doğru salladı. "Bu kadar iş yeter. Seni gördüğümünden beri her şeyi anlat bana.

Çok uzun oldu ve bu şişeyi bitirmeyi planlıyorum." Graves konunun değişmesiyle gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Kierse koltuğunda arkasına yaslandı. Belki de Kingston'ın burada olması değiştirmiş bir lütuftu, çünkü bütün gece kütüphanede oturup Graves'in birçok sırrını daha açığa çıkarmasını beklemekten memnundu.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Kierse bir ya da iki tane fazla içmiş olabilirdi. Omuzlarına bir battaniye örtülürken irkilerek uyandı, kanepede uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Graves hâlâ oturmuş, son burbon şişesini de bitirmek üzereydi. Kingston çoktan gitmişti. Başının tepesi Graves'in kalçasına değdi, battaniyenin tüyleri ve Graves'in vücudu onu ısıtıyordu.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedi, hâlâ önüne bakıyordu.

"değil. Boynumda bir çatlakla uyanmak istemiyorsam kendi yatağıma girsem iyi olacak."

"Mantıklı."

Kierse doğrulup boynunu uzattı. Sonra Graves'e baktı. Çok kasvetli, çok öfkeli, tıpkı kendisi gibi. Koşullara farklı tepkiler vermişlerdi. Ama benzer çağırırdı. Ve şu anda onun kendisini içine çektiğini hissedebiliyordu.

"Mızrak konusunu hiç açmadın," dedi Kierse.

"Hayır, açmadım."

"Akıl hocanızın dahil olmasını isteyeceğinizi düşünürdüm."

"Akıl hocanızın dahil olmasını ister miydiniz?"

Kierse bu düşünce karşısında irkildi. Jason bu konuşmada hoş karşılanacak bir düşünce değildi. Bildiği her şeyi ona o öğretmişti. Onun akıl hocası ve en kötü kâbusu olmuştu. Gittiği ve onu bir daha görmek zorunda kalmadığı için mutluydu.

"Hayır," dedi sert bir sesle.

"Kingston ve benim büyücüler arasında nadir görülen bir ilişkimiz var," diye devam etti. "Hâlâ ayrı bölgelerde yaşayan arkadaşlar gibiyiz. Ben onun yöntemlerini her zaman onaylamıyorum, o da benimkileri her zaman onaylamıyor. O bunu onaylamazdı."

"Neden olmasın?" diye dürttü.

"Mızrak değerli olabilir ama sahip olmak da tehlikeli. Bunun boşa çaba olduğunu düşünüyor. Ve ben olsam araya girmesine izin vermezdim. O da benim gibi koleksiyon yapmayı seviyor."

Anlayışla başını salladı. Onun yanında sessizliğini koruyacaktı. Göreve eklenecek başka bir karmaşaya ihtiyaçları yoktu. Ama en azından Edgar'ın Kingston kütüphaneye gelmeden önce neden her şeyi topladığını açıklıyordu.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bunca zamandır beni eğitiyor muydun?"

"Evet. Başından beri senin bir büyücü olduğunu varsaymıştım. Beklemek zorundayız

ama ben yine de planladığım gibi devam etmeyi seviyorum. Benim yöntemlerim ... benzersizdir."

"Tam olarak size öğretildiği gibi görünüyorlar."

"Benzer, ama sana olanlar planımın bir parçası değildi." "Hangi kısmı?"

"Hastalığın," dedi gözleri vücudunda gezinirken. "Seni acı çekerken görmek hoşuma gitmedi."

"İyileştim."

"ama istediğim kadar hızlı değil. Bayıldığınızda kendinizi de görmediniz." Başını öne eğdi. "Sen çok ... narındın. Yani kırılgan."

Neredeyse gülecekti. "Bu hiç bana göre değil."

"Hayır, işte yüzden hoşuma gitmedi. İncinmiştin ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Gözleri onu delip geçiyor, onun derinliklerini görmesine izin veriyordu. Onun çok nadiren kimsenin görmesine izin verdiğinden emin olduğu bir şey. "Kontrolden çıkmayı sevmiyorum."

Yutkundu. Onun hakkında bunu biliyordu. Ve kendisi hakkında da. Kontrol, hayatını bir arada tutan şeydi. Kötücül nitelikleri bile tahmin edilebilirdi. Onları bekleyerek büyümüştü. Burada kontrol onda değildi. Onun dünyasında küçük bir köşe açmış ve her şeyi didik didik etmişti. Ondanda daha fazla güç alabileceği bir örnek, ama Graves'le ancak bu kadar kontrol sahibi olabilirdi. O zirvedeki yırtıcıydı.

Bir parçası bu düşünceyle ürperdi. Daha önce hiç biriyle birlikte olmamıştı. Daha önce besin zincirinin en tepesinde değildi. Göbeğinde ısı neden oldu ve bacaklarını kaydırıldı. Başı hala sersemlemişti.

alkol. Ne kadar içtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece dilini ve vücudunu gevşetmek için yeterli olduğunu biliyordu.

Basit gerçek şuydu: Onu istiyordu. Neden ona sahip olmasındı *ki*?

Kierse ayağa kalkarken kürk battaniyeyi kucağından itti.

Graves'in gözleri dikkatle tarafsız bir şekilde ona dikildi. "Yatmaya mı gidiyorsun?"

"Henüz değil." Bardağı onun elinden aldı. Bir parmak eklemi kadar kalmıştı ve bardağı bir shot gibi ağzına götürdü.

Adamın gözleri, kızın sıvı cesareti yutarken boğazında oluşan kıvrımı takip etti. Bakışları bir kez daha sıcaklık alevlendi ve kitabını bırakıp kollarını iki yana açarak kanepede arkasına yaslandı.

"Ben de onu içecektim."

Bardağı sehpanın üzerine bıraktı ve burbon şişesini kavradı. Şişeyi ileri geri salladı, dibindeki tortular etrafa saçılıyordu. "Sadece bir tane daha yeter."

Adam ona uzandı ama kadın sırtarak şişeyi geri çekti ve son parçanın ağzına akmasına izin verdi. Adam boğazının arkasından hırladı. İlkel bir şey. Graves'e özgü olmayan bir şey. Belki de akıl hocasıyla yaptığı güzel sohbetten, içkiden ve bu çıldırtıcı zaman çizgisinde bir nebze olsun rahatlamaktan dolayı biraz sarhoştı.

"Bu senin harcamalarından çıkıyor." Koltuğunda bir kez daha arkasına yaslandı ve o hesapçı gri gözleriyle onu izledi.

"Sanırım bunu karşılayabilirim." Şişeyi tekrar masanın üzerine bıraktı. "Yine de istediğim bu değil."

Cevap olarak başını yukarı kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı. Kadının ne istediğini biliyor olmalıydı. Hissetmişti. Nasıl hissetmezdi ki? Parti gecesinden beri aralarında dönüp duruyordu.

"Ne istiyorsun, Wren?" diye sordu son hecedeki arzuyla.

Konuşmanın yankısı bu kelimede asılı kaldı. *O bir çalığışu mu? Sen çalığışu musun?*

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama çobanpüskülü ve çalığışunun iç içe geçtiğini bilecek kadar araştırma yapmıştı. Biri diğerinin sembolüydü. Kışın sonu. Baharın başlangıcı. Birbirlerine aitlerdi.

O zaman her şekilde onun kızıydı.

Uzun boylu adamın kucağına yerleşti. Elleri adamın boynuna dolandı. Adam . Ateş gibi sıcaktı ama dilek tozunun onu yaktığı gibi değil. *Onun kendisini yakmasını* istediği şekilde. Adamın ağzının kıvrımından, gözlerindeki fırtınadan ve başını eğişinden ilgisini çektiğini anlayabiliyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Beni öptüğün gece yapmamız gereken şeyi."

Sonra ağzını onunkinin üzerine bıraktı. Her ölümcül günah gibi tadı olan sıcak, mükemmel ağız. Dudakları çökmüş, yumuşak ve pürüzsüzdü. Kışılığının sert çizgileri. Tadı burbon ve tarçın gibiydi. Başını döndüren güçlü bir kombinasyon. Büyüsünün onun üzerinde işe yaramadığını, ona karşı bağışıklığı olduğunu biliyordu ama bir an için büyüünü dilinde tattı. Temas karşısında ürperdi, bütünüyle yutulmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kabaca geri çekildi ve hoşnutsuz bir sesle öpücüğü kesti. "İhtiyacın olan şeyi sana veremem."

"Oh, sanırım yapabilirsin," dedi nazikçe.

"Hak etmek," diye düzeltti.

Alay etti. "Bu kelime anlamsız."

Eliyle kızın bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. "Küçük çalığışu, ben bir canavarım. Takım elbiseli bir canavar, ama yine de pençeleri olan bir canavar."

"değil," dedi ona. "Benim istediğim de bu."

"İstemiyorsun..."

"Bana ne istediğimi söyleme. *Ben* sana ne istediğimi söyleyeyim. Seni istiyorum." Elini takım elbisesinin kravatına götürerek onu kendine doğru çekti. "Canavarı serbest bırak" diye emrederken ağızları kıl payı ayrılmıştı. tasma."

İnledi. O kadar uzun süredir içine kapanmıştı *ki* -onu *kendisi* yapan her şeyi neredeyse zapt *etmişti*- onun sözüyle patladı.

Dudakları tekrar birbirine çarptı, aç ve arzulu. Partideki öpüşmeye hiç benzemiyordu ama yine de bir şekilde *tıpatıp* aynıydı. Belki de adam da onun gibi rol . O gece bir uyanış olmuştu ve işte buradaydılar, tamamlanmak için uzanıyorlardı.

Graves'in elleri onun kışına indi. O gece Imani'nin partisinde ellerini onun kışından uzak tutamamıştı. Ve şimdi de doymak üzereydi. Onu sertçe kavradı. Morartacak kadar sert. Ve lanet olsun, kız bundan hoşlanmıştı.

Onun dudaklarına karşı iniltisini tutamadı. Çünkü böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Uzun zamandan beri

Kontrolü bırakıp sadece o anda var olacak kadar rahattı. Bunun Graves'le olacağını hiç düşünmemişti ama adam çok iyi hissettiriyordu.

İstediği şey buydu, istediği şey. Seks. Sade ve basit.

O sinir bozucu duyguların ya da komplikasyonların hiçbirisi. Bu işin kolay kısmıydı ve o hepsini istiyordu. Onun her şeyini.

"Wren," diye hırladı dudakları kadının çenesinde gezinirken. "Evet," diye nefes nefese kaldı.

Boynundaki nabza bir öpücük kondurdu, tam da öfkeyle atan noktaya. Vampir olabileceğini ve onu kurutmak isteyebileceğini düşündüğünde ona ilk dokunduğu yer . O zaman ona izin verebileceğini düşünmüştü. Ve şimdi, onun ellerinde macun gibiydi. Ne isterse yapmaya istekli, hem de çok istekli.

Dili köprücük kemiğini bulduğunda, elleri yukarı ve üstünün altına kaydı. Eldivenli eller yeterli değildi. Onun *ellerini* üzerinde hissetmek istiyordu ama yine de ondan gelen ısı yakacak kadar sıcaktı. Onun elleri üzerindeyken hayatta kalabilecek miydi?

Zorlukla bastırabildiği bir aceleyle kalçalarını ona doğru yuvarladı. Bastırmak *istemiyordu*. Artık bastırmak istemiyordu.

"Siktir," diye hırladı.

Onu havaya kaldırdı ve tekrar kanepeye çarptırarak baskın pozisyona getirdi. Ani değişim karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı. Onun bu şekilde üzerinde olmasından korkmalıydı ama ne zaman kontrol onda olmamıştı ki? Hiçbir zaman. Ve onun dudaklarından dökülen bu duygusal sözcük bile dilek tozundan daha güçlü bir afrodisyaktı.

Adam ileri doğru itti ve kadının gözleri, adamın pantolonunun ince kumaşına değen sert uzunluğuyla başının arkasına yuvarlandı. Geriye doğru eğildi ve adamın ritmine ayak uydurdu. Vücudu aynı anda hem sıkılaştı hem de gevşedi. Bacakları adamın kalçalarına dolandı ve sadece adamın giysilerini parçalamasını istedi. Elleriyle parçalara ayırmasını ve ona sahip olmasını.

"Graves," diye soludu, onun adı dudaklarında bir yalvarış gibiydi.

Kadının belini kavrayışını kırdı ve yüzü gömleğinin eteklerine düştü. Pantolonun kenarından öpücükler kondurdu. Adam çıplak teninde dudakları ve diliyle ona işkence ederken kıvranıyordu. Graves'in onu bu şekilde öpeceğini asla düşünemezdi.

Ona işkence et.

"Lütfen." Kelimeyi durduramadan ağzından kaçtı.

İnci gibi beyaz dişlerinin parlaması kadının içini ısıttı. Bu hoşuna gitmişti. Biraz utanmazca bir yalvarış. Bu kesinlikle daha önce yaptığı bir şey değildi, ama eğer yakında içine girmezse, kesinlikle bunun üstünde değildi.

Gömleğini kavradı ve yukarı, başının üzerine doğru çekti. Sonra ağzını göğüslerine gömdü. Sutyen giymemişti ve aralarında başka bir giysi olmadığı için evrendeki her şeye şükreliyordu. Bir meme ucunu ağzına çekti, boncuğu dişlerinin arasında yuvarladı ve diliyle masaj yaptı. Kadın onun altında kıvranıyor, gece mavisini saçlarının tellerine uzanıyordu. Devam etmesini, belki biraz daha aşağılara inmesini ve hepsini birden yapmasını istiyordu. Adam meme ucunu ısırdığında, kadının içinde sıcak ve muhtaç bir acı titreşti. Dilini diğer meme ucunun üzerinde gezdirdi ve ilkinde olduğu gibi acele etmedi. Ve ne kadar kavis çizerse çizsin, onu ne kadar kavrarsa kavrasın ya da ne kadar yaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, vücudunu metodik bir şekilde baştan çıkarmasına engel olamıyordu.

Zavallı iç çamaşırı parçasının hiç şansı yoktu.

"Yapamam..." diye tutarsızca mırıldandı.

Sırıttı. "Oh?"

Bir parmak pantolonunun dikişinden yukarı kayd ve neredeyse bir anda patlayacaktı. Bir ışık parlaması gördü. Bir kanat patlaması. Baharın başlangıcı. Klitorisinin üzerinde gezinen, bir kez daire çizen ve sonra kaybolan parmakla dünyası daraldı.

Kızın iniltisi tatmin edici bir kıkırdamayla karşılandı. Sonra daha aşağıya, daha aşağıya, daha aşağıya indi. Öpücükleri karnının üzerinde oyalandı ve göbek deliğinin etrafında dolaştı. Sonra bacaklarını kavradı ve omuzlarına doğru çekti.

Adam başını bacaklarının arasına gömmeden önce gerginleşmek için bir anı bile olmadı. Aralarında lanet olası pantolonu olsa bile, vücudunun onun arzusuna teslim olduğunu hissetti.

"Çok güzel kokuyorsun," diye homurdandı. "Tadının olduğunu öğrenelim." Kadın başını salladı. Evet, sonunda.

Pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarının üzerinden kaydırarak omzunun üzerinden geriye doğru attı. Sonra hızlı bir hareketle, onu bekleyen bedenine döndü.

"Ne güzel bir amcık," dedi, nefesi kızın üzerinde sıcaktı.

"Graves," dedi, kıpırdanıp onu yaklaştırmaya çalışarak.

Dili dışarı fırladı ve hassas tomurcuğa doğru kayd. "İstediğin bu mu?"

"Siktir," diye nefesi kesildi.

" nereden senin?" diye alay etti. Onu öldürecek.

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin, Wren."

"Graves," dedi boğuk bir iniltiyle. "Ağzınla, dudaklarınla, dilinle sik beni. Sana ihtiyacım var. . ." Adamın burnu klitorisine değdi ve kadın boğuldu.

"Becer beni yoksa öleceğim."

"Buna izin veremeyiz."

Sonra eğildi ve dudaklarını onun amına götürdü. Dilini ilk , onu bekleyen sinir yumağına doğru ilerlerken yanacağını düşündü. Eğer partide yanmış olsaydı bile, bu anın yanında hiç kalırdı.

Zaten bir uçuruma tutunmuş, kenardan atlamaya hazırdı.

Bu yüzden, erişimi için bacaklarını daha geniş açtığı ve dilini klitorisinin etrafında döndürdüğünde, tüm vücudu zar zor kontrol altına alınmış bir şekilde titriyordu. Adam onun merkezini yaladı, sıcaklığını ve arzusunu tattı. Ağzı kadının merkezinin üzerinde kenetlendiğinde, kadın yıldızları gördü.

"Tanrım evet," diye inledi.

Elleri mavi-siyah saçlarında dolaşırken, adam onu tahrik ederken ipeksi ipleri hissediyordu. Yalvarmasına değmişti, çünkü adam *biliyordu* ki diliyle ne yapacağını bilmiyordu. Tek pişmanlığı, adamın o lanet eldivenleri çıkarmamış olmasıydı. Çünkü onun parmaklarının nasıl bir his olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu.

"Eldivenler," diye tutarsızca mırıldandı.

Ama ona cevap vermek için ara bile vermedi. Sanki onu orgazma ulaştırmak için ellerine ihtiyacı olmadığını kanıtlamak ister gibiydi. Ve lanet olsun, haklıydı. Dili klitorisine karşı amansız bir baskı uyguluyor, onu tamamen ve içinden çıkılmaz bir şekilde uçurumun kenarına sürüklemek için tam yerine vuruyordu. Başını tuttu

Dudaklarına çarparak aşağı indi ve öteki odaya doğru haykırdı. Başka kimin duyduğu umurunda değildi. O anda bunun bir önemi yoktu.

Vücudu kanepeye doğru gevşekçe düştü. Adam kendini bacaklarının arasından kaldırırken onun dönen gri gözleriyle karşılaştı. Takım elbisesinin pantolonunu zorlayan, sert ve uzun sikinin şeklini görebiliyordu. Gözleri açtı ve kadın onu doyurmak için çaresizdi.

"Seninle işim bitmedi." "Çok şükür."

Onu kaldırdı ve kitap raflarına doğru yönlendirdi. Çobanpüskülü sarmaşıkları geniş bir alana yayılmıştı, dikenli dallarda kırmızı meyveler görünüyordu. Kitaplar kilometrelerce uzunlukta raflarda sıralanmıştı. Onu çevirdi ve sırtını rafa çarptı. Dikenler sırtına battı ve meyveler omurgasının altında ezildi. Tüm raf arkasından titredi.

Ona doğru uzandı, dudaklarını birbirine ve dilinde kendi uyarılmışlığının tadını aldı. Lanet olsun, çok ateşliydi.

Takım elbisesinin pantolonunu karıştırdı, öpüşmeyi kesmek istemiyordu ama ona daha az kıyafetle ihtiyacı vardı. Kemerini gevşetti, pantolonunun düğmesini kopardı ve sonra fermuarı aşağıya çekti. Pantolon kalçalarında gevşek bir şekilde asılı kaldığında elini içeri soktu ve parmaklarını adamın sikine değdirdi.

Kadın elini onun etrafına sararken dudaklarından gırtlaktan bir ses çıktı. Ama lanet olsun, parmaklarını onun etrafında zar zor kapatabiliyordu. Adamın tüm sertliğini görebilmek için elini yeterince uzun süre ayırdı. Bu manzara karşısında vücudu ihtiyaçtan titredi. Onu okşarken, gözleri takdirle genişledi.

"Manzarayı beğendin mi?" diye sordu.

Dudaklarını yaladı ve adamın bakışlarına karşılık verdi. "İçimde olmasını daha çok isterim."

Adamın cevabı, kadının kalçalarını kavrayıp bacaklarının etrafına sarmak oldu. Başının üzerinden uzanıp sarmaşıkları bileklerine doladı ve destek için sıkıca kavradı. Sarmaşıklar tenini ısıırıyordu ama umurunda bile değildi,

Çünkü Graves kolay bir vuruşla kendini kadının derinliklerine gömdü.

Başı geriye düştü ve sarmaşıklara daha sıkı tutundu. İlk kez dans ettiklerinden beri bunu düşünüyordu ve adam onu hayal kırıklığına *uğratmadı*. Onu dolgunluğuna kadar gerdi, vücudu sikini sardı. Elleri kışının üzerindeyken onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tutuyordu. Ve kadın umursamadı, buna izin veren büyüğü ya da bunu zorlaştırabilecek diğer şeyleri düşünmedi. Sadece o, tümüyle o. Sonra hareket etmeye başladı. Kolayca dışarı kaydı ve sert bir şekilde geri girdi. Söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Dilinde zevk kalmamıştı, sadece her hareketinden tatmin oluyordu. Ve onun bir canavar olup merak etti. Ama bir tanrı. Lanet olası bir tanrı.

Tam olarak istediği şeyi yaparken onu kitaplığa çarptı.

-Serbest bıraktı. Sıkı kontrollü Graves gitmişti. Adam, canavar, tanrı buradaydı. Ve hiç merhamet göstermedi.

Sert darbeleri güneşin vuruşu kadar acımasızdı. Yapabileceği ve yapmak istediği tek şey, güneş tüm ihtişamıyla üzerinde parlarken onu almaktı. Yanabilirdi ama buna değermişti.

Başka sevgilileri de olmuştu. Ama hiçbirisi, tek bir kişi bile onunla kıyaslanamazdı. Bir ömür boyu başka sevgilileri olsa bile.

Doruk noktası içinde derin ve yoğun bir şekilde yükselirken kalbi dörtlüye koşuyordu. "Çok yaklaştım."

"Benimle," diye emretti ve kadın başka bir şey yapamadı.

Onu tutan şey büyü değildi. O'ydu. Güce sahip olmak için büyüye ihtiyaç bir emir. Adam içine girdikçe dayanmaya devam etti. Sonra daha fazla dayanamadı. Ona bir şey söylemek için ağzını açtı ama adamın sikinin etrafında salınırken ağzından çıkan tek şey bir çığlık oldu.

Adam da hemen onu takip etti ve kadının derinliklerine boşalırken kükredti. Elleri kıkırda sıkılaştı ve vücudunun içindeki her çıkıntıyı, nabızı ve esnemeyi hissedebiliyordu. Adam birkaç kez daha içine pompaladığında, sonunda bitirmeden önce onu yepyeni yüksekliklerde vururken titredi.

Zirveden inerken kendi çığlıkları da inleme ve dönüştü. Ellerini morarmış ve ağrıyan tutuşlarından kurtardı.

sarmaşıklar ve onları omuzlarına düşürdü. Başını öne, adamın göğsüne doğru düşürdü. Göğüsleri efordan kabarırken kalp atışları birleşti. Adam yavaşça kadının içinden çıktı ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. Kadın tökezledi, bacakları jöleye döndü ve adam kolunu kadının beline dolayarak onu sabitledi.

"Ben ..." diye fısıldadı, yatak odası gözleriyle ona bakıyordu.

Cevap öpücüğü kadının nefesini ciğerlerinden çaldı. Sanki tüm sonra onun da bir öpücüğe daha ihtiyacı varmış gibi. Ayrıldıklarında kız şaşkınlıkla ona .

Ona ne yapmıştı? Onu diğer tüm seksler için mahvetmiş miydi?

Sadece aklının bir köşesi umursamadığını söylüyordu. Zerre kadar umurunda değildi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah kahvaltı için aşağıya Kingston ona her zamanki gibi neşeli ve parlak gözlerle gülümsedi. Gözlerinde bir parıltı mı vardı? Ne olduğunu biliyor muydu?

Isolde ızgaranın üzerinde kendi kendine mırıldandı. Graves ortalıkta görünmüyordu.

Kierse nadiren bir gece önce seks yaptığı kişiyle aynı evde uyanırdı ve kesinlikle onunla kahvaltı yapmazdı. Ama işte buradaydı... hâlâ Graves'in evindeydi. Bekliyor ve olanlardan sonra değişip değişmeyeceğini merak ediyordu.

"Dün gece iyi vakit geçirdin mi?" Kingston sordu.

Kierse kahvaltı barında onun karşısında otururken irkildi. Onunla Graves'in biliyor muydu? Ellerini meşgul etmek için barın üzerindeki krep ve pastırmaya uzandı.

"Ah, evet."

"Mükemmel. Graves her zaman alışılmadık biri olmuştur ama işini iyi yapar."

Kierse ilk krep lokmasının etrafında öksürdü. "Öyle."

"Eğitiminin başladığını sana haber vermemek ne büyük bir güç gösterisi," dedi gülerek. "Isolde, sevgilim, biraz daha kahve, hmm?"

Isolde koşarak geldi. Kingston'ın yanına gelirken yanakları pembeleşmiş ve kızarmıştı. "Elbette, Efendi Kingston. Kahvaltınızı beğendiniz mi?"

"Gölün bu tarafındaki en iyi yemek, canım."

Kız daha da kızardı ve uzaklaşırken çenesini eğdi.

"Güçlerinizi nasıl yenileyeceğinize konsantre olmalısınız. tükendi," dedi Kingston göz kırparak. "Bunu anladığında çok daha güvende olacaksın."

"Bunu nasıl anladın?"

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve düşündü. "Babam bir sanatçıydı. Elbette önce bir beyefendiydi. Soylular sınıfında falan." Kierse bir kaşını kaldırdı. "Soyluluk mu?"

"Ah, Yüz Yıl Savaşları sırasında önemli bir konttu." Onun boş bakışını fark etti. "İngiltere ve Fransa arasında on dördüncü yüzyılda başlayan çok önemli bir savaştı."

Bunu söylediği sırada Kierse meyve suyundan bir yudum alıyor olmamalıydı. Tükürdü, meyve suyu çenesinden aşağı aktı. Bir peçeteyle silip süpürdü. "Kaç yaşındasın sen?"

Kingston sadece güldü.

"Yaşlı." Kierse'nin gözleri büyüdü.

"Konumuza dönecek olursak, babam bir konttu ama asıl tutkusu sanattı. O zamanlar alışılmadık bir şeydi ama resim ve heykel yaptı ve savaştan daha fazlası olan bir miras yaratmaya koyuldu. Ben de o mirasın bir parçasıyım. Onun yerini almak üzere yetiştirildim, yani o resim yaparken yanında, ata yanında ve savaşa giderken yanında büyüdüm." Kingston kahvesinden bir yudum daha aldı. "Sanat beni her zaman gençleştirdi. Sihrimde de yardımcı olması şaşırtıcı değil."

"Güçleriniz hakkında çok rahat konuşuyorsunuz."

"Graves'in aksine mi demek istiyorsun? Çok daha farklı bir yetiştirilme tarzım vardı. Yeteneklerimden dolayı utanç duymuyorum. Vicdanım rahat." Başını hafifçe vurdu. "Yaptığımız şeylerin çoğu zihinsel. Zamanında birçok büyücünün asıldığını ve cadıların yakıldığını gördüm ama hiçbirisi benim kapıma gelmedi. Graves o kadar şanslı değildi."

Kingston ondan sonra şaşırtıcı derecede sessizleşti. Düşünceli.

Kierse kahvaltısını bitirdi. Kingston'ın söylediklerini düşününce aklına Graves . Zamanında dehşet verici şeyler görmüş ve bunların öznesi olmuştu. O utancı ve bir insanı nasıl mahvettiğini biliyordu.

Graves süre sonra, yeni duş almış, siyah takım elbisesi ve siyah eldivenleriyle mutfakta belirdi. "Günaydın."

Kierse tabağından başını kaldırdı. Gözleri Graves'i buldu ve Graves onun bakışlarına karşılık verdi. Adamın gözlerini kaçıracağını ya da durumu garipleştireceğini düşündü. Ama o öyle yapmadı. Sadece başını ona doğru eğdi, dudaklarını her zamanki gibi hafifçe büktü. Kadın rahatlayarak hafifçe iç çekti. Her şeyin eskisi gibi devam edebilecek olmasından memnundu. Öyle değil miydi?

Kingston tabağını bitirdi ve Graves'in elini sıkmak için ayağa kalktı. "Gerçekten de günaydın. Gitmeye hazır mıyız?"

"Evet," dedi Graves. "Rezervasyonlarımız var."

Kierse tabağını kendisinden uzaklaştırdı. "Müzeye gitmek zorunda mıyım?"

"Elbette," diye gürledi Kingston. "Sana öğretecek çok şeyim var."

"Sana İngiliz tarihini mi anlatıyordu?"

Kierse başını salladı. "Öyleydi."

"Bunu yapmaya meyillidir," dedi Graves, yüzünde bıkkınlık ifadesi vardı. "Britanya İmparatorluğu'nun üzerinde güneş batmadığında hâlâ zevk alıyorum," dedi Kingston.

dedi.

Graves iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. Kingston'ın bunu yüksek sesle itiraf ettiğine inanamıyormuş gibiydi. Kierse, eski akıl hocasını neden daha sık davet etmediğini anlamaya başlamıştı.

Kierse kaşlarını çatı. "Ben sizin kadar tarih bilmiyorum ama Britanya İmparatorluğu aslında korkunç değil miydi?"

Kingston ona kuşkuyla baktı. "Kime sorduğunuza bağlı."

Graves gözlerini Kingston'a dikti. "Evet, sanki tüm sömürgeleştirilmiş ülkelere sorsanız, bunun korkunç olduğu konusunda hemfikir olurlar."

Kingston, "Çok ilerici," diye homurdandı.

"Kingston," dedi Graves sinirli bir kaş çatmayla. "Bunun doğru olduğuna hâlâ inanıyor olamazsın."

"İngilizler dünyada çok iyi şeyler yaptı," dedi palavracı bir tavrıyla. "Size karşı iyiydik."

Graves'in yüzünün tüm kenarları keskinleşti. Bu şekilde baktığı Kierse olsaydı, başka yöne kaçması gerektiğini bilirdi, ama Kingston etkilenmemiş görünüyordu. "Doğru sözcüğün 'iyi' pek söyleyemem."

Kingston, "Siz öyle diyorsanız," diyerek konuşmayı kapattı.

Graves ve Kierse birbirlerini bir saniye içinde okuyarak bakıştılar.

Graves başını sallayarak, "Tekrar başlamadan gidelim," dedi.

Kierse, Graves ve Kingston'ı asansöre kadar takip etti. George limuzinle birlikte rölantide gidiyordu ve Kingston içeri girdi. Kierse onu arabaya kadar takip edemeden Graves yanına geldi. "Bütün müzeyi yağmalamamaya çalış."

Alay etti. "Sanki çaldığım hazineleri görmene izin gibi."

Ve onun eğlendiğini görmekten memnun oldu.

Graves'in limuziniyle Met'e gidişimiz hızlı oldu. Kingston gevezelik etti. Kierse, Graves'in Kingston'dan da en az onun kadar ustalıklı kaçmasını izledi. Sonra George ön tarafa park etti ve onlar için kapıyı açtı.

Kierse yüzlerce kez Met'in dışında durmuş ve Coraline LeMort'un her şeyi gören heykeli. Köşedeki en sevdiği fırından yemek yemişti. Bu merdivenlerden zengin müşterilerden çalmıştı.

Ama ön kapıdan girmesine izin verileceğini hiç düşünmemişti.

Müze eskiden duvarlarının içine herkesin girmesine izin veriyordu. Ancak canavarlar ortaya çıktıktan sonra, yağma sırasında birkaç değerli tablo çalınmış, bu yüzden kapılarını halka kapatmışlardı. Giriş sadece rezervasyonla yapılıyordu ve giriş ücreti de çok yüksekti. Çoğu insan için neredeyse imkânsızdı. Erişebileceğini hiç düşünmediği bir başka elit kulüp.

Elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla yüksek beyaz sütunlardan içeri girmek ona kendini sahtekâr gibi hissettirdi. Eski hayatından kalan tek şey boynundaki çalikuşuydu. Arazilerine bir hırsız aldıklarını biliyorlar mıydı? Ama Graves ve Kingston kendi saygınlıklarını koruyorlardı ve kimse ona elleri gibi bile bakmıyordu.

sallandı ve şakalaşıldı.

Graves müzenin kendisinden hiç hoşlanmıyor gibiydi ama Kingston müzenin içinde canlandı. Ne de olsa bu onun uzmanlık alanıydı. Kierse'nin gözleri beyaz mermer duvarlarda ve sanat eserlerinin bulunduğu galerilere açılan karmaşık girişte gezindi.

"Sizce tüm bu sanatı halkın geri kalanından saklamaları yanlış mı?" diye yüksek sesle düşündü.

Graves başını eğdi, gri gözleri onu değerlendiriyordu ama sorusuna şaşırdığı belliydi. "Sanat her zaman zenginler tarafından toplanmış, kataloglanmış ve gözde olmuştur. Burada da böyle yapmaları şaşırtıcı değil."

"Zenginler için her şey böyledir."

"Doğru," diye kabul etti, yürürken onun yanına geldi. Neredeyse onun koluna dokunacaktı. Bu kısa temasta midesi altüst oldu. "Sanatı koruduklarını düşünerek müzeyi, ama tek yaptıkları onu oldu. Sanat karanlık zamanlarda, acı ve kalp kırıklığı içinde gelişir.

Kabul edilmeyenlerin çoğunun bu resimleri zenginlerin asla anlayamayacağı bir şekilde anlayacağını düşünüyorum."

"Evet," diye nefes aldı. "Eğer her zaman karnın toksa, açlığı nasıl anlayabilirsin?"

"Kesinlikle."

Ona doğru eğildi. "Sanki bu günü Kingston'la boşa harcıyormuşuz gibi hissediyorum. Keşif yapıyor olmamız gerekmiyor mu?"

Gözleri onunkilerle buluştu ve kısa bir süreliğine dudaklarına kaydı. Adamın sıcaklığının hissedebiliyordu. "Bazen aramadığın zaman bulabileceğin bilgiler vardır," dedi gizemli bir şekilde.

Ona inanıyordu ama kış gündönümü aklının bir saatli bir bombaydı. Zamanları azalıyordu.

Kingston onlara parmağını sallayarak, "Şimdi, ," dedi. "Bunları yapmayın. Sıcaklığı buradan hissedebiliyorum."

Graves sıcaklığını da yanına alarak geri çekildi. Yüzü tamamen nötr bir hal aldı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kingston ikisine de başını sallayınca kızardı. "Siz de . Önce yeni sergiyi görmek istiyorum. Mısır sergisi."

"Mısır'a hiç gitmedin mi?" Adım adım ilerlerken Graves sordu. "Doğal olarak."

Kierse müzede gezinirlerken onların rahat şakalaşmalarını dinledi. Sadece bir saat sonra, bu yerde olmayı neden bu kadar çok istediğini merak etti. Elbette bunun cevabı yasak olmasıydı. Ve yasak şeyler onun en çok sevdiği şeyler olma eğilimindeydi.

Ama onun dışında delicesine *sıkıcıydı*. Kingston tüm bu amaçsız gezintiden bir şeyler kazanıyor olmalıydı ama Kierse'in tek kazandığı ayaklarının ağrmasıydı. Mükemmel spor ayakkabıları varken neden topuklu ayakkabı giymişti ki?

Mısır kanadından çıkıp portrelerle dolu bir sergiye girdiklerinde Kierse esnemek için kendini zor tuttu. Konuşmanın dönmesine ihtiyacı vardı yoksa asla başaramayacaktı.

"Gözlerindeki o bakışı biliyorum," dedi Graves.

Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Gözlerime ne bakıyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Hepimizi soyup soğana ." "Şimdiye kadar soymadığımı kim söyledi?"

Kingston güldü. "Kesinlikle fark ederdik." "Cep saatiniz nerede?"

Kingston ceketini çıkarıp ona göstermek için elini ceketinin içine soktu. Ama sonra dondu kaldı. Orada değildi. "Tanrım, yanlış yere koymuş olmalıyım."

Graves elini Kierse'ye uzattı. "Sana hiçbir şey çalmamanı söylemiştim."

"Müzeden demek istedin sanmıştım," dedi Kierse zarif bir kahkaha atarak. saati onun eline tutuşturdu.

Daha önce Kingston'ın cebinden çıkardığı banknotlardan söz etmedi. Onları özlemezdi. İngiliz sterlinine ihtiyacı olduğundan değil. ön yüzünde şimdiki kralın yüzü. Adamın başka hangi yaramazlıklara bulaştığını merak etmemesi için konuyu çabucak değiştirdi. "Graves'le nasıl tanıştınız?"

Graves gözlerini devirerek içini çekti. "Ah, bu hikâye." Ama Kingston gülümsedi. "İyi bir öykü."

"Sen öyle diyorsan."

"Ve ben biliyorum!" Kingston tezahürat yaptı. Onları portrelerin yanından soyut resimlerden oluşan tuhaf bir odaya yönlendirdi. Kierse bir tuval üzerindeki daire ve çizginin nasıl sanat olduğunu anlamıyordu. "Graves başını belaya soktukten kısa bir süre sonra Londra'ya gelmişti."

"Ne tür bir sorun?"

"Açıklanmaya ihtiyaç duymayan türden," dedi Graves, alçak sesle ve özür dilemeden.

Kingston şapkasını ona doğru eğdi. "Önemli değil ama hiç hoş değildi. Sırtındaki giysilerden ve karnını yaran bir bıçak yarasından başka hiçbir şeyi olmadan geldi. Sığ ama uzun bir yaraydı. Buradan buraya," dedi Kingston, karnının bir tarafını ve sonra diğer tarafını göstererek. "İnsanlar her zaman daha kötüsünden ölürdü, özellikle de o zamanlar."

Kierse tüm bunların tam olarak *ne zaman* gerçekleştiğini merak etti. Kingston 1300'lerden geliyorsa ve Graves Imani'yi yüz elli yıl önce tanıdıysa, arada çok zaman vardı. Ama zorlamadı. Graves de en az onun kadar geçmişi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Onun bu konuşma tarzından zaten rahatsız olduğunu görebiliyordu.

"Graves'i bir hanın dışında neredeyse ölmek üzereyken buldum. Merdivenlerde kan kaybından ölmek üzereyken hancıya akşam yemeği için yalvarıyordu. Müdahale etmeye çalıştım ama sonra güçlerini kullandı. Tüm büyülerin bir hissi, bir tadı ya da ona bağlı bir duygusu vardır. Bunu maskelemede daha iyi olabilirsiniz, ancak eğitilmiş bireyler için asla tamamen ortadan kalkmaz."

"Ve sen de ona yardım ettin?" diye sordu. Yine de Graves'in gücünün nasıl bir his olduğunu ve tadının olduğunu sormak istiyordu. Onunla her birlikte olduğunda sadece sıcaklık hissediyordu.

Graves eldivenli ellerini ceplerine sokarak, "Hayır," dedi "O yapmadı."

Kingston, sanki bu dünyadaki en doğal gibi, "Tabii ki hayır," dedi. "Onun ölmek üzere olan bir sokak çocuğu olduğunu sanıyordum."

"Onu ölüme mi terk ettin?"

Kingston homurdandı. "Ölü gibi mi görünüyor?"

"Beni hancıya bıraktı," dedi Graves.

"Ve zavallı ruhunu kutsa, senin için üzüldü. Seni sağlığına kavuşturdu ve kızıyla evlendirmeye çalıştı."

"Bu ... talihsiz bir yan etkiydi. Bunu bana için teşekkür ederim Kingston."

"Her zaman. Çok iyi." Kingston güldü. "Ben bunların hepsini görmedim. Ama birkaç ay sonra hana geri döndüğümde Graves burayı işletiyordu. Hatta biraz parası vardı ve yan taraftaki tavernayı satın almak için görüşmeler yapıyor."

"Evet, evet, hepimiz iyi hissettiren hikâyelere bayılırız," dedi Graves suratsızca.

"Kendi başına şeyler yaptı ve ben de ona çıraklık teklif etmeye karar verdim. Piç buna ihtiyacı olduğunu düşünmedi."

Graves bir omzunu silkti. Kendinden emin bir gülümseme yüz hatlarını süsledi. "Ben yapmadım."

Kingston, Kierse'ye sırttı. "Buna ihtiyacı vardı."

Kierse, Kingston'ın cebinden saati geri kısı kısı gülmekten kendini alamadı.

Bölüm Otuz Beş

Koridorlarda saatlerce dolaştılar ve neredeyse hiç kimseyle karşılaşmadılar. Bir noktada Kierse pes etti ve ayakkabılarını çıkararak cilalı zeminlerde yalınayak yürüdü. Profesyonelce değildi ama umurunda da değildi. Kingston ayrılır ayrılmaz, King'le ilgili keşif çalışmalarına başlamaları gerekiyordu. Louis ve Walter'ın koğuşlarıyla uğraşmak zorundaydı ve ayakları su toplayamazdı.

Kingston, "Bir galeri daha," diye teşvik etti.

"Bunu yapamam. Ben merdivenlere oturacağım. Sen devam et."

Graves ona sert bir bakışla, "Kingston'ın işini hemen bitirmesi gerekiyor," dedi. Ayrıca sesi neredeyse gitmeye hevesli geliyordu. Kadın bir kaşını kaldırdı. Anlaşılan o da müzelerde uzun yürüyüşleri sevmiyordu.

Kingston içini çekti. ". Bu son olacak. Bir kez daha bakacağım ve sonra gidebiliriz."

Kierse korkunç ayakkabılarını tekrar ayağına geçirip kışın sert soğuşuna adımını atarken bile büyük bir rahatlama hissetti.

"Yani sen de benim kadar sıkıcı buldun?" diye sordu Graves'e.

"Ya da tam olarak aradığım şeyi buldum," dedi bilmiş bir sırıtışla.

Bunun ne anlama geldiğini sormak istedi ama adam bakışlarını ondan kaçırdı.

Met merdivenlerinden inip Coraline LeMort'un heykelinin önünde durduklarında ceketine daha sıkı sarıldı.

Graves onun yanına geldi, kolu onunkine değdi. Kadın titredi ama soğuktan değil. Graves'in bakışları onunkilere kaydı ve tek kelime etmeden kendi paltosunu çıkarıp kadının omuzlarına sardı.

"Daha iyi mi?"

Onun her zaman değişken olan gözleriyle karşılaştı ve orada sadece sıcaklık buldu. Belki de dün gece bazı şeyleri değiştirmişti. Ama karnının dönme şekli umursadığından emin değildi.

"Onu tanıyor muydunuz?" Kierse, ölümü Canavar Savaşı'nı başlatan devrimcinin heykelini işaret ederek sordu.

"Bir keresinde onu konuşurken dinlemiştim," dedi ona. "Nasıl biriydi?"

Graves omuz silkti. "Sırtına hedef tahtası koymaktan başka bir şey yapmadığını anlayamayacak kadar genç."

Kierse bu değerlendirme karşısında kaşlarını çattı. "Herkes hakkında sanki dünyayı değiştirecekmiş gibi konuşuyor."

"Yaptı, ama daha iyisi için değil."

Lanet olası gerçek buydu. "Eğer o ölmeseydi, dünya şu anda olduğu yerde muydu?"

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz." Graves telefonunu işaret etti. "Buna bakmam gerek."

Coraline'in heykelinin kaidesine yaslanırken ceketini vücuduna daha sıkı sararak ve onun tamamen erkeksi kokusunu içine çekerek el salladı. Geçmiş merak etmenin bir yararı yoktu. Nasıl olsa değiştiremezlerdi. Sadece bir daha yaşanmamasını sağlamak için ilerleyebilirlerdi.

Şu anda, düşünceleri arkasındaki büyücü tarafından hapsedilmişti. Şaşırtıcı bir şekilde ona ceketini veren kişi. Gülümsemesinin dudaklarını çekiştirmesini engellemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Sadece vücudunu güneşe doğru çevirdi, gözlerini kapattı ve ölmekte olan son ışınları içine çekti.

"Kierse McKenna?" dedi tanımadığı bir ses.

Gözlerini açtı ve karşısında kipa takmış, zayıf, yaşlı, beyaz beyefendinin durduğunu gördü. Onu tanımaya çalışırken gözlerini kıstı. "Sizi tanıyor muyum?"

Başını salladı. "Köşedeki fırında çalışıyorum. Eskiden düzenli olarak gelirdin."

"Ah, evet." Kafa karışıklığı ve hafif bir panik . Adam neden buradaydı? Onun burada olduğunu nereden biliyordu? "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bu senin için," dedi. Adam ona küçük, beyaz bir kâğıt torba uzatırken ellerinin korkudan titrediğini gördü.

Daha iyi düşünmeden eline aldı. "Nedir bu?" "En sevdiğin. Senin en sevdiğin olduğunu söyledi," dedi adam ve sonra aceleyle uzaklaştı.

Kierse şaşkınlıkla derin derin kaşlarını çattı. En sevdiği mi? En sevdiği *ne*? Poşeti açtı ve bir somun tarçınlı babka buldu. Aynı anda ağzı sulandı ve geri çekildi. En sevdiği fırından ona kimin babka göndereceğini tam olarak bildiğine dair bir his vardı içinde.

"Bu da ne?" Graves telefon görüşmesinden dönerken sordu.

"Az önce bir adam bunu bana teslim etti," dedi.

Graves hemen kalabalığı taradı. "Hangi adam? Burada olduğunu nereden biliyordun?"

"Emin değilim."

Graves bunun üzerine kaşlarını çattı, gri gözleri karanlık ve fırtınalı bir hal aldı. "Onu bana gösterin. Onu sorgulamamız gerekiyor."

"Onu tanıyordum. Eskiden sık sık bir fırında çalışıyor." Ona tatlı ekmek somununu gösterdi. "Bu babka."

"Fark etmez. Bu, bir miktar güveniniz olduğu anlamına geliyor. Bunu kimin yaptığını bilmemiz gerek. Atın onu. Kimin gönderdiğini bilmiyorsunuz."

"Aslında . . . Sanırım biliyorum." Kierse yutkundu. "Lorcan gönderdi."

Graves gece gibi hareketsiz ve gölgeler gibi karanlıktı. Çenesi gergin, gözleri sert ve tavizsizdi. Bir şey söylemeden önce gergin bir saniye boyunca sessiz kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Ona bunun en sevdiğim yemek olduğunu söyledim."

Graves ellerini yumruk yaptı. Babka'yı ondan kapıp kendisi fırlatmaya hazır görünüyordu. "Görünüşe göre sana karşı bir ilgisi var."

"Evet. görünüyor."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi, gözlerini onun gözlerine dikerek. "Muhtemelen bu yüzden yaptı," dedi kadın.

Doğruldu ve taradı. "Eminim öyledir." Yine de öfkeli görünüyordu.

Hayır, sadece öfke değil. *Kıskanç* görünüyordu.

Ama bu mümkün olamazdı. Graves değil. Onun neden böyle hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu Lorcan'la olan kan davasının bir parçası mıydı? Yoksa onunla mı ilgiliydi? Dün geceyle mi ilgiliydi?

Kingston merdivenlerden inerek onlarla heykelin dibinde buluştu. "Vay, vay, bu canlandırıcıydı." Sonra aralarında bir gerginlik sezmiş gibiydi. "Neler oluyor?"

Graves, "Lorcan Kierse'e bir hediye göndermiş," dedi.

Kingston iini çekti. "Seni kızdırmayı seviyor. Onun nasıl bilirsiniz. Eskiden gönderdiği kır çiçekleri gibi."

Graves bu öneri için akıl hocasına ters ters baktı ama sonra omuzlarındaki gerginlik sarmallarını yavaşça serbest bıraktı. Yüzü nötr boşluğuna geri döndü. Ne öfke, ne hoşnutsuzluk, ne de kıskançlık. Lorcan'ın bunu ona verdiği düşünceğine mi kızmıştı? Ya da Lorcan'ın kendi gücünü sergilemesine mi?

Kierse bilmiyordu. Ama kesinlikle her ikisi gibi hissediyordu. "Hadi gidelim," dedi Graves limuzine doğru adım atarken.

Kierse, Graves'in maskeli öfkesini düşünerek onun peşinden gitti. Lorcan bunu ona ulaşmak için yapmıştı. Ona ulaşmak için. Onun küçük oyununa yakalanmaktan hoşlanmıyordu. Onun oyuncu olması gerekiyordu, tam tersi değil.

Limuzinine dönerken bir çöp kutusunun önünden geçtiklerinde, babkayı içine attı. Bunun onu ne hale getirdiğini hiç düşünmek istemedi. sadakatleri. Ya da Graves ona onaylayarak baktığında neden midesinin bulandığını.

Limuzinde onun yanındaki koltuğaya kaydı ve adam ağzı neredeyse kulağına değene kadar ona yaklaştı. Kalbi bu yakınlık karşısında yerinden fırladı. Dün geceye dair anılar zihnini doldurdu. "Bana babka sevdiğini söylememiştin."

Gözlerini kırptırdı. "Sormadın ki." Adam başını salladı. "Artık biliyorum."

Kingston yanlarındaki arka koltuğaya çöküp neşeyle, "Gitme zamanı, Georgie'cik!" dediğinde arabayı kenara çekti.

O akşam geç saatlerde Brownstone'a geri döndüler. Kingston gerindi, geçidi tam olarak açabilmek için durup durup düşündü.

"Belki de yarın yapmalıyım," dedi Kingston. "Sadece emin olmak için."

Graves kaşlarını kaldırarak, "temkinli olmaya başlıyorsun," dedi.

Kingston'ın burun delikleri alevlendi. "Bunu gayet iyi yapabilirim. Kavgacı olmaya gerek yok."

"Elbette," dedi Graves ama bakışları Kierse'ye kaydı ve Kierse bir gülümsemeyi bastırdı.

Belli ki Kingston'ın gitmesine hazırды. Kendi yöntemiyle onu teşvik ediyordu.

"Bir yıl daha beklemeyeceğim," diye Graves'e söz verdi. Elini uzattı ve el sıkıştılar.

Graves, "Gördüğüm zaman inanacağım," diye cevap verdi.

Kingston şapkasını Kierse'ye doğru eğdi. "Eğitiminde iyi şanslar."

"Teşekkür ederim," dedi.

Sonra kendi bir kapı aralığını çizdi. Bir saniye önce Graves'evinin önündeki kaldırımdaydı, bir saniye sonra ise başka bir kıtada olduğunu görebiliyordu.

Kapı aralığı arkasından tekrar göz kırpı.

"Bu şimdiye kadarki en kullanışlı yetenek olmalı," diye nefes aldı. Graves omuz silkti. "İşleri çok kolaylaştırıyor."

"Çok mu uygun?"

"Tüm sihirlerin bir bedeli vardır. Her güç, güç olduğu kadar zayıflıktır da. İnsanların etkileşimlerine karşı bağışıklık kazandım. Sen de büyüünün tehlikelerine karşı bağışıklık . Kingston sonuçlara karşı bağışıklıdır."

"Onun gitmesine kesinlikle hazırdınız," dedi.

Kingston'ın durduğu boşluğa bakıp omuz silkerek, "Genellikle öyleyim," dedi. "Lorcan hakkında bir şey düşündüm."

"Ondan uzak durmam gerektiğini mi?"

"Belki de sana olan ilgisini senin, görevin ve arkadaşların hakkında ne bildiğini görmek için kullanabiliriz."

Gülümsemesi ölümcül bir hal aldı. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum." "Bu his karşılıklı," diye itiraf etti.

Suskun büyücüsünden büyük övgü.

"Ama bunu sonra konuşmamız gerekecek. Biz müzedeyken Emmaline aradı. Kanında ilginç bir şey bulmuş."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Gerçekten mi?"

"Evet. İstedğim son şey Kingston'ın sana çok yakından bakmasıydı."

Kadın sinirlendi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Anlamadığı şeyleri öldürmek ve daha sonra sorular sormak gibi bir geçmiş var."

"Oh," diye fısıldadı.

"Artık o çıktığına göre, gidiyoruz."

Otuz Altıncı Bölüm

Kierse, Graves'i evden çıkarken takip etti. Amsterdam'a doğru 75^{inci} Sokak'ta ilerlerken sokaklar bomboştu. Korku yerine heyecan duydu. Bu onun günün en sevdiği zamanıydı.

"Cadı saatlerinde daha sık gezintiye çıkmalıyız." Ellerini ceketinin ceplerine soktu, ceketi ona geri vermediği için memnundu.

Kaşlarını çattı. "Cadı saati mi? En azından verilen kitapları okuduğunu biliyorum."

"İyiler," diye itiraf etti. "hikayeleri seviyorum." "Şu anda hangi hikâyeyi okuyorsun?"

En son ne okuduğunu düşündü. "Tanrılar, Tuatha Dé Danann." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tew-ha day dahn-en diye telaffuz ediliyor."

"İrlandaca kelimeleri yüksek sesle telaffuz etmeye çalıştınız mı hiç? İşte çok fazla sesli harf var."

"Galce benim ikinci dilimdi," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Tabii ki öyleydi," dedi gözlerini devirerek. "Her neyse, Morrigan'ı seviyorum."

Onu bir yeraltı yönlendirdi. "Bilmem gerekirdi."

"Modern bir dünyada hangi kadın Morrigan'ın sahip olduğu güce sahip olmak istemez ? O bir hükümdardı, bir savaş tanrıçasıydı ve gelecekte haber verirdi. Kabul, çoğunlukla felaketti ama yine de."

"Gerçekten." Merdivenlerden çıktılar.

"Ayrıca, üç kız kardeş olarak tasvir ediliyor. Tek bir kişinin de üçlü olabileceği fikrini seviyorum. Mesela Gen, Ethan ve ben birlikte daha güçlüyüz."

"Zekice bir gözlem. Üç İrlandalılar için kutsaldır; yaşam, ölüm ve yeniden doğuş."

"Çok daha iyi."

İki kat aşağıda, kaygan siyah bir arabayı okşadı. "İşte "

"*Kendi* arabanız varken neden kapalı otoparkta bir arabanız var? yeraltı garajı?" "Acil durumlar için."

Bunu sorgulamadı bile. Neden zahmet etsin ki? Graves'ti.

Motoru çalıştırdı ve garajdan çıkıp New York'un boş sokaklarında hızla ilerlemeye başladılar. Graves direksiyon başında da hayattaki diğer her şeyde olduğu gibi kendine güveniyordu.

"Son kitaptan anladığın bu kadar mı?" Graves Queens'e doğru ilerlediklerinde sordu. "İçinde tanrılardan çok daha fazlası vardı. Orada."

"Druidler hakkında bir şeyler okudum."

Graves'in parmakları direksiyon simidinde esnedi. "Öyle mi?"

"Onların da büyüsü var."

"Onlar kendi halklarının büyücüleri," dedi omuz silkerek.

"Ama gerçek *rahipler* gibi," dedi. "Şifacı ve peygamber olduklarına dair bazı hikâyeler de var."

"Elbette," dedi kolayca. "Bu hikayeleri kim anlattı?"

"Bilmiyorum. Kitabı bana veren sendin."

"Pek çok şeyde olduğu gibi," dedi ciddiyetle, "tarih galipler tarafından anlatılır."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Hâlâ Canavar Savaşı'nın tarihini yazıyorlardı ve bazı insanlar şimdiden ne kadar kötüleştiğini unutmuştu. Bundan binlerce yıl sonra kitaplarda ne yazacağını hayal bile edemiyordu.

"Kitabın geri kalanı oldukça yoğundu. *Çok fazla* tarih var. İsimler, tarihler ve diğer şeyler gerçekten kafamı aştı."

"Hiçbir şey dikkatini çekmedi mi?"

"Şey," dedi usulca, "festival günleriyle ilgileniyordum." Adam homurdandı. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Yani, kulağa iyi vakit geçirecekmişiz gibi geliyor," dedi sırtarak.

"İmani'nin partilerine çok benziyor."

"Gerçekten de öyle." Graves'in gözleri onunkilere kaydı. bir sıcaklık kapladı. Bir kez tatmıştı. Bu onu tatmin etmeliydi. yine de daha fazlasını istediğini itiraf etmekten kendini alamadı.

Boğazını temizledi ve kaçırdı. "Ama onun dışında çok fazla şu tanrı burada, bu tanrı orada. Oh, ve periler. Perileri unutamam." "*Sídhe*," diye düzeltti Graves tekrar. "Ya da sadece Fae."

"Ve dört büyölü obje. Bir şeyin kılıcı, bir kazan, Lug Mızrağı ..."

Graves ona yan yan bakarak, "Lugh," diye düzeltti. "Hugh ismi gibi."

"Doğru, tamam. Kesinlikle yanlış telaffuz ediyordum." Gözlerini kısarak sonuncusunu hatırlamaya çalıştı.

"Fal Taşı," diye ekledi Graves. "Tuatha Dé Danann'ın dört hazinesi."

"Bu," dedi Kierse. Sonra dondu kaldı. "Bekle, bir mızrak." Graves'i işaret .
"Tüm bunların gerçek olduğunu söylemiştin."

"Ben yaptım."

"Tamam," diye fısıldadı ayılarak. "Peki, büyölü nesneler, periler - pardon, *sídhe* - ve tanrılar da gerçek mi?"

"Bütün masallar bir gelir." Bu da evet demekti.

Queens'ten geçip arka tarafa doğru ilerlerken bunu düşündü.
Covenant'ın girişinde. Bina karanlıktı. Çalışma saatleri çoktan geçmişti. Ama Graves pencerelerini açmak zorunda olduklarını söylemişti.

Graves başını yana eğdi ve Mutabakat'a girdiler. Bir laboratuvara ulaşana kadar onu koridorda yönlendirdi. Dr. Mafi bir bilgisayarın başına oturmuş, hararetle yazıyordu. Bu gece hardal sarısı bir başörtüsü takmıştı ama geçen seferki gibi mükemmel bir şekilde bir araya getirmek yerine aceleyle atılmış gibi görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı ve kahverengi teni sanki güneşin doğuşundan batışına kadar çalışmış gibi solgundu. İçeri girdiklerini fark etmemişti bile.

"Emmaline," dedi Graves.

Dr. Mafi irkildi. Üzerinde çalıştığı şeyi bıraktı. "Graves, başarmışsın."

"Yaptık," dedi Graves.

Kierse'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Güzel ceket."

Kierse onun sert bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

"Merhaba, Dr. Mafi." "Görüyorum ki tavsiyelere pek kulak asmıyorsun."

Graves boğazını temizledi. "Emmaline, telefonda belirsiz konuşuyordun." Gözleri bir an Kierse'ye kaydı ve Kierse gözlerinin derinliklerinde Mafi'ye dönmeden önce endişeye benzer bir şeyin titreyişini gördü. "Başka bir örneğe ihtiyacınız var mı?"

Dr. Mafi ayağa kalktı ve giysilerindeki hayali tüyleri fırçaladı. "Evet. Gel buraya otur Kierse."

Kierse Graves'e baktı ve o da başını salladı. Mafi sarsılmış görünüyordu. Sanki bir şey onu korkutmuş gibiydi. Kierse söyleneni yaptı ve Mafi hızla onu bağlamak ve kolundan daha fazla kan almak için çalışmaya başladı.

"Oluyor, Emmaline?" Graves sordu. Kollarını kavuşturdu, yüzü sertti. "Seni okuyabiliyorum. Bir şeyler ters gidiyor."

"Beni okuma," diye .

"Yüzünün her yerinde var."

Dr. Mafi buna razı oldu. "Evet. Sanırım öyle. Ben sadece ..." Kierse'ye baktı. "Bana verdiği örneklerden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Bazı cevaplarım var ama neler olup bittiğini analiz etmek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Bunu daha önce hiç görmedim."

Graves, "Açıkla," diye emretti.

Dişlerini birbirine geçirdi. "O bir büyücü değil."

Kierse neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı. Gözleri kocaman açıldı ve çenesi düştü. "Ne? Ama benim sihrim var!"

Graves şaşırmış görünmüyordu. Ya da en azından yüzüne yansımıştı. Dr. Mafi, "Benim büyüm var ve ben büyücü değilim," dedi.

"Yani ben bir cadı mıyım?" Kierse yenilgiyle sandalyesine oturarak sordu.

"Hayır." Dr. Mafi aceleyle masasına gitti ve bir kâğıt parçası aldı. Graves'e uzattı ve üzerindeki bir şeyi işaret etti. "Bu büyücü DNA dizilimi. Haritalandırılmış olan birkaç tanesi. Bu, yeteneklerinize atfedilen izole edilmiş gen. Birkaç başka protein varyasyonu daha var. Bir DNA ve RNA kombinasyonu farklılığı, ama böyle görünmesi gerekiyor. Bunu bulursanız diğer her şey için dizilim yapmak zorunda değilsiniz."

"Tamam," dedi Graves.

Dr. Mafi bir başka kâğıt parçasını ilkinin üzerine yerleştirdi. "İnsan genomu görünür" Sonra başka bir kâğıt. "Ve bu da onunki gibi görünüyor."

Graves kaşlarını çatı, gözleri sayfanın üzerinde geziniyordu. "Yani o da insan değil."

Emmaline omuz silkti. "Hayır, zaten tahmin etmiştik ama haritasını çıkardığım diğer bilinen canavarlardan biri değil." Özür dileyerek Kierse'ye baktı. "Özür dilerim. Onun *ne* olduğundan emin değilim."

"Anlamıyorum," dedi Kierse.

"görünüyorsun. biraz." Dr. Mafi yakındaki buzdolabına uzandı ve ona bir meyve suyu kutusu getirdi. "İç bunu."

Kierse usulca dudaklarına götürdü ve üzüm suyunu emdi. "Diğer örneklerden ne öğrendiniz?" Graves sordu.

"Pek değil," diye itiraf etti. "Neredeyse tüm ölçütlere göre insan gibi görünüyor. Yani, ona bir bakın. İnsana benziyor."

"Sen de öyle," diye belirtti Graves. "Ben de öyle."

"Evet. Evet, yani DNA'sı dışında hiçbir şey farklı görünmüyordu." Dr. Mafi son bir kağıt parçası daha aldı. "Muhtemelen bir anlam ifade etmeyecek. Bana da mantıklı gelmiyor."

Graves kâğıda baktı. Kierse bir an umuduyla boynunu büktü. Dr. Mafi tüm bunları Graves'e gösteriyordu ama ona göstermiyordu, üstelik mahremiyetiyle ilgili o kadar şifreli konuştuktan sonra. Gerçekten telaşlanmış olmalıydı.

"Neye bakıyorum ben?"

Dr. Mafi bir sayıyı işaret ederek, "Beyaz kan hücresi sayımı yüksek," dedi.

"Yani bir enfeksiyonla mı savaşıyor?"

Kierse onlara "Ben hasta değilim," dedi.

"Hayır, değilsiniz," diye kabul etti Dr. Mafi. "Aslında, laboratuvarımda gördüğüm en formda insanlardan birisiniz. Hiç hasta oldunuz mu?"

Başını salladı. "Bir keresinde grip olmuştum. Çöküşten hemen sonra."

"Grip testiniz pozitif çıktı mı? Türevini biliyor musunuz?"

"Şey, hayır. Gençtim. Kimsenin doktora gidecek parası yoktu ama tüm belirtiler bende vardı. Akıl hocamla birlikte büyük bir iş üzerinde çalışıyorduk. Birkaç gün kalmıştı ve geri adım atamazdım. Yine de yaptım ve sonra Üç hafta kadar yataktan çıkamadım." "Ama

grip neye benziyordu?"

Kierse omuz silkti. "Grip oldum. Aşırı derecede yüksek ateşim vardı. O kadar yüksekti ki bir şeyler görüyordum, halüsinasyon görüyordum. Sonra bir keşif görevinin ortasında bayıldım. İşi bitirdiğimde çok . Hiç olmadığım kadar güçsüzdüm. . . . kadar zayıftım. Bekle."

Yüzünde farkındalık gibi bir şey belirdi. "Tozdan sonra olduğun kadar zayıf mısın?"

Başını salladı. şey kafasında canlanıyordu. "Evet. Aynen öyle, aslında."

Dr. Mafi'nin yüzüne döndü. "Bir açıklamanız var mı?"

"Vücudu büyü yiyor," dedi Dr. Mafi.

"Affedersiniz?" Kierse ağzından kaçırdı.

"Büyü mü yiyor?" Graves inanamayarak sordu. Onu hiç bu kadar şaşkın görmemişti. "Bununla ne demek istediğini açıkla."

"Burası doğaüstü bir tesis. İşleri kolaylaştırmak ya da hızlandırmak için sihir kullanmak yaygın bir uygulamadır. Ben de bunlardan bazılarını kullanıyordum.

test ederken kana teknikler uyguladım ve sihri hemen yuttu. Akyuvar sayısı daha yüksek çünkü bir şekilde . Yeterli kanım yoktu. Hâlâ anlamaya çalışıyorum."

"Ben büyü yemem," diye mırıldandı Kierse. "Bunu yapıyor olsaydım bilmez miydin?"

Graves yavaşça, "Vücudu onu yemiyor," dedi. Eldivenli parmağını dudaklarına götürdü. Sonra tekrar ona baktığında gözlerinde bir ışık belirdi. Artık biliyordu. Olayı çözmüştü. "Bu emilim."

"*Absorpsiyon*. Bunu daha önce duymuş muydunuz?" Dr. Mafi hayretle sordu.

"Bu yeteneğe sahip olan birini duymuştum. Büyü bir bariyere karşı gelmiyor. Vücudun içine işliyor."

Dr. Mafi parmaklarını birbirine vurdu. "Huh. Evet. Evet, tamam, bu harika bir düşünce Graves." Hemen bilgisayarının başına döndü ve yazmaya başladı. "Elimizdekileri analiz edeceğim ve başka bir şey görürsem size geri döneceğim."

Sonra geri döndü ve Kierse'nin kancasını çıkardı. Kan torbasını çıkardı ve bir soğutucuya aktardı.

"Bundan başka kimseye bahsettin mi?" Graves hemen sordu, sesi kuşkuluydu.

Dr. Mafi küstahça baktı. "Hayır. Tabii ki ."

Graves ona ters ters baktı, o da kararlılıkla karşılık verdi. Kierse ona inanıp inanmadığını bilmiyordu. Büyük bir hastaneydi. Herkes görebilirdi Dr. Mafi'nin ne yaptığını. Büyü emebilseydi ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bağışıklığı için yeterince değerliyse, diğer insanların büyüünü çekebilmesinin ne anlama geleceğini hayal bile edemiyordu. vücuduna sihir.

"Emmaline," dedi, sesi tehditkârın eşiğindeydi. "Kimse onun hakkında bir şey bilmemeli."

"Hasta mahremiyeti, Graves," diye hatırlattı ona.

Graves'in gözleri endişeye benzer bir şeyle Kierse'e döndü. Hayır, bu *kesinlikle* endişeydi. Adamın kendisine yönelttiği soğukkanlı bakışları tanımaya başlamıştı. Ve onun açıklanamayan bir şey olmasından hoşlanmamıştı. Daha da önemlisi, Dr. Mafi'nin bunu bilmesinden de hoşlanmıyordu.

Kierse ona, "Kimseye söylemeyecek," dedi. Dr. Mafi'ye baktı. "Öyle değil mi?"

Dr. Mafi şaşkınlıkla aralarına baktı. Sanki Kierse ve Graves bir pencereymiş ve o da pencerenin altında büyüyen duygulara bakıyormuş . Ama tek söylediği, "Doğru." oldu.

"Bu şekilde devam edin," dedi Graves. "Birkaç gün içinde arayacağım ve bir güncelleme bekliyorum."

Başını salladı, elleri hafifçe titriyordu. "çalışacağım. Geldiğiniz için teşekkürler."

Graves başını ona doğru eğdi, kâğıtları kolunun altına sıkıştırdı ve Kierse'e dışarı çıkmasını işaret etti.

"Buna inanamıyorum," dedi Kierse, sesi titreyerek. "Bu benim için ne anlama geliyor?"

"Değişen bir şey yok," dedi hemen. Sırtına dengeleyici bir el koydu ve kız ona doğru eğildi. "Sen bir büyücü değilsin ama büyün var. Büyü kanunları ve kuralları vardır. Yine de onlar tarafından yönetileceksiniz ve sizi olduğunuz gibi eğiteceğiz."

"Bu benim yeni bir şey olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordu usulca.

"Ya da çok eski bir şey" demeden önce bir an sessiz kaldı.

Otuz Yedinci Bölüm

Kierse onun önünde eve girerken Graves telefonda kaldı. Başı dönüyordu. Yeni, eski ya da farklı bir şeydi ama insan değildi ve büyücü de değildi. Kalbi biraz burkuldu. Bunu öğrenene kadar bu fikre bu kadar çok inandığını fark etmemişti.

gerçeği. Bir büyücü olmak Graves'in sihrini geliştirebileceği anlamına geliyordu, bu da onun bu işten canlı çıkmasına yardımcı olacaktı.

Imani'nin evinde yaralandığında sarsılmıştı. Yine de onu büyü eğitimi olmadan gönderir miydi? Aksi takdirde nasıl çıkacağını bilmiyordu.

Kendini kontrol altına alması gerekiyordu. Ne olduğunun daha önce bir önemi yoktu ve sokaklarda geçirdiği onca yıl boyunca da bir önemi olmamıştı. Her şeyi gibi bunu da atlatacaktı. Atlatamazsa da en azından Gen ve Ethan'ın hayatı kurtulmuş olacaktı.

Omuzlarını geriye itti ve çenesini yukarı kaldırdı. Hâlâ çalacakları bir mızrak vardı. Onlar iki adım geri gittiler diye planları ilerlemekten vazgeçmedi.

"Hadi kütüphaneye gidelim," dedi Graves, arkasından gizlice yaklaşarak. Kız sıçradı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapacağım?" diye sordu. Gözleri parlıyordu ve mizah doluydu. Bir gün onu anlayacaktı.

Holly Kütüphanesi'ne girdi ve en sevdiği koltuğa yerleşti.

"İçki?"

"Hayır, teşekkürler."

Graves kendine bir bardak burbon doldurdu ve sonra gelip onun karşısına oturdu. "Bana sorularınızı sorun."

Kendisini zayıf gösterecek olanları atladı. Gerçeklere ihtiyacı vardı, güvenceye değil. "Emilim tam olarak nedir? Yani, ne olduğunu biliyorum. bir şeyi özümsemek anlamına geliyor, ama nasıl çalıştığını anlamıyorum."

"Şu ana kadar varsaydığımız şey, sen benim korumalarımı atlatırken, onların dokunuşuna karşı bağıışıklığın olduğuydu. Yani büyü sana dokunamıyor ya da senin tarafından geri püskürtülüyordu. Kontrol edemediğiniz pasif bir yetenek," diye açıkladı. "Özümseme ile büyüü geri püskürtmek yerine onu vücudunuza alırdınız. Koruma eşığıme her adım attığında, seni tutacak büyü derinden içeri girecekti. Bu noktada büyüü depolayıp depolamadığınız ve daha sonra kullanıp kullanamayacağınız belli değil.

Bunu düşündürecek başka bir yeteneğinizden hiç bahsetmediniz."

"Başka hiçbir yeteneğim yok." Dudaklarını büzdü ve sonra daha dik oturdu. "Bekle. . ."

Kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Bunun bir yetenek olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece böyle biri olduğumu düşünmüştüm ama hızlıyım. Senin kadar hızlı değilim elbette ama Ethan'la antrenman yaptığında hep çok hızlı olduğum için avantajlı olduğumu söylerdi. Gerçi gerçek bir hız değildi. İşleri yavaşlatabilirdim. Bu şekilde onun bana doğru geldiğini görüp tepki verebiliyordum. Ben buna ağır çekim derdim."

"İlginç," dedi Graves. "Bunu ne kadar süreyle yapabilirsin?"

Başını iki yana salladı. "Uzun sürmez. Genelde çok hızlı yakarım. Ve bir kez bittiğinde, halsizleşiyorum ve kendimi hasta hissediyorum."

"Bunca zamandır yeteneklerini kullanıyordun ve bunun farkında bile değildin."

"Sihir gibi hissettirmedi. Doğal hissettirdi."

Başını salladı, anlayış yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Anlıyorum. Benimki de öyle." İçkisinin geri kalanını boğazından aşağı döktü. "Yeteneklerinin geri kalanını çözeceğiz, Wren."

Bu kelimeyle ürperdi. "Ben bir büyücü değilsem nasıl yapabiliriz?"

"Endişelendiğinizi biliyorum ama ben endişelenmiyorum. Uzun zamandır yaşıyorum. Bunu çözebiliriz."

Onun inancına sahip olmak istiyordu ama uzun zamandır yaşamamıştı ve büyü göz korkutucu görünüyordu.

Graves onun yanındaki koltuğa oturdu. Adamın parlak ateşini bacağında hissedebiliyordu; yakıcı ve lezzetli. Kadının bir parçası Graves'in yakınlığı karşısında donakaldı, eski alışkanlıklarıyla tekrar rahatladı.

Graves ellerini önünde birleştirdi. Sonra eldivenlerini çıkardı. Kalbi dört nala koştu. Elleri. O uzun, güzel parmaklar ve hükmeden, güçlü eller. Çok nadiren gördükleri. Bunun ötesinde

bileklerini bağlayan ve kollarında siyah mürekkeple kaybolan sarmaşıklara. Seks yaptıklarında onları görememişti. O zaman eldivenlerini bile çıkarmamıştı. Adamın takım elbisesini ve gömleğini çıkarıp vücudunun ne kadarının mürekkeple yıkanmış olduğunu gözler önüne serdiği anın canlı görüntüsü duyularına saldırdığında yüzü kızardı.

Adam boğazını temizledi ve kızın gözleri tekrar onunkilere kaydı. Az önce ne düşündüğünü görememesi için yüz hatlarını dikkatlice düzeltti.

"Ben ustayım. Birden fazla temel yetenek ve birkaç küçük yetenek üzerinde ustalığım var." Eldivenleri bir kenara koydu. "İlk olarak gürültü bozulması. Bir odayı ses geçirmez hale getirebilir ya da konuşmaları meraklı kulaklara kapatabilirim." Gözleri onunkilerle buluştu. "Ya da inlemeleri."

Ağzı hafifçe açıldı. Adamın olanları görmezden geleceğini düşünmüştü ama işte dudaklarındaydı. Kıvrınmamaya çalıştı.

"En azından Kingston duymadı," dedi. "Gerçi yine de tahmin ediyor gibiydi."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Size daha önce de söylediğim gibi, ben bilgiyim ama daha fazla açıklama yapmadım. Benim asıl yeteneğim okumaktır."

Kaşlarını çattı. "Herkes bunu söyleyip duruyor. Bu ne anlama geliyor?"

"Bedenim bir silahtır." Ellerini ikisinin arasında havaya kaldırdı. "Birine dokunduğumda, onu okuyabilirim. Zihinlerinin yüzeyine göz atabilirim. Anılarını ve en yüksek sesle söylediklerini okurum. Genellikle en derin arzularını ve istedikleri tüm zevki. Bu bir anda gerçekleşebilir ya da buna karşı eğitilmiş olanlar için saatler sürebilir."

"Ah," dedi Kierse telaşla. O ilk gece boğazına sarılan elini hatırladı. Onu yerinde tutarken gözlerindeki şoku. Belli ki onu okuyup okuyamadığını kontrol ediyordu. Çok kasıtlıydı. Onunla ne yapacağını bilememişti. "Ama ... beni okuyamadın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Seni okuyamadım. Kafandan neler geçtiğini bilmek istediğim çok zaman oldu."

"Bu sinir bozucu olmalı."

"Hiçbir fikriniz yok. Hayatımın büyük bir kısmını sokaktaki insanlara dokunarak onların tam olarak ne ve kim olduklarını öğrenerek geçirdim."

Dudağını ısırdı. "Bu yüzden mi benimle ilgili kafan hep karışık görünüyordu?"

Başını salladı. Her zaman boş olan gözleri şimdi ona açıktı. "Çok az anlam ifade . Bir bağlamım yok. İtiraf etmeliyim ki biraz rehavete kapılmışım.

yetenekle. Vücut dilinizi, yüzünüzün şeklini, söylediğiniz ve söylemediğiniz her şeyi öğrenmek zorundaydım."

Ondan nefret ediyormuş gibi anlatmıştı ama bir şeyler tersine dönmüş gibiydi. Sanki onu tanımaktan zevk almıştı. Sanki bilgi toplayamamak, ondan eski usul öğrenmesi gereken her yeni şeyi takdir etmesini sağlamıştı.

"Beni okuyamadığın için memnunum. İstilacı hissettiriyor."

"Eldivenler de bu yüzden," diyerek eldivenlere uzandı.

Kierse onu neyin zorladığını bilmiyordu ama elini onun elinin üzerine koydu. "Yapma." Dönen gri gözleri onunkilerle buluştu. "Benimleyken onlara ihtiyacın yok."

"Alışkanlık," diye itiraf etti, kararsız görünüyordu.

"Onsuz da gidebilirsin." Elini geri çekti.

"." Eldivenleri masanın üzerine koydu. "Size güçlerimi anlattığıma göre, aslında sizi okuduğumu bilmenizi isterim."

"Ne? Aklımı mı okudun?"

"Ben zihin okumam," dedi başını sallayarak. "İşler böyle yürümüyor. Ben çoğunlukla anıları okurum. Bazen çok yakın düşünceleri. İnsanların bana bağırduğu İş anlaşmalarında bu özelliğimi Soru sorarak ve ardından hafızalarının yüzeye çıkardıklarını tarayarak cevapları yüzeye çıkarıyorum. Bu kesin bir bilim değil ama ben bu şekilde başarılı oldum."

"Güçlerinizi iş anlaşmalarında kullanarak Üçüncü Kat ve kasa hakkında bilgi edindiniz."

"Evet."

"Ben de senin insanlara işkence ettiğini sanıyordum."

"Olmadığımı kim söyledi?" diye sorduğunda bakışları düzdü. Neredeyse boğuluyordu. Onun için hiçbir şeyi es geçemezdi.

"Peki benden hangi anıyı okudun?" diye fısıldadı, aniden onun görmüş olabileceği şeyden dehşete düşmüştü.

"Dilek tozundan sonra kollarımdayken sana nasıl yardım bilmiyordum. İlacım vardı ama içemezdin. Boğulacaktın. Bu yüzden seni okumaya çalıştım ve gördüklerimin sadece dilek tozundan kaynaklanan halüsinasyonlar olduğunu varsayabilirim. İlaçlar yüzünden her şey karmakarışık. Boğazında ve yüzünde morluklar vardı. Ağzından kan geliyordu." Yüzü karardı. "Bir çukurun içindeydin."

"Oh," dedi yutkunarak.

Ondan tam olarak hangi anıyı gördüğünü biliyordu. Jason'ın onu terk etmeye çalıştığı gece onu öldürmeye çalışmıştı. Ama *Graves*'in bunu bilmesini istemiyordu. Graves'e geçmişinden bahsedecekse, bunu kendi şartlarıyla yapmalıydı.

"Dediğim gibi, bu bir halüsinasyon olmalı," diye devam etti, kadın başka bir şey söylemeyince. "Ve o zamandan beri denemedim. Daha da önemlisi, o gün dilek tozuyla olanları göz önüne alırsak, emilim güçleri mantıklı geliyor. İşleyebileceğinden daha fazla büyü emmiş olmalısın. Böylece büyü seni ele geçirdi ve seni öldürmek için işini yaptı. Bu yüzden ben de seni okuyabiliyordum. Sisteminde o kadar çok büyü vardı ki benimkini yeterince hızlı ememedin."

Kierse bu bilgiyi işlerken başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Mantıklı gelmişti. Hepsi bağışıklıktan çok daha mantıklıydı.

"O zaman gerçekten sınırlarımı test etmek zorunda kaldık. Bunu göremeyecek kadar kör olabilirdik." "Kesinlikle. Şimdi çözmemiz gereken şey sihrini nasıl geri getireceğimiz." "Bu şekilde onları güvenli bir şekilde eğitebiliriz."

"Okumanın sihrini geri getirdiğini nasıl anladın?"

Bir an düşündü, gözleri uzaklara daldı. "Kingston beni çırak olarak yanına aldıktan sonra kendimi eğitime verdim. Kingston'ın kütüphanesine erişimim olmadan çok önce de elime geçen her şeyi okumak istemişim ama o zamanlar fakir bir çocuğun okuyabileceği çok şey vardı. Size ödünç verdiğim yeşil kitap aslında gençliğimde okuduğum bir kitabın çevirisiydi."

Onun için çok değerli olduğuna şüphe yok.

"Kingston'la çalışırken, düzenli olarak kitaplarıma zayıflamış ve acı çekmiş olarak dönerdim ve onlardan daha güçlü ve dayanıklı olarak ayrılırdım. Tıpkı Kingston'ın sanatında olduğu gibi - geçmişte bana her zaman enerji veren bir şeyi yapma süreci şimdi büyülerimde de bana enerji veriyor."

Onun açıklamasını düşündü. Geçmişinde ona enerji veren bir şey. Bu onu daha güçlü ve bütün hissettirdi. Kendini en zayıf hissettiği anda onu ayakta tuttu.

"Çalmak," diye fark etti. "Çalmak sihrimi yeniden şarj eden şey. Mantıklı olan tek şey bu. Hayatım boyunca yaptığım ve beni daha iyi hissettiren tek şey. Grip olduğumu sandığım zaman haftalarca dışarı çıkıp hırsızlık yapamadım. Hayatımda ilk kez dışarıda gelişigüzel yankesicilik yapmıyordum. Imani ve Montrell'den sonraki gün hariç."

Aslında güldü. "Tabii ki öyle. Hırsız, yankesicilik yapmanın büyüsüne enerji vereceğini düşünür."

"Ben bir . Tıpkı senin bilgi konusunda uzmanlaşman ve Kingston'ın sanatın kendi başına bir ikna biçimi olduğuna yemin etmesi gibi."

"Çalmak o zaman," dedi ayağa kalkarak.

Bir süre sonra elinde, buradaki ilk gününde açtığına çok benzeyen sade kutuyla döndü.

"Bu ne için? Başka bir sihir numarası mı?"

"ona da geleceğim. Mızrağı almak için stratejimizi değiştirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Oyunda bu kadar geç mi?"

"Daha önce bir büyücü olduğumu ve büyüye karşı bağıışıklığın olduğunu sanıyordum. Özümseme tamamen başka bir şey. Pasif *değil*, bu da seni kullanman için eğitebileceğim yepyeni bir güç seviyesi açtığı anlamına geliyor. Ve daha da önemlisi, seninle gündönümü partisine gelebilmem için koğuşları absorbe etmek üzere eğitilebilirsin."

Gözleri büyüdü. "Bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence antrenman yaparsak yapabilirsin. Mızrakla zaten fena değilsin. Bunun yerine bunun üzerinde çalışabiliriz."

Kierse buna inanmakta güçlük çekiyordu. Sadece büyüsü hakkında değil, çünkü bir büyücü olmadığının öğrenilmesinin kesin ölüm anlamına geldiğinden emindi.

bu iş. Ama Graves onu yine de eğitecekse ve onunla birlikte gelecekse, o zaman *dışarı çıkma* şansı çok daha yüksek olabilirdi. Kendisinin düşünmesine izin vermediği bir şey.

"Ne zaman başlıyoruz?"

"Buna gelince..." Kucağındaki kutuyu ona uzattı. "Önce senin koğuşları yapmanla başlayacağız, sonra da onları kaldırmaya geçeceğiz."

Heyecandan karıncalandı. "Sihir pratiği yapacağım."

"Muhtemelen ilk denemede anlamayacaksınız," diye uyardı. "Ama temel bilgilerle başlayacağım."

"Tamam," diye fısıldadı saygıyla, küçük tahta kutuya bakarak.

"Koruyuculuk diğer tüm büyüler gibidir, ancak neredeyse hiç enerji gerektirmez. Her zaman birden fazla aktif koğuşa sahip olabilir ve neredeyse hiç güç tüketmeyebilirsiniz." Bu da evini açıklıyordu, eğer sürekli koğuşlara bakıyorsa.

"Çoğu büyü bir hisle başlar, ama bunu başka bir güne, başka bir derse bırakacağım. Şu anda bilmeniz gereken tek şey büyü'nün bir niyet olduğudur."

"Niyet?" diye sordu.

"Büyüye ne yapmasını istediğinizi söylemelisiniz ve o da bunu yapar." "Bu kadar kolay, ha?"

"Hiç de değil. Ama koruma en azından en kolayı. Bu kutuyu korumak isteseydim, tek yapmam gereken bunu istediğimi düşünmek ve sonra bunu yapmak için sihrimi kullanmak olurdu."

"Bu koğuş dilini kutunun her yerine koyar mı?"

Sırıttı. "Niyetim orada olması değilse hayır. Sadece benim görebileceğim şekilde maskelenebilir ama daha zayıf olur. Bir koruma, bir şeyin içine ne kadar çok kazınırsa o kadar güçlü olur. Kütüphane, çerçeveye oyuldukları için en güçlü korumalara sahiptir. Bu geçici bir koruma. İki ya da üç yüz yıl sürmesine gerek yok."

"Anlıyorum," dedi gözlerini kocaman açarak.

"Niyetinizi kutuya odaklamanızı istiyorum. Ve ona uzanmanı ve onu mühürlemeni istiyorum."

Ona şüpheyle baktı. "Bu mı?"

"Eğer yapamayacağını düşünüyorsan, o zaman haklısın."

O böyle bir şey yapmazdı. Bunu yapabilirdi.

Kierse tüm dikkatini kutuya verdi. Küçük tahta kareye. Metal tokaya. Kaygan kenarlara. Bu onun kutusuydu ve başka kimse giremezdi. İçeri isteyen herkesi durduracaktı. İradesini ona doğru itti ama hiçbir şey olmadı.

İç çekti. "İşe yaradığını sanmıyorum."

"Hayır. Hissedebilirdiniz ama ilk denemede işe yaramasını beklemiyordum."

Başını salladı ve konsantrasyonunu kutuya geri verdi. İradesini o şey üzerinde uygulayacaktı. Ve böylece tekrar, tekrar ve tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı. Ne kadar odaklanırsa odaklansın, iradesini kutu üzerinde uygulayabilecek noktaya gelemiyordu. O sadece bir kutuydu. İçindeki hiçbir şeyi koruyamıyordu bile.

Geriye doğru yığıldı. "Ugh. Bende değil."

"Kutu sende kalsın," dedi başını sallayarak. "Ve pratik yapmaya devam et." "Tamam," dedi kız, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Üzerinde çalışmamız gereken tek şey bu değil. Bu kısmı seveceksin."
Gözleri canlandı. "Oh?"

"Keşif," dedi vahşi bir sırıtışla. "Bu gece yeraltı dünyasına gidiyoruz."

OceanofPDF.com

Interlude

Edgar'ın patronu için birçok görevi vardı.

Temizlik onun favorisiydi.

Bunun en az sevdiği iş olması gerektiğini biliyordu. Adına rağmen, pis bir işti. Ama yine de hoşuna gidiyordu.

Hastanenin kapısına doğru yürüdü, Mutabakat tabelası arka girişin yan tarafında . Gelmeden önce video görüntülerini devre dışı bırakmıştı. Bundan sonra ne olacağını kimsenin görmesine gerek yoktu. İnceliklerle hiç vakit kaybetmedi. Edgar bir tuğlayı kapının koluna çarptı ve çingiraklar gevşedi. Kapıyı çekerek açtı ve yeni steril ortama adım attı.

Şahsen hastaneleri pek sevmezdi. Çok fazla kötü anısı vardı. Çocukken nöbetler geçirmişti ve şimdi de ara sıra geçiriyordu. Ama gençken ailesi "epilepsi" kelimesini duymak istememişti. Kasaba halkı içinde şeytanlar olduğunu fısıldıyordu. Ailesi oldukça dindardı ve o da birkaç kez şeytan çıkarma ayinine katılmıştı.

meseleleri kendi eline alıp bir doktora gitti. Ailesi, öldükleri güne kadar onda bir sorun olduğuna inanıyordu.

Belki de vardı ama bunun epilepsisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Graves'le ilk tanıştığında evden kaçmıştı. Hastalığına sürekli ilgi gösterilip kendisine çok az ilgi gösterilmesinden bıkmıştı. O düşündü daha fazlası içindi. yüzden küçük kasabasını geride bırakıp otostopla büyük şehre gitmişti.

Dairesinin yağmalanmasından, tüm parasının çalınmasından ve ayağındaki ayakkabılar için bile silah zoruyla alıkonulmasından iki hafta önce bile orada değildi. Aptal küçük kasaba çocuğu. Daha da kötüsü, kıyafetlerini alıp kaçarlarken nöbet geçirmeye başlamıştı. O zamana kadar neredeyse bir yıldır nöbet geçirmemişti. Kötü zamanlama.

Graves bir tiyatrodan çıkarken Edgar'ın yere yığıldığını gördü. Ona bir el attı ve hayatı değişti. Graves onu temizlemiş ve ona özlemini çektiğini hiç bilmediği bir şey vermişti -amaç.

Edgar hevesli bir öğrenciydi. Graves'in ona öğreteceği her şeyi ve daha öğrendi. Kendine ait bir büyüsü yoktu ama Graves'in istediği diğer her şeyi yapabiliyordu. Şimdi, o paha biçilmez bir varlıktı. Bir şey Graves son otuz beş yılda kendini geliştirmişti. Graves aynı yaşta kalırken kendisinin yaşlanması Edgar'ı rahatsız etmiyordu. Edgar daha yaşlı olduğunu hissetmiyordu. Sadece öyle görünüyordu. Graves de yaşlı *görünmüyordu* ama bunu hissediyordu.

Hayatını değer biriydi. Pisliklerini temizlemek de dahil.

Edgar, Dr. Mafi'nin laboratuvarına adım attı. Yapmak üzere olduğu şey için hiçbir pişmanlık duymuyordu. İyi doktor için üzölmek istiyordu ama o sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

Ekipmanı inceledi. Kim bilir ne işe yarayan büyük beyaz makineler. Bu onun uzmanlık alanının dışındaydı ama pahalı ve önemliydiler. Buraya sadece bir hatayı düzeltmek için iyilik yapan bir yeri mahvetmeye gelmemişti. Graves pek hata yapmazdı.

Kierse'nin dosyasını buldu. Notları karıştırdı ve her bir notu buldu. Kierse McKenna hakkında her türlü bilgi. Tükürük örneği, idrar örneği, kan örneği, fiziksel bilgiler, ateş, tansiyon ve ona yapılan diğer tüm testler. Her birini tek tek yok ederek kanıtları küle çevirdi. Ondan tek bir iz bile bırakamazdı.

Sonra bilgisayarlara gitti ve doktorun e-postasına girdi. Onun ne yaptığını görünce iç çekti.

Bu işleri karıştırdı.

Sadece laboratuvarı yok edebileceğini düşünmüştü. Şimdi, onu da yok etmek zorunda kalabilirdi. Kral Louis için çalışıyordu. Aralarındaki konuşmaya bakılırsa, onu yıllarca cebinde tutmuştu ve bu tamamen onun hatası değildi. Ona yüklü miktarda borcu vardı. Bunu doğaüstü müşterilerinden aldığı kan örnekleriyle geri ödüyor, vampir kral için özel bir kan uyumu . Dr. Mafi kötü biri değildi; sadece kötü bir durumdaydı. Bu bilgiyle ne yapılacağı Graves'e kalmıştı.

E-postaları Graves'e ilette. Talimatları bekleyecekti ama Graves'in ne diyeceğinden zaten şüpheleniyordu. Onun emriyle birini öldürdüğü ilk sefer olmayacaktı. Doktorun cadı yetenekleri sorun yaratabilirdi ama her zaman olduğu gibi zaman ve sabırla bunu da çözecekti.

E-postaları ve sunucuyu bitiren Edgar, sabit diskleri çıkardı ve her birine delikler açtı. Her birini parçalamak daha eğlenceli olacaktı. ama tüm bilgiler bu bebeklerdeydi. Kierse'nin bilgilerini sunucudan çıkarmış gibi görünmüyordu ama ona gidecekti. Her ihtimale karşı eve. Orada olmadığına dair bir his vardı. Graves'in peşinde olmasından korkuyordu. Bu konuda haklıydı.

Telefonu çaldı. "Rapor ver," dedi Graves.

"Şüphelendiğin şey buydu. İşine son vermemi ister misin?"

"Hayır," dedi hemen. "O canlı olarak daha değerli. Sadece onu bulun. Eğer yapabilirsen onu buraya getir. Eminim çoktan kaçmaya başlamıştır."

"Ben de öyle düşünmüştüm, efendim."

"Diğer her şeyi aldın mı?"

"Eksik olan tek şey bu geceki kan."

Graves küfretti. "Eminim tam olarak nerede biliyoruzdur."

"Evet, efendim."

Edgar aramayı sonlandırırken gülümsedi ve hastaneye baktı. Oyun oynayacak zamanı yoktu. Çantasını omzuna attı. Önünde bir av vardı ve avı bir adım öndeydi.

BÖLÜM V

ÜÇÜNCÜ KAT

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Graves onu tepeden tırnağa silahlandırmakta ısrar etti.

Buna zerre kadar itiraz etmedi.

Tepeden tırnağa siyah giymeyi tercih etti. Kendisini ve muhtemelen Graves'i de dehşete düşüren çalikuşu kolyesini bile çıkarmıştı. İşe ilk Graves'i ona verdiği iki güzel silahı kuşandı. Ayrıca Graves ona botları için iki tane ve silahları için de fazladan şarjör vermişti.

Ceketinin içine. Bıçakları kollarına, botlarının altına ve ceketinin içine soktu. Ne olur ne olmaz diye saçlarına toka taktı; bir tokenin ne zaman hayatını kurtaracağı hiç belli olmazdı. Kendini savaşa gidiyormuş gibi hissediyordu.

"Öyle bakmayı kes," dedi Graves. "Ne gibi?"

"Çok mutluyum."

"Yeraltı dünyasında enerjiyi kontrol altına alacağım. Ama hadi ama. Sonunda sahaya çıkıyoruz. Bunun için bekliyordum."

"Bu kadar heyecanlanacağını bilseydim, seni iş toplantılarına getirmeyi düşünürdüm."

Kierse kıpırdamadan durdu, bunu önermesine bile şaşırmıştı. "Hayır, yapmazsın."

Graves sırtıttı. "Emin misin?"

Ve yüzündeki ifade ona öyle olmadığını söylüyordu. Aslında onu getirmeyi düşünmüştü. Graves'in sırlarını başkasına hayal bile edemiyordu.

"Bugünkü görevimizi unutma. Seni içeri sokmanın bir yolunu bulacağız ve Walter'ın koğuşlarından geçebileceğinden emin olacağız."

Bir nefes verdi ve yeniden odaklandı. Ne de olsa keşif yapmak, o zamandan beri üzerinde çalıştığı büyü eğitiminde başarısız olmaktan daha eğlenceliydi. Graves ona koğuş kutusunu gösterdi. Walter, Graves'in onu bırakmadan önceki büyücü stajyerlerinden biri olabilirdi, ama koğuşları

Güç kalkanı büyüyle güçlendirilmiş. Özümsemesiyle onun korumasını oldukça emindiler ama bugün bunu test edeceklerdi.

"Imani kadar güçlü değil," diye devam etti Graves. "Biz sadece seni Üçüncü Kat'a götürmek istiyoruz."

"Tepeden tırnağa silahlıyım. Orada ne bulacağımı sanıyorsun?"

"Metronun altında karanlık bir pazar hikayesi var. Canavarlar en karanlık arzularıyla ziyafet çekmek, yasadışı silah anlaşmaları düzenlemek ve benzeri şeyler için orada toplanıyor.

Burası Canavar Antlaşması'nın olduğu bir yer değil." O kadarını biliyordu.

"Unutma, içeri giremem. Walter, Kral Louis ile güçlerini birleştirdiğinden beri Üçüncü Kat'a erişimim yok. Sizi koruyamayacağım."

"Korumaya ihtiyacım olmayacak," dedi Kierse. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Graves ona bir bakış fırlattı. "Burası bir canavar pazarı ve para birimi de insanlar. Sen insan olmayabilirsin ama onlar bunu bilmiyor. Silahlar seni bir yere kadar götürür."

"Pekâlâ. Seni duyuyorum."

"Eğer sizi güvenli bir şekilde içeri sokabilirsek, bir sonraki önemli adım fark edilmeden araziye tanımak olacaktır. Sonra Üçüncü Kat'tan başka bir çıkış aramaya başlayabilirsiniz."

"Bu benim iyi kısım," diye ona güvence verdi. "Bunu nasıl oynayacağımı biliyorum."

Şüpheli görünüyordu ama kabul etti. Yaya olarak yola koyuldular, garaj tünelinden geçerek arka kapıdan girdiler ve Amsterdam'ın güneybatısında birkaç blok ilerlediler. Metronun 72^{nci} Sokak girişine kadar yürüdüler ve merdivenleri ikiye ikiye çıktılar. Bir metro trolü en alttaki sandalyede uyukluyordu. Kierse bugün onunla uğraşmak zorunda olmadığı için minnettardı.

"Canavarlar," diye mırıldandı Graves sanki kendisi de canavar değilmiş gibi küçümseyerek.

Trolün yanından geçip turnikelere doğru ilerlediler. Graves çıplak eliyle okuyucuya dokundu ve sonra ona ilerlemesini işaret etti.

Geçerken çıkan tatmin edici tıkırtıyı dinledi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Büyü," dedi kayıtsızca.

"Metroya bindiğini sanmıyordum."

." Pis platformda ilerlemeye başladı. "Bu taraftan." "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Times Meydanı."

Ona göz kırptı. "Gerçekten mi?" "Ne yazık ki evet."

Times Meydanı, şehirde olmak son yerlerden biriydi.

Bir zamanların göz alıcı mekânı, Canavar Savaşı'nın ilk dalgasında yıkılmıştı. İki grup arasındaki büyük bir savaş burayı kullanılamaz hale getirmişti. Eski ihtişamına kavuşturmak için bir çaba vardı, ancak canavarlar bölgeyi ele geçirmişti ve bu yavaş bir ilerlemeydi. En az bir yıldır oraya gitmemişti. Oradan kaçınmak öncelik listesinde en üst sıradaydı.

Yine de Graves'in yanında hiç olmadığı kadar güvendeydi. Bu yüzden onu takip ederek gürültüyle ilerleyen 3 numaralı trene bindi. Günün o saatinde kalabalık olmaması gerekirdi ama burası New York'tu, yani ... tıklım tıklımdı. Graves bir eliyle vagonun ortasındaki direğe sarıldı. Graves de onunkini onunkinin altına yerleştirdi ve tren güneye, Times Meydanı'na doğru ilerlerken kendini destekledi.

"Times Meydanı'nda ne var? Kaos dışında."

Graves'in değişken gözleri kalabalık metroda gezindi. Bir grup su perisi karşılarındaki koltukta birbirlerinin üzerine uzanmıştı. Diğer koltukların çoğunu bitkin bir insan dizisi kaplamıştı. Uzak duvara yaslanmış bir goblin fark etti. Burada ileri derecede duyma yetisine sahip kimse yoktu ama zaten bunun pek de önemi yoktu.

Graves güçlerini herkesin içinde kullanırken elini salladığında sesin bozulduğunu hissedebiliyordu ama kimse bunu fark etmemişti. Kimse kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Metro yolcuları *sihirli* bir şey olduğunu düşünemeyecek kadar kendileriyle ilgilidiler.

hemen etraflarında oluyordu.

"Üçüncü Kat'a bir giriş." "Times Meydanı'nda da mı var?"

"Yeraltında," diye düzeltti. "Bu yeraltındaki en kestirme yol. Bizi yeraltı dünyasına açılan bir kontrol noktasına götürüyor."

Kierse heyecandan titredi, o yanlış gülümseme yüzüne geri döndü. Graves sadece başını sallayabildi.

"Küçük hırsız," diye mırıldandı.

Tren Times Square-42nd Street istasyonunda gıcırdayarak durdu. Periler bir renk cümbüşü içinde koltuklarından fırladılar. Kierse onları trenden çıkarken takip etti ve çıkışa doğru yöneldi. Graves onu trenin dışına yönlendirdi.

ve S platformuna doğru ilerliyordu. Yukarıdaki köpüklü çılgınlığa doğru gitmedikleri için şikâyet etmeye hiç niyeti yoktu.

S peronuna ulaştıklarında Graves trenin görünmesini ve diğer tüm yolcuların içeri girmesini bekledi. Peron tamamen boşaldığında ve önlerindeki tek şey sessizlik olduğunda, Graves rayların üzerine atladı.

Sanki onu yakalamak istiyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

". "Ben genç kız değilim, Graves."

Ayaklarının üzerine kolayca indi, rayların üzerinde bir kedi gibi çömeldi. Tam boyuna yükseldi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Doğru," dedi hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Bu taraftan."

Sonra metro tünelinin karanlığına doğru yola koyuldu. Kız ona yetişmek için koştu. "Ya bir tren gelirse?"

"Mekiğin beş dakika daha buradan geçmemesi gerekiyor. Zamanımız var."

"Çok hoş."

Kierse cep telefonundaki saate bakmaya devam etti. Beş dakika o kadar da uzun bir süre değildi. Son mekikten bu yana dört dakika geçmişti bile. İşler her zaman planlandığı gibi gitmezdi -aslında canavarlardan *önce* de planlandığı gibi gitmemişti- ama o bunun üzerine bahse girmek istemiyordu.

Beş dakika azalırken cep telefonuna dokundu. "Graves." Aniden durdu. "İşte geldik."

Tren raylarından indiğinde karanlık onu bütünüyle yuttu. Şok içinde bocaladı. Bir an onun yanındaydı, sonra birden yok olmuştu.

Graves karanlığın içinden, "Bu taraftan," dedi.

Birden tünel tıkırdamaya başladı. Başını yana doğru salladı ve trenin şafttan aşağıya doğru hızla inen ışıklarını gördü. Korku içini parçaladı. Başka bir seçenek yoktu; derin bir nefes aldı ve ona katıldı. O da Karanlık her şeyden çok bir sınır gibi görünüyordu. Diğer tarafa geç, tünelin çatısını kaplayan ve alanı aydınlatan tek tük elektrik kablolarını görebiliyordu.

Burası Üçüncü Kat'ın girişiydi.

Yavaşça nefes verdi. "Bu korunmamış olmalı."

"Hayır. Aşağıya erişim sağlayan yüzlerce giriş var ama çok daha az sayıda kontrol noktası var." Graves çürüyen bir fare üzerinden geçti. "Tüneller şehrin altında bir ağ gibi dallanıp budaklanıyor. Bir ağdan bile daha geniş.

metro sistemi. Kontrol noktaları Kral Louis'in bölgesine girişleri kontrol ediyor. Walter kontrol noktalarını korumasıyla kontrol ediyor. Böylece pazara erişimi ve dolayısıyla Kral Louis'e erişimi kontrol ediyor."

"Biraz zekice. Onu büyücülük eğitiminden atmanız gerektiğine emin misiniz?"

Graves ona bir bakış attı. "O zaman için doğru fikir buydu."

"Ve bir düşünün, eğer bunu yapmamış olsaydınız, asla tanışamayacaktık."

Bu değerlendirmeden hiç hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. "Bundan oldukça şüpheliyim."

O da öyle. Onları birbirine bağlayan bir şey vardı. Öyle ya da böyle, yolu onunla kesişecekti.

"Üçüncü Kat kendi içinde genişleyen bir şehir. Kontrol noktaları, insanların pazara girmesi, pazarda yaşaması ve pazarda çalışması için ücret almalarına izin veriyor. Bu kontrol noktalarından başka bir giriş ya da çıkış yolu bulmak kolay olmayacak. kontrol noktaları."

Başını salladı. "Anladım. Gerçek pazar nerede?"

Graves "Grand Central'ın altında" demeden önce bir an sessiz kaldı. "Ah," dedi kadın anlayışla. Bu mantıklıydı. Çok az kişi Grand Central artık. Eski ihtişamını korumuş olsa bile Times Meydanı kadar nefret edilen bir yerdi.

Graves, "Hala canavar ve insan mallarının karışımıyla Grand Central Market'i işletiyorlar," diye açıkladı.

"Sadece turistler oraya gidecek kadar aptaldır."

"Kesinlikle," dedi. "Bu, o pazarla alay etmektir. Üçüncü Kat, halka açık pazarın altındaki alt bodrumda yer almaktadır. Birkaç Aşağıya inen insanlar ya güvenliklerini sağlayacak kadar para harcıyor ya da ölmek istiyor."

"Kulağa doğru geliyor," dedi duygusuzca.

İnsanlar istediklerinde canavarlar kadar canavar . Ama çoğunluk bunların hiçbirinin olmasını istememişti. Gençliğinde yoksun olduğu güvenlik için onları güvende görmek istiyordu.

"Peki Kral Louis'nin konutu Üçüncü Kat'ın merkezinde mi?"

"Hayır, aslında. Raylı sistem hakkında ne biliyorsun?" "Beni gitmem gereken yere götürüyor."

Graves ona eğlenen bir bakış attı. "Ah, peri masalları dışında bir şey denemek istersen, büyüleyici bir ."

"Ben senin emrindeyim. Okuma materyallerini sen ayarlıyorsun," diye hatırlattı ona.

"Size kısa bir özet geçeceğim. Manhattan'da raylı sistem tasarlandığında, kriz zamanlarında başkanları taşımak için 1910 yılında 61. Hat adı verilen gizli bir platform inşa edildi. Buraya 49^{uncu} Cadde'de Waldorf-Astoria binasının altından geçen kilitli altın bir kapıdan girebilirsiniz."

"İçinde hiç bulunmadım."

"Yeni yönetim altında."

"Hangi canavar?" Çünkü bu zamanda başka bir açıklama olabileceğini düşünemiyordu.

"kim?" "Louis," diye tahmin etti.

Başıyla onayladı. "Binayı satın aldı, gizli platforma erişim sağladı ve çatı katına yerine sığınağa saklandı."

"Doğal olarak. Sanırım 49^{uncu} kapı korumalı?"

"Öyle. Girip çıkabilirsiniz ama sürekli gözetim altında. Daha güvenilir bir çıkışa ihtiyacımız var."

En azından bu hemfikirdi. Çıkışlar onun repertuarının bir parçasıydı. Jason ona bunu zor yoldan öğretmişti.

OceanofPDF.com

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"Kontrol noktası ileride," dedi Graves ona, birkaç blok sonra nihayet yavaşlayarak. Tünelin sonundan gelen sesleri duyabiliyordu. "Oradan Üçüncü Kat'a, canavar pazarına girecek ve 61. Yol'dan Louis'in evine ulaşacaksın."

Kierse ve Graves kontrol noktası birlikte durdular ve görüş alanının hemen dışında kaldılar. Bir resmini görmüştü ama yine de hayal kırıklığı yaratmıştı. İçinde parıldayan mavi bir ışık olan filigranlı bir kemer ya da elinin altında yol verecek bir tür madde istemişti. Ama burası sadece canavarların dolaştığı, muhafızların devriye gezdiği bir tüneldi.

Bir çeşit makine. Eğer goblin muhafızlar orada olmasaydı, bunun canavarların inine giden bir kontrol noktası olduğunu asla bilemezdi.

"Nasıl çalışıyor?"

"Walter duvarlara koğuşlar oymuş," dedi. Kierse boynunu büktü ve duvarda normal şartlar altında kolayca gözden kaçırabileceği işaretler gördü.

"Yani oldukça güçlüler."

Başını salladı. "Oyma her zaman daha kalıcı bir işarettir. Şehrin dört bir yanındaki tüm bu koğuşları ayakta tutmak kullandığı şeye bakılırsa, onları oymak *zorunda olduğunu* tahmin ediyorum, yoksa hepsini ayakta tutamazdı."

"Ya da sandığınızdan daha güçlü." Graves ona bir bakış attı. "Şüpheli."

"Her zaman kendinden çok eminsin."

Sırıttı. "İyi bir sebepten dolayı." Daha önce gördüğü makineyi işaret etti. "Bilgisayar koğuşları kontrol ediyor."

Kaşlarını çatı. Gerektiğinde kırabilecek kadar teknolojiden . Ama Walter'ın sihrini bir füzeye dönüştürmek için ne tür bir güce ihtiyaç duyacağını bir yana bırakın, onu nasıl *inşa edeceğini* bile anlamıyordu.

elektrikli cihaz. Tahta kutusunu bile koruyamıyordu. "Koşuşları nasıl kontrol ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye isteksizce itiraf etti, çenesi gerilmişti. "Bilgisayar sistemini de Walter tasarladı. İnsanların yeraltı dünyasına girebilmeleri için bir yol bulmalıydı ama benim gibileri dışarıda tutmalıydı."

"Senden o kadar nefret ediyor ki, içeri giremeyesin diye burayı kapattı, öyle mi?" Graves kuru bir sesle, "Bu da bir bakış açısı," dedi.

"Diğer yol nedir? Onu dışarı attın ve terk ettin.

Eğitiminin ortasında," dedi ona. "Sizi dışarıda tutmak istemesi şaşırtıcı değil."

"Evet, ben hep güçlü olduğum için böyle olduğunu

düşünmüşümdür." Güldü. "Bu muhtemelen yardımcı olmuyor."

"Her neyse, Walter ilk başta insanları için birkaç kilit noktayı açık bıraktı. Üstleri arandı. İnsanlar bundan hoşlanmadı. Şikayet ettiler."

"Müşteri hizmetlerinin en iyisi," diye mırıldandı.

"Onun çözümü makineydi. İnsanlar taranıyor, para cezası ödüyor ve kendilerine bir giriş kartı veriliyor. Tek yapmaları gereken kartı okutmak. geçmelerine izin vermek için. MetroCard

gibi." "Kimse bundan şikayetçi olmadı mı?"

"Ayrıcalıklı olmayı seviyorlar."

"Tabii ki var. Kart çalmam gerekiyor mu?" diye sordu büyüyen kalabalığı izlerken.

Bir kartı havaya kaldırdı. "Müzenin olduğu gün üzerinde çalıştığım son iş buydu. Sizin için bir tane yaptırdım."

Muzaffer bir edayla elinden kaptı. "Bu beni mi?" "Bağlantım bana bunun sistemin sizi tanımasını sağlayacağını söyledi, ama o koşuşlar hakkında bir şey yapamayacağını söyledi. Sadece Walter onları düzgün bir şekilde kodlayabilirdi. Herkesin kendi kartı var ama sonuçta geçmelerine izin veren şey koşuştur."

"Yani makineyi kandırabiliriz ama sihri kandıramayız," diye düşündü.

"Doğru. Ve bir koruyucu yeleğe ihtiyaç duymamın nedeni, koşuşların özellikle beni dışarıda tutmak için oyulmuş ve yazılmış olması."

"Walter'la işleri gerçekten berbat ettin," dedi.

Graves kollarını ve hiçbir şey söylemedi. İnkâr bile edemedi.

Birkaç dakika boyunca canavarların kartlarını okutup geçmelerine izin verilen kontrol noktasını izledi. Kart her okutulduğunda korumalar devre dışı mı kalıyordu?

ve onaylandı mı? Yoksa söz konusu canavar sadece koruma aracı olarak kartla mı geçiyordu? Kod gibi çalıştırırsa her iki yol da muhtemelen basit bir işlev olurdu. Kodu nasıl kıracağını biliyordu ama yaratmayı bilmiyordu. Sihirli güçlere de sahip olan bir programcı muhtemelen bunu kolaylıkla yapabilirdi.

"Wren?" Graves sordu.

Gözlerini kırıştırdı ve adamın bakışlarına karşılık verdi. "Durumu analiz ediyordum. Makineye bakmak ve koğuşları test etmek için daha yakına gitmem gerekiyor. Sence kart korumaları bir süreliğine indiriyor mu yoksa sadece kişinin geçmesine izin mi veriyor? onları?"

Kadının uzmanlığı devreye girince biraz rahatladı. Sanki onun ne yaptığını bildiğine güveniyormuş gibi.

"İkincisi," diye güvence verdi ona. "Bu şekilde oyulmuş koğuşları aşağı yukarı hareket ettirmek neredeyse imkânsız, özellikle de bu kadar dayanmışken. Makine, insanların içinden geçmesine izin vermek için çözüm."

"Ama benim hakkımda bir şey bilmiyor." "Bilmiyor."

Kalabalığı tararken gülümsemesi tehlikeliydi. ". Herkes nereden geliyor?"

M16 taşıyan iki hantal goblin vardı. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir elbise giymiş bir vampirle ayaklarının üzerinde sallanan bir kadın, onu ensesinden tutuyordu. Birbirine sarılmış bir çift ki herkes onlardan uzak duruyordu. Onları bir succubus ve incubus olarak tanıdığı anda biraz ürperdi. Çoğu canavar bile neredeyse her zaman çiftler halinde çalışan cinsel avcılardan hoşlanmazdı. Son olarak, bir grup dangalak kanka gülüşüyor ve kandırmaya çalışıyordu. Akıldan çok parası olan tiplerdi.

Yerin üstünde eğlenmek varken onları buraya getiren sapkın iştahlarının ne olduğunu bilmiyordu. Sırada bekleyen başka insan kadın . Vampirin kadın arkadaşı dışında.

"Ana giriş Grand Central'daki özel bir tünelden yapılıyor, ancak buraya açılan yüzlerce tünel var. Sanırım Walter bu yüzden kontrol noktalarından biri olarak burayı seçti."

Kierse dudağını çiğnedi ve sonra bir saç bağı bulmak için ceplerini karıştırdı. Biraz daha az kadınsı görünmesi gerekiyordu. Tokaları çekiştirip çıkardı.

ve kollarına geçirdi. Saçlarını gözlerinin önüne doğru tarayarak ona dağınık bir görünüm verdi, ardından geri kalanını at kuyruğu şeklinde bağladı. Sık sık evlere girdiği tokalardan birkaçını kullanarak saçlarını altından tutturdu. Sonra ceketinin kapüşonunu yukarı kaldırdı.

En büyük sorun boyuydu. Bir kadın için ortalama boydaydı, bir erkek içinse kısa. Ama belki de maceracı bir çocuktuk.

"Nasıl görünüyorum?"

"Sanki başın belaya girecekmiş gibi."

Ona göz kırptı. "Bana biraz kredi ver." Sonra geçen bir figüre ayak uydurdu. "Telefonunu açık tut," diye ısrar etti Graves.

Duyduğunu belli etmek için cebine dokundu ama onun dışında tamamen aklından çıkmıştı. Ona planı vermişti. Artık onu nasıl uygulayacağını biliyordu. Kierse kendini kardeşlik çocuklarıyla bütünleştirdi. Öne doğru bir adım attı ve en yakınındaki adama çarptı. "Ah, pardon."

"Hey, dostum, sorun değil," dedi adam gülerek.

Elini onun omzuna koydu, elini arka cebine bakışlarını aşağıda tutmaya dikkat etti. "Her zaman insanlarla karşılaşıyorum."

Ama ahbap çoktan dikkatini vermeyi bırakmıştı. Kadının cüzdanını çıkardığını bile hissetmemişti. Kızın ona doğru koşmasına ve omzundaki ele odaklanmıştı. Şaşırtmaca. El kayması. Önüne çıktı Cüzdanını karıştırmadan ve giriş kartını bulmadan önce kardeşlik çocuklarından uzak olduğundan emin oldu. Daha sonra bakmak için ikinci bir karta sahip olmanın zararı olmazdı. Ayrıca, kendisinininkinin kayıp olduğunu fark ettiğinde arkasından dikkatini dağıtacaktı.

Vampir onun önünde içeri girdi ve yanındaki kız için fazladan ödeme yaptı. Kierse çiftin geçişine izin veren makineyi meraklı gözlerle izledi. Makineden ya da koğuşlardan, insanların bir fotoğrafı ve ardından geçişin tamam olduğunu gösteren yeşil bir ışık dışında hiçbir işaret gelmedi. Ve sonra sıra Kierse'ye geldi.

Makineye yaklaşırken nefesini tuttu. Kartı almazsa ya da koğuşlardan geçemezse, o zaman . Walter ve Kral Louis yeraltı dünyasına girmeye çalıştıklarını bile fark edebilirlerdi. Ama eğer test etmezse, geçip geçemeyeceğini asla bilemeyeceklerdi.

Sonunda kartı dokunmatik ekrana dokundurdu. Kalbi boğazında, kendi resminin belirmesini ve ardından yeşil ışığın yanmasını izledi.

Kontrol noktasını yöneten goblin "Geçin," diye homurdandı.

Kierse kendi kendine sırttı ama asıl test . Graves'in bağlantısı makinenin onun için çalışmasını sağlamıştı. Şimdi gerisini sihri halletmeliydi.

Kontrol noktasına doğru bir adım attı. Artık ne aradığını bildiği için duvara kazınmış dili neredeyse okuyabiliyordu ama her zaman ulaşamayacak bir yerde dururdu. Walter'ın koğuşları ; Graves'inkiler çobanpüskülü, Imani'ninkiler ise sankofa ile işlenmişti. Özünde güneş sembolüne benzeyen bir şey seçebiliyordu. Bunun Walter'a nasıl yansıdığını merak etti.

Derin bir nefes alarak büyüünün derisine nüfuz edip etmediğini görmek için bekledi ama her zamanki gibi hissetti. Büyüyü emip diğer tarafa geçerken Walter'ın koruyucuları hiçbir şey hissettirmiyordu. İlk test geçti.

Graves'in onu izlediğini görmek için sadece bir kez arkasına baktı. Aç görünüyordu. Bu onlar için bir zaferdi. Büyük bir zafer.

Şimdi üçüncü kata geçiyoruz.

OceanofPDF.com

Kırkınıc1 Bölüm

Tünel hemen ilerideki pazara açılmadı. Bunun yerine, Kierse sonunda oraya varmadan önce bir süre kıvrılıp durdu.

Korkusunu yutarak önündeki pazara hayretle baktı. Burası o kadar büyük bir yeraltı mağarasıydı ki diğer tarafını bile göremiyordu. Karanlık ve uğursuz ama yine de hayat doluydu. Ve canavarlarla. Canavarlar *her yerdeydi*.

Çevresine sağlam yapılar inşa edilmiş, içeride ise aceleyle çadırlar ve gecekondular kurulmuştu. Kierse trafiğin akışıyla birlikte hareket etti. pazarın kalabalığına girdi. Ana cadde onu bir pazar meydanının ortasına bıraktı ve satıcıların sırasının ortasında Coraline LeMort'un bir heykeli vardı.

Kierse şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu ama Coraline'in bir heykelinin yeraltı dünyasında ne işi olabilirdi ki?

O devrimin ve barışın sembolüydü. Met'in dışındaki heykeli, dünyanın Canavar Savaşı'nı sona erdirdiği Coraline Sözleşmesi'nden sonra dikilmişti, ancak yeraltı dünyası bunun tam tersiydi. Kral Louis ve Cesur Adamlar Canavar Anlaşması'nı bitirmek istiyordu.

Merakına yenik düşerek heykele yaklaştı ve Coraline'in ayaklarının dibindeki levhayı okudu.

Fedakarlık en büyük ödülü getirir. -

Coraline LeMort

Yani Kral Louis, Coraline'in ölümünü istediği *yeni* devrimin bir sembolü, gerekli bir kötülük olarak görmüş ve onun sözlerini kendi gündemine uyacak şekilde çarpıtmıştı.

Tipik.

Kierse dişlerini gıcırdattı ve arkasını döndüğünde karanlık bir tünelin, korumalarla çevrili, özenle yapılmış yaldızlı kapılarla kapatılmış olduğunu gördü. Tıpkı kontrol noktalarında olduğu gibi korumaların merkezinde bir güneş görüntüsü görebiliyordu. Walter'ın koğuşları. Üzerinde

Kapının önünde Men of Valor logosu vardı; melek kanatları ve içinden ok atılmıştı.

Dev troller girişin iki yanında durmuş, fazla yaklaşanlara onaylamayan bakışlar atıyorlardı. Burası Kral Louis'in konutuna giden yol olmalı. Evini saklamadığı kesin. Gücünün zirvesindeyken neden saklasın ki?

Trollerin bakışlarından kaçınmaya hevesli bir şekilde, Graves'in önerdiği gibi etrafı kolaçan ederek pazarın içindeki trafik akışına geri döndü. Yeterince iyi uyum sağlamıştı. Kukuletalı, yüzlerini gizleyen ve kendilerini saklayan bir sürü adam ya da canavar vardı. Sessizce planını yaptı Graves'in çevresi.

Buranın bir zamanlar Grand Central'ın bodrum katı olduğunu hayal etmek zordu. Belli ki buranın içi boşaltılmış ve bu devasa canavar pazarına dönüştürülmüştü. Havalandırma sistemindeki geçmiş kullanımın kalıntılarını, mağaradan dışarı hava borularını ve şimdi tezgah olarak kullanılan eski insan çalışma alanlarını görebiliyordu.

Bir et satıcısının önünden geçti ve yaşadığı şoku yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

Mekânı işleten şekil değiştiren çiğ et servis ediyordu ve canavarlar bar taburelerine oturmuş etle ziyafet çekiyordu. Bir tabakta belli belirsiz insana benzeyen bir şey gördüğüne yemin etti Canavar Anlaşması'ndan beri bu yasal değildi ama kimse burayı denetlemiyordu.

Bir sonraki tezgâhta iksirler ve iksirler vardı. İçinde sis dolu siyah bir cadı kazanı vardı. Bunun dükkânın doğru hissini sağlamak için mi yoksa gerçekten bir şeyler demlemek için mi olduğunu merak etti. Merak etti Dr. Mafi'nin bu klişe hakkında ne hissedeceğini merak ediyorum.

Kierse yoluna devam etti. Kesik kafalar, kan torbaları ve takan kişiye çeşitli büyümlü özellikler vaat eden her şekil ve boyutta biblolar gördü. Bir sonraki tezgâh gözüne çarptı ve silahları zevkle inceledi. Bıçaklar, kılıçlar ve hançerler. Tabancalar, makineli tüfekler ve hatta bir el bombası fırlatıcısı.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi?" diye sordu tezgâhta çalışan adam.

Kierse başını kaldırıp baktığında irkildi. Adam hiç de insan değildi. O bir anka kuşuydu. Dev bir kuşa dönüşebilen ve yanıp kül olabilen nadir bir canavar türü. Savaşta önceki hikâyelerde bir anka kuşunun bu ateşi başkalarını da yakıp kül etmek için nasıl kullanabileceği anlatılmamıştı.

"Ah, hayır teşekkürler," dedi Kierse çabucak. Her ne kadar parmakları masadan bir şeyler aşırarak için kaşınsa da, bugün özellikle kül olmak istemiyordu.

Zihninde planlar çizerek pazarı inceledi. Tahmin ettiğinden daha büyüktü ve etrafta dolaşarak günlerini geçirebilirdi ama iki ana hedefi vardı: mekânı incelemek ve Graves'i içeri sokmanın bir yolunu bulmak.

Ama burada olmak için üçüncü bir nedeni daha vardı. Nate, Torra kaçırıldığında onun Üçüncü Kat'a getirildiğini biliyordu ama içeri girmenin bir yolunu asla bulamamışlardı. Nate çok fazla insan sempaticanıydı. Canavar Anlaşması'na yardım etmişti. Nereden aramaya başlayacaklarını bilseler bile kimse onu ya da adamlarını buraya bırakmazdı. Şimdi içeri asla giremeyecekleri çok daha iyi anlaşılıyordu.

Torra'yı kaçıran piçin Orik Thompson adında bir canavar olduğunu biliyordu. Bu ismi ve telefon numarasını Torra'nın terk edilmiş dairesindeki bir kâğıt parçasında bulmuştu. İsmi araştırmış ve onun Üçüncü Kat'a insan kaçırmakla tanınan bir vampir olduğunu öğrenmişti.

Belki de yapması gereken son şey Orik Thompson gibi birini aramaktı, ama bu cevapları almak için tek fırsatı olabilirdi ... ya da Torra'ya bunu yapan canavarı öldürmek .

Kapüşonunu gözlerine siper ederek geçen canavarları görmezden geldi ve en yakındaki bara doğru yöneldi; yukarıda sürekli bir bilgi kaynağıydı ve aşağıda da farklı olacağından şüpheliydi. Hantal bir trol neredeyse ona çarpıyordu. Gömleksiz, kaslı bir erkek o kadar yakınından geçti ki okyanusun kokusunu alabildi. Bir kurt adam sinsi bir yürüyüşle yanlarından geçti.

Vampirler ve

Kurtadamlar çağlar boyunca kendi savaşlarının karşıt taraflarında yer almışlardı. Bir kurt adamın vampir pazarında olması için anlaşmanın pek çok canavarı üzmesi gerekir.

Sonunda, uygun bir şekilde adlandırılmış bir bara adım attı: Kan. Canavarlar ve insan kanı olduğu anlaşılan sürahiler dışında, burası tam olarak yukarıdaki herhangi bir pis *batakhane* gibi görünüyordu. Kierse barın bir köşesine oturdu ve dokunmayı reddettiği bir bira sipariş etti. Barmenin onu görmezden gelmesine ve bir goblinin Kral Louis'nin kırk sekiz dönümlük bir araziye sahip olduğu hakkında böbürlenmesini duymasına yetecek kadar uzun süre orada oturdu.

ve hâlâ yeni insan öldürme işi için yer bulamıyordu. Tam olarak böyle söylemedi ama Walter'ın yaklaşık elli dönümlük bir araziye ve kendi özel odasını idare etmesi durumunda Kral Louis'nin erişim alanının genişliğini düşünmek hem iğrenç hem de dehşet vericiydi.

Sonunda, barmen yanına geldiğinde fırsatını buldu. Bir içki daha isteyip istemediğini sordu. Ona elli dolarlık bir banknot uzattı ve öne doğru eğildi. "Aslında sadece nerede birini bulabileceğimi bilip bilmediğinizi merak ediyorum."

Canavar elliliği avuçladı ve beklenti içinde bekledi. "Kim olduğuna bağlı."

"Orik Thompson."

Adam daha fazla para için elini uzattı ve kadın bir elli daha uzattı. İyi ceplerine nakit para koymuştu, tıpkı ağır bir şekilde gizlediği silahlarını koyduğu gibi.

"Elbette. Orik köşedeki bir yerde çalışıyor." Onu kabaca bir aşağı bir yukarı süzdü. "Neden? İş mi istiyorsun?"

"Hayır, teşekkür ," dedi ve ona doğru bir banknot daha uzattı. "Yol tarifi?"

"Red Velvet diye bir yer var." Oraya nasıl gidileceğini anlatırken sırttı.

"Peki. Peki onu nasıl tanıyacağım?" Bir fatura daha.

"Onu özleyemezsin. Kısa boylu, kel ve uzun, sarı sakallı." Sivri vampir köpek dişlerini göstererek sırttı. "Senden hoşlanacak, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Onun ne demek istediğini bildiğinden korkuyordu. Ama en azından bir ipucu vardı. Bir yıldır sahip olduğu ilk ipucuydu bu. Bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti.

bahşış kavanozuna biraz daha para bıraktı. "İstediyimi unut," diye ekledi.

Barmen normal bir işmiş gibi el salladı.

Yönlendirmeler iyiydi ve Kierse, Orik'in işyerini bulmak için pazarda başarılı bir şekilde gezindi. Gördüğü manzara karşısında Kierse'nin kanı dondu. Canavarın kim olduğunu ve işlediği suçları tam olarak biliyordu ama bizzat görmek her şeyi çok daha gerçek kılıyordu.

Red Velvet bir vampir geneleviydi. İnsanlar pencerelere asılmış, vücutları sergilenmiş, boyunları açıktaydı. Cömert kırmızı dış cephe, pazarın geri kalanının siyahları ve koyu grileriyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Torra'nın götürüldüğü yer burası mıydı? Bu insanlara mı satılmıştı?

Bu düşünce öfkelendirmişti ama öfkesini ve tiksintisini kullanmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Önce Orık Thompson'la biraz sohbet etme zamanı gelmişti. Bir kurşun bir vampiri öldürmeyebilirdi ama kafasını kesmesine yetecek kadar yavaşlatacağı kesindi.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Bir

Orik Thompson bir uşaktı.

Bütün bir yıl boyunca onun bu oyunlarda bir oyuncu olduğunu düşünmüş olması midesini bulandırmıştı. Genelevin sahibi bile değildi. Sadece yukarıdan insanları kaçırıyor ve aşağıdaki vampirlere sürekli insan tedarik ediyordu. Red Velvet'in asıl sahibi için çalışan bir dizi yandaştan biriydi.

Orik'i nihayet yalnız yakalayabilmek için planladığından daha fazla zaman harcadı. Genelevin arkasından çıkarken onu görmüştü. diğer vampirler, geçirdikleri "iyi zaman" hakkında . O anda hepsini öldürmek istemişti.

Ne yazık ki olay çıkaramadı. Bu bir intikamdı ama aptal değildi. Graves'le birlikte görevi tehlikeye atamazdı. Hâlâ Üçüncü Kat'a erişmesi ve Graves'i içeri sokmak için o çıkışı bulması gerekiyordu. Zaman daralıyordu ama artık içeri girebileceğini bildiklerine göre gece gündüz çalışabilirdi.

Diğer vampirler onun sırtını sıvazladılar ve o da tek başına pazarda ilerlemeye devam etti. Onu hatırı sayılır bir mesafeden takip etti. O bir Tam da barmenin tarif ettiği gibi, şişman yapılı ve buruşuk kaşlı bir vampirdi, sanki insan yaşamından yıllar sonra dönüştürülmüş gibiydi. Bu onu daha az ölümcül yapmıyordu.

Adam boş bir ara sokağa girip bir sigara çıkardığında, Kierse şansını . Kierse, adamın bacağına bir kurşun sıkmadan önce tabancasının otomatik susturucusunu kontrol etti.

Orik haykırdı, yere düştü ve dizini tuttu. Bu onu uzun süre yerde tutmayacaktı. *Şimdi* harekete geçmesi gerekiyordu.

Gölgelerden çıkıp onun yanına geldi ve geçen yıldan beri bastırıldığı tüm enerjisinin açığa çıktığını hissetti. Yumruğunu yüzüne gömmeden önce konuşması için bir saniye bile vermedi. Yeterince zarar vermedi. Orada bir

Normalde bir canavarla karşı karşıya gelmemesinin sebebi. Bu şekilde değil. O genellikle gizliydi, kaslı değil. Ama bu sefer fark etmedi.

"Ne oluyor lan?" Orik haykırdı.

Ceketinden iki bıçak fırladı, güçlü ve sağlam. Bıçakları çaprazlama adamın boynuna dayadı.

"Bir yıl önce buraya bir kadın getirdin," diye hırladı.

Güldü. Bacağında bir kurşun ve boynunda bıçaklar varken yine de güldü.

"Buraya bir sürü kız getir."

Belki de onu öldürmeliydi. Sokaklarında bir pislik daha eksilirdi.

Ama lanet olsun, cevaplar istiyordu.

"Bir *kadın*," diye düzeltti. "Yaklaşık bir metre boyunda, pembe peri kesimli ve mavi gözlü."

Vampir tekrar güldü. "Ben de olabilirdim. Kim ki?"

Kierse damarlarında öfke hissetti. Dizindeki yaraya bir tekme attı ve adam acı içinde çığlık attı. "Hatırlayıp hatırlamadığını tekrar düşünmek isteyebilirsin."

"Bir sürü kız var. Bir sürü de erkek," diye . "Hepsini hatırlamıyorum."

Gözlerini ona dikti ve bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Yalan mı söylüyordu? Ona saldırmadan önce toparlanmak için zaman mı kazanmaya çalışıyordu? Sadece kalpsiz miydi? Hepsi doğru olabilir miydi?

"Torra. Adı Torra Hastings'ti," diye tükürdü Kierse. "Bir şey mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Şimdi *bu* ismin bir anlamı vardı.

"Ah, Torra mı?" diye sordu yine aptalca bir kahkaha atarak. "Elbette Torra'yı tanıyorum."

Göz kırptı. *Biliyor*. Torra'yı *tanıyor*. Bu hiç mantıklı değildi. Beyni şimdiki zamanı yeterince hızlı algılayamadı.

"Ona ne yaptın, seni piç kurusu?"

"Onu Kral Louis'ye teslim ettim elbette," dedi hain bir gülümsemeyle. "Tüm Red Velvet çalışanlarının borçlu olduğu kişi o."

Kral Louis.

Kanı donmuştu. Her şeyin dönüp dolaşıp ona geleceğini bilmeliydi. Üçüncü Kat'ın ve tüm ahlaksızlığının gerçek kötü adamı ve beyni. "Ona ne oldu?"

"Son gördüğümde moladaydı," dedi Orik.

"Molada mı?"

"Red Velvet'te."

Parçalar bir birleşti. Torra'yı tanıyor. Biliyordu değil. Biliyor. Kral Louis'e aitti. Mola vermişti. Red Velvet'te. Torra şimdi oradaydı. Hâlâ *hayattaydı*.

Kierse gözlerini Orik'ten kaçırdı, bakışları tekrar uzaktaki kırmızı canavara yöneldi. Torra yaşıyordu.

İşte o an Orik'in saldırdığı andı. Hırladı ve ona doğru hamle yaptı. Vampir dişleri keskinleşti ve uzadı, çünkü hatırı sayılır gücünü onu alt etmeye çalışmak için kullandı.

Vahiy yüzünden dikkati dağılmıştı ama içgüdüğü devreye girdi. Adam ona ulaşmadan hemen önce ağır çekime geçti. Ona doğru döndü ve yaklaşmasını engelledi. Kızın kolu yörüngesinde ilerlemeye devam etti ve adam kızın herhangi bir süper hıza sahip olacağını tahmin etmediği için kıza doğru ilerledi. Yavaş hareketinin gücüyle onunkiyle karşılaştı. vampir hızıyla bıçak doğrudan şahdamarına saplandı.

Kafasını koparmadan hemen önce ağzında bir şok ifadesi belirdi. "Siktir," diye tısladı.

Kendisini birkaç santimle ıskalayan kan püskürmesinden sıyrıldı. Adam ölmüştü. *Canavar* bölgesinde bir canavarı öldürmüştü. Burası kanunsuz bir yer gibi görünüyordu ama Kral Louis'in uşaklarından birini kimin öldürdüğünü aramaya gelmeleri ihtimaline karşı olay yerinden uzaklaşması gerekiyordu.

Onu öldürdüğü için pişman değildi. Onu öldürdüğüne pişman *olamazdı*. Sadece Torra için değil, yıllar boyunca kaçırdığı tüm insanlar için. Bir eşya gibi davrandığı tüm insanlar için. Onlar için. İyi ki kurtulduk.

Her neyse, yeni bir görevi vardı.

Torra'yı bulması ve onu buradan çıkarması gerekiyordu.

Bölüm Kırk İki

Geneleve geri dönerken botları yere sertçe basıyordu. Orik'in cesedinin bulunmasına ne kadar zaman kaldığını bilmiyordu. Ya da burada kimsenin umurunda olup olmayacağını. Bu bir kumardı. Planını doğaçlama yapma zamanı.

Kimse onu durdurmadan genelevin arka kapısına ulaştı. Colette'in yerinde yıllarını geçirmişti ve şüphe uyandırmadan içeri girip çıkmanın en iyi yolunun arka kapı olduğunu biliyordu. İşçiler her zaman serserilerden daha yardımcı olacaktı. Roulette'leri severdi ama onlar kiralık kas gücüydü. Ve kiralık kas gücü içeride işlerini bozabilecek kimseyi istemezdi.

Bir grup işçi birinci kattaki bir odada birlikte oturuyordu. Başını içeri eğdi ve sesini yavaş ve sabit tuttu.

"Hey," dedi. Grup ona şöyle bir baktı ve onun sıradan biri olmadığını gördü. çalışan ya da kıyafetine bakılırsa muhtemelen bir müşteri olduğunu düşündü ve onu kovdu. Sonra elindeki tek kartı kullanarak sordu: "Orik, Torra'nın molada olduğunu söyledi. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Muhtemelen onun odasıdır," dedi bir adam, bir divana uzanarak. "İkinci kat, soldan üçüncü kapı," dedi bir kadın.

"Teşekkürler," dedi Kierse.

Kierse genelevin arka tarafından çıkan merdivenleri tırmandı. Genelde işçiler tarafından kullanılıyordu, o yüzden bereket versin ki boştu. İkinci kata çıkan merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı ve koridoru taradı. Koridorda aceleyle ilerleyip Torra'nın kapısını çalmadan önce dışı bir vampirin geçmesini bekledi.

O ana kadar saf adrenalinle hareket ediyordu. Torra'nın sadece hayatta olmadığı, aynı zamanda *burada*, Kırmızı Kadife'de *yaşadığı* haberi Kapının açılmasını beklerken bütün zaman ona bir yük treni gibi çarptı.

Kaçırılmıştı. Evinden çalınmış ve bu kanlı geneleve girmeye zorlanmıştı. Ve *bir yıl* boyunca hayatta kaldı. Koca bir yıl.

Kierse , hayatını yaşıyor ve öldüğünü düşünerek yoluna devam etmeye çalışıyordu. Bu düşünce onu kırdı. Gözünden bir damla yaş geldi ve aceleyle gözyaşını sildi. Dağılamazdı. Henüz değil. Torra buradan çıkana kadar olmazdı.

Kapı çekilerek açıldı ve Kierse nefes almayı bıraktı.

Torra onun önünde duruyordu. Bir zamanlar pembe olan saçları şimdi koyu kahverengiydi ve uçları sarıydı. Mavi gözleri, Kierse'in altından akan damarları görebileceği kadar solgun olan kremsi beyaz tenine karşı canlıydı. Sanki bu Yer, teninin rengini soldurmuştu. Ama kalçalarının salınışı, başını dikkatle eğişi, kırmızı korsenin içinde göğüslerinin kabarıışı. Bunların hepsi Kierse'in belirgin bir şekilde hatırladığı şeylerdi.

"Torra?" diye nefes nefese kaldı.

Gözleri yuvarlaklaştı. "Kierse?"

"Yaşıyorsun," dedi elini ağzına götürerek.

"Burada ne yapıyorsun?" Torra Kierse'yi kolundan tutup odaya çekti. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve sanki kendisi de onu görünce ayakta zor duruyormuş gibi kapının arkasına yaslandı.

Kierse'nin gözleri Torra'nın üzerinde sanki hayata geri dönmüş bir hayalet gibi gezindi.

Aynı ve tamamen farklıydı. Daha kırılgan, daha çelimsiz ve Boynunda ve narin bileklerinde ısırıkların belirgin beyaz hatları vardı. Ama o hâlâ tamamen Torra'ydı.

"Torra, yaşıyorsun," diye tekrarladı Kierse.

Kendini durduramadı. Torra'ya doğru ilerledi ve onu kollarının arasına aldı. Geçen yıl boyunca onun öldüğüne inanmıştı. Kierse'in ilişki kurduğu son kişi oydu ve ondan sonra pes etmişti. O ve Torra mükemmel değillerdi. Kavga etmişlerdi ve her zaman daha büyük şeyler olmuştu. Ama onun ölmesini istememişti. Ve kesinlikle *bunu* da istememişti.

"Yaşıyorum. Yaşıyorum," dedi Torra, Kierse'nin yanağından aşağı yuvarlanan gözyaşını fırçalayarak.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi. "Seni buradan çıkarmalıyız. Az önce bir vampir öldürdüm ve ..."

"Ne yaptın?" Torra'nın nefesi kesildi.

"Sana bunu yapan lanet olası vampiri öldürdüm, Tor." Doğruldu ve kendini sakinleşmeye zorladı. "Orik Thompson'ı bir ara sokakta köşeye sıkıştırdım ve bana doğru hamle yaptığında kafasını kestim."

"Aman Tanrım." Torra'nın dudakları titredi. "Öldüğüne sevindim. Buna sevindim Kierse, ama onu bulur bulmaz her yer kilitlenecek. Buradan çıkman gerek."

"Sensiz gitmiyorum!" Kierse ısrar etti. "Seni buradan çıkaracağım."

"Ve nereye gideceğiz? Bir planın var mı?" "Siktir," diye tükürdü.

Bir planı vardı. Graves'ten bir tane almıştı. Ve bu lanet olası bir çıkış bulmaktı.

Bu önemliydi, görevin başarısı için her zaman önemliydi. Ama şimdi başka bir şeydi. Artık Torra'yı dışarı çıkarmanın bir yolu vardı. Onun hayatta olduğunu düşünmemişti, bu yüzden önce çıkışa ihtiyacı olacağını aklına bile getirmemişti. *Kendi* çıkışı vardı ama için bir çıkış yoktu. Ve bu gerçek yüzünden kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

"Seni dışarı çıkarabilirim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var," dedi Kierse. "Ben bir çözüm bulana kadar seni saklayabiliriz."

"Beni saklayamazsın. Ben iyiyim. Güvendeyim. Hayattayım."

"Tor," dedi, tekrar gözlerini ovuşturarak. "Güvende değilsin. Lütfen."

"Hayır, sen beni dinle. Buradan defolup gideceksin, sonra da beni buradan bir yolunu bulacaksın. Kral Louis'e bağlı olmam ve gidersem beni bulup öldürebilecek olması umurumda değil."

"Seni bulamayacak. Onu öldüreceğim."

Torra o zaman korkmuş görünüyordu. "Bunu kastettiğine inanıyorum ama önce seni buradan çıkarmamız gerek. Geri dön. Bir çıkış yolu bul. Ben de seninle geleceğim. Ama seni de bu yere koyarlarsa yaşayamam. Sen burada olsaydın her şey çok daha kötü olurdu."

Genelevde bir alarm çaldı. Kierse aniden gelen sesle sıçradı. "Biliyorlar.

Onun öldüğünü biliyorlar," dedi Torra, sesi çılgınca ve dehşete düşmüştü. Kierse'yi kapıya doğru itti. "Lütfen git."

"Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım," diye söz verdi. "Yemin ederim. Senin için geri geleceğim."

Torra kollarını bir kez daha ona doladı. "Sakın ölme. Lütfen ölme."

Sonra Torra onu yakaladı ve kapıdan dışarı sürükledi.

Kierse, Torra'nın ardından yatak odasından uçararak çıktı. Genelev kaos içindeydi, tıpkı Colette'in evindeki çete baskını gecesinde olduğu gibi.

"Bu taraftan," dedi Torra ona.

Kierse, Torra'yı Kierse'in onu bulmak için çıktığı merdiven boşluğuna kadar takip etti.

Panik içindeki diğer işçilerin yanından geçerek merdivenlerden aşağı indiler. Kierse Torra'nın yanındayken kimse ona iki kez bakmamıştı. Ama bir vampirin işçileri toplamaya başlamasının an meselesi olduğunu ve Kierse'in yersiz görüneceğini biliyordu.

"İşte," dedi Torra.

Acelenin geri kalanından ayrı bir iniş yaptılar ve bir yan çıkışa geldiler. *Başka bir çıkışı olduğu için Torra'ya şükürler olsun.*

"Şimdi git."

"Geri geleceğim," diye söz verdi Kierse.

Torra gözyaşları içinde, "Teşekkür ," dedi.

Eski kız arkadaşına son bir kez baktı. Yanağından süzülen gözyaşlarına, gözlerindeki kızarıklığa, yüzündeki dehşete ve incecik bedenindeki titremeye. Torra'nın o anda nasıl görüldüğünü ezberledi. Çünkü Kral Louis'in gücünün gerçek bedeli buydu.

Bu onun gerçek kötülüğüydü. Mızrağı birçok nedenden dolayı almak istemişti. Para için, seçtiği ailesinin güvenliği için, Graves'in koleksiyonu için, onu gücüyle yeni bir savaş başlatacak canavarların elinden uzak tutmak için.

Ama bu ... bu onun hüküm sürmesinin gerçek sonucuydu.

Mızrağın işi bitirmesini istemişti.

Şimdi de Kral Louis'in boğazını kesmesini istiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Üç

Kierse, Red Velvet'ı kilitleyen vampir muhafızlardan kaçtı. Ama Üçüncü Kat'ın geri kalanı hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Her köşe başında taze et ve kan servis edilen bir yerde ölü bir vampirin ne önemi vardı ki? Sarsılmıştı ama en azından izini kaybettirdiğinden emin olması gerekiyordu.

Üzerinde hiç kan yoktu. Ara sokak karanlıktı ve kapüşonu yukarıdaydı. Eğer kameralar varsa yakalanabilirdi ama o karanlıkta hiçbirini fark etmemişti. Aslında Louis'in evinin kapıları dışında hiçbir yerde fark etmemişti onları. Sanki kanunsuz dünyasında gerçekten önemsedığı tek şey kendi iyiliğiydi. Pislik herif.

Her şey sakinleşir gibi olduğunda Graves'e mesaj atarak Yolda olduğunu biliyordu ve kontrol noktasına giden uzun koridorda geri geri gitti. Kartını yeniden okuttu, koğuşlardan geçti ve diğer taraftaydı.

Graves tünelin ağzında onu bekliyordu. "Peki, nasıl gitti?" "Planladığımız gibi değil," dedi. Ellerini bir türlü durduramıyordu. Titriyor.

Kadının yüzüne ve titreyen bedenine bir kez baktı ve neredeyse nazıkçe, "Ne oldu?" diye sordu.

"Burada olmaz," dedi.

Ama kelimeleri zar zor çıkarabildi.

Graves sadece başını salladı. Gizliliğe duyulan ihtiyacı tanıdığı herkesten daha fazla. Kendisinden bile daha fazla. Bu yüzden, adam onu tünelden uzaklaştırdığında, sessizce onu takip etti.

Kendini toparlaması gerekiyordu. Bir çöküş yaşayamazdı. Kontrolünü kaybedemezdi. Kütüphaneye, Graves'in evinin güvenliğine geri dönmeliydi. Graves'in güvenliğine. Graves'in.

Onu ne zaman güvenli bir yer olarak görmeye başlamıştı? O sadece başka bir canavar değil miydi? Ama şimdi değildi. O kadarını biliyordu.

Ona güvenmişti. Sadece geçen geceki bedeniyle değil, güvenliğiyle ve şimdi de sırlarıyla. Torra'yla ilgili sırları konusunda ona güvenebilirdi.

"Buraya kadarmış," dedi Graves onu durdurarak. "Titriyorsun. Bana ne olduğunu anlat."

Kierse sırtını tünele yasladı. Hâlâ titriyordu ve kendini durduramıyordu. "Bir yıl önce biriyle çıkıyordum. Adı Torra'ydı."

"Tamam," dedi Graves kararsızca.

"Dehşet Lordları aracılığıyla tanıştık ve işler hızla ciddileşti. Yanına taşınmamı istedi. Bir ilişki istiyordu. Birlikte gerçek bir hayat," diye anlattı ona, sanki dünmüş gibi hatırlayarak. "Ben hala buna hazır değildim. Asla hazır olamayacağımı düşünüyordu. Büyük bir kavga ettik ve ayrıldık." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ve sonra ortadan kayboldu."

"Kayboldu mu?" diye sordu. "Üçüncü kata."

Graves sustu. "Ve sen onu buldun?"

"Öldüğünü sanmıştım Graves," dedi boğazındaki düğümün etrafında. "Sonsuza dek gittiğini sanıyordum. Vampirler dairesini basıp onu çalmışlar. Bilgiyi ancak olaydan sonra bulabildim ama Nate, onun evine giremedi. yeraltı dünyasına. İnsan sempatzanı olduğu için içeri giremedi. Koğuşlardan haberimiz yoktu. Aşağıya inmeye çalışırken bir kurdu kaybetti ve durmak zorunda kaldı. İkimiz de durmak zorundaydık."

"Siktir," diye fısıldadı.

"Bu yüzden, bunu yapan insanları bulmayı ve cevapları almayı planladım." "Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Biliyorum," dedi, yüz ifadesindeki çaresizliği görmesine izin vererek. Çok nadiren kimseye gösterdiği kırılganlığı. "Onun hakkında konuşmuyorum. Nate ile değil. Gen ve Ethan'la bile."

"Ve yine de bana söylüyorsun," dedi yavaşça, bunun ne anlama geldiğini anladığında.

"Anlamamı istiyorum."

"Anlat bana." Ama bu sert değildi; güven vericiydi, sanki onunla konuşabilirmiş gibi, sanki her zaman böyle olabilirmiş gibi.

"Onu çalan vampiri buldum. Onu öldürdüm." Graves'in gülümsemesi tehlikeliydi. "Güzel."

"Bunun için beni yargılamıyor musun?" "Neden ki? O bunu hak etti."

"Evet," dedi nefes . Bu onun ilk cinayeti değildi. Hayır, bu onur Jason'a aitti ama o her zaman bu tür durumlardan uzak durmak için mücadele etmişti. Asla böyle bir bela aramaya gitmemişti. "Evet, bunu hak etmişti. Yine olsa yine yapardım."

"Senin için yaparım."

Başını salladı, karşılıklı anlayış yerleşmişti. "Bana Torra'nın hayatta olduğunu söyledi. Onu genelevde gördüm. Kral Louis için çalışıyor." Öfkesini görmesine izin verirken gözlerinde ateş parlıyordu. O da bunu kendi intikam ihtiyacıyla karşıladı. "Onu dışarı çıkaracağıma söz verdim. Onun için bir çıkış bulacağıma söz verdim. Ve sonunda onu öldüreceğime söz verdim."

Graves başını sallamadan önce bir süre sessiz kaldı. "Bunu hak etti."

"Evet, hak etti."

"Ya sen?" diye sordu, ona doğru son bir adım daha atarak. "Peki ya ben?"

"İyi olacak mısın?"

Gözlerindeki o bakışla ateşi söndü. Acıma değil. Asla kabul edemeyeceği o iğrenç kelime de değildi. Ama anlayış, kabullenme, kırılgnalık. Eşit olmayan bir trajedinin ardından ikisinin de gardını indirdiği bir an.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Buraya gel." Kollarını ona doğru uzattı.

Bir an için bu teklifi algılayamadı. Kendisine teselli sunan bu Graves ile ilk tanıştığı sertleşmiş canavarı bir araya getiremiyordu. Kendisi onun için bu kadar değişmişken, onun da kendisi için bu kadar değişebileceğine inanamıyordu.

Bunu o istedi.

Bunu en az seks kadar istiyordu.

Böylece onun kucağına doğru bir adım attı. İlk dokunuşta irkildi ama adamın sıcaklığı onu sardığında, kendisini dik tutan son gerilim dalgasını da serbest bıraktı ve adamın kollarına yerleşti.

Sonra ağlamaya başladı.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dört

Karanlık pazara üç kez gitmesine rağmen Kierse hiçbir şey bulamamıştı. Walter'ın kontrol noktalarından biri tarafından kontrol edilmeyen hiçbir çıkış yolu yoktu. Gizli bir çıkış yok. İçeri nasıl girileceğine dair dedikodu bile yoktu. Diğer üç kontrol noktasından geçen insanları takip etmişti ama bu da Graves'in bildiğinden daha fazla yardımcı olmamıştı. İlk seferinde çaldığı ekstra kartın da işe yaramadığı kanıtlanmıştı.

Ve zamanları tükeniyordu. Kış gündönümüne dört gün vardı. En azından Üçüncü Kat'ın duvarları içindeyken Torra'nın hâlâ hayatta olduğunu doğrulayabilirdi. Onu dışarı çıkaramamak işkence olsa bile.

Ve eğer zamanında bir çıkış bulamazsa, o zaman tüm planlar mahvolurdu. Graves onunla gelemezdi ve Torra da o cehennem çukurundan çıkamazdı.

Bu yüzden Graves'in kütüphanesine geri dönmüş, bu işi yürütmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Kapı arkasından gıcırdayarak açıldı ve başını kaldırmadan önce tarçın kokusunu aldı.

"Bu da ne?" diye nefes nefese kaldı.

"Rızık," dedi küçük bir gülümsemeyle ve kız bunun özellikle ona yönelik bir şey olduğunu anladı. Onları kendisi için yargılamaya ne zaman başladığını bilmiyordu ama onları tanıyordu.

"Cennet gibi kokuyor."

Paketi masanın üzerine, kadının incelemekte olduğu haritanın yanına koydu. Graves'in yeraltına girip çıkarken keşfettiği tüm giriş ve güzergâhları içeriyordu. İçine bir göz attı ve tarçınlı babkayı gördü. Midesi guruldarken aynı anda kalbi de yerinden fırladı.

"Babka?" diye sordu.

"En sevdiğin."

Öyleydi. Ama onun kendisine getireceğinden . Lorcan ona biraz gönderdiği için kızmış olsa bile. Lorcan'ın ona

tamamen çöktü ve onun sıcaklığını bir merhem gibi hissetti. Buna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı bir parça koparıp ağzına atarken. Tadını duyunca inledi. Lorcan'dan aldığı somunu denemeden önce çöpe atmıştı. Ve hatırladığından bile daha güzeldi. "Çok güzel."

Graves kendi lokmasından küçük bir ısırık aldı ve başını sallayarak onayladı. "Neden sevdiğini anlıyorum."

"Şehrin en iyisi." Haritaya bakarken birkaç lokma daha yedi. "Şu zavallı adam."

"Ne demek istiyorsun?"

Tekrar ona baktı. "Umarım Lorcan gibi onun ödünü koparmamışsındır."

Graves gücenmiş görünüyordu. "Ben küçük yaşlı adamları korkutmam." "Oldukça korkutucusun."

"Buna minnettarım," dedi tembelce bir lokma daha kaparken.

"Bu ekmeği yapmaya devam etmesi için ona ihtiyacımız var. O yüzden umarım biraz kısmışsındır."

"Ona cömertçe ödeme yaptım." Gözleri onunkilerle buluştu. "Senin için."

Yutkundu ve başını salladı, hızla tekrar haritaya döndü. Graves'gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece onu bekledi.

"Düşünüyordum," dedi Graves. Onun yanına geldi. "Tehlikeli," dedi ona.

Tünellerdeki o andan beri, sanki onun farkındalığını her zaman hissedebiliyordu. Sanki onları tekrar bir araya getiren bir ip vardı. Ve bu kadar olduklarında, kalbi

çılgınca vuruyordu. Bakışlarını adamın yüzünden ya da takım elbisesinin içindeki vücudunun hatlarından ayıramıyordu.

"O çıkışı bulmalıyız."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu.

"Keşif çalışmalarınızı küçümsemiyorum," diyerek onu temin etti.

"Tamam. Seni içeri sokmak ve Torra'yı dışarı çıkarmak için yeni bir önerin varsa dinliyorum."

"Bağışıklığın olduğuna inandığımda, pasif yeteneğini kullanıp kullanamayacağından emin değildim. Eğer kullanabilseydin, o zaman bağışıklığını bana yansıtıp yansıtamayacağını görmeye çalışabilirdik."

"Bunu bana söylediğin için teşekkürler."

"Böyle bir projeksiyon ileri düzey bir büyü çalışmasıdır." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Bu seviyede bir büyüü öğrenmen için yeterli zaman yoktu."

"Hâlâ aptal bir kutuya bile bakamıyorum," diye homurdandı.

Yeraltı dünyasında olmadığı saatlerde büyü eğitimi üzerinde çalışmasına rağmen, eskisinden daha fazla yol kat edememişti. Özümsemesinin de büyüünün geri kalanı kadar pasif olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Ya da bir büyücü olmadığı için belki de bunu yapamayacağını.

"Belki de yanlış şeye odaklanıyoruz," diye itiraf etti. "Az önce yanlış olduğunuzu mı söylediniz?"

Ona doğru eğilirken gülümsemesi hızlıydı. "Kesinlikle hayır. Demek istediğim, belki de aktif olarak emmeye odaklanmanı sağlamalıyız. Özümsemenin sadece büyüü atlatmakla kalmayıp aynı zamanda büyüü kırıp kıramayacağını da test etmek istiyorum. koşullar."

"Bu nasıl olacak?"

"Şu anda emiliminiz pasif durumda. Koşullarımdan geçiyorsun. Size sürtürürler. Size dokunan her şeyi emer ve devam edersiniz. Ama ya size dokunandan daha fazlasını emebilseydiniz? Ya tüm koşulu özümseyebilseydiniz?"

Kaşlarını çattı. "Sence bunu yapabilir miyim?"

"Kendi koşullarınızı yapmak için günlerinizi harcadıysanız ve daha fazla ilerleyemiyorsanız, o zaman başka bir şey denemeye değer."

"Pekâlâ. Bu noktada her şeyi denemeye hazırım." Onunla yüzleşmek için döndü ve bakışlarının ağzına doğru kaydığını fark etti, ama sonra sanki hiç yapmamış gibi hızla geri döndü. "Ve eğer yapabilirsem, dilek tozunu tekrar kullanmış gibi olmayacağımı mı düşünüyorsun? İşleyebileceğimden daha fazlasını özümseyeceğimi?"

"Sınırlar," dedi. "Ne kadarını absorbe edebileceğinizi öğreniyoruz. Yorulmaya başladığınızda geri çekiliyoruz."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor, ama eğer koşullara çok fazla büyü getirirsem, koşullar beni saptırmaya başlamaz mı? Yani Üçüncü Kat'ta dışarı çıkmanın bir yolu olmadan kapana kısılabiliyim."

"Bu mümkün," diye yavaşça itiraf etti. "Çok fazla büyü sisteminizi geçersiz kılar, ancak Walter'ın korumalarının sizi vuracak kadar güçlü olduğunu sanmıyorum.

sınırlar."

"Neden? Sizi dışarıda tutacak kadar güçlüler."

Ona tamamen dişlerden oluşan bir gülümseme attı. "Ama benden korkuyor. Senden haberi yok. Ayrıca, bu durumda avantajlı olan sensin çünkü büyünü nasıl serbest bırakacağını biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Emdiğiniz büyünün bir kısmını yok etmek için dediğiniz gibi ağır çekime geçebilirsiniz. Sanırım bu yüzden bayılıyordun."

Bunun üzerine doğruldu. Bu seçeneği tam olarak düşünmemiştir. "Sence bu işe yarar mı?"

"bir sürü test var. Hadi başlayalım."

Graves onu kütüphanenin ortasına, ilk buluşmalarında açtığı gizemli koruma kutusunu yerleştirdiği yere çağırdı. Şu anda üst katta olan *kendi* kutusunu nasıl koruyacağını bulabilmeyi diledi.

"Oh, yine kutuyu açma oyunu mu oynayacağız?" diye sordu kısa bir kahkaha atarak.

"Pek sayılmaz."

"Niyet, değil mi?" diye tahmin etti. "Onu özümsemek için niyetimi kutuya odaklamam gerekiyor."

"Hayır. Bu basit bir koruma. Bu ötesine geçiyor." Elini kutunun üstüne koydu. "Kingston sana başlangıçta bunlardan bazılarını anlattı, ama dikkatini verip vermediğinden emin değilim. Büyünün bir hissi vardır. Bir çeşit his. Bu içinizde bir şeyler açar."

"Dikkat ediyordum. Büyü nasıl bir his?"

"Tüm sihirlerin, kişinin ne olduğuna bağlı farklı bir anlamı vardır. yetenekli. Ama büyünün kendisi, ham , her zaman saf enerji olmuştur. Güneşin teninizde parlayıp sizi ısıtması ya da bir ateşin çıtırdaması gibi. Ateşten, güneşten gelen enerjiyi hissedebilirsiniz."

Başını salladı. "Sendeki enerjiyi her zaman hissedebiliyorum."

Kaşlarını çatı. "Sen hissedebiliyor musun?"

"Senin sıcaklığın, ateşin. Sürekli ."

Bakışları o anda onu ısıttı. Onun etrafında ne kadar sıcak olduğunu hissedebildiğini ona hiç söylememiştir. Etkilenmiş görünüyordu.

"O zaman ilk hissi sen alıyorsun. Koşullarımı korumak için sürekli düşük seviyede büyü kullanıyorum. Her zaman ısınıyorum ama hissettiğin şey büyü. Fiziksel ısıdan daha fazlası var. Büyülü bir enerji var. Onun için bir hayat vardır. Bazen de kokusu. Bana büyümün deri ve parşömen gibi koktuğu söylendi."

Kaşlarını çattı ve onun üzerinde hiç bu kokuyu alıp almadığını merak etti. Ama hiç sanmıyordu.

"Bugün buradan başlayacağız. Sihrimi bulmanı istiyorum. Hisset. Ondan sonra, büyümü aktif bir şekilde vücuduna çekmen için çalışacağız."

İçine bir kuşku düştü. Tesadüfler dışında hiç büyülü olmamıştı. Yavaş hareketi kendisinin doğal bir uzantısıydı. Bunun sihir *olduğunu* hiç bilmiyordu. Büyü emdiğinin farkında bile değildi ve koruyucuların hiçbirini çalıştıramıyor gibi görünüyordu. Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

"Nefes al Wren," diye hatırlattı ona, ellerini omuzlarına kendisine odaklanmasını sağladı. Gözleri onunkilerle buluştu ve bu temas onu tedirgin etmesi gerekirken rahatlatı.

Nefesini bıraktı ve başını sallayarak ekledi: "Bu sadece bir alıştırma."

"Tamam, ben hazırım."

Kadın nihayet sakinleştğinde Graves önce geri çekildi, sonra da eldivenlerini yavaşça çıkardı. Onlar olmadan onun yanında rahat olabilmek için ne kadar uğraştığını bildiğinden, onları çıkarmasına bayılıyordu. Her bakışına bayılırdı

O gizli dövmeği yaptırdı.

"Sana dokunacağım, büyüm seni okumaya çalışırken enerjimi içine bırakacağım. Doğal olarak onu emeceksin, ama ona odaklanmanı istiyorum. Enerjiyi hisset."

"Deneyeceğim." Tereddüt etti. "Beni okuyabilecek misin?" "Hayır. Büyü seni ele geçirmedeği sürece hayır."

"Tamam," dedi usulca.

"Alabilir miyim?"

Başıyla onayladı. Bu kez izin istiyordu. Her zaman istediği bilgiyi alan bir adam için bu ne kadar farklı olmalıydı. Ondan bir şey alamayacağını bildiği halde yine de dikkatli davranıyordu. Kadın bunu takdir etti.

Parmakları bileğinin etrafında davetkâr bir şekilde kıvrıldı, avucunun basıncı çıplak tenine karşı nazikti. Onun dönen gri gözlerinde kaybolurken dikkati dağılmıştı. Adam ona o kadar nadiren dokunuyordu ki odaklanması zordu. Konsantrasyonunu büyü eğitimine geri getirmesi gerekiyordu.

Kierse onun dokunuşundan ve bileğinden yukarı kayan sıcaklığından başka bir şey hissetmeye çalıştı. Gözlerini kısmıştı. Bir şeyler olmalı. O

derinin ve taze parşömenin kokusunu ondan almayı çok istiyordu. *Gerçekten* nasıl koktuğunu bilmek için. Sadece dışarıdan görünen adamı değil, tüm bunların altındaki gerçek insanı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tek hissettiği onun kendisine dokunmasıydı.

"Şansın yaver gitti mi?" Kadın başını salladı ve adam onu serbest bıraktı. "Benim de başka fikirlerim var. Bu otomatik olarak gelmeyecek. Özellikle de kendi yeteneklerin konusunda hiç bilinçli olmak zorunda kalmadığın için. Bu yeni bir şey. Üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

"Pekâlâ," dedi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Çalmayı bir oturuşta öğrenmiş gibi değildi. Bunu hemen yapmasını bekleyemezdi ama yine de yapmak istiyordu.

"Tüm bunların bir büyücü olmadığım için işe yaramadığını mı düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bence bu sadece yeni bir şey. Ve daha iyi olmanın tek bir yolu var."

"Pratik yap," dedi ve işlerine geri döndüler.

Saatler süren eğitimden sonra Kierse başladığı andan daha iyi durumda değildi. Özüksediği büyüü hissedemiyordu. Hiçbir vızıltı, gürültü ya da his yoktu. Sadece Graves ona dokunuyordu.

Ya da soğuk bir tahta gibi hissettiren kutularından birinin üzerindeki koğuştaki eli. Ya da bir şişe içinde ürettiği bir ons kırmızı dilek tozu. Ona bakmak bile kusma isteği uyandırmıştı. Ama Imani'nin evinde soluduğu şeye benzemediğine dair ona güvence vermiş, sonra da yardımcı olmayan bir şekilde olanlardan sonra buna daha duyarlı olabileceğini söylemişti. Gücünü hissedebileceğini.

Yapamadı.

Bunun yerine soğuk terler döktü ve başka bir gün denemek zorunda kaldı. Böylece kendini Üçüncü Kat'ta buldu.

Bölüm Kırk Beş

Torra, Red Velvet'in arka gölgelerinde kendine sıkıca sarıldı. Kierse söz verdiği gibi yaklaştı. "Çok fazla zamanım yok. Bir çıkış yolu bulabildin mi?"

Kierse başını salladı, kötü haber vermekten nefret ediyordu. "Henüz değil. Bir şey duydun mu?"

"Şüphe uyandırmak istemem ama yaklaşan bir partiyle ilgili bir toplantımız vardı ve etrafa sormaya çalıştım." Torra kaşlarını çattı. "Hepsi Orik konusunda hâlâ oldukça üzgün. Bir kaçış planladığımı düşünmelerini istemedim. İnsanlar buradan kaçamaz."

"Yapacaksın," diye ona güvence verdi.

Torra'nın bir çıkış yolu bulabileceğini hiç düşünmemişti. Eğer bulmuş olsaydı, o zaman burayı bir yıl önce çoktan terk etmiş olurdu. Hayır, Kierse onu bulması gerektiğini biliyordu.

"Yaklaşan parti ne olacak?" Kierse sordu.

"Bu Kral Louis'in kış gündönümü partisi. Her yıl düzenler. Geçen yıl tam bir kan gölüydü," dedi Torra ürpererek.

Kierse ürperdi. Torra, Kierse ve Graves'in mızrağı çalmayı planladıkları partide olacaktı. Onu dışarı çıkarması gerekiyordu. partiden önce.

"Ne?" Torra sordu.

"Hiçbir şey."

"Seni bundan daha iyi tanıyorum. Neden içimde o partide olacağına dair bir his var?"

"Orada bir iş yürütüyorum," diye itiraf etti.

"Yapma," dedi Torra. "İçeri nasıl gireceksin ki? Sen insansın. Seni öldürürler."

"Bir davetiyem var."

Torra onun kolunu kavradı, yüzünü korku kaplamıştı. "Seni öldürecekler."

" gidiyorum Torra ve senin gitmek zorunda kalmaman için bir yol bulacağım."

Torra bunun yerine, "Partiyi siper olarak kullanmalıyız," dedi. "Sen çıkışı bul. Seni güvenli bir şekilde o partiye sokabilirim ve onlara seni hemen öldürmemeleri için bir neden verebilirim. Oradan birlikte çıkabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Seni tehlikeye atmıyorum."

"Zaten tehlikedeyim," diye tısladı. "İkimizin de nasıl canlı çıkacağını düşünmeye çalışıyorum."

"Önce çıkışa ihtiyacım var."

Torra sevgiyle, "O zaman işe koyul," diye uyardı. "Ama partiyi düşün. Davetiyeyi nasıl aldığını bilmiyorum ama Kral Louis'i tanıdığımıza emin olabilirsin. Ve bunu içeri girmek için kullanmak istemezsin."

Torra tökezleyerek Kırmızı Kadife'ye doğru geri döndü ve Kierse'in Graves'in daveti tam olarak nasıl aldığını merak etmesine neden oldu. Torra bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir buradaydı. Belki de haklıydı. Belki de Graves'le birlikte planın üzerinden tekrar geçmeleri gerekiyordu.

Ama önce lanet bir çıkış.

Genelevi atlattı ve Blood'a geri döndü. Üçüncü Kat girişlerinde çaprazlama dolaşmak bir sonuç vermediğinden, keşif işinin daha sıkıcı tarafını yapmaya karar vermişti: beklemek, izlemek ve dinlemek.

Neyse ki bugün farklı bir barmendi ve goblin onun içki içmemesini daha az umursuyor gibiydi, yine de sürekli önünde bir bardak tutuyordu. İlgili bilgileri dinlemek için buradaydı. Oturup konuşmaları dinlediği bir saat boyunca kimsenin konuyla ilgili bir şey söylememesi dışında. Giriş ya da çıkış yolları hakkında hiçbir şey. Kral Louis hakkında hiçbir şey. Hiçbir şey yok.

Bugün tam bir fiyaskoydu. Kierse barın üzerine biraz para koydu ve sandalyesinden kalktı. Elbette bir sürü canavar vardı. Bir karabasan, succubus çiftine yaslanmış, karşıda bira içen bir goblina şehvetle bakıyordu. Barda. Deniz yosunu renginde saçları olan iki ayaklı bir denizkızı, yarım yamalak bir şekil değiştirenle konuşuyordu. Hepsi anlamlıydı. Hepsi de Canavar Savaşı sırasında vampirlerin müttefikiydi. Ama su perileri sürüsü onu şaşırtmıştı. Kurtlarla birlikte insanlara en yakın olanlar onlardı. Yeraltına inen canavarların sayısı Kierse bile fark etmişti.

Daha geleneksel bir keşif yapmaya hazır şekilde çift kapıdan içeri girmişti ki, bekleyip izlemesinin bir faydası olmadı ve gözüne bir şey takıldı.

Kalın, siyah çerçeveli gözlükler, yıpranmış bir süper kahraman tişörtü ve bir çift kirli siyah Converse. Pazarın kargaşası arasında yersiz görünüyordu, bu da onu öne çıkarıyordu. Onu Graves'in kütüphanesindeki fotoğraftan hemen tanımıştı.

Walter Rodriguez.

Hızla barın köşesinden döndü. Gözleri kalabalığı taradı ve neredeyse doğrudan bir hayalete çarpıyordu.

Geriye doğru sıçrayarak ruh emiciden uzaklaştı. "Özür dilerim," dedi sesini alçaltarak.

Sonra onu gördü. Kıvrıkcık, koyu kahverengi saçlarından sadece bir tutam. Orada ve gitmişti. Bir ara sokakta kaybolmuştu.

Kierse koştu. Köşeyi döndü ve onu bir restoranın arka girişinde buldu. Gölgelerin içine kayarak, konuşmaları dinlemek için mağaranın karanlığında kendini gizledi.

"Ah, yine buradasın?" diye sordu Walter'a bir mer, yüzünü öfkeyle buruşturarak.

"Evet, o zaman geldi Ulster," dedi Walter.

Ulster ofladı pufladı. "Arkada birkaç tane var. Onları genç seviyor, değil mi?" Boğazını temizledi. "Evet. Evet, genç. Genç."

"Tamam. Hepsini göndereceğim."

"Güzel. Bu geceye kadar," diye ekledi Walter. "Biliyorsun," diye homurdandı Ulster.

Walter'ı süper kahraman gömleğinin yakasından tutup yukarı çekecekmiş gibi elini uzattı. Ama Walter'ın vücuduna birkaç santim yaklaştığında zararsız bir şekilde sekti. Sanki görünmez bir duvara çarpmıştı.

Bir güç alanı.

Kierse gözlerini kırptırdı. Bu oldukça açıktı. Walter'ın güç alanının nasıl çalıştığını az önce görmüştü. Vücudunun birkaç santim önünde, kendi kişiliğinin etrafında görünmez bir bariyerdi.

Walter birdenbire rahatsız aptal tavrından uzun bacaklarını düzeltti. "Kral Louis bundan hoşlanmayacak. Kızları hemen oraya göndermek isteyebilirsin, yoksa ona söylemek zorunda kalabilirim."

Ulster bir adım geri çekildi. Burada bile büyü insanları korkutuyordu. Ne kadar küçük bir pislik. Kral Louis'in uşağıydı. Nöbetçiler koyuyor, kontrol noktalarını koruyor ve hatta beslenmesi için insan topluyordu.

Bu düşünce onu ürpertti. Onları *gençken* seviyordu. İğrenç.

Walter yola çıktı ve Kierse tam olarak neyin peşinde olduğunu görmek için onu takip etmeye karar verdi. Bir keresinde *kendi* akşam yemeğini almak için durdu, Kierse'nin midesini bulandıran ağız sulandırıcı empanadalardı bunlar. İkinci durak ise bir tür silah tesisinin kapısındaki arızalı bir koğuştaki kontrol etmek içindi. Red Velvet'te bir tanesinin içinden geçmiş ve farkına bile varmamış olmalıydı. Görünüşünün kimseyi endişelendirmemesine şaşmamalı.

Kapının önünde başka bir makine bağlıydı ve uzun boylu, siyah giysili vites değiştirici sahibi, bozuk koğuştaki tamir etmenin çok uzun sürdüğü konusunda çılgınca el kol hareketleri yaptı. Walter canavarı duymazdan gelerek işe koyuldu ve birkaç dakika içinde tamir etti.

Sonunda kendini başka bir genelevde buldu. Burası da yukarıdan beklediği görünüyordu. Vampirlere özgü değildi ama muhtemelen hâlâ insan ticareti yapıyordu. Çok iğrenç.

Keşif bazen çok sıkıcı olabiliyordu. Çok fazla beklemek anlamsız geliyordu. Esnedi ve eliyle hareketini kapattı, bir vampir durduğu yerin çok yakınından geçerken gölgelerin içine geri çekildi. Walter'ın içeride fahişelerle o kadar uzun süre dayanabileceğinden şüpheliydi ama belki de onu oyalamaya çalışacaklardı. Paralarının karşılığını almak için. Hiç bu işin bir parçası olmamış olsa da ticaretin tüm püf noktalarını biliyordu.

Ancak Walter sadece birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Müesseseye kaşlarını çatarak baktı. Sanki o da her şeyi tatsız bulmuştu. Bu sürpriz oldu.

Kierse onu genelevin önünden ve pazarın dış mahallelerinden geçirdi. Merkezden uzaklaştıkça mekanlar daha da kötüleşiyordu ama o bundan rahatsız olmamış görünüyordu. Tehlikeye karşı doğal bir bariyeri olan biri elbette böyle hissederdi. Sadece şokunu görmek için boğazına bir bıçak dayayarak ona yaklaşmayı çok isterdi. Güç alanı ona karşı işe yaramazdı. Bu da onu avını takip eden bir dişi aslan gibi hissettiriyordu.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu.

Kaşlarını çattı. Adam hangi cehenneme gitmişti? Tam önünde ve onun da bir tür görünmezlik büyüsüne sahip olduğundan şüpheliydi. Mezarlar

iki güçlü gücün nadir olduğu konusunda ısrar etti.

Bir dakika süren kararsızlıktan sonra, adamın önünde durduğu duvara doğru yürüdü ve bir açıklama aramak için elini yüzeyde gezdirdi. Duvarın geri kalanıyla aynı görünüyordu ama öyle değildi. Tıpkı Graves'le metro tüneline yürüdükleri karanlık giriş gibiydi. Hiç de görünmez değildi.

Derin bir nefes alarak başka bir dar tünele adım attı.

Elini duvarda gezdirdi ve korumanın yerinde olduğunu hissetti. Bingo.

İlerlerken bir fare kadar sessizdi. Pazara gizli bir . Neredeyse heyecandan yüzü gülüyordu. Çünkü gizli bir giriş varsa ... bu gizli bir *çıkış* olduğu anlamına geliyordu.

Ve çıkışları *severdi*.

Sadece o da değil, buna çok ihtiyacı vardı.

Walter'ın ayak sesleri ileride ağırlaşmıştı. Pazarın gürültüsü ortadan kalkınca, onun kibirli bir aptal gibi adım attığını fark etti. Sessizce adım atmaya, gizliliği öğrenmeye ihtiyacı yoktu. Bu yetenekle olmazdı. Graves büyüünün sonuçları olduğunu söylemişti. Walter da acıdan ya da intikamdan korkmamayı öğrenmişti, Çünkü güç alanları açıkken ona kim dokunabilirdi ki? Dikkatsiz davranmıştı. Bundan faydalanabilirdi.

Bir çatala gelene kadar onun arkasında yürüdü. Bu çatalın *işaretli* olması onu şaşırtmıştı. Walter'ın sola doğru ilerleyişini dinledi. Ama sağda RESIDENCE yazıyordu.

Walter'ın evi mi? Yoksa Kral Louis'in mi? Burası 61. Pist'in arka girişi miydi?

Bulunduğu tünelde PAZAR yazıyordu. Ama Walter'ın yürüdüğü tünelde etiket yoktu, bu da onun tam olarak nereye gittiğini bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Walter'ın ayak seslerini takip etti. Walter'ın ayak seslerini ezberlemek için Karanlığın içinde kıvrılıp dönüyordu ama izini kaybediyordu. Önünde Walter'ın sesi olmasaydı, umutsuzca kaybolabilirdi.

Yaklaşık yarım saat boyunca devam ettiler. İlerideki tünelde ışığın parladığını görene kadar bu hızla yaklaşık bir mil gittiklerini tahmin ediyordu. Walter'ın

Bir merdivenden ışığa doğru tırmanmadan önce figür kısa süreliğine aydınlanmıştı.

Işığa doğru yürümek ideal değildi ama ileride ne olduğunu görmesi gerekiyordu. Kierse tam beş dakika bekledi ve sonra yavaşça ilerleyerek

merdivenin tepesine çıktı ve kendini başka bir metro tüneline buldu. Bir ışık tünelin kapağını aydınlatıyordu ama doğrudan bakmadığı sürece kapı görünmüyordu. Açıklığa kazınmış korumaları fark etti. Bu da başka biri bulsa bile kimsenin içeri giremeyeceği anlamına geliyordu. Onun dışında tabii.

Ve eğer zamanında koruyucuları özümsemeyi öğrenebilirse, Graves ve Torra da öğrenebilirdi.

Kendini kapıdan dışarı attı ve en yakın metro platformuna doğru yürüdü. Neyse ki, kendini 23rd Street istasyonunun güneye giden platformuna geçtiğinde etrafta kimse yoktu. Tabela R ve W trenlerinin çalıştığını gösteriyordu. Beynini yokladı. 23. Cadde ve 5. Cadde. Orası Flatiron Bölgesi'ydi. Ünlü Flatiron Binası'nın tam önüne gelmişti.

Kierse telefonunu çıkardı ve Graves ilk çalışta cevap verdi. "İyi misin?"

"Çıkışımı buldum," dedi ona.

"Öyle mi?" diye sordu, sesinde şaşkınlık vardı.

"Walter'ı pazarın dışındaki gizli bir tünelden takip ettim. Tünelden geçebileceğimiz bir rota bulabilmek için beni takip etmenin bir yolu var mı?"

Bir an durakladı. "Evet."

"Yap . Ben markete geri döneceğim."

"Tamamdır," dedi. "Dikkatli ol."

"Her zamanki gibi," diye şaka yaptı. "Şimdi tünellere geri döneceğim."

"Hey," dedi telefona, kadın platformdan geri adım atmadan. "Evet?"

"İyi işti."

Sırıttı ve sonra telefonu kapattı.

Sadece bu küçük iltifat bile başını döndürmüştü. Muhtemelen onun övgüsü karşısında bu kadar gururlanmasından nefret etmeliydi ama bunu hak etmiş olması daha da tatlı geliyordu.

Bölüm Kırk Altı

Tünelden nasıl geri döneceğini bulması sonsuza kadar sürdü. Artık Walter'ın tepinen ve sürtünen ayaklarının sesini takip etmediği için birkaç yanlış dönüş yaptı ama sonunda başardı. Kontrol etmek istedi ama bunu yarına bırakmaya karar verdi. Burada nasıl dolaşacaklarını ve koğuşları nasıl kıracaklarını bulmak için üç tam günleri vardı. soygun için giriş ve çıkış olarak kullanmak. Yeterli zaman yoktu ama idare ederdi.

Kierse ilk kontrol noktasına döndü ve Times Meydanı metro girişinden çıktı.

Kendini boş olduğunu düşündüğü platforma geri çekerken, bir el uzandı ve bileğini kavrayarak onu yukarı çekti. Hırslayarak tabancalarından birine uzandı. Tabancasını çıkarmış ve adamın kafasına doğrultmuştu ki onu fark etti.

Silahını indirmedi.

"Lorcan," dedi.

"Ne hoş bir karşılama," dedi aynı büyüleyici gülümsemesiyle.

"Neden beni takip ediyorsun?"

"Tekrar görüşeceğimizi söylemiştim."

"Evet, ama bana geleceğini ." Bu onun tarzı gibi görünmüyordu. Son karşılaşmalarında geleceğini söylemiş olsa bile. Babka her şeyden çok bir uyarı gibiydi.

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti. "Ama . . . kendimi sana mecbur hissediyorum." Silahının arkasından gözlerini kısıtı. "Tekrar dene."

"Lütfen şu şeyi bana doğrultmayı keser misin? Buraya iyi niyetle geldim."

"Beni öldürmeye çalıştığın ya da kaçırdığın zamanki gibi Ben mi?"

"İlki için özür diledim ve kaçırma olayına akşam yemeği de dahildi. Bu da bir şey sayılmalı değil mi?" Gülümsemesi daha da genişledi.

"Öyle mi?"

"Sadece konuşmak istiyorum. Söz veriyorum," dedi ona, öne doğru bir adım atarak. Elini kaldırdı ve silahın namlusunu yavaşça ayaklarına doğru itti.

"Şimdi, işte, daha iyi değil mi?"

"Pek sayılmaz."

O gerçek, kolay attı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

"Hadi yukarı çıkıp yürüyelim."

"Dışarısı buz gibi."

"Sana paltomu verebilirim," diye teklif etti kaşlarını çatarak.

"Ben almayayım."

"Paltoda mı, yürüyüşte mi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Takip etmek sevimli bir şey değil. İnsanlar böyle öldürülüyor." "Bunu hala silahı tutan kadın söylüyor."

O ve Graves, Lorcan'ın ona olan ilgisini kendi kullanabilecekleri konusunda çoktan anlaşmışlardı. Aynı şekilde Nate için de bunu düşünmüştü. Ama Nate söz konusu olduğunda, canavarın yoluna bir bomba yerleştirmek gibi gelmişti. Burada ise Graves ona düşmanından bilgi almak için bir yol öneriyormuş gibi geliyordu. Graves'in görevleri hakkında ne kadar şey bildiğini öğrenmek istese de, açıkçası onun kendisini daha fazla takip etmeyi bırakmasını istiyordu.

"Tamam. Bir şartla seninle yürüyüşe çıkacağım." Sanki bir darbe bekliyormuş gibi bekledi. "Beni takip etmeyi bırakmayı kabul ediyorsun."

"Bir şartla şartınızı kabul ederim. Bana numaranı vereceksin."

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "Neden?"

"Böylece seni takip etmeye devam etmek zorunda kalmayacağım."

"Çekilmez," diye mırıldandı nefesinin altında. "Orasının Times Meydanı olduğunu biliyorsun."

Sırıttı. "Benimle güvende olacaksın." Ve

nedense ona inanmıştı.

"Peki," dedi ve silahını kılıfına soktukten sonra Lorcan'ın peşinden çıkışa doğru yürüdü.

Merdivenlerden yukarı çıktı, trolü geçti ve şehrin soğuğuna doğru ilerledi. O kadar uzun süredir yer altındaydı ki, aşağıda dolaşan hava yerine temiz havayı solumak iyi gelmişti. Ama burası Times Meydanı'ydı ve gardını indiremezdi.

Birçok kez aşağıdaki metroya binmiş olsa da, en az bir yıldır Times Meydanı'nda sokağa çıkmamıştı. Devasa ekranların yarısının yeniden çalışır durumda olduğunu görünce şaşırdı. Tanıdık markalar ve Broadway şovları bile yeniden sokaklarda reklam yapıyordu. Bir avuç güçlü gösteri bu yıl yeni gösterimlere başlamıştı.

Canavarlar ve insanlar hoş karşılanırdı.

Ve turistler tüm güçleriyle geri dönmüşlerdi. Kierse onları Beşinci Cadde'de bekliyordu. Lüks butiklere parası yetenler her zaman bir yolunu bulurdu. Ama bu kadar çok insanın Times Meydanı'nda sanki her şey normalmiş gibi cesurca dolaşmasını beklemiyordu

"Buraya gelmeyeli uzun oldu mu?" Lorcan sordu.

"Orası yok edilmeden önce ne pahasına olursa olsun oradan uzak durdum."

Savaş başladığında sadece on iki yaşındaydı ama yıllardır Jason'la birlikte çalışıyordu. Hayal gücünün hiçbir sınırında normal bir çocuk değildi. Turistler sadece kolay hedefler olarak iyiydi. Aksi takdirde kurdeşen dökmesine neden olurlardı. New York'un turistlerden arınmış olması savaşın tek iyi yanlarından biriydi.

"Her şeyin normale döndüğünü görmek güzel."

Başını salladı, bir gülümseme neredeyse dudaklarını çekiştiriyordu.

"Gel hadi. Yakınlarda küçük bir kafe var. Soğuktan kurtulabiliriz." Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi, büyük, mavi gözleri kurnaz değildi ve ona gülümsedi. Dişleri tamamen düzgündü ve sağ yanağında bir gamze izi vardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Biz karşı taraftayız." Bu düşünceden kişisel olarak rahatsız olmuş görünüyordu. "Öyle miyiz?"

"Patronumdan nefret ediyorsun."

"Her şey siyah ve beyaz değildir." Sonra gülümsemesi genişledi. "Ayrıca, sadece kahve istiyorum."

Ondan ne koparabileceğini de görebilirdi. "Peki. Biraz kahve içebilirim."

Lorcan kendi konuşmasını dinlemeyi severdi. Bu yüzden 42^{nci} Sokak'tan Bryant Park'a ve yirmi dört saat açık zararsız bir kafeye doğru ilerlerken konuşmaya devam etti. Kierse sade bir kahve sipariş etti, o da bir cappuccino aldı ve halinden memnun görünüyordu. Telaşlı bir baristadan kahvelerini aldıktan sonra bir kabine yerleştiler.

"Yüzündeki o sırtışı silmezsen, buraya seninle geldiğime pişman olacağım."

Kahve fincanını dudaklarına götürdü, gülümsememeye çalıştı ama başaramadı. "Kaldığımız yerden devam edebiliriz diye düşünmüştüm."

"Hangisiydi ...?"

"Graves'le olan geçmişimi öğrenmek istemiştiniz," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerini fincanına dikti. Onun geçmişi hakkında bir şeyler bildiğini bilmesine izin verecek miydi? Ne söyleyeceğini görmek daha iyi bir oyun olur muydu? Peki Lorcan'ın tüm bu olaylardaki rolü neydi? Belli ki onu avlamak ya da en azından Graves'in bir sonraki hamlesinin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Ona vereceği bir şey değildi. Ama Graves'in bir sonraki hamlesinin tam olarak ne olduğunu hamle oldu.

"Peki bana söyleyeceğin herhangi bir şeye neden güveneyim?"

"Bu adil," dedi kahvesinden bir yudum alarak. "Görmenin zor olduğunu biliyorum ama bu olaydaki kötü adam ben değilim. Sizin kötü adamınız Graves."

Kierse gülümsedi, dirseğinin üzerinde öne doğru eğildi. "Bana babka göndermenin seni iyi bir adam yapmaya yeteceğini mi sanıyorsun?"

Lorcan gülerek omuz silkti. "Hoşuna gideceğini . Hepsi bu kadar. Kendime engel olamadım."

"Graves'le hiçbir ilgisi yok."

"Beni yakaladın," dedi iyi huylu bir şekilde. "Ama böyle biri için çalışıyorsan, onun gerçekte kim olduğunu görmelisin."

"Bir canavar," diye tahmin etti.

"Aynen öyle." Lorcan sanki sırlarını paylaşıyorlarmış gibi onun duruşuna uymak için öne doğru eğildi. "Senin gibi bir kız onun gibi biriyle ilişki kurmamalı. Sana ne yaptırdığını bilmiyorum ama bu iyi bir şey olamaz. Bu yüzden mi Üçüncü Kat'a gidiyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. Gerçekten de bilgi almak istiyordu. "Beni oraya kadar takip ettin mi?"

"O iğrenç yere mi? Tanrı aşkına, hayır." Burnunu kırıştırdı. "Ama girişe bakarak tahmin edebilirim. Ama nedenini değil."

Yani mızraktan haberi yoktu. Ya da en azından onu çalmaya çalıştıklarını. Onu sorguluyor gibi görünmesine rağmen, ona kolay bilgi verdiğinden emindi.

Kierse ısırp ısırmayacağını görmek için elini uzattı. "bir arkadaşım var," dedi, sesinin biraz titremesine izin vererek ve gözlerini kahvesine dikerek. Bu

hayal etmek zor değildi. "Borcu var. Onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için onu görmeye gidiyorum."

"Kimse borçluyken oradan ayrılmaz," dedi sanki kesin bir şey biliyormuş gibi. "Evet. O da öyle diyor."

"Peki bu arkadaş... iş o mu?"

"O bir iş değil," diye tersledi onu, sulu gözlerle ona bakarak. "O bir insan."

"Özür dilerim," dedi usulca. "Duyarsız görünmek istememiştim." "

değil," diye fısıldadı. Sıcak kahveden bir yudum aldı.

Boğazını tekrar temizledikten sonra, "Tüm bunların Walter Rodriguez'le bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Kierse yüzünde dikkatle nötr bir ifade tuttu. "Kim o?" Lorcan rahat ve parlak bir kahkaha attı. "Graves'in başarısız bir evcil hayvan projesiydi. Pazarda çalışan haydut bir büyücü Graves'in durdurmak isteyeceği bir şeye benziyor. Tepeden tırnağa silahlanmışsın. Senden şüpheleniyorum... ne? Yemi mi?"

Ona masum bir bakış attı. "hiç duymadım. Ama uzak durmam gereken birine benziyor."

"Güvenliğiniz için muhtemelen büyücülerle hiç ilişki kurmamalısınız."

"Bunun için biraz geç, değil mi?"

"Asla çok geç değil. Sana karşı dürüst olacağım: Graves ve ben eskiden yakındık. Aile gibiydik." Kierse aynı hikâyenin başka bir şeklini duyunca sustu.

Lorcan'ın ağzından döküldü. Ve bu konuda haklı olarak üzgün görünüyordu. Bunun ne kadarının rol olduğunu merak etti. "Artık olmamamızın tek nedeni onun ihaneti. Beni incittiği gibi seni de incitecek, herkesi incittiği gibi." Fincanının kenarını yokladı. "Onun için çalışmak zorunda değilsin. Başkaları da senin gibi onunla çalışmaya çalıştı ama kimsenin onun yanında kalmamasının bir nedeni var. Seni böyle görmek istemiyorum. Senin üzerinde ne etkisi var bilmiyorum ama . Druid'lerimin yanında güvende olursun."

"Bunu dikkate alacağım."

Lorcan gözlerini tekrar ona çevirdi. "Yine beni kesmek istiyormuş gibi görünüyorsun. Etrafında olmak gerçekten o kadar tatsız mı?"

Cevap hayırdı. Değildi. Kendine biraz fazla güveniyordu ama onda bir şey çok kolay ve rahat hissettiriyordu.

Bu onun içini görmediği anlamına . Graves'i ikinci kez sorgulamasını sağlamaya çalışıyordu ve Graves onun mantıklı olduğunu hissetmeye başlamıştı.

"Sormak zorunda kalacak kadar güvensiz misin?" sordu ona. "Senin yanında . . . belki." Yüz ifadesi ciddiye. "Sen benide." denge."

Kahretsin, gerçekten . Gerçekten her şeyi koydu. Bu bir paravan *olmalı*. Torra'yla ilgili hikâyeyi anlattığında onun yaptığı gibi davranıyor olmalıydı - bilgi almak için. Kimse bu kadar bilgisiz olamazdı.

"Ayaklarına kapanmadığım için mi?"

"Ben istediğini almaya alışkın bir adamım," dedi elini sakalına sürterek. "Ama ben sadece seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Sen farklı."

"Ben farklıyım," dedi alaycı bir tavrıyla. "Farklı bir dene. Bu biraz klişe."

Kıkırdadı ve ellerini . "Haklısın elbette ama bu hislerimi değiştirmiyor."

Kierse saçlarını ensesindeki at kuyruğundan çekip çıkardı. Başını ağrıtmaya başlamıştı. Ya da belki de bu konuşmadan kaynaklanıyordu. Ya da zamandan. Tanrım, çok yorgundu. Kahvesinin kalanını içti. Kafein bir dakikalığına işe yarayacaktı.

"Gitmeliyim. Kahve için teşekkürler."

"Bekle," dedi.

Adamın dudaklarından bu sözcük döküldüğünde kadın oturduğu yerden yarı kalkmıştı. Ona ters ters baktı. "Ne?"

"Senin numaran," diye hatırlattı

ona. "Ben bunu kabul etmedim."

Başka bir şey söylemeden telefonunu masaya doğru kaydırды. "Hadi, benimle değiş tokuş yap. Numaramı telefonuna eklediğini biliyorum." Eklememişti. Kartvizit hâlâ ondaydı ama onu kullanmaya hiç niyeti yoktu. "Bak, artık seni takip etmeyeceğim. Sadece konuşmayı deneyebiliriz. Arkadaş olarak."

"Bütün arkadaşların birbirini öldürmekle mi tehdit ediyor?" Düşündü. "Evet. Bunun doğru olduğunu söyleyebilirim."

Dudaklarını çekiştiren gülümsemeye engel olamadı. Piç herif, o saklamak isterken ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. Kendine rağmen telefonunu ona uzattı, o da kendi numaralarını onunkine girdi.

"İyi geceler," dedi ona ve telefonunu aldı.

Eli kaydı ve kızın bileğini tuttu. Sanki ona son bir kez dokunmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi. "İyi geceler, Kierse."

Elini yavaşça çekti ve kafeden dışarı çıktı. Lorcan'ın bakış açısını düşündü. Onu kendi davasına mı katmaya çalışıyordu, yoksa Graves'ten bu kadar nefret mi ediyordu?

Graves'in bunu önermesine çok sevinmişti. Bu kez yakalanmak ve Lorcan'ın sözde samimiyetini gözden geçirmek daha kolaydı. Üzerinde çok fazla Lorcan'ın görevlerine bu kadar yakın olmasını istemiyordu. İsteyeceği son şey onun müdahale etmeye çalışmasıydı.

Ayrıca Graves'in de kendisiyle aynı kartları oynaması hoşuna gitmişti. Düşmanının nerede durduğunu bilmek her zaman daha iyiydi.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Yedi

Geri döndüğünde taş ev sessizdi. Ama sessizlik artık ezici ya da ölümcül değildi. Bunun yerine, geri dönmek için iyi bir şeydi. Neredeyse bir yuva gibiydi.

Merdivenlerden yukarı çıktı ve Graves'in ikinci kattaki çalışma odasının karşısındaki odada ışığın açık olduğunu görünce şaşırdı. Odada ne olduğunu hiç görmemişti. Küçük hırsız beyninin bir kısmı öğrenmesini söylüyordu, ama ne kadar ilgilense de, onun tüm sırlarını bilmek istese de, bu sırları kendisine açmasını istediğini fark etti. Bunları ondan öğrenmek çok daha tatmin ediciydi.

Bu yüzden onu gecesiyle baş başa bırakarak merdivenlere yöneldi ama tam ilk basamağı tırmanırken kapı kolunun döndüğünü duydu. Arkasına dönüp baktığında Graves'in üzerinde siyah bir koşu pantolonundan başka bir şey olmadan kapıdan çıktığını gördü.

Nefesi kesildi. Onu hiç çıplak görmemişti. Seks yaptıklarında bile tamamen giyinikti. Eldivenleri bile üzerindeydi. Şimdi bu kararından pişmanlık duyuyordu.

Sanki akşam koşusuna çıkmış gibi göğsü hızla inip kalkıyordu. Kaslı gövdesinde ter parıldıyor, damlacıklar dalgalı karın kaslarının her kıvrımında ve yarığında toplanıyordu. Ve o dövme nihayet, *nihayet* görünür olmuştu. Holly sarmaşıkları bileklerinden başlayıp gergin, damarlı ön kollarına, pazılarının sırtına ve omzunun üzerinden göğsünün kenarları. Sarmaşıklar kasların etrafında daralıyor ve dikenler sanki fiziksel olarak eti deliyormuş gibi derisini ısıırıyordu. Karmaşık ve büyüleyiciydi ve şimdiye kadar gördüğü en gerçekçi dövmeydi.

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Onun orada durduğunu görmek bile karnının şişmesine ve kalbinin atmasına neden oluyordu. Onu tekrar istiyordu, tıpkı onu kütüphane raflarına sıkıştırdığı zamanki gibi. Canavar tasmaından kurtulmuşken sert ve hazır.

Ama çok daha korkutucu olan, *onu* istemesiydi. Adam olan Graves'i. Canavarı değil. Yepyeni bir duygu.

Graves başını kaldırdı ve onu izlediğini gördü. Bırak izlesin.

Yutkundu, merdivenlerden geri adım attı ve onunla yüzleşti. "Gece yarısı koşusu mu?"

"Kafamı boşaltıyor," diye itiraf etti. "Geç döndün."

"Lorcan'la karşılaştım," dedi, gözleri pantolonunun üstündeki Adonis V'ye daha fazla kayıyordu.

Kız tekrar ona baktığında sırtıttı, en ufak bir utanç duymuyordu. Sadece ona doğru yürüyor ve boşluğu dolduruyordu. "Nasıl gitti?"

"Haklıymışsın. Mızraktan haberi yok. Ona anlattığım yarım gerçekleri yuttu. Ona bir arkadaşımı görmek için orada olduğumu söyledim. Walter'ın peşinden gittiğimizi tahmin etti çünkü o haydutluk yapıyordu."

"Güzel," dedi Graves memnuniyetle. "Seni takip etmesini kendi yararımıza kullanabileceğimizi biliyordum."

Gözleri adamın gergin kollarında gezindi. Kabaran pazular ve geniş omuzlar. "Uh-huh."

"Bitkin görünüyorsun," dedi mesafeyi kapatarak.

"Öyleyim," diye itiraf etti bir esnemeyle. Ağzını kapattı ve keşke bunu bastırabilseydim . Yorgundu ama onu bütün gece ayakta tutsa da umurunda olmazdı.

Aradaki mesafeyi kapattı ve kızın gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Normalde bu dokunuş karşısında kendini geri çekerti. Yine de geri çekilmedi. Daha da önemlisi, geri çekilmek istemedi.

Graves'ten değil.

Aralarında bir şeyler değişmişti. Ve bu sadece fiziksel bir şey değildi. Aslında korkutucuydu çünkü kütüphanedeki o geceden beri bir daha birlikte olmamışlardı. Yine de bir şeyler değişmişti. Kız daha açık olmaya başlamıştı. Yorumlanması imkânsız olan bu adamı yorumlayabilmeye başlamıştı. Ve adam ona bakıyordu ...

Tanrım, ona sanki değerli bir şeymiş gibi bakıyordu. Korunmaya değer bir şey.

Birinin onu bu şekilde korumasına izin vermeyeli ne kadar olmuştu? Graves'in mi vardı? Arkadaşları vardı. Onun için dünyanın öbür ucuna bile giderlerdi ama onları koruyan hep kendisiydi. Nate de ailesindendi ama kendi arkasını kolluyordu ve o da bunu biliyordu. Onu önemseyen Colette bile

her şeyden önce kendini düşünürdü. Bu yüzden her zaman iyi geçinmişlerdi. Bunlar onun insanlarıydı.

Ve yine de . . . Graves onun hayatını ellerinde tutuyordu ve onu diğer tarafa götüreceğine inanıyordu. Bu düşünce midasını bulandırdı.

"Yine titriyorsun," dedi, ona bakması için çenesini yukarı kaldırarak.

"Seni hiç böyle görmemiştim."

"Takım elbisenin dışında mı?" diye sordu. "Açıkta," diye fısıldadı.

Başını eğdi. "Seninleyken açıkta kalmıyorum."

Sonra adam dudaklarını onunkilerin üzerine bıraktı ve kadın tüm düşüncelerini kaybetti. Adamın tadı mutluluk gibiydi ve kadın onun içinde boğulmak istedi. Kendini sonsuza dek bu duyguya kaptırmak ve asla kurtulamamak istiyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve çıplak tenini kendine doğru çekti. Adamın sıcaklığını, karnının sert düzlemlerini ve onu kendine çekerken ellerinin sırtını sıkıca kavrayışını hissetti.

Uzun zamandır, her nazik dokunuşun uçucu bir bedeli vardı ve o an ölüp ölmeyeceğini bilmiyordu. Ve en yakın arkadaşlarıyla bile, onu asla incitemeyecekleri halde, bu düzeyde bir yakınlık düşüncesinden yine de ürküyordu. Şimdi burada, Graves'in yanındayken, bu düşüncesi silinip gitmişti.

Ona zarar vermeyecekti. Bunu fark ettiğinde tüm vücudu onun içinde eridi.

İşte o anda telefonu çalmaya başladı.

Graves geri çekildi, gözleri kısıldı. "O da ne?"

"Ah, hiçbir şey," dedi, panik içinde tam olarak hangi telefonun çaldığını fark etti.

Onun yakıcısı.

Ve sadece iki kişi bu numaraya sahipti-Colette ve Nate.

"Eğer bir şey yoksa, bir ." Elini uzattı. Gözleri çakmak çakmak olmuştu, sanki bunun onun yapması gereken bir şey olmadığını fark etmiş gibiydi. aynı zamanda bunu bilmemesi gerektiğini de fark etti.

Telefonu her zaman yanında taşıyordu ama acil durumlar dışında sessizdeydi. Graves'in önünde çalacağını tahmin etmemişti. Ya da en azından telefonu sessize alıp onları başka bir zaman arayabileceğini düşünmüştü.

Ama olan şey bu değildi.

Telefonu çıkardı, kapanan ve sonra hızla yeniden çalmaya başlayan brülörü ortaya çıkardı.

Graves, kadının elindeki şeyi aldı ve kadın onu durduramadan cevap verdi.

"Kierse!" Graves daha bir şey söyleyemeden Nate diğer hattan nefes nefese bağırdı. "Hemen şimdi sokağa çıkman gerekiyor. İstedğin bahaneyi uydur. Görevde olduğum için bulunduğunuz yere en yakın kişi benim ve sizi ben alacağım."

Nate konuştuğu süre boyunca Graves'in gözleri ona kilitlenmişti. Nate'in ağzından çıkan kelimelerle birlikte gözlerindeki nezaket ve anlayış da buhar olup uçmuştu. Kızın onlarla konuştuğunu, Nate'in evde devriye gezdiğini ve ona kendisiyle iletişim kurması için bir yol verdiğini biliyordu.

Bilgiliydi; tüm bunların ne anlama geldiğini kolayca çıkarabilirdi.

Anlaşmalarını bozmuştu.

"Graves," diye fısıldadı.

Ama Nate hâlâ saçmalıyordu. "Kierse? Beni duyuyor musun? Ethan ve kurtlarımın bir kısmı uyuşturuldu. Başarabilecekler mi bilmiyoruz."

O anda Graves'in ne düşündüğü umurunda değildi. Ethan'ın başı dertteydi ve beyni kısa devre yaptı. Telefonu Graves'in elinden kaptı ve kulağına götürdü.

"Nate? Ethan'a ne oldu? *Uyuşturulmuş* muydu?"

"Birinin içkisine bir şey kattığını ve aşırı dozdan öldüğünü düşünüyorlar."

"İçkisi mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Ethan'ın, birinin içkisine ilaç katabileceği bir yerde olmaması gerekiyordu.

"Oraya vardığımda sana söylerim," dedi ederek. "İki dakika yoksa o lanet olası eve dalarım Kierse."

Ve sonra telefonu kapattı.

Graves'in elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve gözleri buz gibiydi. Topuklarının üzerinde döndü ve gözden kayboldu. Kahretsin.

Onun peşinden gitti. "Graves," diye seslendi.

Ama eşiği geçip onun odasına girmeye cesaret edemedi. Kapı açık olsun ya da olmasın, bu bir davet değildi. Bunun için zamanı yoktu ama *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu.

Tam o sırada Graves üzerinde bir gömlekle döndü.

"Arkadaşlarınla ve Dehşet Lordlarıyla temas halindeydin," dedi, sesi donmuştu.

"Arkadaşlarımla temas kurmadım." "Peki ya Nathaniel O'Connor?"

"Bu Nate'le ilgili değil. Ethan'la ilgili."

"Git arkadaşını kurtar," dedi kapıyı işaret ederek. "Kurdun her an burada olabilir."

"Bunu yapma," dedi. "Şu anda kendini kapatma. Bu ölüm kalım meselesi."

"İhtiyaç duyduğun bir anda seni asla arkadaşının yanından ayırmam."

Graves dedi ki. "Ama bu Ethan'la ilgili değil. Bu bozulan pazarlığımızla ilgili. Arkadaşların ve ortaklarınla herhangi bir temasın onları riske atacağını ve bu görevi tehlikeye atacağını açıkça belirttim."

Kierse başını salladı. "Hiç de öyle olmadı."

Graves ağzını açmış, bir ejderha gibi ateş püskürtmeye hazırlanıyordu ki ön kapıdan bir gürültü duyuldu. Edgar ve Isolde bugün için çoktan gitmişlerdi. Ve onu almak için gönderilen tek bir kişi vardı.

Kierse, Graves'e panik içinde bir bakış attıktan sonra aceleyle merdivenlerden indi ve kapıyı çekerek açtı. Nate tüm ihtişamıyla merdiven duruyordu, yüzünde gerçek bir korku vardı.

Graves onu takip etmişti, öfkeli görünüyordu. Nate bir adım bile içeri giremedi.

Ama de deneyecek kadar aptal değildi. "Merhaba O'Connor," dedi Graves yumuşak bir sesle.

Nate başıyla onu onayladı. "İzinsiz girmeme aldırmayın."

Graves, Nate'in kapısına gelmesine belli eden bir tavırla, "Hiç umurumda değil," dedi. "Pazarlığımız çoktan yapıldı.

kırılmış." Hâlâ Nate'e bakıyordu, sanki ifadesindeki öfke kurdun yok olmasını sağlayabilirmiş gibi. "Öyleyse git."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Ciddi olduğumu biliyorsun."

Ona hırlayarak karşılık verdi, "Biliyorum, bilmiyorsun!"

Kierse iki adamın arasına baktı. Şu anda her şeyin etrafına yıkılmakta olduğunu güçlükle kavrayabiliyordu. Tam da Ethan'ın

Ölüyordu. Kimse ona neler olduğunu bilmezken. Orada olmak zorundaydı.

Görev ya da değil. İhanet ya da hayır.
Kalbinin bir parçası şehrin öbür ucunda ölürken burada kalamazdı.
"Bunu geri döndüğümde konuşuruz," dedi ona şiddetle.
eşiği geçip Nate'in durduğu yere geldi.
Graves bir adım uzaklaştı. "İkimiz de geri gelmeyeceğini biliyoruz."
Sonra da kapıyı kadının yüzüne kapattı.
"Siktir!" diye bağırdı.
Her şey bitmiş olamazdı. ikisi için de bitemeyecek kadar çok şey
tehlikede idi.
"Kierse," dedi Nate aceleyle arkasından. Sesi onu merdivenlerden indirip
rölantideki arabaya bindirmeye hazır gibiydi.
Sonunda, gerek kalmadı. Her seferinde Gen ve Ethan'ı seçerdi. Graves'le
arasını sonra düzeltmek zorunda kalacaktı.
Topuklarının üzerinde döndü ve evini terk etti, kırık pazarlık ve her şey.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Sekiz

Kierse, Nate'in arabası köşeden dönerken arabaya atladı ve sürücü koltuğuna oturdu. Ayağını pedala koydu ve motoru çalıştırdı.

"açığa çıkarmak istememiştim," dedi Nate.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Şu anda tek umursadığım Ethan," dedi şehrin gecenin içinde hızla akıp gidişini izlerken. "Graves'le daha sonra ilgilenebilirim."

"Pekala," dedi.

"Bana ne olduğunu anlat. Ethan kulüpte miydi? Ethan'ın kulüpte ne işi vardı?"

"Bak, barmenliği Cara'yla birlikte öğrenmeye başladı," dedi Nate, bir elini buklelerinin üzerinde gezdirerek.

"Affedersiniz?" diye sordu ölümcül bir alçak sesle.

"İstedi" dedi Nate. "Ondan bir şeyler öğrenmesinin sorun olmayacağını ama resmen yerde yatmaması gerektiğini söyledim. Odanda kilitli kalmak çok zor, Kierse."

"Hayatı tehlikedeydi! Uyuşturulmuş!"

"Biliyorum. Siktir, biliyorum. Burası güvenli olmalıydı. Oradan geçen pek çok ilaç var ama temelde hiçbirisi kurtlarım üzerinde insanlar üzerinde olduğu gibi işe yaramıyor. Ve üç tanesi de aynı derecede kötü durumda.

Cara," dedi. "O yüzden bunu çok ciddiye alıyorum ve çok özür dilerim." "Üzgün müsün?" diye tersledi. "Onları güvende tutman gerekiyordu."

"Güvendeydiler," diye ısrar etti. "Ama lanet olsun, hâlâ yaşamak zorundalar. Gen, Maura ile birlikte çalışıyor, hemşire olmak için eğitim alıyor. Tam uyum sağladı."

"Maura ile çıkıyor muydu?"

"Hayır, hayır, sadece vardiyasından sonra . O güvende. Yemin ederim." "Ethan ölürse, Nate, Tanrı yardımcım olsun."

Yüzü kızardı ve başını salladı. "Biliyorum."

Kierse, Beş Nokta'ya giden yol boyunca rahatlayamadı. Onu kapattı Hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için gözlerine baktı. Çıldırarak işleri daha da kötüleştirecekti. Soğukkanlı olması gerekiyordu. Bir çözümü olmalıydı.

Nate arabayı Five Points'ten bir blok ötede bir garaja soktu ve birlikte Dreadlord bölgesine doğru aceleyle ilerlediler. Yaklaşık yirmi dört saat ayakta kaldıktan sonra Kierse yorgunluktan bitap düşmüştü ama devam etmek zorundaydı. Nate onu Finn'in girişi koruduğu bir arka kapıya yönlendirdi.

"Patron," dedi adam onu görünce başını sallayarak ve hüzünlü bir gülümsemeyle. "Kierse."

"Hey, Finn."

Finn kapıya uzanarak onlar için kapıyı açtı.

"Güncelleme?" Nate havladı. Merdivenlerden yukarı çıkarken Ronan da yanlarına düştü.

"Cara, Elijah ve Haylee sistemlerindeki her neyse onunla savaşıyorlar ama normalde ilaçların biz kurtlara verdiğiinden daha kötü tepki veriyorlar." Ronan, Kierse' kara gözlerle bir bakış attı. "Ethan daha fazla ilerleme kaydetmedi ama daha iyiye gitmedi. Mateo yer değiştirdiğinde hepsini konferans odasına taşıdık."

Nate'in kaşları kalktı. "Yer mi değiştirdi?"

"İstemeden."

Nate dişlerini birbirine geçirdi. "Lanet olsun. Peki ya madde?"

"Olay sırasında orada bulunan barmenleri, kapıcıları ve müdavimleri sorguladık ama kimse olağandışı bir şey fark etmedi."

Nate başıyla onayladı. "Güzel. Yerinize dönün."

Ronan gölgelerin arasında kaybolmadan önce başını önce Nate'e, sonra da Kierse'e doğru eğdi.

Nate Kierse'i bir kat daha yukarı çekti ve sonra konferans odasının kapısını iterek açtı. Nate'in peşinden içeri daldı. Masanın yatan iki yetişkin kurt olmasaydı oda kalabalık olurdu. Cara insan formunda kalan son kurttu. Solgun teni beyazlamıştı ve sanki değişimle savaşıyormuş gibi titriyordu.

Ethan, Corey'nin elini tuttuğu bir masanın üzerine yığılmıştı. Teni solgundu ve yara izi artık hasta olan yüzünü buruşturuyordu. Eğer göğsünün inip kalkması olmasaydı Kierse onun çoktan öldüğünü düşünebilirdi.

"Ah, Ethan," dedi Kierse ve yanına koşarak diğer elini tuttu.

Gen kollarını ona doladı. ". "

"Tabii ki yaptım." Gen'in kırmızı çerçeveli gözlerine bakmak için geri çekildi. Daha zayıf görünüyordu, sanki bu olay onun da hayatını tüketmiş gibiydi. "O nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Gen. "Maura hemşire. Ben sadece onun çırağıyım."

Maura sıkıca, "Ve bir doktora ihtiyacımız var," dedi. Nate onun yanına gitti,

yanına bir öpücük kondurdu. Maura Kierse'e nötr bir ifadeyle baktı ama Kierse orada olmayanı gördü. Kötü bir şeydi. "Ethan yaşıyor.

Şimdilik hepsi hayatta. İlaçların emilimini engellemek için aktif kömür uyguladım. Ama işe yaramıyor."

Maura'nın bakışları, kendi asistanından güvence arıyormuş gibi Gen'in bakışlarına gitti. Gen'in herkes üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Gen, "Ethan'a bir doz daha verebilirim," diye ısrar etti.

"Ama onu kurtlara veremeyiz. Kendimize zarar vermeden olmaz," dedi açıkça. "Burada mide pompalamak için kimseyi entübe edecek ekipmanım yok. Onları bir hastaneye götürmem gerekir."

"Ethan'ı alabiliriz," dedi Gen. "Cara'yı belki. Peki ya kurtlar? Değişmiş halleriyle mi?"

Kierse mükemmel hastaneyi biliyordu. "Bir canavar hastanesi var. Queens'te. Kurtlarınızı tedavi edebilirler."

"Kraliçeler mi?" Maura sordu. "Asla . Herhangi birini taşıyabilir miyiz, onu bile bilmiyorum."

Cara o anda haykırdı ve pençeler aniden konferans masasında oyuklar açarken hepsi donakaldı. Sırtı kamburlaştı. Gözleri kocaman açıldı, bir saniye içinde büyük ve maviden iğne deliğine dönüştü. Sonra, arasında Bir nefes aldı ve bir sonraki nefeste değişti. Vücudu uzadı, kürkü ortaya çıktı ve masaya geri çöktüğünde, bir insanı ikiye bölebilecek dişleri olan devasa bir bal-kahverengi kurt oldu.

"Siktir," diye bağırdı Nate. "İstemsizce yer değiştirmemeliler. Bu doğal değil. Maura?"

Başını salladı, sakın tavrı neredeyse paramparça oluyordu. Gen onun yanına gitti. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Maura bir an için gözlerini kapattı ve "Onları buradan çıkarmaya çalışmalıyız. Daha fazla bir şey yapamam."

"zorundasın," diye bağırdı Corey. "Eğer onu hareket , başaramayacak."

Nate, Corey'nin omzuna bir el koyarak, "Eğer hiçbir şey yapmazsak, kesinlikle ," dedi.

Maura içini çekti. "Hangisi olduğunu anlamak için zamanımız yok. Sadece onu hastaneye götürmemiz gerekiyor."

" olduğunda ben de oradaydım," dedi Corey kederle. "Bir dakika önce tamamen iyiydi, bir dakika sonra ise tamamen sınır tanımaz bir şekilde vahşileşti. Onu hiç böyle görmemiştim. Başta sevimli olduğunu düşündüm ama sonra ..."

Kierse onun sıkıntılı yüzüne baktı. Ağlamıyordu ama gözleri uzaktı, kaybolmuştu. Sanki Ethan o masada yatarken biri ondan bir parça koparıyormuş gibiydi. Bu güçlü Rulet'in yıkıldığını görmek Kierse'i neredeyse çileden çıkaracaktı.

"Bunu hangi ilacın yapabileceğini biliyor muyuz?" Kierse sordu. "Kurtları böyle değiştirebilir mi?"

Kierse ellerini ceplerine soktu, kendini çaresiz hissediyordu. Graves'in burada olmasını diledi. Keşke ondan kendisiyle gelmesini isteseydi. Yardım etmek için bir şey yapabileceğinden değil. İyileştirme gücü yoktu. Eğer olsaydı, Imani'nin büyüsu onu neredeyse öldürdüğünde kendi iyileşmesini hızlandırmak için mutlaka bir şeyler yapardı.

Ne tür bir uyuşturucu birine bunu yaptırabilir? Tamamen sınır tanımaz. Bir kurdun istemsiz olarak yer değiştirmesini sağlar.

Bu bir ilaç olmayabilir ? Sihir olabilir mi?

İnsan yöntemlerinin işe yaramamasının nedeni bu

Nate, "Kurtlarımdaki değişimi zorlayabilecek bir şey hiç duymadım," dedi.

Corey, "Piyasaya yeni çıkan bir ilaç var," diye önerdi. "Kırmızı tozdan aşırı doz almanın neye benzediğini bile bilmiyoruz."

Kierse dondu kaldı. "Bekle. . *kırmızı toz*?" Belki de sadece büyü değildi. Belki de *Imani'nin büyüsiydi*. "Yeni ilacın adı dilek tozu mu?"

Nate başını salladı. "Evet... bunu nereden biliyorsun?"

Kierse başını salladı. Graves, Imani'nin pudrasının tehlikeli olmadığını söylemişti. Partileri için ürettiği ürünün sadece cinsel arzuyu artırdığını söylemişti. Bunun Imani'nin bir saldırısı olup olmadığını bilmiyordu ama birinin ona ulaşmak için Ethan'a zarar vermek istediği açıktı.

Ya Ethan'ın hastaneye gitmesi ya da Kierse'in sihrini denemesi gerekiyordu. Ama sihrini nasıl kullanacağını bilmiyordu. Graves'le saatlerce başarısız bir şekilde çalışmıştı. Bir kez bile onu hissedememişti; bir kez bile niyetini kullanarak bir koğuş çizememişti.

Ama Ethan'ı hastaneye götürürlerse ve bu dilek tozuysa, o zaman içeri girseler bile, ki bu en iyi ihtimalle küçük bir şanstı, hiçbir şey yoktu. doktorların onun için yapabilecekleri. Hepsi boşuna olacaktı. Midesini pompalayabilirlerdi ama büyü dağılmazdı. Dileği onu hala öldürebilirdi.

Graves işin içinde büyü olup olmadığını bilirdi ama gidip onu getirecek zamanları yoktu.

Sadece o vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dokuz

"Beni içeri al," dedi Kierse, Ethan'a ulaşmak için Maura'yı kenara iterek. "Ne yapıyorsun sen?" Maura talep etti.

"Kierse?" Gen sanki ondaki değişimi hissetmiş gibi sordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini Ethan'göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Büyü oradaydı. Sadece bulması, ve ağırlığını hissetmesi gerekiyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama bu bir alıştırma değildi. Bu ölüm kalım meselesiydi.

Böylece, daha derine ve daha derine daldı. Onun boşluklarını itti hiç bir farkındalık. Tüm o anlar boyunca yaşıtlarından ve daha büyüklerinden daha hızlı, daha çabuk ve daha güçlüydü. Yapması gerektiğinde sokaklarda ölen küçük bir kız çocuğuydu ama hayatta kalmayı başarmıştı. Onu hayatta tutan bu içgüdüleriydi. Bunu yapan kendi büyüğü ve gücüydü. Bunun işe yaraması için ikisine de ihtiyacı olacaktı.

Duyularının aniden uyanması gibi... oradaydı.

İlk başta yumuşak. Farkındalığına karşı nazik bir fırça. Kışın bittiğini ve baharın geldiğini söyleyen özlem dolu bir esinti. Kierse bu duyguya, zihnindeki garip yeniliğe tutundu. Ona , tam olarak odaklanana kadar onu çağırdı. Karanlığın içinde parlak bir ışık.

O haklıydı.

Büyü Ethan'ın vücudunu sarmıştı. Tepeden tırnağa büyüyle lekelenmişti. Imani'nin güçleri için bir kap, büyüünün ısısı ve fırçası ortaya çıkmıştı.

Ve yine de bir şey daha vardı-çiçekler. Çiçeklerin kokusunu alabiliyordu. Özellikle de zambak çiçeklerini. Daha önce hiç başka bir büyücünün büyüünün kokusunu alamamıştı ama şimdi Imani'nin büyüünün zambakların tiksindirici, baskın kokusuna sahip olduğundan emindi. Kierse bu kokudan neredeyse öğürecekti. bunaltıcı kokusu.

Ama odağını kaybetmeyi reddetti, çünkü sırada zorlu kısım vardı. Ethan'ın bedenindeki dilek büyüsunü emmesi ve kendi bedenine çekmesi gerekiyordu. Kierse daha önce hiç bilinçli olarak büyüyü özümsememişti. Korku duyularını tıkamıştı. Yapamayacağı korkusu değil, *yapabileceği* korkusu. Büyüyü içine çekecek ve yine o büyüünün içinde boğulacaktı.

Bundan sağ çıkabilecek miydi? Geçen sefer Imani'nin büyüsunün onu düşürdüğü durumdan sonra tekrar bütün ve güçlü çıkabilecek miydi? Graves'in panzehiri bile onu stabilize edememişti. Graves'i çağırımlarını söylemek için ağzını açtı. Lütfen bu yükü başka birinin taşımasına izin verin.

Ama o bunu yaparken, ipler kaydı. Neredeyse Ethan'ı kaybediyordu ve Ethan krize girmeye başladı.

"Kierse!" Corey ağladı.

Maura omuzlarıyla içeri girmeye çalıştı ama Kierse sağlam durdu. Gözlerini kapadı, o iğrenç kokuya uzandı ve tekrar içine daldı.

Graves şu anda ona yardım edemezdi. Bu işi çözmesi ve bitirdikten sonra başına geleceklerle başa çıkması gereken kişi oydu.

Elleri Ethan'ın göğsünde titredi ve bir an için sanki bir şey onu tam ortasından kavramış gibi hissetti. Sanki o ezici ağrının etkisiyle tamamen hareketsiz kalmıştı. Sanki on tonluk bir tuğla üzerine çökmüş, onu her yönden eziyor ve bağlantıyı koparmaya çalışıyordu.

Sonra kolunda bir el vardı. Gen'in parmaklarının belli belirsiz bir fırçası. Ve o dokunuşun altında bir nefes aldı ve bir nefes daha. Kierse o zaman hissetti. Gen'in kendi büyüsu, bir çeşit. Büyücü büyüsu değil. Sadece uzun bir tünelin sonunda bir ışık. Gen'in her zaman tarot kartlarını okumasına izin veren ve ilaçlarını bu kadar güçlü yapan parçası. Gen'in kırık parçaları toplayan parçası. ve onları sağlığına kavuşturdu. Gen'in o kısmı sadece . . . Gen.

Gen'in dokunuşu burada olduğunu söylüyordu. Kierse'ye inanıyordu. Kierse'nin bunu yapabileceğine. Gen'in Kierse'nin bunu yapabileceğine güvenmesi için neler olduğunu bilmesine gerek yoktu. İhtiyacı olan şey buydu. Gen her zaman onun neye ihtiyacı olduğunu bilirdi.

Ve Kierse sihrini Gen'in güçlerinin çekirdeğine sarıp birleşik ağırlığı Ethan'a doğru indirdiğinde, *başka bir* titreşimin yanıt verdiğini hissetti.

Ethan.

Kierse ya da Gen'inkinden farklı bir ışıık. Ethan'ın bitkilerini büyüten parçası. Ethan'ın karanlık zamanlarda bile onu canlı tutan parçası. Ethan'ın tamamen Ethan olan parçası.

Dokunduklarında canlandı ve üçgenlerini bitirmek için bir köprü oluşturdu. Üç kat. Bir üçleme. Başlangıç, orta ve son. Onları birbirine bağlamaya yetecek kadar.

Derin bir nefes vererek Gen ve Ethan'a tutundu, artık bunu yapabileceğini biliyordu. Bir sonraki nefes alışında içine çekebildiği kadar çok hava çekti ve onunla birlikte sihir de geldi.

Ethan'ın bedenine yerleşmiş olan enerji yukarı, yukarı, yukarı, Ethan'dan çıkıp Ethan'ın içine doğru kıvrıldı.

Büyü odadaki diğer hiç kimseye bir şey gibi görünmüyordu. O ana kadar Kierse bile görememişti. Ama aniden büyüün kokusu ve ateşi tüm vücudunda yumuşak altın bir ışıltıya dönüştü. Yeni farkındalık karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Tıpkı Graves'in söylediği gibi, her şeyin bir araya geldiğini hissetti.

O altın ışıltıya doğru uzandığında, büyüü yükselen bir dalga gibi *hissedebiliyordu*. Zambaklar onu tüketirken ve ateş ona ulaşırken, sihir tenine işledi ve vücuduna doğru yol aldı. *Merhaba, eski, tanıdık dost*. Acıdı. Sanki kemiklerini kırmaya ve onu milyonlarca küçük parça halinde bırakmaya çalışıyormuş gibi içine işledi. Acı onu kavradı, sıktı ve bükte. Bununla birlikte acı ve uçuruma derin bir bakış geldi. Ama o . Bırakmayı reddetti.

Daha fazla sihir vardı. Çok daha fazlası.

Kierse kusmak, boşaltmak ve bu iğrenç kaplamadan kurtulmak istiyordu ama ellerini hareket ettiremiyordu. İstese bile .

Ethan'ın göğsüne yapışmışlardı, o altın ışıltının her zerresini emiyor ve vücuduna taşıyorlardı. Gözleri yanıyordu. Yakalamışlardı Alev. Önce elleri, sonra kolları ve vücudu titredi. Kulaklarına bir uğultu yerleşti ve o, Gen ve Ethan dışında herkes kayboldu.

Zamanın hiçbir anlamı yoktu. Çalıştığı bu alemde değil. Uzaklarda bir yerde arkadaşlarının sesini duyabiliyordu. Colette sonunda gelmişti. Diğerleri de. Finn ve Ronan. Bağırıyor ve diğer kurtları zapt etmeye çalışıyorlardı.

Ama Kierse duramazdı. Her şey Ethan'ın sisteminden çıkana kadar olmazdı. Gözlerini açıp o güzel gülümsemesiyle ona bakana kadar duramazdı.

O yaşıyana kadar olmaz. O ölse bile.

"Neredeyse geldik," dedi Gen usulca.

Sanki Kierse'nin ne kadar yakın olduğunu biliyormuş gibi. Sezgisel, güzel Gen.

Sonra o son sihirli dal Kierse'nin parmaklarına doğru kıvrıldı. O parçayı elinde küçük bir alev gibi tuttu. Sonra vücudunun içine doğru uçtu ve derinlere gömüldüğünü hissetti.

Ama işi bitmemişti. Güçle dolup taşıyordu. Sistemini alt üst ediyordu ve hâlâ çok daha fazlası vardı.

Elini uzattı ve Cara'nın pençesini kavradı. Kierse büyüü Cara'dan çekip çıkardı. Hepsini içine akıtmaya kararlıydı. Sonra da ağır çekime geçip Imani'nin sihrini bırakabilirdi. Ama bunu sadece tamamen ve tamamen bittiğinde . Çünkü bu bağlantıyı bu kadar kısa sürede tekrar kurabileceğinden emin değildi.

Kurdun bedeninin etrafındaki enerjiyi çekiştirirken, Cara'nın içinde bir şeyler değişti. Sanki direniyormuş gibi. Cara sağa sola savruldu. Nate yine bağırıyor, onu durdurmaya çalışıyordu. Pençeler derisine battı ve Kierse çığlık attı.

Acı onu boğuyordu. Onunla savaşmaya ve kendisine doğru daha fazla büyü çekmeye çalıştı. Ama hissettiği sadece artık kanayan kolunun acısı değildi. Büyüydü. Özümseme gücü tükeniyordu. Daha fazla dayanamadı. Yeterince güçlü değildi.

"Hayır," diye fısıldadı, acıyla ve büyüyle savaşıyordu. "Hayır."

"Kierse, lütfen." Gen onu ortasından kavradı ve çekiştirerek Geriye doğru.

Cara ile temasını kaybettiğinde, bağlantı koptu ve Kierse arkadaşının üzerine yığıldı.

Ethan artık parlamıyordu ama Kierse güneş gibi parlıyordu. "Onu kurtardı," diye nefes aldı Gen.

Dünya dönüyordu. Herkes şoktaydı ama o hiçbir şey söyleyemiyordu. Ağır çekime geçemiyordu. Graves'in adını ancak düşünebilmişti ki zemin ona doğru uzandı ve onu karşıladı.

Ve sonra her şey mutlu bir şekilde karardı.

Bölüm Elli

Kierse bir yataktaydı.

Normalde içinde uyandığı kadar yumuşak değildi.

Neredeydi? Her şey çok bulanık ve uzak geliyordu.

Gözlerini araladı ve sert ışık karşısında hızla kırıştırdı. Gözleri yeterince hızlı alışamadı ve onları korumak için kolunu yavaşça kaldırdı.

"Ugh," diye inledi.

"Kierse!" diye bir ses yükseldi.

Kierse bu sesi tanıdı. Kolunu indirdiğinde Gen'in ona doğru eğildiğini gördü. *Gen mi?*

"Burada ne yapıyorsun?" Kierse ona sordu. Gen kaşlarını çattı. "Ne hatırlıyorsun?"

düşündü, hatırlamaya çalıştı ama boştu. Graves'le birlikte çalışıyordu.

Üçüncü Kat'a gitmişti. Torra'yla konuşmuştu. Lorcan'ı görmüştü. Ondan sonra ne olmuştu? Gen'e nasıl gitmişti?

Üzerinde başka bir yüz belirdi. Ethan.

Kierse gözlerini hızla kırıştırdı. Rüya mı görüyordu? "Burada ne yapıyorsun?" "Five Points'tesin," dedi Ethan, Kierse'nin yanındaki sandalyeye çökerek.

Kierse'nin yatağında. "Sen benim hayatımı kurtardın."

Kierse'nin gözleri Ethan'ınkilere kayd. Onun hayatını kurtarmış gibi görünmüyordu. "Ben mi kurtardım?"

"Ethan uyuşturulmuştu," dedi Gen yumuşak bir sesle. "Sen ortaya çıktın ve çıplak ellerinle ondan uyuşturucuyu ."

Çıplak elleri mi? Ne hakkında konuşuyorlardı ki? Ve sonra hissetti -Sihir. "Oh Tanrım."

Başını çevirdi ve yatağın yanındaki çöp sepetine kust. Midesinin tüm içeriğini kust. Ve sonra biraz daha kust.

Dilek tozundan beri hiç bu kadar hasta olmamıştı. Doğru ya. Yaptığı şeyin bir anda aklına geldi. Bu dilek tozuydu.

Karnını boşalttıktan sonra yatağa uzandı ve odanın dönmeyi bırakmasını bekledi. Enkaz halindeydi ama aynı zamanda farkındalığıyla ilgili her şey farklı hissediyordu. Sanki dünya, bilincinin üzerine ikinci bir katman olarak yerleşmişti. Şimdi bunu nasıl kaçırdığını anlamıyordu. Yoğunluğu her zaman bu kadar ezici mi hissedecekti? Yoksa sonunda normal mi hissettirecekti? Sanki dünya bir zamanlar hiç bu kadar Sıkıcı mı?

"Hatırlıyorum," dedi arkadaşlarına. "Her şeyi hatırlıyorum."

Gen ve Ethan birbirlerine baktılar.

"Büyü kullandınız, değil mi?" Gen söyledi. "Bunu sana Graves mi öğretti?"

"Evet," dedi. Sonra da: "Hayır. Yani beni eğitmeye çalıştı ama ben bunu sadece Ethan ve diğerlerini kurtarmak için anladım."

Gen yüzünü buruşturdu ve Ethan bakışlarını ellerine indirdi. Söylemedikleri bir şey vardı.

"Diğerleri," diye fısıldadı Kierse. "Cara ve diğer iki kurda ne oldu?"

Gen yutkundu. "Onlar ... başaramadılar."

Kierse o zaman diğer kolunun da sargılı olduğunu fark etti. Cara'nın kurttan büyüü çekmeye çalışırken pençelerini ona geçirdiğini hatırladı. Ama Kierse yeterince güçlü değildi. Yeterince uzun süre eğitim almamıştı ve bağlantıyı koparmıştı.

"Ölmelerine izin verdim," diye fısıldadı dehşet içinde. Ethan hemen, "Bu senin hatan değil," dedi.

Kierse gözyaşlarının kirpiklerinde toplandığını hissetti. Ama öyleydi, değil mi? Şehirdeki dilek tozu onun hırsızlığı yüzündendi. Ethan'a verilen dilek tozu onu hedef alıyordu. Her şey Graves'e geri dönüyordu ama o ilk işi kabul etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Yeterli bilgiye sahip olmadığı için geri çekilmeye karar vermiş olsaydı. O kadar odaklanmıştı ki Yeterince hazırlık yapmadığı için. Ve şimdi insanlar onun gözetiminde ölüyordu.

"Öyle," dedi kısık sesle. "Bu benim hatam."

Gen ona "Ethan'ın hayatını kurtardın," diye hatırlattı. "Diğerlerini kurtaracak kadar güçlü değildim."

Ethan onun elini nazikçe tutarak, "Bu senin sorumluluğun değildi," dedi. "Sen yapabileceğini yaptın ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

Kierse başını salladı, gözlerini kapattı ve gözyaşlarını . İşte bu Imani yüzünden. Bu bir intikamdı. Bunu hatırlayacak ve daha da güçlenecekti.

Onun gözetiminde bir daha kimse ölmeyecekti.

"Kierse," dedi Gen. "Ethan'dan büyüü çektğinde Ben de bir şeyler hissettim."

Tüm suçluluk duygusunu ve acısını bastırdı ve güzel arkadaşına bakmak için gözlerini açtı. "Sihirini hissettin."

"Benim sihrim," dedi huşu içinde.

"Ve Ethan'ın."

Ethan karşı çıktı. "Benim sihrim yok."

," dedi ona. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ." "Ben de hissettim," dedi Gen ona.

"İkinizin de ne yapabileceğini ya da ne olduğunuzu bilmiyorum. Kendim için hâlâ bir cevabım yok ama birlikte bulacağız," diye söz verdi. "Tek söyleyebileceğim, tarot okuyabilmeniz bir nedeni olduğu." O bakışlarını Gen'den Ethan'a kaydırıldı. "Kışın bitki yetiştirebilmeniz bir nedeni var."

Ethan'ın gözleri odanın her yetişen düzinelerce yeni bitkiye kaydı. "Bu sihir değil."

"Bu da bir şeydir," dedi ona.

Gen, "Ve hepimiz bunun içindeyiz," dedi.

"Evet," dedi Kierse. "düğümlemiş bir iplik gibi."

Gen umutlu görünüyordu. Ethan şüpheliydi. Ama tıpkı Gen'in söylediği gibi o da hissetmişti. Arkadaşları artık onun kadar mükemmel insan değillerdi.

Ve cevapları almanın tek bir yolu vardı.

Gözleri panik içinde açıldı. "Bekle, ne kadar zamandır ?"

Ethan ona "Üç gün," dedi.

Kierse . "Üç gün mü?" Kafasının içinde günleri saydı. "Lanet olsun, gündönümü mü?"

"Bir gün önce," dedi Gen ona. "Yirminci ayın gecesi. Dolunay yarın. Yani kurtların hepsi kulübün altında kilit altında. Sen uyanır uyanmaz Maura'yla buluşacaktık."

"Siktir, siktir, ," dedi battaniyeleri üzerinden atarak.

Üç. Lanet olsun. Günler.

"Graves'e gitmeliyim."

"Geri mi dönüyorsun?" Ethan inanamayarak sordu.

"zorundayım," dedi ayağa kalkıp yalpalayarak. Kendini hissediyordu ama bir an önce ona ulaşması gerekiyordu.

"Ayakta bile duramıyorsun. Hiçbir yere gidemezsin," dedi Gen, onu durdurmak için elini uzatarak. "Bizimle birlikte tecritte kalmalısın. Burası güvenli."

"İkinizi de seviyorum. Graves aynı fikirde olmasa bile sizi görmek için geri dönmekle doğru kararı verdim." Kapıyı suratına çarpma düşüncesi onu hâlâ çileden çıkarıyordu. Komodinin üzerindeki kıyafetlerine kızgınlığını gizledi. Üzerinde hastane önlüğünden başka bir şey yoktu ve gidiyor. "Buraya gelerek anlaşmayı bozduğumu söyledi ama şimdi çekip gidemeyeceğim kadar çok şey tehlikede."

"Tehlikede olan ne?" Ethan sordu. "Para mı? Burada iyiyiz Kierse. Başta şüpheliydim ama Dehşet Lordlarıyla birlikte olmayı seviyorum."

Başını iki yana salladı. "Güvenli değil. Bu güvenli olmadığının *kanıtı*. Ve ben bitirene kadar da güvenli olmayacak."

"Ve bu yüzden mi geri dönüyorsun?" Gen sordu. "Güvenliğimiz için."

"Torra yaşıyor," diye soluk soluğa bağırdı.

Gen ve Ethan şok içinde ona baktılar. Gen fısıldadı. "Nasıl?"

"," dedi Ethan.

"Onu buldum," dedi Kierse. Kendini duvara yasladı. Kahretsin, bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. "Onu buldum ve onu çıkaracağıma söz verdim. Ayrıca, bu soygun ilk imzaladığımdan çok daha fazlası. için. Başka bir Canavar Savaşı istemiyorsak bu nesneyi Kral Louis'in ellerine bırakamayacağımızı söylediğimde bana güvenin."

Ethan'ın çenesi düştü.

Gen şok içinde, "Sen ciddisin," diye fısıldadı.

"Ölümçül."

Kierse tişörtünü çekiştirdi ve sonra kollarını tekrar ceketinin içine . Ceketini yaralı kolunun üzerine çekerken tısladı.

"Ama eminim bir gün daha dinlenebilirsin."

"Hayır, yarın gece olacak," dedi. "Şimdi geri dönmem gerekiyor. Pazarlık bozulsun ya da ." Kierse dudağını ısırды ve tereddüt etti. "Görmek zorunda."

Gen'in ifadesi bu sözler üzerine yumuşadı. "Ona geri dönmek istiyorsun." İşin özünü görmeyi Gen'e bırakın.

"Biliyorum," dedi bir itiraf gibi. "O farklıydı. Kendi tarzında nazikti."

Ethan irkildi. "Onun bir canavar olduğunu sanıyordum?" "Ben de öyle," diye fısıldadı.

Ona verişini, tünelde ona sarılışını, o eşsiz gri gözleriyle ona bakarken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırışını hatırladıkça düşünceleri . Babka'nın tadı ve dudaklarının ezilmesi. Daha yeni yorumlamaya başladığı o küçük gülümseme. Canavar Graves'in zihninde adam Graves'e dönüştüğü pek çok küçük yol.

Gen onun eline dokundu. "Ondan gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi konuşuyorsun." "O bir canavar, ama *benim canavarım*."

Gen ve Ethan bu açıklama karşısında sessiz kaldılar. Graves hakkındaki gerçek buydu. Tüm gerçek. Bakmak için zaman ayırdığından bile emin olmadığı bir gerçek.

"Hayatım boyunca geçmişimden kaçtım. Artık kaçmak istemiyorum. Ondan değil." Boğazını temizledi ve arkadaşlarına baktı. "Yani, sizi seviyorum, ama karantinaya bensiz girmek zorundasınız, çünkü gitmem gerekiyor."

Ethan da sonunda anlamış gibi, "Anlıyorsun," dedi.

"Gitmeden önce bir şey daha var," dedi Gen, eşyalarının bir kart çıkarıp Kierse'ye uzatarak. "Senin için bir kart çektim."

Kierse onu çevirdi ve Sihirbaz'ı ortaya çıkardı. *Graves*.

"Teşekkür ederim," dedi.

Sonra arkadaşlarını uzun uzun kucakladı, gücünü topladı ve kapıdan çıkıp gitti.

Five Points'ten dışarı adımını attığında üzerine bir ağırlık çöktü. Kapı içeriden mühürlenmişti. Kimsenin olmadığından emin olmak için kapıyı iki kez çekiştirdi.

onun arkasından biniyordu.

Binaya teslimiyetle baktı. Yapılması gereken doğru şey buydu ama onları savunmasız bırakmayı da doğru bulmuyordu. Eğer wish powder bir kez içeri girip arkadaşlarına zarar verebildiyse, bu tekrar olabilirdi. Belki de Imani'ydi; belki de ona ya da Graves'e ulaşmaya çalışan başka biriydi. Ama umurunda değildi. Arkadaşlarına zarar veremezlerdi.

Artık koruması gereken bir şey vardı. bir şey. Ve niyetini binaya odakladığında, büyüü ona kolaylıkla geldi. O tüm bina için koğuş çizdi. Doğru yapıp yapmadığını merak etmek için durmadı. Sadece büyüünü sezgisel olarak ona nasıl geldiyse öyle kullandı. İşi bittiğinde Five Points dilek tozundan arındırılmış bir olacaktı. Kimse onu içeri sokamayacaktı. Arkadaşları güvendeydi.

Büyünün uğultusu, gardiyanının şeklindeki küçük çalığışunu gördüğünde zihninin arkasında sadece küçük bir uğultuydu.

Artık yürüyüp .

OceanofPDF.com

Interlude

Isolde işe erken geldi.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Gecenin bir yarısı uyandığında sanki derisinin üzerinde böcekler geziniyormuş gibi hissetmişti. Ondan sonra uyuyamamıştı. Başka bir şey de düşünememişti.

Onun yerine giyinmiş ve gün doğmadan Graves'in evine gelmişti. Birkaç somun ekmek pişirmeye karar vermişti. Sabahları taze ekmek yemeyi severdi. Sabahları taze ekmek yemeyi severdi.

Onu karşılamak için eve.

Ama kadın geldiğinde, adam mutfakta oturuyordu. Sanki onun orada olacağını biliyordu. Önünde kristal bir bardak boş duruyordu. Dibinde eriyen birkaç buz küpü vardı sadece. Sanki kendi kendine dolacakmış gibi bardağa baktı. Ya da içinde boğulacakmış gibi.

Onunla ilk tanıştığı zamandan çok da farklı değildi. Buradan çok uzakta bir yerde pasta şefi olarak çalışıyordu. Her gün gelip en son yaptıklarından birini istiyordu. Onun yakışıklı yapısına hayran kalmıştı ama içinde karanlık bir şeyler vardı. Onu çarpıtan şey. O zamanlar sadece yirmi beş yaşındaydı. Hâlâ cesur ve pervasızdı.

Adam saatler sonra kafasını içkiye gömüp kaldığında, kadın sohbet etmeye başlamıştı. Hiçbir zaman romantik olmamışlardı. Onun birini asla *sevemeyeceğini* çok çabuk anlamıştı. Onun istediği şekilde değil. O binlerce kırık parçadan oluşan bir adamdı.

Ona işi teklif ettiğinde, kabul etmeden önce iki kez düşünmemişti. İdare edilmeye ihtiyacı vardı. Bunu görebiliyordu. Ve garip bir şekilde, bunu yapan kişi olmak istiyordu.

Yıllar boyunca, insanların onun hayatına girip çıkışlarını izlemişti. Kadınlar ve erkekler mutfağına girdi ve hızla ayrıldı. Onları eğittiği için azı uzun süre kaldı.

Graves'le ilgili değişmeyen bir şey varsa o da ayrılmaktı. Hayatındaki insanlar geçiciydi.

Hiçbir zaman yaşayan başka bir ruha geçici bir ilgiden fazlasını hissedecek kadar yaklaşamadı. Bu çoğu kişiye çileden çıkardı. Bazıları zgn bir teslimiyetle ayrıldı.

Belki onlar da onun gördüğünü görmüşlerdir. Parçalanmış bir adam sevemezdi, çünkü yeterince parçalandıktan sonra kimse o parçaları bir araya getiremezdi.

Daha da kötüsü, onu kim sevebilirdi ki? Onu kendi tarzında seviyordu. Hrmetkar bir şekilde. Kendini ona adamıştı. Ama ona sadece en iyi göstermişti. Sevmek için en kötü yanlarını da gstermeliydin.

Isolde yanında çalıştığı adamı tanıyordu. Kendi hikayesinin kötü adamıydı.

O aldırmadı. Ona para ödüyor, ona bakıyor, onunla ilgileniyordu. Ama bundan daha fazlası için, biriyle olduğu yerde buluşmanız gerekirdi. Kim olduklarını, tüm hasarlı kısımlarını görmeli ve yine de onlarla birlikte olmak istemeliydiniz.

Onu mutfağında otururken gördüğünde, kalbinin derinliklerinde ne olduğunu anladı.

Kierse gitmişti. Ve o da izin vermişti.

Isolde sessizce mutfağa girdi. Malzemelerini çıkardı ve un, tuz ve mayayı dikkatlice karıştırdı. Suyu en son ekledi ve uzun zaman önce öğrendiği gibi hamuru bir araya getirdi. Yaşlı kolları Yoğurmak gibi ama yeni mikserlerden birini kullanmaktan daha iyi olduğunu düşünüyordu. Daha hızlı olması daha iyi olduğu anlamına gelmiyordu. Ona sevgi aşılamıyordu.

Hamuru tezgha döküp yoğurmaya başladıktan sonra nihayet konuştu. "Kierse gitti mi?"

Graves başını salladı. şaşırmış gibi bile görünmüyordu. "Ailesinin yanına döndü."

"Temelli mi?"

Tekrar başını salladı. "Evet." Orada durakladı. İçine bir ateş düştü hızla dağılmadan önce yüz hatları. Sanki artık öfke bile bulamıyordu. Küçük bir i ekiş. "Burada geçirdiği zaman her zaman belirsizdi."

"Ne yapacaksın?"

"Her zaman yaptığım şeyi." Adam başını kaldırıp ona baktığında acı çekmiş görünüyordu. "Baştan başla. Tekrar."

Isolde bu sözlerin altındaki gerçeği gördü. O acı çekiyordu. Son haftalarda çok farklıydı. Kierse ona iyi gelmişti. Onun asık suratlı davranışlarına katlanmamıştı. Onunla şakalaşıyordu. Benzer ilgi alanları vardı. İkisinin de açılmaya başlamasını izlemek gerçek bir lütuftu. O günü görebileceğini hiç düşünmemişti. Graves'le birlikte olduğu süre boyunca ilk kez, onun hakkında yanılıp yanılmadığını merak etmişti. Her şeye rağmen aşık *muydu*?

"Peki ya Kierse?"

"O kararını verdi. Hep öyle yaparlar. Biri diğerinden sonra, diğeri diğerinden sonra. Seçerler ..." Elini salladı ve sonra şişeye uzanıp kendine bir içki daha doldurdu. "Neyi önemli bulurlarsa."

Onun üzerinde. Sihir öğrenmekten. Bu hayatı.

Birinin neden basit bir hayat istediğini kendince anlıyordu. Kullandığı büyü hiçbir şekilde basit değildi. Karanlık, ölümcül ve tehlikeliydi. Çoğu insan bununla başa çıkamazdı. Kierse'nin farklı olduğunu düşünmüştü.

Bunu yüksek sesle söylemekten kendini alamadı. "Onun farklı olduğunu düşünmüştüm." Efendisine baktığında, onun da böyle düşündüğünü fark etti,
çok.

"Evet," diye kabul etti.

Ve yanıldığını bilmek daha da çok acı veriyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM VI

KIŞ GÜNDÖNÜMÜ

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Bir

En son isteyeceği şey soğukta elli blok kuzeye yürümektir. Ama Dehşet Lordları onu götürecek ya da taksiye binecek parası olmadığından başka seçeneği yoktu. 14^{üncü} Cadde metro girişinde, özellikle sinirli bir trole para ödeyerek 1 numaralı metroya binmeye cesaret etti. Büyüsünü tazelemek için peron boyunca yankesicilik yaptı ve Yukarı Batı Yakası'na çıktığında kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Büyü yanığı dağılıyordu.

Daha önce mahalleye karşı duyduğu küçümseme tamamen yok olmuştu. Birkaç hafta önce bile, temiz ve iyi aydınlatılmış sokakları küçümserdi. Şimdi, bu doğru geldi.

Graves'in kahverengi taşı rahat bir nefes aldı. Bu dört duvarın içinde hayal ettiğinden çok daha fazlası vardı. Eve dönüyormuş gibi hissetmesine rağmen, ön kapıya ve onun gösterişli ejderha tokmağına yaklaşırken, içeride yaşayan firedrake'i bildiği için adımları temkinliydi. Bu düşünceye gülümsedi. Ama tokmağı kaldırıp kapıyı çaldığında bu bakış kayboldu.

Eşikten kolayca geçebilirdi. Büyüsü onu dışarıda tutamazdı. Ama bu kapıyı son olduğundan daha fazla misafir gibi hissediyordu. Hoş karşılanıp karşılanmadığını bilmiyordu.

Bir an oyalandı. Tokmağı tekrar kaldırdı ve kapıya vurdu. Bir an geçti ve sonra kapı yavaşça içeri doğru sallandı.

Graves onun önünde belirdi. Üzerinde buruşuk bir gömlek ve pantolon vardı. Gömleğinin ilk üç düğmesi üstten açıktı ve Kollarını neredeyse dirseklerine kadar kıvrımış, çobanpüskülü dövmelelerini ortaya çıkarmıştı. Elinde yarısı boş bir şişe asılıydı. Saçları alnına dökülüyor, sokak lambası gece mavisi saç tellerine vuruyordu. Gözleri, o karanlık fırtına bulutları, onu uzun uzun süzdü. Sanki içki içmiş gibi görünüyordu. ondan daha kötü birkaç gün geçirdi ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Kierse?" diye sordu, ancak şok olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle.

Ondan daha önce hiç böyle bir ses tonu duymamıştı. Dilinde onun adını kullandığını bile hiç duymamıştı. O her zaman Bayan McKenna ya da Wren'di. Bu

sinir bozucuydu.

Bir an için ona karmaşık bir matematik denklemiymiş gibi baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Daha önce izin istediğinizi sanmıyorum." Cesaretini toparlayıp kolunu uzattı ve kadının içeri girmesine izin verdi. Kapıyı arkasından kapatırken elindeki burbon şişesini konsol masasının üzerine bıraktı.

Ellerini birbirine sürttü ve sonra onlara üfledi. "Burası neden bu kadar soğuk?"

"Yalnızım."

Soğuk eşikte birlikte durdular. Aralarında hiçbir kelime geçmedi, sadece sessizlik. Graves onun ortaya çıkışıyla sarsılmıştı. Sanki aralarındaki ip inceydi ve her an kopabilirdi.

Kelimeleri söylemesi gerekiyordu ama nedense onu böyle görmek durumu daha da kötüleştiriyordu. İkisinin de sırtı duvara dönüktü. İkisi de diğerine tam olarak güvenmiyordu. Birlikte geçirdikleri haftalar boyunca her şey değişmeye başladığında bile. Ve şimdi kendi içinde bırakabileceği bir yer bulmak zorundaydı. Hiç *kimseye* yapmadığı bir şey.

O daha söze başlamadan, adam sert bir sesle, "Buraya gelmenin bir nedeni var mı?" diye sordu. "Özür dilemek için geldim," diye zorladı.

Bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne için özür dileyeceksin?"

"Nate'le olanlar için." Ellerine baktı. "Bunu konuşmak için oturabilir miyiz lütfen? Sana anlatacak çok şeyim var."

Başını sallamadan önce adem elması bir kez sallandı. Oturma odasına adım atıldılar ve Kierse gülümsemesini engelleyemedi. Küçük yeşil kitap yan masanın üzerinde duruyordu. Battaniyeleri en sevdiği koltuğun yanında düzgünce katlanmıştı. Anne'den iz yoktu ama istediği zaman gelirdi.

Graves hemen sönmüş ateşin yanına gitti. Odayı çok daha soğuk ve daha az davetkâr hissettiriyordu. Kadın kanepeye sessizce ateşi yeniden yaktı. Çok geçmeden ateşin sıcaklığı tüm odaya yayıldı ve ellerine yavaş yavaş sıcaklık geri geldi.

Devam etmeden önce Graves'in karşısındaki sandalyeye yerleşmesini bekledi.

"Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum," dedi bakışlarını kaçırarak ve ona açılacak cesareti bulmaya çalışarak. "Çıkışlara olan sevgim üretilmiş değil. Babam beni genç yaşta terk etti ve sokaklarda yaşadım. Korkunç bir durumdu," dedi ürpererek. "O yılları düşünmek bile istemiyorum."

Graves anlayışla başını salladı. O da terk edilmişti. Bunun ağırlığını biliyordu.

"Sonra akıl hocam Jason tarafından alındım." Derin bir nefes aldı. Onun adını yüksek sesle söylemekten nasıl da nefret ediyordu. "Onun hırsızlık loncasında yetiştim, bir dahiydim," diye ekledi küçümseyerek. "Beni hayatta tutması dışında onun hakkında söyleyebileceğim olumlu bir şey yok. Zar zor."

Ona daha fazlasını anlatmak istiyordu, Jason'ın onu ne şekilde mahvettiğini söylemek istiyordu. Ama onun ellerinde çektiği acı hâlâ damarlarında ateş gibi yanıyordu.

"Bana öğrettiği en iyi ders nasıl kaçılacağıydı. Ondan kaçmak için bile olsa." Yutkundu, kendini devam etmeye zorladı. "Buraya senin yanına taşındığımda bir kafes gördüm."

Graves kaşlarını çatı. "Niyetim bu değildi."

"değil miydi?" diye sordu. "Gelip gitmekte özgürdüm ama hayatımı yaşamakta özgür değildim."

Çenesini sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu yüzden, kafeste sersemlediğim ve işler kaçınılmaz olarak kötüye gittiğinde kendimi kurtarmanın yollarını hemen bulduğum için beni suçlayamazsınız." Titreyen ellerine baktı, sözcüklerin çıkardığı sestten nefret ediyordu. "Bu görevde ölmeye hazırdım ama beynim beni ihtimalleri devreye sokmaktan alıkoyamadı. Ama sonra ... işler değişti."

Graves bu sözler üzerine doğruldu. "Nasıl değiştiler?"

"Bilmiyor musun?"

Onun gerçekten bilmediğini gördü. Onun nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. İkisi de kendilerini o kadar ki, tam olarak oldukları kişi olamıyorlardı. Önceki hayatlarında incinmişlerdi ve şimdi şefkat duygularını itiraf etmek bile bitmek bilmez bir şey gibi geliyordu.

"İlk başta iş sadece bir işti. Ama sen bir canavarken bir yabancıya, bir arkadaşına ve sonra da daha fazlasına . Neredeyse güvenebileceğim biri oldun."

gönüllü oldu. İleri atıldı. "Bu işi sadece para için ya da arkadaşlarıma yardım etmek için yapmıyorum. Torra'nın oradan çıkmasına yardım etmek için yapıyorum. Mızrağı Kral Louis'in ellerinden uzak tutmak için yapıyorum. Bunu *senin* için yapıyorum."

"Gittiğini sanıyordum."

Kierse iç çekti. "Her şeyin bu şekilde olmasını istememiştim ama bazı şeylerin farklı olduğunu bilmen gerekiyordu. Geri döneceğimi bilmen gerekiyordu."

"Üç günlüğüne gitmiştin," dedi Graves. "Sana patladığımı kabul ediyorum ama seçimini yaptığını sanıyordum."

"Biliyorum," dedi şefkatle. "Ama geri döndüm." Kalbi boğazına düğümlenmişti. Kendini ona açıyordu ve bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyordu. Eğer son birkaç haftada kazandıkları bir nebze güveni de yıktıysa, belki de bir daha asla geri kazanamayacaktı.

Sonunda Graves ciddiyle sordu: "Bu sizin çıkışınız değil miydi?"

"Hayır," dedi şiddetle. "Hayır, bu benim çıkışım değildi." Adam onun sertliği karşısında irkilmiş görünüyordu. "Ben sadece Ethan yüzünden ayrıldım."

"Peki o iyi mi?" Graves dikkatle sordu.

"Evet. Arkadaşlarımdan ilk başta düşündüğü gibi aşırı doz değildi. Birisi ona ve Nate'in üç kurduna dilek tozu vermiş. Ben Ethan'dan büyüü emdim ama kurtlar Öldüler."

Graves hızla ayağa kalktı. "Ve kimse beni almaya gelmedi mi? Panzehir bende. Onları iyileştirmeye yardım edebilirdim."

"Nate beni almaya geldiğinde bunun ne olduğunu bilmiyorduk. Sadece uyuşturucu olduğunu düşündük." Gözleri tekrar yaşardı. "Bilmiyorum Graves."

Her şey çok hızlı oldu. Bunun bir sihir olduğunu anladığımda elimden geleni yaptım."

Gözleri şok içinde yuvarlandı. "Onların ölümü *senin* suçun değil."

"Onlar benim yüzümden. Yeterince güçlü değildim. Güçlerim hakkında yeterince bilgim yok."

"Onlar *benim* hatam," diye ısrar etti.

"Suçlamanın bir önemi yok. Onları geri getirmez." Öfkeyle gözlerini kırıştırdı. "Daha güçlü olmalıyım. Sihrimi kullanmayı öğrenmeliyim ki bir daha böyle bir duruma düşmeyeyim." Üzüntüyle ona baktı. "Ama işte bu yüzden son üç gündür yoktum. Bu yüzden geri dönmedim. Uyandım ve doğruca buraya geldim. . . birkaç masum yabancıyı soyduktan sonra."

"Döndüğüne sevindim," dedi sert bir nefes vererek. "Ethan'ı kurtardığına sevindim. Sihirini çözdüğüne ve onu nasıl gençleştireceğini bulduğuna sevindim.

o."

Başını salladı. "Neredeyse yeni gibi. Sanki güçlerim onlara gerçekten ihtiyaç duyacağım anı bekliyormuş gibiydi. Büyüyü görebiliyor ve kokusunu alabiliyordum. Niyetle ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Her şeyi anlıyorum. Dilek tozunu müesseseden uzak tutmak için Five Points'i bile korudum."

"Pratik yaptıkça yapacağını bildiğim gibi. Ne yazık ki bazen sihir sadece bir deneme sırasında ortaya çıkıyor" dedi.

"En azından uyandı," dedi. "Yani, görüyorsunuz, şimdi tüm yarın işi bitirmek için parçalar. Bunu yapmak istiyorum. Hayır, bunu yapmam *gerekiyor*." Sertçe yutkundu, onun kırılğanlığını ve içtenliğini görmesine izin verdi. "Her iki şekilde de yaparım ama birlikte daha iyiyiz. Öyle olduğumuzu biliyorsun."

Bu sözler üzerine Graves'in gözlerinde hayat yeniden parladı. Orada yeni bir planın aydınlandığını görebiliyordu.

"Birlikte daha iyiyiz." Ve söylediği sözler kulaklarına müzik gibi . Yumuşak ve baştan çıkarıcı. Ayağa kalktı. "Yeni bir pazarlık mı?"

"Artık bunu mühürlemek için bir pazarlığa ihtiyacımız yok. Bunu birlikte yapacağız. İçeri gir, mızrağı al, Kral Louis'i öldür ve hepimizi oradan çıkar."

Başını salladı. "Tamamdır."

OceanofPDF.com

Elli İkinci Bölüm

Görevlerine geri döndüklerinde Kierse, Graves'le hiç olmadığı kadar hafif hissetti. Belki de herhangi biriyle.

"Gerçekten de temelli gittiğini düşünmüştüm," dedi ona.

"Nate'i öğrenir öğrenmez kendini kapattın. Sana geri döneceğimi söylemiştim. Bu konuyu konuşacağımıza yemin etmiştim."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve bir sonraki bakışında onun şaşırması olduğunu gördü. Normalde hiç şaşırmadığı bir anda onu şaşırtmıştı. Gerçekten de onun asla geri dönmeyeceğini düşünmüştü. Ona bağırıp geri döneceğini söylediğinde bile, hemen onun da hayatındaki diğer herkes gibi olduğunu düşünmüştü. *Onu* terk edeceğini düşünmüştü. Sonunda ona karşı gardını indirdikten hemen sonra.

Ama tabii ki bunun ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona geçmişini hiç anlatmamıştı. O da kendisi gibi içine kapanıktı. O kadar kapalıydı ki, adam onun gideceğini ve bir daha arkasına bakmayacağını düşünmüştü. Güzel yüzünün yerinde bu yazıyordu. Hepsi kendi acısını paylaşamadığı içindi. Tıpkı onun da kendi acısını paylaşamadığı gibi.

"Açıklamaya çalışacağım. Geçmişim hakkında hiç konuşmam," diye başladı. "Gördüğünüz gibi, ben bir canavar olarak doğdum." Ellerini yumruk şeklinde sıktı. "Doğduğum gün annemi öldürdüm. Doğumdan kaynaklanan doğal bir ölüm değil; doğmuş olmamdan kaynaklanan bir ölüm."

"Ne fark eder ki?" diye sordu.

Onun bakışlarını tamamen boş bir şekilde karşıladı. "Bir büyücü doğurmak anneyi öldürür. Büyüye ya da büyünün kaybına dayanamazlar."

"Oh," diye fısıldadı. Sonra zihninde bir aydınlanma oldu. "Bu yüzden benim bir büyücü olduğumu düşündün. Çünkü annem de öldü."

"Evet. Annem İrlandalıydı ve asla onaylamayacakları babamla birlikte olmak için halkından kaçtı. Hayatının ışığıydı. Babam

onun için her şeyi yapardım. Ama öldüğünde, babam onun ölümünden beni sorumlu tuttu."

Bu itiraf karşısında gözlerini kaçırdı. Ona, kendisine yapılanlardan çok daha değerli olduğunu söylemek istiyordu. Onun zaten bildiğini umuyordu.

"Aynı gün İngiltere Kralı 7. Henry de öldü," diye ekledi. "Bunun için de beni suçladı."

"Bu çok saçma."

Sanki öyle olduğunu biliyormuş gibi başını salladı ama bu yılların acısını değiştirmede. "Öyleydi. Tüberkülozdan öldü. Çok sonra öğrendiğim bir şey. Bu sadece şanslı bir tesadüftü. Babamın beni dövmesi için bir şey onunla yaşadığım altı yıl boyunca." Çenesi sıkıştı. "Yıllar sonra, artık var olmayan bir kasabadaki küçük kulübeme geri döndüm ve ona bu iyilik dolu yılların karşılığını ödemek istedim ama o çoktan ölmüştü." Graves'in kaşları çatıldı. "Daha iyisi içindi. Ellerimde onun kanına ihtiyacım yoktu, ama asla Onu affet. Görüyorsunuz, beni sattı."

"Seni sattı," dedi nazikçe.

"Evet. Bir inek gibi."

Günlerinde korkunç şeyler görmüş ve duymuştu. Kalbi, bir ebeveyn tarafından bilerek satılan bir çocuk için acıyordu. Kierse kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılmıştı. Babasının bunu bilerek yaptığını bilmenin acısını hayal bile edemezdi.

"Altıncı yaş gününden hemen sonra köyümüze bir tüccar geldi. Babama çok az bir para verdi ve beni alıp . Kaçmayı başarana kadar birkaç yıl boyunca o adamla birlikte yaşadım ve seyahat ettim." Gözleri uzaklara daldı. "Kolay zamanlar değildi. Beni İrlanda'ya ve annemin halkına götürecek bir gemiye binmenin bir yolunu bulmak birkaç yıl daha sürdü. Çünkü yarı İrlandalı olsam bile beni kabul edeceklerini düşünmüştüm."

"Peki ya onlar?" diye fısıldadı.

"Yaptılar. Bir süreliğine." Adam onun bakışlarını mesafeli ve acılı bir şekilde karşıladı. "Ama bu farklı bir hikâye." Tüm o kabadayılığın altındaki adamı görmesine izin verdi. Tıpkı onun için yaptığı gibi. "Gördüğünüz gibi, hiçbir şeyin kalıcı olmadığını ilk kez babamdan öğrendim. Bir yerde en uzun süre kaldığım yer Kingston'ın şirketi idi. Ama o zaman bile, iki usta büyücü birbirlerine uzun süre katlanamazlar. Birbirimizin hayatına girip çıktık. Hiç kimse

bana yakın olan sürer. Hepsi sonunda gidiyor." Yavaşça uzandı ve

elini onunkinin içine soktu. "Senin uzun bir hayal kırıklığı silsilesinin son halkası olduğunu düşünmüştüm."

Yutkundu. "Yanlış tahmin ettiniz."

"Yaptım" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Sonra Graves öne doğru eğildi ve ağzını onunkine yapıştırdı.

Kierse onu içine bıraktı. Tadı her zamanki gibi lezzetli ve davetkârdı. Ama büyüğü onun etrafını sararken, ilk kez onun ateşinden daha fazlasını hissetti. *Onu* hissetti.

Onu bu kadar güçlü yapan sihir ondan yayılıyordu; saf altın bir ışık. Sonsuz, sınırsız, ebedi. Sonsuzluk gibi hissettirdi. Ve sonra altında kokusunu . Deri ve yeni kitapların misk kokusu. Tıpkı tarif ettiği gibi ve çok daha fazlası. Bunlar temel kokulardı. Onun büyüğü bundan daha incelikliydi. Kışın ilk karının, biberiyenin ve biraz da çayın kokusunu içine çekebiliyordu. Hepsi farklıydı ve hepsi belirgin bir şekilde *Graves*'ti.

"Haklıymışsın," dedi onun ağzına karşı. "Senin sihrin kokuyor deri gibi -ve sen parşömen dedin, ama ben kitap kokusu alıyorum.

Kütüphaneniz gibi." Sırıttı. "Seninki de belli belirsiz kokuyor."

"Neyin?"

"Bahar."

Burnunu kırıştırdı. "Bahar mı? Bu farklı bir şey değil."

"İrlanda'da bir göl var. Meraklı gözlerden uzakta saklanmış ve ilkbaharda binlerce kır çiçeği açıyor. En parlak sarılar, en keskin morlar ve en koyu maviler. Çimler o kadar yeşildir ki bir deniz gibi görünüyor. Her şey taze ve yeni kokuyor. Sanki her şey mümkün olabilirmiş gibi. Sen de böyle kokuyorsun."

Graves onu tekrar öptü. Daha derinden. Uzaklara daldığını hissetti. Bu anın gerçekleşmesine izin verebileceğini hissetti. Başka hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde onu tüketmesine izin verdi.

Ama , verdiği her şeyi vermemişti. Yavaşça geri çekildi, kendini ondan kurtarmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

"Ne oldu?" Elleri hâlâ kızın gömleğine dolanmıştı.

Yere baktı ve yutkundu. "Hikâyeni anlıyorum. bir başkasına verilmekle ilgili. Çok sokağa terk edildim." Graves onun gömleğini çıkardı ve dikkatle onu izledi.

Devam et. "Jason'ın beni yanına aldığını söylemiştim. Beni çırağı olmam için eğitti. Ama hepsi bu kadar değil."

Graves ona bakmasını sağlamak için çenesini yukarı kaldırdı. "Anlat bana."

Emri onu ileriye doğru teşvik etti. "Bana nasıl daha iyi bir hırsız olunacağını öğretmek ve beni kendi çevresine katmak istedi. Ondan öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. O harika bir hırsızdı. Yine de, onun üzüntüsüne rağmen, ben daha iyiydim."

Ağzından çıkacakları düşününce donup kaldı. Ama onun sakin, istikrarlı varlığı onu bir arada tuttu.

"Jason ... dengesizdi." Kadından sert bir kahkaha kaçtı. "Tanrım, onun hakkında konuşmak neden hâlâ bu kadar zor? Pisliğin tekiydi, korkunçtu ve affedilemez."

"Bizi en çok incitenlerden bahsetmek her zaman zordur," dedi Graves yumuşak bir sesle, sanki o da onun acısını anlıyormuş gibi.

"Belki de budur." Yere baktı, Jason'ın hatırasından sonsuza dek saklanmaktan başka bir şey istemiyordu. Jason'ın bir daha asla onun üzerinde bu kadar etkili olmamasını istiyordu. "Özel olduğum için daha sık birlikte oluyorduk. Bana aileden biriymişim gibi davrandı. Ve şunu anlamalısınız ki iyi bir günümde sanki bir yaz öğleden sonrasında güneş parlıyor gibiydi. Dünyayı döndürürdü."

"Peki ya kötü bir günde?"

Titredi. "Kötü bir , onun eliyle yaşayıp yaşamayacağımdan asla emin olamadım."

Graves ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. "Seni incitti mi?"

"Beni incitmek mi?" Zihninde bir huzursuzlukla onun gözlerinin içine baktı. "Yıllarca hangi adımımın nazik bir dokunuşla sonuçlanacağını, hangisinin beni bir binadan aşağı attıracağını asla bilemedim."

"Seni bir binadan mı attı?"

"Yükseklik korkumu yenmek için," dedi. "Bir keresinde kolumu üç yerden kırmıştı. Yanlış sıfırlanmıştı. Bu yüzden, planlarında bir dezavantajım olmayacağından emin olmak için tekrar kırdı. Ve diğer tüm loncaları Üyeler onun favorisi olduğum için benden nefret ediyordu." İçi boş bir şekilde güldü. "Başka bir şey olmak için neler vermezdim. Onun ellerinde istismarın seviyesi ..."

Söyleyemedi bile.

"Sonra Gen . . . Gen beni buldu. Beni kurtardı," diye açıkladı. Eli onunkini sardı, çok güçlü, çok rahatlatıcıydı. "Buradan çıkış yolumu bulmak istiyordum."

Jason ve onun hırsızlık yüzüğü. Gitme planlarımdan haberdar oldu. O . . .pek memnun olmadı diyelim. Kaçmaya çalıştım ama o benden çok daha uzun süredir bu oyunun içindeydi ve beni buldu. Beni durdurdu." Sesi titriyordu ve elleri titriyordu. Bu sert sözler en doğru olanlarıydı ama yine de bunları daha önce hiç söylememişti.

"Devam etmek zorunda değilsin," dedi Graves ona, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde. "Ben zaten onun ölmesini istiyorum."

", " diye zorladı. "Bana sadece kendisine ait olanı geri aldığını söyledi. Bana sahip olduğunu ve asla ayrılamayacağımı. Buna izin vermeden önce beni öldüreceğini. Ve beni dövdükten sonra öldüğümü düşünmüş olmalı. Beni öldüresiye dövdüler ve parçalanmış bedenimi terk edilmiş bir ara sokakta bıraktılar." Bir sonraki kelimeyi söylerken hıçkırdı. "Ölürken bile kaçış yoktu, ondan çıkış yoktu."

Gözlerinde ikiz alevler dans ediyordu. "Ve bize canavar diyorlar."

Kierse başını salladı. İnsanlar da az pençeleri ve dişleri olanlar kadar canavar olabilirdi.

"Gördüğüm şey buydu," dedi sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi belli belirsiz. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni okuyabildiğim tek seferde, Imani'nin büyüünden etkilendiğinde, seni kanlar içinde bir ara sokakta yatarken gördüm. Jason'ın sana ne yaptığını gördüm." Graves ellerini yumruk yaptı.

Yutkundu. "Evet."

"Başta bunu fark etmemiştim. Beyninin neden o görüntüye kaldığından emin ."

"Artık biliyorsun," diye fısıldadı.

"Ondan nasıl kaçtın?"

"Colette'in genelevinden sadece birkaç blok ötedeydim. Gen beni içeri aldı," diye açıkladı. "Başlarda genelevde çalışmaya ya da insanlar için iş yapmaya zorlanacağımdan korkuyordum. Temas ettiğim her insanın bana zarar vermeden önce sadece bir hile olarak bana iyi davrandığını düşündüm." Dudaklarından uzun bir nefes kaçtı. "Ama durum böyle değildi. Gen öyle değildi. Bunu anlamam uzun zaman aldı ama o her zaman sadece arkadaşımdı. İyileşmeme yardım etti."

"Peki Jason şimdi nerede?" Graves ölüm sessizliğiyle sordu.

Başını iki yana salladı. "Sanırım öldü. Ona bir bıçak sapladım." Ellerine baktı, tırnaklarını karıştırıyordu. "Daha fazla acı çekmeliydi, ama intikamımı almaya gittiğimde, alabileceğimi aldım."

"Güzel," dedi Graves eldivenlerini yavaşça çıkararak. "Onun hayatta olmasına tahammül edemezdim. Onu kendim öldürürdüm."

"Onun ölümü bana aitti," dedi ona, titreyen elleriyle saçlarını geriye doğru tarayarak. "Bu yüzden rahatlığı kabul etmekte, her türlü gerçek yakınlığı kabul etmekte zorlanıyorum." "Torra'yı bu yüzden sevemedim" diye eklemekten önce derin bir nefes aldı.

Graves bu isim karşısında hareketsiz kaldı. Metro tüneline ağlarken ona sarıldığından beri Torra hakkında hiç konuşmamıştı. Ama işte gerçek buydu. Kendisinin bile yüzleşemediği bir gerçek.

"İçimde sıradan bir seksten fazlasını isteyen yeterince kişi kalmamıştı." Başını kaldırıp adamın gözlerine baktı, yüzündeki tüm açıklıkla. "Bu yüzden tünellerde sana geldiğimde, bu Seninle farklıydı."

"Ah," dedi, yanağındaki bir damla gözyaşını silip süpürerek. Yüzü yumuşadı. "İşte bu yüzden gideceğini düşüneceğimi anlayamadın."

"Kendime karşı savunmasız olmama izin verdiğim tek kişiyi nasıl bırakabilirdim? Birlikte daha fazlasını düşündüğüm ilk kişiyi."

Onun yanağını okşadı. "Şimdi anlıyorum."

Kierse boğuk bir kahkaha atarak, "Ne ama," dedi.

"Gerçekten de ne çiftiz."

Sonra adamın dudakları tekrar onunkilerin üzerindeydi. ona açtı ve dilinin dudaklarının üzerinde kaymasına izin verdi. Adamın elleri, kutsanmış bir şekilde çıplak olan elleri, yanaklarını avuçlamak için yukarı çıktı ve kadın ona doğru eğildi. Bunu istiyordu. Bu sadece bir seks meselesi değildi. Bu çok daha fazlasıydı. En karanlık sırrını itiraf etmiş ve tam olarak kim olduğunu açıklamıştı. Ve adam hâlâ onu istiyordu.

Parçaların toplamından daha fazlasını istiyordu. Hepsini istiyordu.

"Graves," diye fısıldadı. "Bunu istiyorum. Seninle olmak istiyorum."

"Emin misin?"

"Evet."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Benimle gel."

Elli Üçüncü Bölüm

Adam onu oturma odasının rahatlığından uzaklaştırıp merdivenlerin ilk katına, sonra da odalarına doğru çekerken kalp atışları hızlandı. Bu haftalarda o odalara hiç girmemişti ve her zaman onun mahremiyetine saygı duymuştu. Merak etmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Ama doğuştan meraklıydı ve iyi bir kazma takımı olan bir hırsız için gizli kalan çok az şey vardı.

Uzak kapıyı iterek açtığında, yatak odasını buldu. Hem mobilyaların sadeliği hem de seçtiği parçaların zenginliği göz kamaştırıcıydı. Evin geri kalanındaki zenginlikten farklı olarak, burası daha çok bir sığınak gibi. Graves gibi hissettirdi.

"Ben de bunu hiç yapmadım," diye itiraf etti.

"Neyi yapmadın?"

Onu kendi sığınağına çekti. "Odama birini getirdim." Kadın yutkundu.

"Yepyeni bir deneyim."

"Benim kadar uzun yaşadığınız zaman bu pek sık başınıza gelmez."

Onun iç mabedinde dolaşıyor, herhalde küçük ayrıntılara dikkat ediyordu. onun için önemliydi. Şifonyerin üstündeki oyma ahşap kuş figürleri; koyu maun komodinin üzerinde Edgar Allan Poe'nun *Kuzgun*'unun bir kopyası; tarihi çoktan geçmiş gibi görünse de sanki bir seyahatten yeni dönmüş gibi duran bir avuç Avrupa parası; *gerçek* Anne Boleyn'in imzası olan B inci kolyeli bir portresi; ve kır çiçekleri tarlasında küçük yeşil bir kitaba bakan iki figürün yer aldığı soluk renklerle boyanmış bir başka tablo. Bildiği kadarıyla bunlardan biri Graves de olabilirdi.

O zaman mahremiyetinin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anladı. Kimsenin onu göremeyeceği, sadece kendisi olabileceği bir yer. Ve onun bu alanı işgal etmesine izin veriyordu.

"Bana bunu gösterdiğine sevindim," dedi kış çiçekleriyle dolu şeffaf bir vazoyu parmaklarken.

Sonra ona döndü, elini tuttu ve onu yatağa çekti. "Yapmak zorunda değiliz..."

Parmağını onun ağzına götürdü. "Şşşt . . . Bunu istiyorum." Üstünü yavaşça sıyırıp onun yanında yere attı. "Bunu seninle istiyorum."

Daha fazla itiraz etmedi, sadece onu yatağa geri iterken pantolonunun üstünü sıyırdı. Dudakları yaklaşırken düğmeyi açtı. Kendi eli gömleğinin düğmelerine geldi ve yavaşça kaydırarak açtı.

"Daha önce hiç okuyamadığım biriyle birlikte olmamıştım."

"Kütüphanede gayet iyiydik."

Onun ağzına karşı güldü. "Bu aceleye geldi. Şimdi acele etmek istemiyorum."

"Sadece seni istiyorum." Adamın çıplak elleri karnının hassas derisinde gezinirken nefesi kesildi.

"Sana o inanılmaz sesleri neyin çıkarttırdığını öğrenmem gerekecek," dedi dudaklarında ukala, şeytani bir gülümsemeyle.

Parmakları bel kemerinin altına daldı ve kalça kemikleri boyunca tembelce okşadı. İnledi ve onun dokunuşu altında kıvrınmamaya çalıştı. Adamın gözleri meraklı ve aşırı odaklanmıştı.

"Ve yeni şeyler öğrenmeyi ne kadar çok seviyorum," diye mırıldandı.

Tek bir akıcı hareketle sutyenini çıkardı. Göğüsleri muhafazalarından dışarı taşı ve gözleri doğrudan onlara kaydı. Sonra elleri geldi, onlarla yeniden tanışırken emredici ve sertti. Adam bir meme ucunu yoğururken kadın başını geriye eğdi.

"Geçen sefer bana dokunmadın bile," dedi ona doğru uzanırken. "Seni temin ederim, sana dokundum."

Kıkırdadı. "Yani, eldivenlerini takmıştın."

"Çoğu insan için ... korunmaktır," dedi, başı meme ucuna gitti ve ağzına aldı.

"Sıcaklığını hissetmek hoşuma gidiyor." Kendi ellerini onun sıcak göğsüne bastırdı. "Ve bu elleri üzerimde."

Graves gömleğini çıkararak kadının hayranlıkla baktığı kaslı göğsünü ortaya çıkardı. Dövmenin tamamı sergileniyordu. Şimdi tırnaklarını çobanpüskülü sarmaşıklarının mürekkepli çizgilerinde, derisini delen dikenlerin üzerinde ve pantolonunun içine doğru inen yaprakların etrafında gezdiriyordu.

"Dövmen çok canlı," diye . "Her santimini yalayabilir miyim?"

Adam inleyerek kendini ona doğru bastırđı. "Benimle ne istersen yapabilirsin," diye söz verdi.

Sonra tekrar ağzına sahip oldu. Öğrenen tek kişi o değildi ve ah, onun buna verdiği tepki ne kadar da hoşuna gitmişti. Adamın kendini ona karşı zorlaması, ereksiyonunun pantolonuna doğru şişkinliğini hissetmesi.

Elini dikkatlice adamın pantolonunun önünden aşağıya indirdi ve onu avuçlarının içine aldı. Adam onun eline karşı sarsıldı. *Daha fazla.* Ağzını bıraktı ve mükemmel göğsünden aşağıya, dövmesinin her bir karmaşık ayrıntısının üzerinden öpmeye başladı, yol boyunca serpiştirilmiş yara izlerini fark etti.

Onun önünde diz çöktü ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Peki ya bunu istersem?"

"Ben de senin vücudunu öğrenmem gerektiğini sanıyordum," dedi dişlerini sıkarak.

"Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak."

Kadın pantolonunu çıkarıp dar kalçalarının üzerinden geçirirken nefes alış veriş kesilmişti. Onu boxer külotu takip etti ve tüm uzunluğunu ortaya çıkardı. ondan önce. Son seferinde ona zar zor dokunabilmişti. Sadece içine girmeden önce onu sıkıca kavramıştı.

Şimdi, onun her şeyini istiyordu. Eliyle sikini kavradı, yavaşça aşağı yukarı okşadı. Sonra ağzını onun başının etrafına yerleştirdi.

Boğazının derinliklerinde inledi. Kadın ileri doğru iterek adamın uzunluğunu içine aldı. Tekrar geri çekildiğinde, kalçaları sanki tekrar içine sokmak istiyormuş gibi esnedi. Onu tekrar içine almadan önce dilini alayıcı bir şekilde ucunda gezdirdi, dibinde daha uzun süre kaldı.

Elleri kızın saçlarında gezindi. Pek nazik sayılmazdı ama ona zarar da vermiyordu. Bir avcının zarafetiyle onu kendisine doğru yönlendirmeye başladı.

Başka kim denemeye cesaret etseydi, hemen uzaklaşrdı. Bunun için her zaman erkeklerden çok kadınlardan hoşlanmıştı. Çok daha az beklenen bir şeydi. Çok daha az hükmedici. Ya da en azından kişisel tercihi zaman böyle olmuştu.

Ama Graves'le doğru hissettirdi. Olması gereken buydu. İtaatkâr bir kadın değildi, hiç de olmamıştı. Bu hissettirmiyordu. Sanki kendi zevkini aldığı kadar ona da zevk veriyordu.

Onunla doluydu, patlayacak kadar doluydu. Adam ağzında sıcacıktı ve *doruğa* ulaşmaya en yakın olan oydu.

Her nasılsa, yine de büyüdü. Neredeyse kadar büyümüştü. Sonra yavaşça çekerek kendini onun ağzından çıkardı. Anında kendini yoksun hissetti. Önünde diz çökmüş olan adama gözyaşlarıyla dolu kirpiklerinin arasından baktı.

"Graves?" diye fısıldadı.

"Seni görmek, Wren ... Sana sahip olmalıyım." Kadın titredi. "Evet."

Adam onu ayağa kaldırdı ve kadın kot pantolonunu ve işe yaramaz külotunu çıkardı. Sonra yatakta geriye doğru süründü ve kendini onun önüne serdi. Bacaklarının arasından onun çıplak bedenini izledi. Adamın tek yaptığı orada bir Yunan tanrısı -hayır, bir Kelt tanrısı- gibi durmaktı ve kadın onun için nefes nefese kalmıştı.

Dudağını ısırdı ve onu öne doğru çağırdı. "Sana ihtiyacım var."

Bacaklarının arasına yerleşti, siki onu bekleyen amına doğru uzanıyordu. Tek yapmak istediği yer değiştirmek ve onu bir kez daha içine almaktı. Sonra gözleri sanki bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi birbirine kenetlendi. Ve bu bakışta, onun için değerli olduğunu gördü. Bu dünyada yeni bir şey vardı. hep aynıydı.

"Kalacak mısın, Wren?" diye sordu.

salladı, lakap hoş bir şekilde üzerinden kayıyordu. "Evet. Kalıyorum." İçine girmeden önce dudaklarını neredeyse nazikçe onunkilere bastırdı. Sırtını kamburlaştırdı. Gözleri kapandı, nefesi duyulabilirdi. İsteddiği şey buydu. Sanki biri diğerini ve sonunda her zaman olması gerektiği gibi olmuş gibi birbirlerine tam olarak uyuyorlardı.

"Gözlerini benden ayırma," diye emretti Graves. "Bana neyin saklı olduğunu göster."

Yavaşça gözlerini açtı ve gözlerini ona baktı. Onu okuyamıyordu. Sihri onun üzerinde kullanamazdı ve bir kez olsun onun kendisinden ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden adam onun içine girip çıkmaya başladığında gözlerini ondan ayırmadı, sabit, kolay bir ritim. Daha fazlasını istiyordu. Daha sert. Daha hızlı. Ve yine de, bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Aralarında seksi bu kadar erotik yapan bu duygu.

"Gizli olan ne?"

"Her şey," dedi. Başparmağı alt dudağında gezindi. Kadın ona doğru açıldı ve dilini adamın parmağının ucuna değdirdi. "Ve şimdi, seni görebiliyorum."

Adam onu daha sert iterken nefesi kesildi, bakışları hiç ayrılmadı. Onun hamlelerine kendi hamleleriyle karşılık verdi. Ateşleri birbirine karıştı, ısı çiçek açtı

bir fırın gibi odayı kapladı. Çekirdeğinde yoğunlaştı ve son bir kez birbirlerine çarptıklarında patladığını hissetti. O kadar yoğun bir şekilde birlikte doruğa ulaştılar ki, sanki vücutlarından bir enerji dalgası salınmış gibi hissetti.

Graves onun üzerine doğru eğildi ve alnını onunkine yasladı. "Çalokuşum."

"Mmm," diye mırıldandı nefes nefese.

Dudakları yine onunkileri buldu. Sadece hafif bir fırça. "Hemen döneceğim."

Sonra adam gitmiş, içinden kayarak çıkmış ve banyoya doğru ilerlemişti.

Orada uzanmış, şaşkınlıkla tavana bakıyordu. Demek özlediği şey buydu.

Seks sadece seks *değildi*. Graves'le çok daha fazlasıydı.

Diğer odadan su sesi geldi ve Graves yeniden ortaya çıkarak onu yataktan . Bacakları altından kalkmaya çalışırken neredeyse yere yığılıyordu. Adam bıyık altından güldü ve sonra onu kolayca omzunun üzerinden attı. Kadın itiraz etti ama Graves sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi hareket etmeye başlamıştı bile.

Banyo neredeyse yatak odası kadar büyüktü, küçük bir havuz olarak ikiye katlanabilecek gömme bir küvet ve yanında ısıtmalı bir jakuzi vardı. Graves jakuziye girmeden önce onu hafifçe kenara bıraktı ve öne doğru çağırdı.

"Yürüye bilirdim," diye alay etti.

"Ve seni taşıma fırsatını kaçırayım mı?" Cık cık etti. "Asla."

Fokurdayan suyun içine adım attığında sırtıttı, sonra sıcaklıktan neredeyse inleyecekti.

Kadın oturmaya fırsat bulamadan Graves onu çıplak bedenine doğru çekti. Kadın onun kucağına yerleşti ve ona doğru kıvrıldı. Graves'in sıcak kolları onu sardı ve kadın mutlu bir şekilde iç çekerek gözlerini kapattı.

"Geri döndüğüne sevindim," dedi yumuşak bir sesle, ıslak parmaklarını saç tellerinde gezdirirken.

"Ben de." Elini adamın pazusunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bir sorum var."

"Evet?"

"Kral 7. Henry hangi yıl öldü?" Graves bir

kahkaha attı. "1509."

Kierse irkildi. "Oh."

"Yaşımı hesaplıyor musun?" diye sordu. "Büyücüler özellikle uzun ömürlüdür."

Onun gözlerinin içine baktı. "Beş yüz yıldan fazla."

"Ve hâlâ güvenmeyi öğreniyorum," dedi, bir elini yüzünde gezdirdi ve dudakları neredeyse buluşacak şekilde başını yukarı kaldırdı. "Ama ben sana güveniyorum."

"Güzel. O zaman beni tekrar öp."

Ve öyle de yaptı, tüm düşünceler aklından uçup giderken dilini dolgun alt dudağında gezdirdi.

OceanofPDF.com

Elli Dördüncü Bölüm

"Kierse, kıpırdanmayı kes," diye tısladı Torra ona. "Zaten yerinde duramıyorsun. Gözlerini kapatmaya ve biraz daha uyuşturulmuş gibi görünmeye çalış."

Torra, Kierse'nin Kırmızı Kadife'den diğer insanlarla birlikte Kral Louis'in Kış Gündönümü partisine gizlice girmesini önermişti. Kierse'nin gitmemesini tercih etse de, Torra'yı diğer taraftan çıkarmak için en iyi şansları buydu. Ayrıca Torra bir yıldır Kral Louis ile uğraşıyordu. Graves'in elindeki davetiyenin onu içeri sokmayacağını söylediğinde ona inanmıştı.

Graves de kabul etmişti ve o gün Walter'la birlikte planladıkları yeraltı tünelinden içeri girmeyi planlıyordu. İçeri girdiklerinde buluşacaklar, Torra katliam gerçekleşmeden önce tünele kaçacak ve mızrağı aldıktan sonra çıkışta Kierse ve Graves'le buluşacaktı.

Tüm soygun planlaması, Kierse'in ikna edici bir şekilde Red Velvet kızı gibi görünmesi bu ana kadar geldi.

Kierse'nin hiç de öyle görünmemesi dışında. Güneş görmüştü ve yıpranmış gibi görünmüyordu. Ancak bir ton makyaj, yetersiz kıyafet ve topuklu botlarla ortama uyum sağlama konusunda iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. Arka girişe doğru götürülürken tüm çalışanların yüksek yakalı beyaz Kırmızı Kadife pelerinlere sarınmış olması işe yaramıştı. Pelerin şimdilik iş görüyordu ama Torra, ısırik izi olmadığını fark ederlerse herkese yeni olduğunu söylemesi konusunda ısrar etmişti.

Kierse nefesini tuttu ve sıranın önüne ulaştığında daha çok bir zombi gibi görünmeye çalıştı. Vampir muhafız onu dikkatle inceledi. "Kırmızı Kadife'den misin?"

Çenesini eğdi ve Torra'ya ürkek ve endişeli olduğunu umduğu bir ifadeyle baktı. "Ben yeniyim," diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu.

"O da neydi?"

"O yeni," diye tükürdü Torra, adamın dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Sadece bu geceyle borcunu ödemeyi uman yeni bir borçlu. Devam edebilir miyiz? Paramı almak istiyorum."

Canavar Torra'ya dik dik baktı ve Kierse aceleyle kapıdan içeri süzüldü. İşi gereği pek çok kostüm ve kılık değiştirmişti ama bu bir üst seviyeydi. Bu işin doğru gitmesi için çok küçük bir hata payı, korkunç bir şekilde yanlış gitmesi içinse çok büyük bir fırsat vardı.

Torra, Kierse'nin sırtına dokundu ve birlikte eğlence alanına doğru koşmaya başladılar. Nadiren kullanılan bir depoya benzeyen bir yerde çok çeşitli bir grup barındırılıyordu. Duvarlara yüksek kutular yığılmıştı ve odanın geri kalanı Kral Louis'in partisinin ana yemeği ve eğlencesi olacak insanlarla doluydu.

"En azından dikkatli olmaya çalış," diye tısladı Torra onun kulağına. "Beni bilirsin."

"İşte bu yüzden sana söylüyorum."

"Sadece plana sadık kal," dedi Kierse ona. "Ve eğer her şey giderse, akşam bitmeden ikimiz de dışarıda olacağız."

Artık parti girişine daha yakındılar. Red Velvet çalışanları cübbelerini çıkarıp çeşitli minik beyaz iç çamaşırlarını ortaya çıkardılar -birinde beyaz saten bebek, diğerinde beyaz deri külot ve meme ucu püskülleri, bir sonrakinde şeffaf dantel bir zıbın- ve adım atmadan önce bunları bir görevliye verdiler eşikten geçerken.

Torra o zaman Kierse'ye döndü. Gözleri kısa mesafenin ötesinde buluştu. Acı çekmiş gibiydi, sanki daha fazlasını söylemek, ona durmasını, geri dönmesini söylemek istiyordu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Kocaman gözleriyle başını salladı. Ve sonra sıra ona geldi. Torra bornozunu silkerek çıkardı, boynundaki gerdanlığa kadar iliklenen beyaz ayakkabısını gösterdi ve aynı şeyi yapmaktan başka seçeneği olmayan Kierse'nin önüne girdi.

Kierse bornozunu çıkarır çıkarmaz kendini açıkta hissetti. Kierse'in kas kütlesi yüzünden iç çamaşırlarının çoğu ona dar geliyordu. Göğüslerini neredeyse boğazına kadar kaldıran beyaz bir korse giymek zorunda kalmışlardı. Graves

Artık arka taraftan gizlice girdikleri için kıyafetine bıçak fırlatmak için yuvalar yaptırmıştı. Korsenin üzerine firfırlı bir külot ve jartiyer takımı geçirilmişti. Beyaz çizmeleri dizlerinin hemen üzerine kadar geliyordu ve burada iki saplı bıçağı saklamıştı.

Dövüşmek. Torra'nın gözleri kıyafeti gördüğünde uzaklara dalmış, onun kendilerinden biri olduğuna asla inanmayacaklarına yemin etmişti.

Şimdi o buradaydı. Ve onlardan biri olmaktan başka bir şey olamazdı. Böylece koridorda ilerledi ve Kral Louis'in Kış Gündönümü partisine girdi.

Kierse yeraltı dünyasında bu kadar güzel bir şeyin var olduğunu bilmiyordu. Her şey genellikle çok karanlık ve gizemliydi. Bir bayağılık ve bayağılık havası. Ama bu balo salonunda bunların hiçbiri yoktu. Mermer döşeme parlayana kadar cilalanmıştı. Uzun, yüksek sütunlar odayı kaplıyordu. aynı beyaz mermer. Tavan Graves'in öykü kitaplarından fırlamış gibiydi. Kubbeli tavan boyunca uzanan karmaşık detaylara sahip resmin yarısı görkemli, tanrısal bir savaşta savaşan kanatlı meleklerdi - vücutlardan akan kan ve yüzlere yazılan acı - yarısı ise rahatlık ve lüks içinde çıplak yatan meleklerdi. Mesaj açıktı. Hayatın konforu ancak savaş, ölüm ve acı sayesinde devam edebilirdi.

Kierse yaldızlı salonun geri kalanına kapılmamaya çalıştı. Altın Tavandan avizeler sarkıyordu. Garsonlar altın tepsiler üzerinde altın kadehler taşıyordu. Çoğunluğu erkek ama bazıları dişi olan canavarlar odaya dizilmişti. Odadaki her canavarın yakasında altın iğneler vardı. Daha yakından bakınca, İçlerine ok saplanmış bir dizi kanat olduğunu gördü. Cesur Adamlar'ın işareti.

Partide sadece vampirlerin olacağını düşünmüştü ve çoğunlukta olsalar da yalnız değillerdi. Şekil değiştirenler etrafta dalgalanıyordu. Bir Mer, Kırmızı Kadife bir kızı çemberin içinde döndürüyordu. Bir trol koridorda ilerliyordu. Bir goblin yurttaşlarıyla birlikte bir şişe şarap içti. Periler sadece kendilerinin duyabildiği bir melodiyle dans ediyordu. Ve wraithler her yerdeydi. Aralarında sadece kurtadamlar eksikti. Görünüşe göre canavarlar bile dolunayda bir kurtla uğraşmak istemiyordu.

Wraithlerden birini *tanıdığını* fark ettiğinde nefesi kesildi
-Gregory Amberdash.

Yüzü kızardı. Cesur Adamlar'da mıydı? Canavar Anlaşması'nı sona erdirmek mi istiyordu? Bu düşünceyle görüşünün kenarları bulanıklaştı. Onu Lorcan'a satmıştı ama *bunu* isteyecek kadar aptal olduğunu düşünmemişti.

Amberdash'tan uzaklaşmak için geri çekildi. İsteddiği son şey onun görevini tehlikeye atmasıydı. Ama kaçmak için döndüğünde neredeyse bir vampire çarpıyordu. Bakışları Men of Valor rozetine takıldı.

Kierse'ye sırtıttı. "Mühür mi hayran kaldın?" Boğazını temizledi. "Oldukça."

"Bizi Cesur Adamlar olarak işaretlediler."

Kierse gülümsemeye devam etmek için kendini zorladı. "Bunun anlamı nedir?"

Kadın Kierse'nin çenesinde kanlı bir tırnak gezdirdi. "Kanatların her zaman kırılabileceğini hatırlatıyor. Özgürce uçmaya çalışanların kesilebileceğini. Daha da önemlisi, bu bize nereye ait olduğumuzu hatırlatan bir sembol - bir kez daha hüküm süren canavarlar."

"Burada yaptığınız gibi mi?"

"Haklısın," dedi ve ona bir kadeh uzattı. Kan olduğunu düşündü ama sadece şarap olduğunu gördü. "İç bakalım meleğim."

"Kanatlarım yok."

"Artık değil," diye mırıldandı.

Kierse belli belirsiz bir yudum alır gibi yaptı ve sonra vampire geri uzattı. "Teşekkür ederim. Gidip hayırseverimi bulmalıyım."

"Öyle mi? Hepinizin kapılmaya hazır olduğunu sanıyordum." Kierse'nin kışını tutarak onu haklı çıkarmaya çalıştı.

Kar beyazı korsesinin altından hançeri çıkarıp boğazına saplamamak için kendini zor tuttu. "Neredeyse hepimiz," dedi komplocu bir göz kırpmayla ve sonra vampirden hızla uzaklaştı.

Neyse ki onu takip etmedi. Ama gözlerini tekrar ona çevirdiğinde, genç bir oğlanla eğlenmeye başlamıştı bile. Kierse ürperdi. Bu ona Ethan'ı düşündürmüştü ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiçbirinden.

Sadece kendine planı hatırlatması gerekiyordu. Sadece . . . Graves hangi cehennemdeydi?

Bu partide iç çamaşırından başka bir şey giymeden dolaşmak zorunda kalmadan önce burada olmalıydı. Bu bir kılık değiştirmeydi ama içeri giremezse uzun süre . Ve bu gece ya da hiçbir zaman ısırılmaya niyeti yoktu.

Kierse odanın içinde yavaşça bir tur attı. Bir hırsız olarak aldığı eğitim ona bir odada nasıl çalışacağını ve fark edilmeden nasıl kalacağını öğretmişti. Beyaz bir korsenin içinde gölgede kalmak daha zordu ama imkânsız değildi. Çalışanların çoğu fark edilmek *isterdi*. Bu onların işiydi. Bu yüzden önündeki manzaraya baktı.

Canavar sürüsü ve akşamki yemekleri. Kırmızı Kadife işçileri ne kadar çabuk . Torra'dan iz yoktu ama. Umarım bu çoktan kaçtığı anlamına geliyordur.

Kral Louis hala ortalıkta görünmüyordu. Belki de görkemli bir giriş yapmayı planlıyordu. Bu onun tarzı gibi görünüyordu. İşleri perde arkasından yürütürken etrafını saran gizemi seviyordu.

Kierse dişlerini birbirine geçirdi ve devasa balo salonunun derinliklerine doğru süzüldü. Bir el bileğine dolandığında odanın diğer tarafına, kürsüye en yakın yere doğru yolu yarılamıştı.

"Merhaba güzel şey," dedi bir adam gölgelerin arasından. Uzun boylu ve açık tenliydi, gözleri fare yakalamak üzere olan bir kartalınkilere benziyordu. "Adın ne senin?"

Kıpırdamadan durdu ve diğerleri gibi nazlı ve uyuşturulmuş görünmeye çalıştı. Bir vampirin gözlerinin içine bakarken bu çok zordu.

"Merhaba," diye mırıldandı. "Ben Kendra. Ya sen?"

"Wilson Bellack," dedi adam sanki onun için bir anlamı varmış gibi. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

"?"

"Balo salonunda gizlice dolaşıyordun. Birini mi arıyordun?" İtiraf etmek istediğinden daha yakındı. Ama o bunu bilmiyordu.

"Biriyle sözlüyüm," dedi nefes nefese. "Yiğit Adamlar arasında yüksek rütbeli biri."

"Şimdi mi? O zaman belki kim olduğunu bilirim."

"Belki de," dedi. Bileğini hafifçe bükte ve eli onunkinden kaydı.

"O zaman kim o?"

"Onu bulduğumda sizi tanıştıracacağım."

", " dedi onun yerine. Eli kızın beline dolandı ve onu kendine doğru sımsıkı tuttu. Adam soğuk saçarken kadın titrememek için kendini zor tuttu. "Hepiniz müsaitsiniz. Böylesine yabani bir gülü tek başına açması için özgür bırakması onun hatası."

Kierse kirpiklerini kırıştırdı. "Bence belki de ..." "Sana düşünmen için para ödemedik," diye hırladı.

Sonra da yüzüne bir tokat attı.

Şok onu vuruşun kendisinden daha çok yaraladı. Acı vermek için değildi. Onu yerinde tutmak içindi. Belli ki bunu birçok kez yapmıştı. Muhtemelen ona ne kadar sert vuracağını bile biliyordu, böylece herhangi bir iz bırakmayacaktı. Biliyordu, çünkü Jason ona bu şekilde kendisinden daha çok vurmuştu.

sayabilirdi. O vuruşun tanıdık anısını elinin tersiyle itti. Uzaklara, çok uzaklara .

Eli yüzüne gitti ama gözlerini dikkatle onunkilerden uzak tuttu. Çünkü içlerinde, kendisine dokunduğu için onu olduğu yerde öldüreceğini söyleyen karanlık bir yoğunluğun yandığını biliyordu.

"Şimdi benimle geleceksin. Zaten bir odam var," diyen Wilson, kızın üst kolunu daha güçlü bir şekilde kavrayarak onu çıkışa doğru itti.

Kierse neredeyse rahatlayarak iç çekecekti. Evet, bir oda çok güzel olurdu. Böylece onu balo salonundaki herkesin önünde değil de özel bir yerde etkisiz hale getirebilirdi. Korsesine çok fazla kan bulaşmadığından emin olmalıydı. Gerçi bu kalabalıkta kim fark ederdi ki?

Neredeyse kapıya varmıştı ki bir el adamın omzuna yapışarak onu durmaya sürükledi. "Wilson Bellack."

Kierse, Graves'in sümüklü vampirin önünde durduğunu gördüğünde yüzünü nötr tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Evet? Tanışıyor muyuz?" Bellack sordu.

"Öyle olduğumuza inanmıyorum," dedi Graves, hâkimiyetini tam anlamıyla ortaya koyarak. Büyüsünün gücü ona bakmayı neredeyse körleştiriyordu. Onun uyandırdığı korkunun kısmen büyüsünün bir ürünü olduğunu fark etmemişti. Bunu anlamak kolaydı.

Diğerlerinin ondan neden çekindiğini anlıyordu. "Ama görünüşe göre benim sizde." "Peki sen kimsin?"

Graves ona gülümsedi. Soğuk ve ölümcül bir şey. "Bu seni ilgilendirmez."

"Cesur Adamlar'dan mısınız?"

Graves cevap olarak yakasındaki kanatlı iğneyi itti. "Şimdi mülkümü *serbest bırakır* mısınız?"

Wilson onun kolunu bir oyuncak bebekmiş gibi kenara fırlattı. Daha fazla bir şey söylemek ister gibi ama öfkeyle uzaklaştı.

"Senden hoşlandığını sanmıyorum," diye mantık yürüttü Kierse. "Hayır, sanmıyorum," dedi Graves.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

İğneyi ona gösterdi. Birinden almış olmalı.

"Beni özledin mi?" Onu daha yakına çekti. Gözleri cimri kıyafetinin üzerinde gezindi. "Pek sayılmaz," diye karşılık verdi.

"Kıyafetini onaylıyorum. Daha sonra benim için giyer misin?"

Adamın şaka yapıp yapmadığından emin değildi. Bir yanı bu düşünceyle ürperdi ama bunu burada düşünemezdi.

"Zaman kaybediyoruz," dedi ona.

Tam odanın üzerine bir sessizlik çökerken ve çıkışlar kapatılırken başını salladı.

Kierse yutkundu ve Graves'e baktı. Başını hafifçe salladı. "Majesteleri Kral Louis," diye ilan etti bir görevli.

Ve Yeraltı Dünyası'nın Kralı kürsüye çıktı.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Beş

"Selamlar, canavar dostlarım," diye bağırdı Kral Louis.

Kierse Graves'in buluştu ve birlikte canavar çemberinden bir adım daha uzaklaştılar. Louis'in büyük duyurusundan önce gitmiş olmaları gerekiyordu ama Graves gecikmişti. Ve şimdi nihayet canavara ilk kez bakıyordu.

Kral Louis akla gelebilecek her şekilde hayattan daha büyüktü. Uzun altın yeleş, kabarık kolları, diz üstü taytları ve topuklu çizmeleriyle tamamlanan on yedinci yüzyıldan kalma Güneş Kralı kıyafetinden uzun, kıvrıkcık saçlı pudralı peruğuna kadar, görünüşü kendisine taktığı lakabın tadını çıkarıyordu. Önünde bir asa tutuyor ve çılgınca tezahürat yapan seyircilerine doğru ilerliyordu.

Graves onun yanında iç çekti. "Tarihe uygun bir peruk bile alamadı."

Kierse gülmek için yüzünü nötr hale getirmeye zorladı. "Ne?"

"Bir yüz yıl daha pudralanmadılar."

Başını ona doğru salladı. "Bunu sadece sen bilebilirsin."

Kral Louis kolunu kaldırıp eliyle havayı işaret ederek devam etti. "Kış Gündönümü kutlamalarımıza hoş geldiniz!"

Saçma sapan pudralı peruğuna rağmen heybetli bir görüntüsü vardı. Gözlerinde manik bir bakış vardı ve güç ondan yayılıyordu - eksantrikliklerine rağmen nasıl yönetmeye geldiğini görmek kolaydı. Varlığı otorite ve tehlike saçıyordu, sanki etrafındaki herkesi öldürmeye başlayabilirmiş gibi.

Sadece ona yanlış baktığım için.

"Yılın en uzun gecesi *bize* ait," dedi neşeyle öne doğru vurarak. "Gecenin yaratıklarına ait. Hak ettikleri yeri almak için savaşanlara."

Onun onayına aç olan kalabalıktan bir tezahürat daha yükseldi.

"Sadece sinsi insan eli tarafından kesilmek için. Dayanılmaz Canavar Anlaşması tarafından iktidardan için. Sanki insanlardan daha güçlü, daha hızlı ve daha uzun yaşamak hepimizin bildiği bir şey değil de bir tür hastalıkmiş gibi." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Kurtuluş."

Tepkiler sağır ediciydi. Her türden canavar onun ihtişamı ve vaat ettiği kurtuluş için tezahürat yapıyordu. Hepsinin sarhoş şey buydu. Vaat edilen kan ya da eğlence değildi. Bu, onlardan alındığına inandıkları şeyi geri almakla ilgiliydi. Ve bu onları açgözlü yaptı.

Sonra gözleri Walter'ı Kral Louis'nin dibinde buldu, konsantre bir şekilde ona bakıyordu.

Graves'i dürttü. "O ne yapıyor?"

"Kral Louis'yi koruyor," diye nefes aldı kulağının kabuğuna doğru. "Güç alanı ikisini de çevreliyor."

Walter'ın büyüüne odaklanan Kierse'nin gözleri kısıldı. Walter'ı gölgeleyen ve Kral Louis'in etrafını saran bir altın ışıltısı görebiliyordu. Ona ulaşmadan önce Walter'ı ortadan kaldırmaları gerekecekti. "Bunu yapabildiğini biliyor ?"

Graves'in çenesindeki titreme bilmediğini söylemeye yetiyordu. Yeni bir yetenek daha. Walter, Graves'in tahmin ettiğinden çok daha fazlası olmaya başlamıştı.

Kral Louis devam etti. "Neye inandığımı, neyi savunduğumu zaten biliyorsunuz. Bu, benim güçlü olduğumu bilmeniz için zaferlerimi anlattığım bir seçim değil. Ben vampir gücünün doruğuyum, tüm canavar gücünün doruğuyum! Geri adım atmayacağım. Düşmeyeceğim. Benden önceki kardeşlerim gibi değil. Haklarımız için, hayatlarımızı uygun gördüğümüz şekilde yaşayabilmemiz için savaşacağım. *Aşağılık* insanların adil olduğunu düşündüğü şekilde değil." Kalabalık bu teklif karşısında ağzı köpürürken Kral Louis elini kaldırdı. "*Biz* bu dünyanın en yırtıcı hayvanlarıken ayaklarına kapanmamızı istiyorlar."

Kierse odağını odadaki insanlara çevirdi. Bu *yemekler* canavarlar gece için satın almıştı. Çoğu büyülenmiş gibi görünüyordu, ama Kierse kendisi gibi görünen birkaç insan buldu. Bunu hak etmiyorlardı. Hiçbiri hak etmiyordu.

"Bizler Cesur Adamlarız! Sürünmeyeceğiz. Ödün vermeyeceğiz," diye bağırdı Kral Louis destekçilerine. "Biz bu dünyanın haklı yöneticileriyiz. Onu geri almanın zamanı geldi!" Kalabalık tezahürat yaptı ve Kral Louis

"Bu gece ziyafet çekin, kardeşlerim. Savaşımızın ganimetlerinin tadını çıkarın. Yarın, asıl iş başlıyor."

Herkes Kral Louis için tezahürat yaptı, onun adını haykırdı.

Graves, "Kapılar temiz," dedi.

Kierse gitmek için döndü ama Graves aniden hareketsiz kaldı. "Ne oldu?" Ve sonra Dr. Mafi'nin onun arkasında, omurgasına doğrultulmuş bir silahla durduğunu gördü. "O kadar hızlı değil," dedi Dr. Mafi karanlık bir sesle.

"Ne yapıyorsun, Emmaline?" Graves sordu. "Beni öldürmek için buradasın."

"Ben değilim."

"Yalancı," diye tısladı.

"Bırak onu," diye homurdandı Kierse, botundan bir bıçak çıkardı ve Dr. Mafi'nin kaburgalarının altına yerleştirdi. Yukarı doğru kolay bir atışla bıçağı kalbine .

Mafi dondu kaldı. "Kierse?"

"Seni öldürmek için burada değiliz. Şimdi, bırak.

Onu. Gitsin." "Yapamam," diye fısıldadı.

Kierse bıçağı daha derine sapladı. "Seni öldürmek istemiyorum. Bir yere gidelim ve bunu konuşalım."

"Ona beni öldürme şansı vermek için mi?" diye hırladı.

"Emmaline, buraya senin için gelmedim."

"Köpeğini gönderdin," dedi öfkeyle. "Beni öldürmek istediğini bile bile Louis'e geldim."

"Edgar'ı sana koruma sağlaması için gönderdim." Güldü. "Sana inanmıyorum."

Ama Kierse onun sözlerindeki gerçeği gördü. Mafi onu silah zoruyla tutuyor olabilirdi ama Graves'in sihri vardı. Eğer isterse ondan kaçabileceğinden bir an bile şüphe duymadı. Bu da konuşmak istediği anlamına geliyordu. Kierse, Edgar'ı Dr. Mafi'nin peşinden gönderdiğini bilmese de buna şaşırmamıştı. Burada yalan söylemek için bir neden yoktu.

"Doğruyu söylüyor. Senin için burada değiliz," dedi Kierse.

"Başka bir şey için buradayız," dedi Graves.

"Birisi değil de bir şey mi?" Dr. Mafi sordu.

"Evet," dedi Kierse. "Şimdi silahını bırak."

Kierse onun yüz hatlarındaki acı savaşını gördü.

"Sana nasıl güvenilebilirim?"

"Ona güvenme," dedi Kierse. "Seni her an durdurabileceğini biliyorsun. Eğer , bunun nedeni seni incitmek istememesidir. Ben de öyle. Lütfen bana güven."

Mafi ona baktı ve orada gördüğü şey silahını bir parça indirmesine neden oldu. "Yakınlarda bir odam var. Sizi oraya götüreceğim." Graves ona döndü "Beni okumayı düşünme." dedi.

Kierse o anda fark etti. Graves eldiven giymiyordu. "Önden buyur, Emmaline," dedi karanlık bir sesle.

Dr. Mafi silahı tekrar kaldırıp onu vuracaktı gibi görünüyordu ama bunun yerine silahı siyah altın işlemeli abayasının kıvrımlarının içine soktu. "Beni takip edin."

Gecenin karanlığındaki hayaletler gibi çıkışa doğru ilerlediler. koridorlarda ve Kral Louis'in evinin genişliğinde manevralar yapıyordu. Olayın büyüklüğü Kierse'nin göğsüne çarptı. Mekânın ne kadar büyük olduğunun farkında olmadığından değil, Dr. Mafi'yi ne kadar uzun süre takip ederlerse kasadan o kadar uzaklaştıkları için.

Sonunda Dr. Mafi bir kapının önünde durdu. Parmaklarını kapının koluna dayadı ve birkaç kelime söyledi. Gümüşü bir ışık akımı elini sardı, kilit tıkladı ve kapıyı iterek açtı. Kierse, Mafi'nin bir cadı olduğunu biliyordu ama onun büyü kullandığını ilk kez görüyordu.

"Vay canına," diye nefes aldı.

"Salon numaraları," diye alay etti Graves içeri girmeden önce.

Mafi çoktan yatak odasına girmişti ve Kierse'nin arkasından kapıyı kapattı. Oda seyrek: sadece bir köşede küçük bir yatak, bir yan ve odanın karşısında iki sandalyeli bir masa vardı.

"Eğer benim için burada değilsen, burada gerçekten ne yapıyorsun?"

"Öncelikle, ruhunu Kral Louis'e satmanı konuşabilir miyiz?" Graves söyledi.

Mafi onun gözlerini tırnaklarıyla oymak ister gibi bakıyordu. "Ben öyle bir şey ."

"Hayır mı? Sadece tıbbi dürüstlüğünüz mü?"

"Sen neden ?" Kierse şaşkınlıkla sordu. "Emmaline senin kanını Kral Louis'ye sattı," dedi Graves. Kierse kendini hasta hissetti. "Kanımı mı *sattın*?"

Mafi yatağa uzandı. " bir şey değildi. Bazı politikacılar için el altından iş yapıyordum. Louis bunu öğrendi ve

bana şantaj yaptı. Hapse girebilirdim. Beni parmağının altına almıştı ve yapabileceğim başka bir şey yoktu."

Yani o da Kral Louis'nin dünyasındaki herkes gibiydi, ona borçluydu ve kaçması mümkün değildi. Bu, Kral Louis'e Kierse'nin kanını vermesini mazur göstermiyordu ama onu uzun bir kurban silsilesindeki bir başka kurban yapıyordu.

"Onun kanından ne istiyordu?" Graves sordu.

"Büyülü bileşenleri olan kan arıyordu. Bunun onu daha güçlü kılacağına, bu savaşı kazanmasına yeteceğine inanıyordu. Ben de ona hastaneye gelen insanlardan farklı kanlara adaylar bulabileceğimi söyledim."

"Peki bu onu daha mı güçlü yapıyor?"

Mafi gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. Onun kanı da diğer gibi, ama beni dinlemedi."

Graves ondan uzaklaştı. "Neden bana gelmedin?" Mafi güldü.

"Sana bir iyilik borcum vardı. Sana bir saniye bile borçlu kalamazdım."

Graves daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama Kierse aralarına girdi. "Dünya zor bir yer. Hepimizi canavara dönüştürüyor."

Bu sözler üzerine Mafi'nin yüzü düştü. ", değil mi?"

"Ona söylemeliyiz," dedi Kierse ona.

Graves başını salladı. "Burada yeterince zaman geçirdik ." Mafi'ye döndü. "Fırsatın varken buradan gitmelisin. Taş evime git ve Edgar'la konuş. İhtiyacın olan her şeyi sana verecektir."

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "Sen sadece kendi amaçların için bir şeyler yaparsın."

Bakışları Kierse'nin bakışlarıyla kesişti ve Kierse salladı. "Çünkü ilk seferinde daha fazlasını yapmalıydım."

Mafi şok içinde geri çekildi. Gözleri arasında gidip geldi. "Belki *de* değişmişsinizdir," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Peki. Ben buradan gideceğim. Ama siz de çıkmalısınız."

"Planımız bu," dedi Kierse. "Bunu yapmadan önce sadece bir şeye daha ihtiyacımız var."

"Yapmak üzere olduğun şeyle ilgili fikrini değiştiremez miyim?" Dr. Mafi sordu.

Kierse başını salladı. "Bu konuda kararlıyız."

Dr. Mafi iç çekti. Bakışlarını Graves'e çevirdi. "Planların ne kadarını gördünüz?"

"Yolumu biliyorum," diye güvence verdi ona.

"Tabii ki biliyorsun." Sonra ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. "Her ihtimale karşı, haritamı kontrol et."

Elini ona uzattığına inanamıyormuş gibi eline baktı. "Seni okumamı mı istiyorsun?"

Dr. Mafi çenesini kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Onu buradan çıkarmanızı istiyorum, böylece daha fazla ikincil zarar görmez."

Graves kaskatı kesildi. "O değil."

"O zaman yardım etmeme izin ver."

Uzun boyuna göre doğruldu ve sonra elini yavaşça Kierse'in bileğine doladı. Kierse ilk kez Graves'in birinden bir şeyler okuduğunu görüyordu, çünkü bu onun üzerinde hiç işe yaramamıştı. Bunu işinin bir parçası olarak yaptığını biliyordu ama şimdi bunu görebiliyordu.

Büyüsünün altın rengi ışığı temasla birlikte canlandı: parıldayan, büyüleyici bir aura ve birazcık taze kâğıt ile güçlü bir deri kokusu. Kierse onun şu anda *zihnini okuduğunu* anlamakta güçlük çekiyordu. Öyle olmadığını iddia etse bile. İnsanların ne düşündüklerine sadece göz gezdirebiliyordu ve Mafi açıkça ona koridorlarda bir yol gösteriyordu.

Aşına olduğu bir haritayı, içeri girmek için üzerinde çalıştıkları haritanın üzerine yerleştirdi.

Ama bu kısa temas sırasında ondan başka ne öğrenebilirdi? Bilinçaltında bile olsa Graves'in öğrenebileceği başka ne düşünüyordu? Hiç şüphe yok ki insanların zihinlerine girebiliyorsa çok güçlüdür.

Graves bir an sonra onu serbest bıraktı. Işık, ateş ve koku bir dağıldı. "Ah, görünüşe göre bazı bilgilerimiz güncel değilmiş. Ama yolumuz hâlâ açık."

"Teşekkür ederim," dedi Kierse Mafi'ye.

Ciddiyetle başını salladı. "Çabuk olun. Bu gecenin bir katliam olmasını istiyor."

Bölüm Elli Altı

Mafi'yi odasının girişinde bıraktılar ve koridorlardan oluşan labirenti, müşterileri ve güvenliğı atlatarak pratik bir kolaylıkla geçtiler. Kierse, kasaya yaklaştıkça geçitlerin düzenini tanıyarak Graves'in yanında kaldı.

"Mafi'nin onu okumanıza izin vermesine şaşırdım," dedi Kierse. "Geçmişte bu konuda özellikle üzgün görünüyordu."

"Olmak için her türlü sebebi vardı. Geçmişte onun güvenini iyi koruyamadım," dedi. Başka bir koridora saptılar.

"O dokunuşta başka ne buldun?"

Kaşlarını çattı. "Yeterince."

Dr. Mafi'nin Graves'in onu okumasını istememesinin nedeni de buydu zaten.

"Aklımı okuyamadığın için hiç bu kadar minnettar olmamıştım." "Yine söylüyorum, ben akıl okuyamam," dedi öfkeyle. "O pratik olarak planı bana bağırarak verdi. Başımı ağrıtmakla tehdit ediyordu. Diğer şeyler zaten bildiğim şeylerdi. Bazen insanlar bir şeyi düşünmemek için çok çabaladıklarında, yaptıkları tek şey onu düşünmek oluyor."

Kierse titredi. "Herkesin senden korkmasına şaşmamalı."

"Eldivenler bu yüzden," dedi ona çıplak ellerini göstererek. "Bu köşede."

Bir sonraki köşeden baktı ve bir kapının önünde duran iki vampir muhafız gördü. "Hedefimize vardık," dedi ona. "Tek korunan kapı bu. Üzerinde neredeyse şöyle bir tabela var: "*Çalınan Ben.*"

"Çarpık bir zihnin var."

"Bunu zihin okuyan adam söylüyor."

Omuz silkti. "Güçlerimi dürüstçe elde ediyorum."

"Ben de öyle," dedi korsesinin içine gizlediği bıçağı çıkarırken. "Bunu nasıl yapmalıyız?"

"Sen birini al. Ben diğerini alacağım."

Derin bir nefes aldı. Bir vampiri alt edebileceğini biliyordu. Orik'i karanlık bir ara sokakta ağır çekimde vurarak teke tek öldürmüştü. Yine de daha kasaya varmadan rezervlerini tüketmek istemiyordu. Neyse ki bu vampirleri öldürmesine gerek yoktu. Sadece onları bayıltacaktı. Belki de kafa kafaya çarpışmak doğru bir karar değildi.

"Benim başka bir fikrim var." "Hangisi?"

Elini onun beline doladı ve kendini onun yanına yapıştırdı. "Imani'nin evinde bana ne dediğini hatırlıyor musun? Senin evcil hayvanın rolünü oynamak zorunda kalacaktım?" Kıyafetini işaret etti. Kırmızı Kadife kız diye bağırان beyaz iç çamaşırı.

"Zihnine bayılıyorum," diye gürledi şefkatle.

Graves onun işaretini bekledi ve sonra köşeyi döndüklerinde Kierse onun yanına yığılmıştı. Görünüşe göre sarhoş olan adam sendeleyerek ilerlerken eli küstahça kışını avuçluyordu. Kierse onun yanında anlamsızca kıkırdarken, adam hareketinin gücüyle sallanıyordu.

"Hey, sen," dedi ilk vampir. Güçlü kuvvetli biriydi. Bronz tenli, koyu renk gözlü ve beyinden çok kaslıydı. "Bu koridorda misafir yok. Geldiğiniz yere geri dönün."

Graves yürümeye devam etti ve iğnesini onlara doğru salladı, İngiliz aksanı gittikçe kalınlaşıyor ve daha bir hal alıyordu. "Ben bir Cesaret Adamıyım. İstedığimi ."

Muhafızlar gözlerini devirerek onun sarhoşluğu karşısında rahatladılar. "Efendim, sizden bir oda bulmanızı istemek zorundayız." Gözleri şimdi Kierse'nin üzerindeydi, onun az giyimli halini, damarlarındaki kanın nabzını değerlendiriyorlardı. "Arkadaşınızı da yanınıza alın, her şey yoluna girecek."

İlk muhafız onları durdurmak için öne çıkınca, hep birlikte hareket ettiler. Graves ikinci muhafızın yolunu keserken iri yarı muhafıza yöneldi. Adam ilkinden daha zayıftı. Ama keskin, aç gözleri vardı ve ona dikilmişlerdi.

İleri atılarak korsesinden çıkardığı bıçağı adamın şahdamarına doğru fırlattı. Muhafız geri çekildi ve onun ölümcül nişancılığını kıl payı kaçırdı. Hızlıydı.

Vampir hızında. Bundan kurtulmak için onun kadar hızlı ya da daha hızlı olmalıydı. Hem de topuklularla.

Sonra ona doğru geldi, bir cop kaldırdı ve kafasına doğru vurdu. Eğilip adamın darbelerinden kaçarken botundan bir bıçak daha çıkardı. Adamın eli daha uzundu ve bıçağını kullanmak için yaklaşması gerekiyordu. Şu silahını gerçekten özlüyordu. Ne yazık ki kıyafetine uymuyorlardı.

Gardiyan copunu neredeyse yüzüne çarpacak şekilde öne doğru uzattı ve o da "Siktir et," dedi.

Zaman yavaşladı. Aktif olarak devreye soktuğu büyüleri etrafını vızıldatıyordu. Sadece kendisinin görebildiği bir altın ışık girdabı etrafında yüzüyordu.

Gardiyan çenesini kırmaya çalışırken cop yüzüne doğru uçtu. Darbeyi savuşturdu ve ardından gardiyanın boşluğuna girerek copunu tekrar kaldırmasına fırsat vermedi. Diz kapağına tekme attı, etrafında döndü ve bıçağını göğsüne sapladı. Adam acıdan çok şokla nefesini tuttu, sonra bir sonraki darbesini engelleyerek bıçağı ulaşamayacağı bir yere yuvarladı.

"Orospu çocuğu," diye küfretti canavardan normal hareketine geri dönerken.

"Senin kanınla ziyafet çekmekten zevk alacağım, seni küçük sürtük," diye hırladı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve ayaklarını altından kaydırarak. Sırt üstü yuvarlandı ve sıçrayarak ayağa kalktı. Vampir hiç beklenmedik bir şekilde yere düşmüştü ama kadın ayağa kalktığı anda vampir ona doğru hamle yapmaya başlamıştı bile. Kadın ağır çekimde sarsılarak yolundan çekildi. Botundan ikinci bıçağını çıkardı ve yan tarafını adamın kafatasına küt bir kuvvetle .

Vampir tökezledi. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı ama hâlâ ona doğru ilerliyordu. Hızlı ve kararlı olmak zorundaydı. Belki de onun Bıçak kemiği kesmez ama biraz hasar verebilir.

Sonra, tam ona doğru atılırken, Graves ortaya çıktı. Şok edici bir hızla hareket ediyordu; öyle ki kadının ağır çekimi bile onu zar zor takip edebiliyordu. Bir ısı ve altın ışık bulanıklığıyla vampirin darbesini yakaladı, ön koluyla savuşturdu, sonra vampiri çevirerek sırtını Graves'in göğsüne dayamasını sağladı. Vampir yenildiğini anladığında zaman daha da yavaşladı. Sonra Graves vampirin boynunu kırdı ve vampir yere yığıldı. yerde, ölü.

Kierse yüzünü buruşturarak yeniden harekete geçti. Her şey çok sessizdi. Ama o geri döner dönmez, sanki dünya sesi büyütmüştü.

"Teşekkürler," dedi nefes nefese kalarak. "Sence bizi duyan oldu mu?"

Graves ona, bilmesi gereken her şeyi söyleyen bir bakış fırlattı. "Koridorun karşısındaki kapıyı a."

Kierse hemen harekete geçti. Kilitli kapı kolunu salladı ve sonra büyü olup olmadığını test etti, ama hiçbir kordon yoktu. Gülümsedi ve diğerk elini becerileri işe yaradı. Güvenilir sa tokasını çıkardı ve kilidi birkaç saniye içinde çevirdi. Mafi'nin salon numaraları buraya kadarmış. aynı şey.

Bir dolap. Tamamen normal bir kapıcı dolabı. Mkemmell.

Kierse ve Graves muhafızları içeri çekti. Vampirlerin üstünü aradı, bir muhafızdan bir tabanca alıp botuna yerleştirdi. İkinci muhafızda da kontrol noktalarında kullandıklarına bir anahtar kartı vardı ama üzerinde Men of Valor logosu vardı. Kartı diğerk botuna yerleştirdi, sonra kapıyı kapatıp tekrar kilitledi.

Graves kapı koluna bir işaret çizdi ve büyüsünü bir cızırtı halinde kapı koluna uyguladı.

Altın ışığın en küçük ipucu, deri ve yeni kitapların kokusu havaya yayılıyordu. Bazen bu kokuyu onun üzerinde daha önce hiç duymamış olduğuna hâlâ inanamıyordu.

"şimdi sıra işin eğlenceli kısmında," dedi.

Kasaya geri döndüler. Nispeten zararsızdı, sadece büyük, gri metal bir kapı ve yanındaki duvardaki anahtar kart okuyucu dışında bir kolu vardı.

" sende," dedi Graves.

Kierse omuzlarını dikleştirdi ve heyecanın vücuduna hücum ettiğini hissetti. Bu kısmı seviyordu. kaynatıyordu. Kullandığı tüm sihir geri gelmek üzereydi. Elleri heyecandan titriyordu ve hızla silkelenip pozisyonunu aldı.

Kolu test etti. Kilitli tabii ki.

Sonra büyüsünü kendine çekti ve etrafındaki koğuşları yokladı. Bir nefes verdi. Walter bu konuda hiç cimrilik etmemişti. Koruma sistemi bir banka kasasına girmeye çalışmak gibiydi. Bir deseni vardı ve görünüşe göre şifreli bir kilidi vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Ne oldu?" Graves sordu.

"Kasa gibi şifreli bir kilit. Benimle birlikte içeri girebilmen için belli bir sırayla gardları kırmam gerekiyor."

"Yoksa ne olur?"

Kaşlarını çattı. "İstiyor musun?" "Hayır."

"Benimle içeri gelmek zorunda mısın?"

Ona düz bir bakış attı. Buraya kadar gelip o odaya girmeyecekti.

"İyi," dedi gülerek. "Git gözcülük yap."

Graves koridorun diğer ucunda beklerken Kierse işe koyuldu.

Kendini dengeledi ve bu daha önce açtığı herhangi bir kilitmiş gibi davrandı. Ellerini çeşitli korumaların üzerinde gezdirdi ve Walter'ın korumasının içinden geçen güneş sembolünü tanıdı. Korumalar ona dokunmadı.

-Ama bunu yaparken yakalanmak , bu kodu çözmesi ve hızlıca çözmesi gerekiyordu. Hızlı eller, beceri ve sezgi bir hırsız değeri kıları.

Soruna Walter'ın bakış açısından baktı. Güvenlik sistemlerini devre dışı bıraktığı ve kameraları indirdiği zamanlardan bilgisayarlar hakkında bildiği temel bilgilere göre, bir bilgisayar bir dizi sıfır ve bir ile çalışırdı.

Doğru kodlandığında, karmaşık sorunları çözen ve genel olarak günlük yaşamı yürüten bir beyin olarak işlev görüyordu. Ancak kod yanlışsa, arka beyin çalışmayı durduruyordu. Sistem kodunu bulması gerekiyordu.

Ne yazık ki sonsuz sayıda olasılık vardı. Kasanın tıklamalarını duyma yeteneği olmadan, bunu nasıl çözmesi gerektiğini bilmiyordu. Rastgele deneyemezdi. Bu bir alarmı tetiklerdi.

Gözleri oyulmuş izlerde gezindi. Onlarda farklı bir şeyler olmalıydı. Bazı koğuşlar diğerlerinden daha koyuydu, sanki daha sert oyulmuş gibiydiler. Bunun nedenini bilmiyordu. Neden bu şekilde kurmuş olabilirdi ki? Sonra kıvrımların ve girdapların içinde daha önce gördüklerinden başka bir şey olduğunu gördü. Bu farklı türde bir koğuştu. Muhtemelen kendi icat ettiği bir şeydi.

Parmağı üst koğuşun üzerinde hareketsiz kaldı. XII. Roma rakamları. Gözleri bir daire çizdi. Bir sonrakine geçti. I. Ve bir sonrakine. II. Ve bir sonrakine. III. Bir sonrakine III idi, beklediği IV değil, ama yine de ne olduğunu gördü.

Bir saatti.

Ama neden sadece belirli sayılar daha koyu? Belki de onlar daha sık kullanılıyordu. I, III, IIII, V, IX numaralarını görebiliyordu. Bu da olasılığı biraz azaltıyordu.

Kierse anahtar kartını botundan çıkardı. Yuvanın içinden geçirdi. ancak kart açılmak yerine, kartın altında bir şifre kodu .

"Graves," diye seslendi. "Koğuşlarda bir şifre var. Onları ayrı ayrı kıramam. Bunun bir alarmı tetikleyeceğinden yüzde doksan yedi eminim. Şifreyi bilmek zorundayım."

"Harika," diye homurdandı hayal kırıklığı içinde. "Ne yapabilirim ki?"

"Walter'ı tanıyordun. Şifre olarak ne kullanırdı bir düşün. Bir, üç, dört, beş ve dokuzdan oluşan sayısal bir şifre. Teknoloji ile ilgili olduğunu düşünüyorum. Kod ya da matematik gibi bir şey düşün."

"Ya bu Louis'in koduysa?" Graves sordu.

"Louis'in kodu seçmesine izin verir miydin?"

"Tabii ki hayır."

"Walter'ın da yapacağından şüpheliyim. Bu onun sistemi. Bu onun kodu," dedi hissettiğinden daha kesin bir ifadeyle.

O gün pazarda izini sürdüğü kişiyi düşündü. Walter yaptığı işten çok gurur duyuyordu. Sistemlerinin her ve o gün onları onarma biçiminde bu açıkça görölüyordu. Yapması gerekenden daha fazla kontrolü başkasına vereceğini sanmıyordu.

Graves birkaç saniye boyunca tuş takımına baktı ve sonra ona sormadan bir dizi rakam tuşladı.

"Ne yapıyorsunuz?" soluk soluğa bağırdı, bir alarmın çalmasını ve birinin gelip onları durdurmasını bekliyordu.

Sonra sistem sihir gibi devre dışı kaldı. Kapı yavaşça kayarak açılmaya başladı.

"Nasıl?" Kierse rahatlayarak nefesini tuttu.

"Pi sayısı Walter'ın en sevdiği sayıydı. Sabit olması hoşuna gidiyordu. 3.14159."

"Tanrıya şükür ki bilgiyi seviyorsun," diye mırıldandı. "Milyon yıl geçse de bunu tahmin edemezdim. Bu bir felaket olabilirdi."

Graves omuz silkti. "Sağlam bir kumar gibi geldi." Haklı olduğu için çok şanslıydı.

Kapı nihayet sonuna kadar açıldı ve yumuşak bir tıslamayla serbest kaldı. Kierse önündeki manzara karşısında nefesini tuttu. Galeri, altınla işlenmiş siyah mermer zeminiyle balo salonundan bile daha güzeldi. Duvarlar ipeksi bir kırmızıydı ve bir mücevherler, değerli taşlar, büyük bir altın taç ve bazı çok eski görünümlü kitaplar da dahil olmak üzere her türlü nesneyle dolu gömme beyaz raflar sıralanmıştı. Diğer duvarda ise Paha biçilmez sanat eserleri olduğunu düşündü. Kingston bu odada olmak için adam öldürürdü.

Ama gözleri tekrar ortadaki nesneye takıldı.

İçinde en değerli eşya olan mızrağın bulunduğu kapalı siyah bir kutu.

Sonunda avucunun içindeydi.

Kierse'nin, onlar içeride mahsur kalmışken sistemin tekrar devreye girmediğinden emin olmak için hâlâ koşulları kırması gerekiyordu. Şimdi bunu yapabiliyordu. alarmı çalıştırmadan. Walter, Graves'in ona verdiğinden daha zekiydi. Bu sistem dahiceydi.

Her bir korumayı dikkatlice devre dışı bıraktı, altın ışıltıyı içine çekti, Walter'ın büyü tütsüsü ve yağmur fırtınalarından bir fırça aldı. Birinin sistemi geri getirip Graves'i içeride kilitlemesini istemiyordu. Bu onun tek çıkışı olan bir oda için çıkış stratejisiydi.

"Pekâlâ," dedi başını sallayarak.

Sonra nefesini tutarak kupa odasına adım attı. Alarm çalmadı. Hiçbir ses çıkmadı. Mükemmel bir sessizlik vardı.

"Graves, şuraya baksana," dedi ona doğru dönerek. Ama adam hâlâ kapının diğer tarafındaydı.

"Çıkın oradan," diye bağırdı, tam o sırada bir alarm çaldı.

O eşiği geçmeden kapı çarparak aralarına kapandı. Işıklar söndü ve kadın zifiri karanlığa gömüldü.

Kierse kapıya doğru hamle yaptı ancak kollar onu kabaca kavradı. "Hayır!" bağırarak bıçaklarına ya da botundaki silaha uzandı.

Ancak şakağına ağır bir cisim indi ve baygın bir şekilde yere yığıldı.

Bölüm Elli Yedi

Zemin yanağının altında soğuktu.

Başı dönüyordu ama kendine geldiğinde sesler duyabiliyordu. Birçok ses. Omurgasında bir ürperti dolaştı ve ona kıpırdamamasını, tek bir kasını bile söyledi. Bu dehşeti daha önce bir canavarla yüzleşirken de hissetmişti. Bu sefer her şeyi kuşatmıştı.

Bulunduğu yerden, onu kaçıran kişinin çok titiz davrandığını anlayabiliyordu. Korsesindeki ve botlarındaki bıçakların yanı sıra çalınan silah da yoktu. Hiç silahı yoktu. Ve bir çıkış stratejisi olmadan bir grup canavarla yüzleşmek üzereydi. En kötü kabusu.

En azından Graves dışarıda bir yerdeydi. Öyle umuyordu.

Hayır, Graves ortaya çıkacaktı. Onu kurtaracaktı.

"Ah, uyandı," dedi yanından bir ses. Artık numara yapmanın faydası yoktu.

Kierse, bir çift vampir tarafından kabaca ayağa kaldırıldığında gözlerini açtı. En büyük korkuları anında doğrulanmıştı. Onu canavarlarla dolu bir balo salonuna getirmişlerdi; Kral Louis kurbanlarının kanıyla sıırıslam olmuş bir halde, tahtında fetihçi bir kahraman gibi oturuyordu: Üç genç kadın; biri çoktan ölmüştü, diğeri zehrin etkisindeydi ve muhtemelen onu takip edecekti ve sonuncusu da Torra'ydı.

Tahtın ayaklarının dibinde yattığını görünce nefesi kesildi. Başı bacağına doğru eğilmişti. Graves ve Kierse ile buluşmak için çoktan çıkışa doğru yol almış olması gerekiyordu. Kral Louis'nin ayaklarının dibinde, göğsünü hafifçe kaldırıp indirerek yatıyor olmamalıydı.

Walter'ın hâlâ odanın önünde doğrulamak için gözlerini Torra'dan ayırdı. Parıldayan bir güç alanı Walter'ın Sadece sihir kullanıcılarının görebildiği bir vampir.

Sonra vahşi canavarın önünde duran şeyi gördü; koğuş enerjisiyle uğuldayan şeffaf bir kutu. Lugh'un Mızrağı.

Kierse kutuya doğru hamle yaptı. Eğer mızrağa ulaşabilirse-ama önce Düşünce bile işleyemeden, geriye doğru çekildi ve yerine sabitlendi.

Balo salonundan bir kahkaha korosu yükseldi ve Kral Louis'nin şeytani gözleri tamamen ona kaydı.

"Onur konuğumuz!" diye gürledi.

Tam boyuna ulaştı, Kierse'den yarım baş daha uzun duruyordu ve kızları kararsızca yere bıraktı. Kierse onun bakışlarını sabit tuttu. Hiç irkilmedi. Onun bakışlarını kırmadı. Korkuyordu ama bunu göstermeyi reddetti.

"Ah, şimdi gel. Kalp atışlarını hissedebiliyorum," dedi sessizce. "Rol yapmayı bırakabilirsin."

Reddetti. Korkusunu görmesine izin vermeyecekti. "Siktir git," diye anlamlı bir şekilde tükürdü.

Kıkırdadı. "Kabalığa gerek yok. Bu bir parti. Buraya kutlayın." Açlıktan gözü dönmüş seyircilerine eliyle işaret etti. Canavarlar onun için açlık çekiyordu. Kan kaybından yere yığılmış yemekler. Sanki bu kabalık değilmiş gibi. "Ne de olsa sizi buraya getirmek için çok zahmete girdim."

Bu sözler karşısında gözlerini kırıştırdı. Ağzını kapalı tutmak çaba gerektiriyordu ama adam onun gözlerindeki soruları görmüş olmalıydı.

"Gördün mü, ben de senin gibi lezzetli küçük lokmalar arıyordum. Güç, gerçek güç, satın alınamaz ya da yapılamaz. Sadece bir insanın doğasında olabilir. Benim gibi." Doğruldu, bastonunu havaya kaldırdı ve . "Ama *geliştirilebilir*. Ve senin kanın bir güçlendirici."

"Saçmalık," diye tükürdü.

Mafi, kanının vampirlere bir şey yapmadığını söylemişti. Sadece kandı. Büyüyü emebilmesi ona hiçbir şey yapmıyordu.

Sırıttı. "Hayır mı? Test edelim mi o zaman?"

Sonra rolünü bıraktı ve katil içgüdüünün devreye girdiği anı, pandomim performansından içindeki gerçek ölümcül canavara dönüştüğü anı gördü. O kadar hızlı hareket ediyordu ki gölge onun yanına gelmeden önce. Louis etli parmaklarıyla bileğini kavrarken Walter'ın güç alanı da onun etrafını sardı.

Bakışları tahtın karşısındaki Torra'yı buldu. Gözleri yalvaran ve hüznüydü. "Nefes al." diye mırıldandı.

Kierse'nin gözleri panik içinde açıldı. Hayır, ondan içemezdi. Başka bir çıkış yolu bulmak için çılğınca etrafına bakındı.

Graves. Graves hangi cehennemdeydi? Yakalanmamıştı. Odaya bile girememişti. Bunu durdurmak zorundaydı.

Ama kimse gelmedi.

Bileğini ağzına götürürken kimse onu durdurmadı. O gizlilik, entrika ve gizlilikti. Yavaş hareket ediyordu ama hâlâ etkisiz hale getirildiği sersemlemişti. Zihni yüzüyordu ve yeterince hızlı yer değiştiremiyor, adamlardan kaçamıyordu.

Sonra dişlerini bileğine geçirdi. Ağzından kaçan nefes için kendinden nefret . Damarlarından kan aktı ve sonra *daha da derine* indi. Bu sefer, adam kanı yutarken kadının nefesi bir çığlığa dönüştü.

Tatmin olmuş bir iç çekişle geri çekildi. Kadının kanı ağzının kenarlarını zar zor .

Zehir, vücuduna bir shot espresso gibi çarptı. Birkaç saniye önce acının yerde şimdi hiçbir şey yoktu. Daha önce hiç ısırılmamıştı ama bu hissin alkol ve ecstasy karışımı bir şey olduğunu bilecek kadar çok insandan duymuştu. Biraz sarhoş, çokça tahrik olmuş. Hiçbir şeyin dilek tozu kadar kötü olamayacağını düşünmüştü. Ama şu anda duyularının üzerine örtülen battaniyeye her gün bunu tercih ederdi.

"Lezzetli," dedi Kral Louis. Kalabalıktan gelen gürültülü tezahürat onu gerçeğe döndürdü. "Ve güç *dolu*." Derin bir nefes aldı ve kollarını açtı.

"Güçle dolup taşıyor. Sen ve mızrağımla

Durdurulamaz. Canavar Anlaşmasını sona erdireceğiz. Bizim olanı geri alacağız." Kierse ayaklarının üzerinde sallandı.

Ona güldü ve başını kölelerine doğru eğdi. Onu serbest bıraktılar ve kadın öne doğru tökezledi.

Kral Louis ona, "Zehir çok hızlı etki eder," diye bilgi verdi. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi özellikle benimki inanılmaz derecede güçlü." Ayaklarının dibindeki kızları işaret etti.

Bir çıkış ararken gözleri kararsızdı. Graves'i hâlâ görmemişti. Neyi bekliyordu?

"Seni temin ederim. Kimse senin için gelmiyor," dedi sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi uğursuz bir tavırla. "Sen *benimsin*."

Sırtına sabitleyici bir el koydu. Kadın elini çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca kavramıştı.

"Gel bakalım. Sana diğer ödülümü göstereyim. Zaten ona dokunamazsın," diye açıkladı Kral Louis. "Genç çırağımın korumalarını kimse geçemez."

Yani Kral Louis onun güçlerini bilmiyordu. Sadece Mafi'nin ona kanının büyü emdiğini söylediğini biliyordu. Güzel.

Tutarlı kalması gerekiyordu. Keşke ağır çekime zehri yakabilseydi ama bu mümkün değildi. Büyüsü de duyuları gibi yavaşlamıştı ve tek yapabildiği Kral Louis'i kutuya doğru takip etmektir.

Şeffaf camın içine bakıp mızrağa ilk kez gerçek anlamda bakabildiğinde nefesi kesildi.

Bir şekilde beklediğinden daha sıradan ve daha görkemliydi. Bıçak yaklaşık bir ayak uzunluğunda, jilet keskinliğinde ve çok az süslüydü. Yaşına rağmen hiçbir aşınma belirtisi göstermeyen koyu renkli ahşap bir sapa tutturulmuştu.

Kalbi küt küt atıyordu. Bu tek eşyayı elde etmek için o kadar çok enerji harcamıştı ve sonunda tam önünde duruyordu.

"Vay canına," diye nefes aldı kendine rağmen. "Muhteşem değil mi?"

Kral Louis ellerini kaldırdı ve mızrak ve onun manyak canavar örgütlerinin başındaki haklı yeri hakkında bir söylev çekmeye başladı. Kierse

zar zor ayakta durabiliyordu ama işaretini gördüğünde anladı.

Hızlı bir hamleyle elini kutunun parmaklıklarından geçirdi ve parmaklarını mızrağın etrafına sardı.

Bir gelgit dalgası ona çarptı. Vücudundaki vampir zehri temasla birlikte . Birdenbire, uyuşmuş hisleri keskinleşti. Yavaş hareketleri Yüzeye o kadar yakındı ki, neredeyse önünde altın rengi bir enerjiyle parılıyordu. Işık filamentleri cildinin her bir parçasını kaplıyor ve emdiği tüm sihri ortaya çıkarıyordu. Bir an için, sadece yeterince konsantre olarak bu odadaki tüm sihri bir vakum gibi emebileceğini hissetti.

Evet, aradıkları mızrak *buydu*.

Kullanılmamış bir enerjiyle uğulduyordu. Büyü o kadar derinliksizdi ki, çok güçlüydü. Sanki yıldırım bıçağın içine hapsolmuş, serbest kalmaya can atıyordu. Sanki onu *tanıyormuş* gibi. Mızrağın kendine ait bir iradesi vardı ve şu anda gücünü serbest bırakmak istiyordu. Bunu yapma arzusunu bastırmak zorundaydı.

Kullan beni. Kullan beni. Serbest bırak beni.

Ve oh, kışkırtıcıydı.

Seni ne kadar özlemişim. Düşmanlarımızı yok et.

Kaç kez bir şeyin ona düşmanlarını yok etme gücü vermesini istemişti? Ailesinin geri gelmesini ve onu yoksulluktan kurtarmasını istemişti. En karanlık anlarında birinin gelip Jason'ı durdurmasını istemişti. Kırıldıktan sonra birinin ona bakmasını ve böylece daha fazla çalmak zorunda kalmamasını istemişti. Canavarların olmadığı güvenli bir şehir ve güvenli sokaklar istemişti.

Ama dilekler zayıflar içindir.

O uğultuya karşı kendini geri itti - enerjisine doğru çekildi. Mızrak, kendi iradesine karşı kendi iradesini dayattığı için kızgın bir şekilde ona doğru savruldu. Çelik gibi kalmalı, onun doğasına karşı aşılmaz bir kalkan inşa etmeliydi. Sonra kapıyı kilitledi ve enerjisini arkasına gömdü. Sonunda sakinleşti.

Kimse onu kurtarmak için orada değildi.

Mızrağını Kral Louis'in hizasına çekti ve "Kendimi kurtaracağım," diye tükürdü.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Sekiz

Kral Louis'nin yüzündeki şok ifadesi neredeyse anında küçümsemeye dönüştü. Walter'ın güç alanı vampirin etrafında tekrar yerine oturmuştu. Korunduğuna inanıyordu. Kadının onun koruyucularından geçmesini izlemişti ve *hâlâ* Walter'ın güç alanlarına inanıyordu.

"O şeyle ne yapacaksın? Elbette küçük bir kız Lugh'un Mızrağı'nı kullanamaz."

Aslında bu mızrağı kullanabiliyordu. Gerçi mızrağın gücünün altında .

"Efendiniz size ne tuttuğunuzu söylemiştir herhalde?"

Oh, biliyordu. Graves onu bu ana hazırlamak için tüm o ödevleri okutmuştu. Ve mızrakla ilgili cevabın tam içine girmişti. Aslında bu onu o şeyi tutmaya hazırlamamıştı.

Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey elinde doğru hissetmesiydi ve Louis'in söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti.

"Lugh'un Mızrağı," dedi dinleyicileri için. "Katliamcı. Savaşta hiç yenilmemiş biri." Onunla alay etti. "Küçük bir kız tanrıların gücünü kullanmayı umut edemez. Yeterince güçlü değilsin."

Bu bir tanrı silahıydı ama bu onun amacını değiştirmiyordu. Günün sonunda, aynı şekilde kesiyordu.

Ve yok etmek istediği kişi, tahtının yanında Torra ve ayaklarının dibinde iki kurbanıyla karşısında duruyordu. Yüzlerce hatta binlerce kurbandan ikisi.

Kaçma seçeneği olmayan insanlar. Yemek için bir kenara atacağı insanlar. Kierse onlardan herhangi biri olabilirdi. Jason kendi canavarıydı ve onu akıl almaz şekilde istismar etmişti ama o bile ardında uzun bir ölümler silsilesi bıraktı. Kral Louis'in yaşamasına izin verirse, kaç kişinin daha sonu Torra gibi olacaktı? Mafî gibi? Onun ve zavallı Yiğit Adamları'nın elinde daha kaç kişi acı çekecekti?

Hayır, Torra'ya Kral Louis'i öldüreceğine dair söz vermişti. Ve sözünü tuttu.

Mızrak onun düşüncelerine kilitlendi, kalbini gördü ve ne istediğini bildi. Bu sefer onu kovmadı. Onun uğursuz sesini görmezden gelmedi, çünkü kendi sesiyle eşleşiyordu.

Kierse bir adım öne çıkarak, "Sen kral değilsin," dedi. "Sen ipleri elinde tutan bir kuklacısın. Saltanatın bugün sona eriyor."

Kierse mızrağı kaldırdı, saatler süren eğitimin kas hafızası devreye girdi. Elinde hiçbir zaman bir bıçak ya da silah kadar rahat hissetmemişti ama bunun nedeni hayatı boyunca *bu* mızrağı beklemiş olmasıydı. Ellerindeki mükemmel ağırlık, kulağındaki karanlık ses. Ne yapacağını biliyordu.

Güç alanından geçti, Louis'in yüzündeki şoku izledi, sonra mızrağı kaldırıp ileri doğru fırlattı. bir alarm çalmaya başlayınca Louis kıl payı kurtuldu. Korumaları ona doğru atıldılar ama o mızrağını onlara doğru körlemesine savurdu. Mızrağı kemiğe saplarken o mide bulandırıcı çırtıyı hissetti. Ete batarken çıkardığı gıcırtyı duydu. Odağını zar zor değiştirerek tekrar Louis'e odaklandı.

Saldırısından kurtulmak için kollarını kaldırdı. Kadın adamın kollarında koyu kandan derin oluklar açtı. Dünya kargaşaya gömülürken haykırdı. Geri çekilmeye çalışırken hiper hızı devreye girdi, ama Kierse anında ağır çekime geçerek onu bir battaniye gibi üzerine çekti. Ve birden Louis geri geri giderken kollarını sallamaya başladı.

Ağır çekimden çıktıktan bir saniye sonra ona ulaşmıştı. Çenesi açıldı ve parıldayan beyaz dişleri ortaya çıktı. Gözleri kocaman açılmıştı. şok ve tatmin edici miktarda korku. Bunu kazanamazdı ve ilk kez bunun farkına varmıştı. Kadın onu alt etmişti. Hiçbir şeyi olmayan ve ona yardım edecek kimsesi olmayan küçük bir insan kadın.

"Nasıl?" diye nefes

nefese kaldı.

"Sihirle."

Eğitiminin tüm gücüyle mızrağı vampir kralın kalbinin derinliklerine sapladı.

Kadın onu göğsünden çekip çıkarırken Kral Louis dizlerinin üzerine çöktü. "sen?" diye mırıldandı ağzından kanlar akarken.

"Ben *senin* kabuslarındaki canavarım."

Sonra mızrağı yana doğru savurarak adamın başını kesti.

Louis'in başı bir çığlık korosu eşliğinde vücutundan düştü. geri kalanı öne doğru devrildi, kan beyaz mermerin üzerine sıçradı ve iç amaşının beyazını ıslattı.

Gözleri canavarlara dikildi. Walter çoktan kalabalığın içinde, Louis'in diğer takipçilerinin, onun zavallı Yiğit Adamlarının arasında kaybolmuştu. Propagandasıyla güçlendirdiği pislikler. Bu canavarlar tüm hayatlarını insanları ezerek geçirmişlerdi. Benzer bir kaderi hak ediyorlardı.

Sonra kürsüde bir figür belirdi. Graves.

Dünyanın durumunu, ekseninden yeni kaymış olduğu için değerlendirdi. ona uyum sağladı. Kadının kanlı giysilerine, dudaklarındaki hınzır sırıtışa ve sıkıca kavradığı mızrağa baktı. Bir kez başını salladı, yavaşça Yıkıcı yüz hatlarına bir gülümseme yayıldı. Güç onun içinde, aralarında durmaksızın titreşiyordu.

Bu bakışa karşılık vermek için çenesini kaldırdı. Bir canavar olarak yerini kabul etmişti. Onun yanında bir canavar. Ve o da bunu bir bakışta kabul etti.

Hayır, kabul etmedim. Bundan zevk aldım. Yuttu. Sanki başından beri kaderinde varmış gibi.

Kalan katliamı görmezden gelerek kürsüde birkaç uzun adım attı. Ölü vampir kralın kanının içinden geçti, elini kızın ensesine götürdü ve onu bir yırtıcının açlığıyla öptü. Kadın onu olduğu yerde karşıladı, bir santim bile vermeyi reddetti. Bir dövüş, bir meydan okuma, parçalama.

Çünkü Graves'in onu öptüğü gibi, düşmanlarının kanının içinde dururken hiç öpülmemişti.

Ağızları birbirine yapıştı. Dilleri hakimiyet için voleybol oynuyordu. Güç, herkesin görmesi için tutuşan ve alev alan bir kanal gibi içlerinden akıyordu. Büyüleri buluştu. Birbirlerinin etrafında dolanan altın bir parıltı, olarak kaynaşmıyor ama birbirlerini yansıtıyordu.

Öpüşme sona erdiğinde, dünya sanki geriye doğru eğilmiş ve hep böyle olması gerekiyormuş gibi hissetti.

"Benim Wren'im," dedi.

"Mızrağı aldım," dedi, şeyi yukarı kaldırarak.

Gözleri bir yana bir bu yana gidip geliyordu, sanki kızıdan gözleri kamaşmış da fark etmemiş gibiydi. "Güzel. Gitmemiz gerekiyor."

"Torra'yı almalıyız."

Graves mızrağa uzandı ama bırakamadı. Mızrak onun istemiyordu. Böylece, yaklaşmakta olan canavar sürüsüyle yüzleşen Graves'i bıraktı ve vampirin tahtının önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Torra. Torra, gitmeliyiz. Gitmemiz gerek."

"Kierse," dedi, sesi kararsızdı. "Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

"Edebilirsin. Sana yardım edeceğim."

Ağırlığını Torra'nın altına verdi ve onun hafif formunu yerden kaldırdı.

"Onu sen öldürdün."

"Sana yapacağımı söylemiştim," dedi

Kierse. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Gitmemiz *gerek*," dedi Graves, nefesinin altında küfrederek.

"O zaman bana yardım et."

İçinden küfretti ve sonra Torra'yı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kollarının aldı.

Krallarını öldürmeleri, Graves'in öpücüğü ve Torra'yı serbest bırakmaları arasında sadece birkaç saniye geçmişti ve canavarlar peşlerine düşmek için toplanmaya başlamıştı bile. Bu hiç iyi değildi. Mızrak güçlüydü ama bir vampir ordusuyla baş edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Beni hafife alma.

Kafasının içindeki sesle ürperdi, bunun kendi düşünceleri mi yoksa mızrağın düşünceleri mi olduğundan emin değildi.

"Bu taraftan," dedi Graves.

Koştular.

Mızrağı yanına sıkıştırdı. Ağırlığı doğru hissettiriyordu. Hayır, mükemmel. İnanılmaz derecede dengeli ve kendisinin bir uzantısı gibiydi. Bu ana gelmek için neden onca eğitimle uğraştığını anladı.

Graves o yokken çok meşguldü. Onunla çıkış arasındaki her muhafız etkili bir şekilde etkisiz hale getirilmişti. Katliamı görmek sadece etkileyici değil, aynı zamanda dehşet vericiydi. Louis'in konutundan çıkan gizli tünele doğru kaçarken sadece bir avuç korkmuş muhafızla karşılaştılar. Bazıları onu görünce kaçtı. Diğerlerini Kierse çabucak halletti. Torra onlar kaçarken bir noktada baygın düştü.

Tam gizli tünele doğru dönmüşlerdi ki, sırt çantası dolu ve paniklemiş görünen Walter Rodriguez'den başkasıyla yüz yüze gelmediler.

Çenesi düştü. "Graves?" "Merhaba Walter," dedi Graves.

"Sen," dedi Kierse'ye. "Sen. . . güç alanımdan geçtin." Kierse tehlikeli bir gülümsemeyle, "Ve senin korumalarına ulaştım," dedi.

Bakışları sanki hangisinin daha büyük bir tehdit olduğuna karar veremiyormuş gibi Graves, Kierse ve mızrak arasında çılğınca gidip . Algıladıkları öfke karşısında kalkanları güçlendiğinde hafif bir tütsü ve yağmur fırtınası kokusu . Az önce onları geçebileceğini kabul etmişti ama yine de içgüdüsel olarak tepki vermişti. "Ne yapıyorsun burada?"

"Senin çıkışını kullanarak," dedi Graves yumuşak bir sesle. "Ne zeki bir fare." "Bunu nereden biliyorsun?" Arkalarına baktı, ilerliyordu Geriye doğru.

"Kral Louis için yaptığın her şeyi biliyorum. Ama yanlış tarafı Walter. Efendin öldü."

Gözleri büyüdü. "Ben bir taraf *seçmedim*. Beni eski bir çöp gibi bir kenara attınız," dedi, Graves'e doğru ayağa kalkarken bile sesi titriyordu. "Bir sonraki en yüksek teklifi verene gittim ve şimdi buradan *gidiyorum*."

"Bunun için vaktimiz yok," dedi Kierse. "Gitmemiz gerekiyor."

"O bir tehdit," dedi Graves.

Walter geri çekilerek, "Hayır, lütfen," dedi. "Sadece buradan çıkmak istiyorum. Kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Onu duydun. O da bu işe bulaştı," dedi Kierse, Graves'i engelleyerek. "Ve sen de onun potansiyelini göremeyince onu bir kenara attın."

Graves onun bakışlarını hayranlık dolu bir ifadeyle karşıladı. Mafi ile diğer tarafa geçmişti. Ve ilk kez Walter'a karşı yaptığı hatanın da farkına varmış gibiydi.

"Yaptım," dedi Graves. "Men of Valor için çalışmayı bıraktın mı?"

Walter telaşla, "Bitirdim," dedi.

"Zamanımız yok," dedi. Walter'ı iterek geçti. "Graves, gidelim."

Bir an için onun kendisini dinlemeyeceğini düşündü. Ama Walter'a süre daha baktıktan sonra Kierse'i çıkışa kadar takip etti. Sonra koşmaya başladılar.

Tünel uzun ve dolambaçlıydı ama geçeceği yolu hatırlıyordu. Tüm bu süre boyunca mızrağa sıkıca tutundu, onun sürekli uğultusu bu şeyin ne kadar canlı ve ölümcül olduğunu .

"Elimde ne tutuyorum ben Graves? Bunun Lugh'un Mızrağı olduğunu söylediğini biliyorum ama hissettireceğini bilmiyordum." Başını iki yana salladı. "Tanrılar," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bu bir tanrının mızrağı."

"Evet. Sana öyle olduğunu söylemiştim. Bu yüzden Louis'den almamız gerekiyordu."

Bilmekle tanımak arasında bir fark vardı. Eğer hepsi doğruysa. Eğer mızrak gerçekten tanrılardan gelen sihirli bir mızraksa. Eğer tüm bunlar Ödevlerinde okuduğu hikayeler sadece bir gerçek değil, aynı gerçektir - o zaman o neydi? Graves neydi?

Çobanpüskülünü sembolü olarak kullandı. Elbette çalıkuşunu da onun bir parçası olarak görecekti. Hiçbir şey söylememişti ama yine de bunu biliyordu. Belki de hep biliyordu. Çünkü o ilk geceden beri birbirlerine bağlıydılar. Çalıkuşu kolyesini görür görmez. Onun kütüphanesine baktığı an. O öpücükte sihirleri gibi birbirlerine bağlanmışlardı - ayrılmaz bir bağ.

Ama yine de söylemek zorundaydı. "Sen Holly King'sin."

Başını sallamadan önce boğazı düğümlendi. "Ve sen de benim çalıkuşumsun."

Bölüm Elli Dokuz

Holly King.

Etten kemikten.

Ve o da onun çalığışuydu.

Kelimelerin şekli onu ürpertti. Gen'in kehanette bulunduğu zamanki gibi ses çıkarıyorlardı. *Doğru* gibiydiler.

Mit ve efsanenin bu şekilde tezahür etmesi imkânsız görünüyordu ama yine de görmezden gelmek imkânsızdı. Kış tanrısı karşısındaydı ve bugün onun günüydü - kış gündönümü. Aralarındaki bağlantıyı hissetmesine şaşmamalıydı. Hissettiği kadar kaderinde de bu vardı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye nefes nefese kaldı. "Ben nasıl senin çalığışunum? Anlamıyorum."

"Holly King kışın gücüdür," dedi dişlerini sıkarak. "Mevsimin kendi enerjisinin bir tezahürüdür. Yaz gündönümünde gücümün doruğuna ulaşırım ve kış gündönümünden sonra gücüm azalır."

"Bunu biliyorum. Meşe Kral'la olan savaş yüzünden."

"Evet. Meşe Kralı'nın kızılgerdanı var, kuşu yaklaşan sonbaharın sembolü. Benim de bir çalığışum var, baharın gelişini simgeliyor."

"Ama ben uğursuzluğum," dedi. "Ben ... Noel'den sonra ölen kuşum."

"Öylesin ama o zamana kadar gücümü artırıyorsun," diye itiraf etti. "Yılın en uzun gecesinin sonuna kadar gücümün zirvesindeyim."

"Bu gece," diye fısıldadı.

"Bu doğru." Tünel sisteminin derinliklerine doğru bir dönüş daha yaptıklarında bakışları onunkilere kaydı.

"Ama Kingston ... senin için yürümediğini söyledi," dedi, son birkaç haftanın tüm parçalarını bir araya getirerek. Kelimeler Başkaları bir çalığışu olduğu hakkında şimdiye kadar anlamadığı şeyler söylemişti.

Graves bakışlarını tekrar kaçırdı. "Evet, daha fazla güç kazanıyorum ama nihayetinde, gündönümünden sonra, sen benim çöküşüm olacaksın."

Şok içinde gözlerini kırıştırdı. "O zaman neden benimle çalışıyorsun?"

"Görevimiz bu gece sona erdi. Üstlenmeye değer bir kumardı," diye itiraf etti.

tam tünelin sonundaki ışık görüldüğünde. Sonra Torra'yı kavrayışını değiştirdi. "Ben asla ..." Gerçekten de kelimelerinde tökezledi. "Sana aşık olmayı hiç planlamamıştım. Bu planın bir parçası değildi."

Yutkundu. "Anlamıyorum."

"Şiirsel bir şey," dedi usulca. "Kendi yıkımının kaynağına aşık olmak."

Hâlâ çok fazla sorusu vardı. Graves'in her zamanki gibi cevaptan çok sorusu vardı ama sonra tünelin sonuna ulaştılar.

Graves Torra'yı omzuna aldı ve sonra merdivenden yukarı tırmandı. Elinde mızrakla onu takip etti. Tepeye ulaştığında, Graves onu metro tüneline çekti.

Sessizce devam ettiler, çıkışa doğru koşullar ve yılın en uzun gecesine doğru tırmandılar. Kış gündönümü. Graves'in gücünün arttığı son gece.

Başarmışlardı. Elleri mızrakla hayatta kalmışlardı.

Akşam havasına çıktıklarında Torra uyandı.

Sersemlemiş bir şekilde kıpırdandı. "Beni yere bırakabilirsin."

Graves onu dikkatle ayağa kaldırdı ve ceketini çıkarıp Torra'nın çıplak omuzlarına .

Torra hafifçe yalpaladı. "Teşekkür ."

"Bize bir dakika izin verir misin?" Kierse Graves'e sordu.

Sokakta rölantide duran arabayı işaret etti. Kaçış planları. Kierse başıyla onu onayladı ve arabaya doğru gidişini izledi.

Torra başını arkaya eğdi ve temiz havayı uzun uzun içine çekti. "Gökyüzünü bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Kierse kaşlarını çatı. "Çok üzgünüm, Tor."

"Ama sen beni kurtardın. Beni dışarı çıkardın," dedi sert bir nefes alarak.

"Bunun karşılığını asla ödeyemeyeceğim."

"Geri ödemeye gerek yok. Bu korkunç bir yanlış düzeltmekti."

"Ve o gerçekten gitti."

Kierse başını salladı. "Gerçekten gitmiş."

Torra gözyaşlarını yuttu. "İnanması zor."

"Ne yapacaksın?"

Torra gülümsedi ve bu Kierse'in yeniden bir araya geldiklerinden beri yüzünde gördüğü ilk mutlu ifadeydi.

"Ne istersem yaparım. Ben özgürüm."

Torra onu kucakladı. Kierse ona sıkıca sarıldı, tüm bu çılgınlık içinde en azından bir kişiyi kurtardığı için rahatlamıştı. Louis'in düşüşünün Yiğit Adamlar'ın entrikalarına bir son vermesini umuyordu ama bunun gerçekleşeceğini bilmiyordu. En azından artık masumları avlayamayacaktı.

"Bizimle gelebilirsin," dedi Kierse. "Graves sana yardım edebilir."

Torra'nın gözleri siyah arabanın yanında bekleyen canavara kaydı. "Bunun benim yolum olduğunu sanmıyorum."

"O zaman Colette'e git," dedi Kierse geri çekildiğinde. "Nate dolunayın bir başka gecesi için tecritte. Ondan sonra sana yardım edebilir."

Yutkundu. "Sence hâlâ bana yardım etmek isterler mi?"

"Hepimiz seni özledik," diye ısrar etti Kierse. "Ne karar verirsen ver sana yardım edecekler."

"Teşekkür , Kierse." Graves'in ceketini çıkarmaya başladı.

"Sende kalsın. Eminim ondan milyonlarca vardır." Torra başını salladı.

"Seni bir yere bırakamayacağımıza emin misin?"

"Sanırım bu gece sadece yürümek istiyorum," dedi ve sonra Kierse başka bir şey söyleyemeden Torra dönüp diğer yöne doğru ilerledi.

Kierse onun gitmesine izin vermekten nefret ediyordu ama bir özgürlük yürüyüşünü gördüğünde tanırdı. Yapmak istediği şeyi yapmıştı. Torra özgürdü.

Graves doğru yönelirken tek kelime etmeden kapıyı açtı. İçeri girdiler ve Graves, "Sür," dedi.

Araba ileri doğru savruldu. Ve sessizliği onların ağır nefes alıp verme sesleri doldurdu. Kierse mızrağı dikkatlice kucağına koydu. Onu tutmadığı için memnundu ama bir yanı onu tekrar eline almak istiyordu. Bu bir hastalıktı.

"Bir bakayım," dedi.

Başını iki yana salladı. "Onu istediğini sanmıyorum." "Seninle konuşuyor mu?"

"Eğer diyorsan." Titredi. "Bana kendi iradesini dayatmak istiyor gibi görünüyor."

"Mızrağın özü budur. Tuatha Dé Danann'ın sarayına girebilmek için kapıcıyı alt edecek kadar yetenekli olan Lugh'un hikâyesinden türemiştir," diye açıkladı Graves. "Tanrılar ancak büyük bir savaşta Lugh'u komutanları olarak atadılar. Orada düşmanlarını öldürmek için mızrağını kullandı."

"Şu anda kesinlikle bunu yapmak isterdim," dedi, parmakları uzun sapı okşarken.

"O zaman o da canlı."

Midesinin çukuruna bir batma hissi yerleşirken kaşlarını kaldırdı. "Ne demek 'aynı zamanda'?"

Konuşurken gözleri hâlâ mızrağın üzerindeydi. "Sorduğun şeyi zaten biliyorsun."

Kierse beynini yokladı. "Bir tane daha var."

Ama bu soruya cevap vermedi, ki kız zaten cevabını . Bunun yerine, "Dört büyümlü nesne var; mızrak, kılıç, kazan ve taş. Tanrılar gittikten sonra, eserler dünyanın dört bir yanına atıldı ve yüzyıllar boyunca yerleri bilinmedi. Sadece Her hakkında fısıltılar yükseldi. Neredeyse durdurulamaz olduğu için mızrak her zaman en gürültülüydü. Yıllardır onları arıyorum."

"Dördü için de mi?"

"Evet," dedi basitçe. "Onlar da diğerleri kadar bana ait. Annem Tuatha Dé Danann'a tapan büyümlü bir soydan geliyordu. Bu soydan gelen herkes onlar üzerinde hak iddia edebilir. Neden ben olmayayım?"

Onun İrlanda'ya, annesinin soyundan gelen insanların yanına gittiğini söylediğini hatırlıyordu. Onun *bu* cümleyi kastettiğini fark etmemişti. Büyümlü Eski Kelt tanrılarına tapanlar.

Açıkçası, şu anda bunu algılayamıyordu. Önemli olan mızraktan başka bir nesneye sahip olmasıydı. Amacına giden yolu yarılamıştı.

"Sende zaten hangisi var?" diye sordu.

"Kılıç," dedi Graves. "Sen mızrağı tutuyorsun. Dışarıda henüz keşfedilmemiş iki tane daha var."

"Onlarla ne yapacaksın?" Bir an için

düşündü. "Bir büyü." "Peki bu büyü ne işe yarıyor?"

Graves'in ifadesi bu soru karşısında tamamen düzleşti. "Çok güçlü bir büyü."

Ve alacağı tek şey buydu.

Son birkaç hafta içinde aralarında geçen her şeye rağmen, hâlâ ona tüm gerçekler konusunda güvenmiyordu. O da bunu başından beri biliyordu. Başından beri bunun böyle biliyordu. Yol boyunca ondan cevaplar koparmaya ama adam başından beri gerçek niyetini . Şaşırmaması gerekirdi ama Bir şekilde .

Kierse, New York'un soğuk sokaklarından geçip yeraltı garajına girerlerken elini mızrağından ayırmadı.

Durduklarında, "Bana kılıcı gösterecek misin?" diye sordu. "Eğer istersen."

Mızrağı aldı, cazip sözlerini görmezden geldi ve arabadan dışarı çıktı. Kierse onu garajın bir duvarına kadar takip etti ve orada elini aşağıya indirerek taştaki bir yarığı ortaya çıkardı. Graves ilk önce mührü açmak için sihrini kullandı. Ardından bir retina tarayıcısı parmak izi aldı, ardından bir hava püskürtüp gizli bir odayı ortaya çıkarmak için açıldı. Odanın içinde bir kasa vardı - çok yeni, çok parlak, çok aşılmaz. Yüksek teknolojili sistemin üstüne, devasa şeyin içine korumalar kazınmıştı. Graves dalga geçmiyordu.

Bir kilit sistemini çözüp koğuşları serbest sonra, nihayet içeride ne olduğu ortaya çıktı.

Sadece tek bir nesne, parlayan bir bıçak.

"Doğruluk Kılıcı," dedi Graves kılıcı eline alarak.

Kierse'nin gözleri büyüdü. Kör edici ışığı, büyüünün kendi mükemmel karışımını hissedebiliyordu. Bir şekilde elinde tuttuğu mızrağın tam tersiydi.

Dünyayı titretmeye yetecek kader ve güç.

"Ne işe yarıyor?" diye fısıldadı huşu içinde. Mızrak elinde ışıldıyordu, başka bir objeye bu kadar yakındı.

Graves bıçağı yüzüne paralel olarak kaldırdı. "Her şeyin içindeki gerçeği gösterir."

Kulağına başka bir gerçek fısıldıyordu.

Bir sorun var.

Sonra bunu hissetti. Ev sessizdi. Sadece ses değil, *büyü*.

"Koğuşlar kapatıldı."

Graves'in bakışları eve doğru kaydı. "Burada biri var."

Ellerinde mızrak ve kılıçla kasadan dışarı fırladılar ve birinci kat sahanlığına çıkan acil durum merdivenlerini kullandılar. Sonra da bir üst kata, kapıları aralık duran ve bir parça ışığın parladığı Holly Kütüphanesi'ne çıktılar.

Graves kılıcını kaldırdı ve odaya birlikte girdiklerinde yolunu aydınlattı. Kütüphanenin içinde onları neyin beklediğini gördüğünde neredeyse mızrağa olan hakimiyetini kaybediyordu. Gen ve Ethan boyunlarında bıçaklarla Druidler tarafından tutuluyordu.

Ortada, kraliyet ailesi gibi oturan Lorcan Flynn vardı.

OceanofPDF.com

Altmışınıc1 Bölüm

"Gen!" Kierse'nin nefesi kesildi. "Ethan!"

Arkadaşlarına doğru bir adım attı ama Graves onu geri çekti. Onlara gitmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Ama yapamadı. Aralarında Lorcan ve o bıçaklar varken olmazdı. Mızrakla bile onlara ulaşamadan ölmüş olacaktı.

"Kierse!" Ethan bağırdı. "Tanrım, Kierse."

"Yaralandın mı?"

"Biz iyiyiz," dedi Gen. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzöldü. Göğsü hafifçe kabardı. "Her şey yoluna girecek."

Kierse Druid'e doğru döndü. "Lorcan, ne yapıyorsun? Onlar masum. Bırak gitsinler."

Onun değeriendirmesi üzerine doğruldu. Üç parçalı lacivert bir takım elbise giymişti, kravatı boynunda düğümlüydü, kahverengi deri ayakkabıları mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Sakalları kesilmişti ve koyu renk saçları alnına dökölüyordu. Yan taraflarında bir çift silahın görebiliyordu ve eli siyah bir bıçağın üzerinde rahatça duruyordu.

"Merhaba Kierse." Gözleri misafirperverdi. Graves'in evindeki avcı pozuna hiç benzemiyordu. "Mesajlarıma cevap vermedin."

"Mesajı aldığını sanırsın."

Gen gözyaşları içinde, "Kurt tecridini kırdı," dedi.

"Dehşet Lordlarının hepsi ay için zincirlenmişti. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu," diye ekledi Ethan.

"Bu senin hatan değil," diye ısrar etti. "Çok özür dilerim."

Graves ölümcül bir sakinlikle, "Bu anlaşmamıza aykırı Lorcan," dedi.

"Oh, öyle mi? Farkında değildim," diye sordu eğlenerek. "Bu geceyi kaçıracağımı mı düşündün?"

Graves'in çenesinde bir kas t  ylendi. "Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm. Halkıma ait olan b  y  l   eserler." Lorcan'ın bakışları Kierse'nin elindeki mızraktan Graves'in elindeki kılıca kaydı. "    n bu noktaya geleceğini bilmen gerekirdi Brannon."

Graves bu isim karşısında irkildi.

"Artık kimse sana   yle demiyor mu?" Lorcan güldü ama bu soğuk ve acımasız bir g  l    t  . Sanki nasıl vuracağını biliyormuş gibi ydi. "Etrafta dolaşıp Druidik eserler toplayarak kimsenin bunu fark etmemesini bekleyemezsin."

"Fark edeceğini biliyordum," diye hırladı Graves. "Evime sebepsiz yere girmen başka bir mesele. Bunun sonuçları olacaktır."

"Bu gece doğru olmayan tek gece."

"Neden?" Kierse talep etti.

"Ona söylemedin mi?" Lorcan sordu. "Hayır, tabii ki söylemedim. Her yerde sırlar var."

"O biliyor," dedi Graves. Kılıcı tutuşunu düzeltti. "Saat daha gece yarısı değil. Neden bunu dışarıda halletmiyoruz?"

Lorcan kıkırdadı. "Hayır, bence burası bunun için *m  kemm  l* bir yer. Artık Holly Kütüphanesi diyorsun, Graves. Biraz burun üstü, değil mi? ne düşünüyorsun?"

Sonra baktı.   obanp  sk  l   ile çevrili mezarlar, bir   alıku  u Yanında. Lorcan kış gündönümünde onun karşısındaydı. Arazisini kaplayan meşe ağaçlarını hatırladı. Kartvizitindeki meşe palamudunu. Ne zaman onun yanında olsa o temiz, keskin kokuyu. Tek eksiği bir kızılgerdan kuşuydu ve o da tam bir Meşe Kralı olacaktı.

"Oh," diye soludu parçalar yerine otururken.

Lorcan ona bir selam çizdi. "Meşe Kralı hizmetinizde." "Nasıl?" diye fısıldadı.

"Keşke bilseydik. Ne yaparsak yapalım, birbirimizden kaçamayız. Ne yazık ki sen de artık bunun bir parçasısın Kierse. Seni ve arkadaşlarını ba  ı  layabilirdim. Ama m  lk  m  n   alınmasının bazı sonuçları var." Lorcan dikkati Graves'e döndüğünde bir tilki gibi gülümsedi. "Onu geri verebilirsin, sonra da darılmak yok."

"Hik  yeleriniz, eserleriniz ya da aptal, önemsiz savaşınız umurumda değil," diye tersledi Kierse Lorcan'a, tehditkâr bir adım atarak. "Arkadaşlarımı hemen serbest bırak."

"Eğer umurunda değilse, o zaman ." Lorcan elini uzattı. Mızrağı.

Lorcan'a mızrağı verip arkadaşlarını alabilirdi.

Ama Kierse mızrağı Lorcan'a veremezdi. Ona nasıl bir kişilik sergilerse sergilesin, ne kadar arkadaş canlısı ya da bağlı olduklarına inanmasını isterse istesin, bu, o yüzün altında yatan şeyin kanıtıydı. O bir katildi. Bu dersi asla unutmamalıydı. İstedikini elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı. Ve eğer mızrak ondaysa, o zaman kazanacaktı.

Silah onun dokunuşuyla mırıldandı, karanlık duygularına itildi. Ama Hayatı için koşarken olduğundan daha açık fikirliydi. Düşünceleri görmezden geldi. Arkadaşlarını riske atamazdı.

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi Lorcan.

"Nasıl öğrendin?" Graves sordu.

"Uzun şüpheleniyordum. Kılıcın sende olduğunu biliyordum. Benim için getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Lorcan gülümseyerek. "Onu bulmak için her yeri aradık ve şimdi tam burada. Ama mızrağın nerede kaybolduğunu bilmiyorduk. Sadece sen istedin." Lorcan mızrağının yerini değiştirdi.

Kierse'ye baktı. "Sonra Kierse küçük bir fare gibi Üçüncü Kat'ta kaybolmaya başladı, bunu çok ilginç buldum. Peki içeride birini bulduğumda ne buldum? Mızrak Kral Louis'nin yanında ve bir kış gündönümü partisi veriyordu."

"Siktir," diye tısladı Kierse.

"Nasıl çalıştığını biliyorum Graves," dedi Lorcan başını eğerek. "Bu senin oyunundu. Sadece bana geri getirmeni beklemek zorundaydım."

Graves'in gözleri karardı. Çenesinin sıkılmasından Lorcan'ın onu haklı çıkacak kadar iyi tanımasından *nefret* ettiğini okuyabiliyordu. " nasıl indirdin?"

"Nasıl bir şey yapacağız kardeşim?" Lorcan bu kelimeyi ona bir hakaret gibi savurdu.

Graves dişlerini sıktı. Kierse şaşkınlıkla ikisinin arasına baktı.

Kardeşler mi?

"Onları etmek için bir ayin düzenlediniz, liminal zamanı yeteneklerinizi arttırmak kullandınız."

Lorcan yavaş bir golfçü el çırpışı yaptı. "Aynen öyle. Sizinle aynı nedenden dolayı o günü seçtik. Gündönümünde büyü daha güçlüdür. Her şey denge."

"Dengeni sikeyim," diye tükürdü Kierse.

"Soru-cevap faslı bitti mi?" Lorcan sanki çay içmek için buluşmuşlar ve arkasında ağlayan arkadaşları yokmuş gibi hoş bir tavırla sordu. Ayağa kalktı ve takım elbisesinin üzerindeki görünmez kirin tozunu aldı. "Gösteriye devam etmek istiyorum."

"Hangi gösteri?" Kierse sordu.

Lorcan ceketinden bir tabanca çıkardı ve Ethan'ın göğsüne nişan havaya kaldırdı. "Mızrağı bana ver yoksa arkadaşını öldürürüm."

Graves hareketsizdi. "Lorcan," diye tısladı.

"Hayır!" Kierse çılgına dönmüştü.

Böyle bir olamazdı. Bu imkansız bir seçimdi. Ama yine de çok kolaydı. Lorcan'a mızrağı verecekti. Ama mızrağı ona vermesi mümkün değildi. Nasıl olsa onları öldürecekti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kierse sordu. "Birlikte alışabilirdik."

Graves basitçe, "Hayır, yapamazdık," dedi.

"Graves ve ben beş yüz yıldır savaşıyoruz," dedi Lorcan. "Neden şimdi duralım? Bu hiç eğlenceli değil."

"Sen bir ," diye hırladı.

Lorcan gözlerini hafifçe kısmıştı. Alınmış görünüyordu. "Canavar ben değilim. Senin için uydurduğu hikâye her ne ise yalan. Bundan emin olabilirsin çünkü beş yüz yıl önce dostluğumuzu mahvettiğinde ben de *oradaydım*. Kardeşim olmaktan çıkıp bugün olduğu gibi hasta, sapkın bir şeye dönüştüğünde. O bir pislik ve seni *kullanıyor* Kierse. Kullandığı gibi Hayatındaki herkesi. Hepsini parça parça, gün be gün yok ediyor. Bir virüs, bir parazit, bir slk. O kadar küçümsediği diğer canavarlardan daha iyi değil. Yaşam enerjinizi tüketiyor ve artık işe yaramadığınızı kanıtladığınızda sizi bir kenara atıyor."

"lm tehditlerine başvurmuyor!" diye bağırdı.

Lorcan, Graves'i işaret ederek, "Kendini bile nasıl savunmadığını görüyorsun," diye ekledi. "Savunamaz. Söylediklerim gerçek. Bulunduğun yerden görmek zor, küçük bülbül, ama bu masalın kahramanı benim. Druidler ise bu dünyada iyiliğin işaretileridir. Graves ve onun gibiler gecenin iblisleri, kötü adamlarıdır."

"Madem bu kadar iyisiniz, *bırakın gitsinler*."

"Korkarım bunu yapamam," dedi Lorcan neredeyse zlerek. "Sende istediğim bir şey var ve Graves'i konuşmayı düşünemeyecek kadar iyi tanıyorum."

fikrini değiştirmek. Sadece eylem. Öyle değil mi *kardeşim*?"

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diye kabul etti Graves, "ama bu konuda masum değilsin."

"Masum değil mi?" Lorcan öfkeli görünüyordu, sanki silahı Graves'e doğru fırlatıp ateş edecekmiş gibi. Gözleri Kierse'ye kaydı. "Sen de Birbirimizden neden bu kadar nefret ettiğimizi biliyor musun? Graves kız kardeşimi çıplak elleriyle *öldürdü*."

Kierse'nin midesi bulandı. Gözleri soru sormak için Graves'e kaydı. Ama adam ona bakmadı bile. Tamamen Lorcan'a odaklanmıştı.

"Emilie on altı yaşındaydı ve onun canını öylece aldı." Lorcan parmaklarını şıklattı. "Ve onu asla geri alamayacağız."

Kierse yutkundu. "Bunun için üzgünüm. Ama iki yanlış bir doğru etmez. Eğer bugün arkadaşlarımı öldürürsen, sen de ondan daha iyi değilsin demektir."

"Bunu yapmak zorunda kalmak bana hiç keyif vermiyor. Ne taşıdığınızı anlamıyorsunuz," dedi Lorcan.

"Beni küçümseme. Onun gücünü hissedebiliyorum. Ne olduğunu biliyorum."

"Bunu hissedebilirsiniz ama bilmeniz mümkün değil. Hiç İrlanda'ya Moors'u hiç geçmediniz. Bir zamanlar tanrıların topraklarımızda durduğu yerde hiç durmadın. Bu sizin için sadece bir mızrak," diye hırladı. "Bizim için ... bu bir miras. Evimizdir."

"Bu size kimseyi öldürme hakkı vermez."

"Kurbanlar ritüellerimizin bir parçasıdır ve ritüeller güç üretir. Yani her şey boşa gitmeyecek. Bir seğeneğiniz var. Ya mızrağı bana verirsin ya da arkadaşlarının ölümünü izlersin. Bu senin seğimin."

"Lorcan, hayır," diye tersledi.

Silah büyük bir gürültüyle *patladı*. Kierse çığlık attı ve sanki kurşunun arkadaşlarına isabet etmesini engelleyebilecekmiş gibi öne doğru atıldı. Gen'in ve Ethan'ın

Çığlıklar onunkilere karıştı, ama sonra hepsi önlerinde yere bir kurşun isabet ettiğini gördü.

"Bir dahaki sefere ıskalamayacağım," diye tehdit etti Lorcan. "Mızrak mı Kierse?" bir korku kapladı. Sadece bir kez uyarı atışı yapacaktı.

Bir sonraki yere değil, bir bedene düşecekti.

"Tamam," dedi Kierse. "Tamam. Sadece dur.

Lütfen!"

"Güzel," dedi Lorcan muzaffer bir gülümsemeyle. "Çok daha iyi. şimdi onu bana ver."

Kierse başını salladı. "Pekala."

Graves onu durdurmak için elini uzattı. "Durduramazsın."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken "Biliyorum," dedi ona. "Anlamıyor musun? Onları kaybedemem. Ailemi kaybedemem."

Gözlerindeki ateş söndü ama yine de bir adım öne çıktı. "Bunu ona veremezsin."

"Sonuçlarına katlanamam."

"Doğru," dedi Lorcan. "Hakkım olanı bana ver. Sizi caydırmasına izin vermeyin."

Graves onun kolunu sıkıca, sabit bir şekilde kavradı. "Beni dinle. Eğer o mızrağı ona verirsen Lorcan bu odadaki herkesi öldürür. Hâlâ ayakta olmanın tek nedeni o. Bunu yapacak kadar aptal olamazsın."

Ona bakarken gözleri geniş ve bulanıktı. "Benim zayıflığım onda var. Bunu bu şekilde yapabiliyor. Senin zayıflığın olmadığı için üzgünüm."

"Hmm," dedi Lorcan usulca. göz gezdirdi. "Oh, ama o yapar." Yerinde dönerek silahı Kierse'nin göğsüne doğrulttu. "Kötü adam bunun aşk olduğuna inanıyor mu?"

"Dur," dedi Graves, soğuk ve ölümcül bir sesle.

"Emilie'ye yaptıklarından sonra böyle hissetmeyi hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Bu geçmişimizle ilgili değil."

"değil mi?" Lorcan öfkeyle sordu. "Hayatına devam edebileceğini sanıyorsun."

Benden, halkımızdan ve dünyadan çaldıkların için artık acı çekmemen gerektiğini. Onun gibi birini hak etmiyorsun. *Hiçbir şeyi hak .*"

"Eğer onu vurursan, hayatının en büyük hatasını yapmış olursun," diye hırladı Graves.

Kierse'nin önüne doğru ilerlemeye çalıştı ama Lorcan ayaklarının dibinde silahını . Kierse çığlık attı ve kurşundan uzaklaşmak için geriye doğru sıçradı.

"Ah , kımıldama." Kierse olduğu yerde donakaldı ve Graves de onu yansıttı. "Bunun bir hata olacağını sanmıyorum. Sen bana kılıcı ver, ben de onu vurmayayım. Bu adil görünüyor."

Kierse onun sözlerini algılayamadı bile. Graves onun için kılıcı . Bu imkansızdı.

"Buna pişman olacaksın," diye uyardı Graves onu. "Neden? Peşimden geleceksin diye mi?"

"Yapacağım," dedi kolayca, "ama hayır. Bunun yüzünden."

Sonra Graves göz kamaştırıcı bir hızla hareket etti. Onun önünde yer değiştirdi,

Bıçağı kaldırdı. Bir an için onun kendisine saldıracağını düşündü. Lorcan'ın onu kendisine karşı kullanamaması için işini bitirecekti. Ama onun yerine bıçağı yüzüne doğru tuttu.

Graves bıçağa "Gerçeği göster," dedi.

Kılıcı omzundan çaprazlamasına vücuduna doğru sürükledi.

Göbeği boyunca ve diğer kalçasına doğru. Kılıcın ağırlığı altında titredi.

İçgüdüğü, kılıca karşı kullanmak için mızrağı yukarı çekmekti. Ama düşünceleri bunlar değildi; mızraktı. Kılıcın kullandığı gücü. Serbest bıraktığı gerçektir.

Titredi, soğuk terler tenine yayıldı. Kalp atışları hızlandı ve düşündü. Nefes nefese kaldı ve ellerini yumruk yaptı. Mızrağı sıkıca kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı. Bu acı verici değildi ama kafa karıştırıcı ve rahatsız ediciydi. Sanki hep suyun altında yürüyormuş da şimdi karadaymış gibi.

Parmaklarını büktü ve bir tüy kadar hafif hissetti. Altınla işlenmiş ateş mavisi ışık tüm vücudunu kapladı, sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi sürünen ve girdaplı bir parıltı. Sonra, kılıcın son gücü de üzerine salındığında, büyü havai fişekler gibi patladı ve derisine geri yerleşmeden önce milyonlarca küçük parçaya ayrıldı.

Sonra bitirdi. Ve kendini hafiflemiş hissetti. Sanki zincire vurulmuştu ve şimdi özgürdü.

"Bana ne yaptın?" diye fısıldadı.

"Senin gerçekte kim olduğunu, gerçekte *ne* olduğunu ortaya çıkardım."

Lorcan ayağa fırlarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. ". Hepsi ölmüş."

"Görünüşe göre değil," dedi Graves ona. "Neyim ben?"

Sesine korku karıştı. Sonunda, tüm sorularının cevabı. Yine de neredeyse bilmek istemiyordu. Buna dayanamıyordu. Yine de, aynı zamanda, bilmek zorundaydı.

Lorcan silahını yanına indirerek kolunu bıraktı. Ona her zaman istediği bilgiyi verirken sesi saygılıydı.

"Bir ."

Bölüm Altmış Bir

"Ne?"

"Bir vasiyetname," dedi Lorcan ona. Başını eğip bağlılık yemini edecekmiş gibi görünüyordu. "Türünün son örneği."

Kierse'nin gözleri tekrar Graves'e kaydı. "Bir wisp? Küçük bir ışık topu gibi mi?"

Hikayelerdeki gibi mi?"

"Bir ışık topu değil. Hikâyelerden hatırladığımız tek şey bu, bilgelerin insanları karanlığa çektiği. Ama gerçek wispler Fae'lerden gelir."

"Fae mi? Peri gibi mi?"

Parmakları kulaklarına gitti ve nefesi kesildi. Artık tamamen yuvarlak değillerdi. Uçları sivri uçluydu. Ama sadece bu değil... her şey farklı hissediyordu. Sanki tüm uzuvları gerilmiş ve yumuşamıştı. Cildindeki parıltı sanki şimdi tam olarak *görebiliyormuş* gibi kalmıştı.

sadece hissetmek yerine emilim-büyü seviyelerinin nerede olduğunu.

Graves başını salladı. "Onlar binlerce yıl önce kendi dünyalarından çok güçlü büyü kullanıcılarıydı. Druidlerle aynı hizadaydılar.

"Türleri yok olana kadar yüzyıllar geçti."

"Katledildiler," diye homurdandı Lorcan. "Avlandılar ve katledildiler. Hiçbir şey kalmayana ve hiç kimse kalmayana kadar teker teker." Lorcan sanki gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunması gerekiyormuş gibi bir adım öne çıktı. "Ama şimdi buradasın. Sen bir mucizesin."

Kierse onun ani değişikliği karşısında geri adım attı. Bir an onu öldürmeye hazırdı; bir an sonra ise bağlılıkla karışık bir hayranlık duyuyordu. Bununla başa çıkamazdı. Bunların hiçbirisiyle başa çıkamazdı.

O bir wisp'ti. Ve yosunlar Fae'ydi. Ve . . . o son wisp'ti. Sonra kalbini başka bir şey doldurdu. Hiç düşünmediği bir şey.

Graves *biliyordu* ama ona söylememişti. Bu onun geçmişi ya da tarihiyle ilgili bir sır değildi. Bu *ondan* bir sırdı.

Ona doğru döndü. "Ne zamandır tanıyorsun?" Adamın zihninde dönen dolapları görebiliyordu. Onun bu konuşmadan için bir yol bulmaya çalıştığını görebiliyordu. "Ne kadar zamandır, Graves?"

"Mafi'yi gördüğümüz o geceden beri büyüü özümsemişinden şüpheleniyorum."

Kierse bunu bir darbe gibi karşıladı. "O geceyi biliyordun. Böyle birini duyduğunu söylemiştin. O zaman bir hayaleti mi kastettin?" Çenesini sıktı. İhtiyacı olan tek cevap buydu. "Wisps büyüü emer. Yine de şüphelerini benimle hiç paylaşmadın. Neden?"

"Şüphelenmişim, ama bilgiler asla senin sınırlarına sahip değildi." "Ama kılıcı kullanabilirdin," diye işaret etti.

"Bağlı olduğunu bilmiyordum. Ya da büyüün ve benliğinin sana bunu yapan kişi tarafından bağlandığını."

"Yani kılıcı bildiğim konusunda bana güvenmediğini ."

"Tam olarak bunu kastediyor," dedi Lorcan.

Graves, "Orada olanı kırdım ve yalanın altındaki gerçeği ortaya çıkardım," dedi. "Bunu hep bu gece yapmayı planlamıştım."

Bağlanmış. Onun bağıını koparmıştı. Artık bir isimden çok daha fazlasıydı. Yine de öfkesini dindiremiyordu. Gerçek Kierse, sokaklarda bırakılmış ve Jason tarafından istismar edilmiş Kierse hâlâ öfkeliydi. Jason'ın bu gece ona gerçeği söylemeyi gerçekten planlayıp planlamadığını bilmiyordu. Sadece bunu kasıtlı olarak sakladığını biliyordu.

"Ama sen benim bir yosun olduğumdan şüpheleniyordun," dedi, ölümcül bir sakinlikle.

"Sana söylememesinin bir nedeni vardı," dedi Lorcan. "Yapabileceklerinin peşine düşbiliyordu."

"Neden?" Kierse, Graves'in vermeyi reddettiği cevapları almak için Lorcan'ın etrafında dönerek sordu. "Ne bulabilirim ki?"

Lorcan ona, "Wisps büyücüleri öldürebilir," dedi.

Kierse'nin gözleri dehşet içinde açıldı. "Benim bir tehdit olduğumu bir tehdit olduğumu düşündün."

"Hayır," dedi Graves otomatik olarak, bu suçlama karşısında sesinde acı vardı. "Asla."

Kierse bir adım daha geri çekildi. İkisinden de bir adım uzaklaştı.

Buraya nasıl gelmişti? Sonunda gardını indirdiği, değer verdiği, sırlarını açtığı adamın sırlar, onun hakkında buna gerçekten inanırdı. Bilmek istediği tek şeyi korkudan ondan .

"Küçük geçmişiniz ya da birbirinizi öldürmeye çalışmanızın nedenleri umurumda değil. Gerçekten Meşe ve Holly Kralları olup olmadığınız bile umurumda değil," dedi mızrağı aralarında havada tutarak.

Damarlarına konuşuyor, büyüsünü mırıldanıyor, ona ne kadar güçlü olduğunu ve birlikte yapabilecekleri her şeyi anlatıyordu.

Sen de benim soyumdansın.

Eğer mızrağın söyledikleri doğruysa, yani Fae'ler de Lorcan ve Graves gibi büyülü soydan geliyorlarsa, o zaman bu mızrak üzerinde her türlü hakkı vardı.

"İkiniz de bana yalan söylediniz," diye suçladı. "Eğer ben bir wisp ve Fae isem, o zaman bu mızrak *benimdir*. Bir Fae olarak doğuştan gelen hakkımla onu talep ediyorum ve ikiniz de onu benden alamayacaksınız."

"Olması gerektiği gibi," diye onayladı Lorcan duraksamadan.

Graves'in gözlerinden ateş fışkırdı. Bir an için Graves'in kılıcı kaybettiğini anladığında yaptığından pişman olacağını düşündü ama Lorcan'la olan kavgasına kadar dalmıştı ki gerçek kimliğinin bağlayıcılığıyla birlikte onun güvenini de sarstığını göremedi.

Kierse, "Bu iş bitti," diye açıkladı.

"Bitmedi," diye bağırdı Graves, bakışları hâlâ Lorcan'ın üzerindeydi. "Anlaşmamızı bozdu. Arkadaşlarını kaçırttı. Bu odadan çıkıp gitmeye hakkı yok."

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Lorcan sordu.

Graves gözlerini kıstı. "Bunu nihayet çözmenin zamanı geldi."

"Emilie'ye yaptıkların için seni öldürmeliydim," dedi Lorcan. "Kız kardeşim daha iyisini hak ediyordu."

"Bunun Emilie ile bir ilgisi yok."

"*Her şeyin* Emilie'yle ilgisi var ve bunu ikimiz de biliyoruz!" Lorcan bağırdı. Silahını kaldırdı ve Kierse'ye işaret etti. ". Onu da diğerleri gibi kullanıp atacaksın. Her zaman olduğun gibisin."

Graves'in dikkatle sakinleştirdiği cilasında bir şey kırıldı. Lorcan'a doğru hamle yaptı. Silah hâlâ tembelce Kierse'ye doğrultulmuştu ve Graves bir kılıç darbesiyle onu Lorcan'ın elinden aldı. Silah çatırdayarak patladı. Gen ve Ethan çığlık attı. Kierse başını eğdi ama mermi çok uzağa gitmiş, Kierse'i kıl payı iskalamış ve ilerideki bir kitaplığa saplanmıştı. Yakınlardan bir kedi çığlığı yükseldi ve Anne aceleyle kütüphaneye doğru fırladı.

Silah oyun dışı kalınca Lorcan, Graves'in yolundan çekildi ve yanında taşıdığı siyah kılıcın kabzasını kavradı. Yüzyıllardır eğitim gördüğünü belli eden bir savuruşla kılıcı kaldırdı ve Graves'le çarpışmaya başladı.

Eski bir savaş başlamıştı. İlkbahar
ve sonbahar.

Yaz ve kış. Aydınlık ve
karanlık.

Bu, bu asırlık masalın yeni katalizörüydü. Meşe ve Çobanpüskülü Kralları ya ışığı ve baharı geri getirmek ya da dünyayı sürekli karanlıkta tutmak için birbirlerine karşı öfkeliydiler. Ve bu gece, gelgitler her iki yöne de gidebilirmiş gibi hissediliyordu.

Onlar savaşın içine gömülmüşken Kierse şansını denedi. Ağır çekime geçti ve arkadaşlarını tutan Druidlere doğru geldi. Güçlerinin içine girip çıkmasının ne kadar kolay olduğunu hissedebiliyordu. İçinden sıvı gibi geçiyordu. Daha önce hiç bu kadar kusursuz hissetmemişti. Aslında o kadar kolaydı ki, çıkışını kaçırdı ve arkadaşlarının *yanından geçti*.

Ethan'ı tutan Druid onun hızlı hareketi karşısında bir çığlık attı. Kierse mızrağı eğitim aldığı şekilde kaldırdı ve aleti kadına doğru yönlendirdi. Kadın, Kierse'nin hareketlerinin vahşiliği karşısında irkildi ve Ethan'ı tutan bıçağı düşürdü. Kierse bir tekme atarak kadını birkaç metre geriye savurdu ve kadın sehpa ile sandalyelerin yanına bir yığın halinde düştü.

"Aisling!" diye bağırdı ikinci Druid.

"Yakala onu Niall," diye inledi

Aisling.

Serbest kalır kalmaz Ethan döndü ve Gen'i tutan Niall'ın üzerine atladı. Kierse bir saniye sonra oradaydı ve Niall'ın kafasına vurmak için ağır çekimden fırladı. Hangi yeni dövüş stillerine ulaşabileceğini, ne kadar hızlı gidebileceğini ya da bunun başka ne gibi sonuçları olacağını bilmiyordu. Sadece arkadaşlarını buradan canlı çıkarmak zorunda olduğunu biliyordu.

Niall sert bir şekilde yere düştü. Şakağından kanlar akıyordu. ve bir an için adamı öldürdüğünden korktu. Niyeti bu değildi. Adam inleyip yuvarlanmaya çalıştığında rahat bir nefes aldı. Kendi gücünü bilmiyordu.

"Dikkat et!" Gen bağırdı.

Aisling tekrar ayağa kalkmış ve silahını onlara doğrultmuştu.

"Yere yatın!" Kierse bağırdı.

Ama Kierse tetiği çektiği anda Niall kendini Kierse ve Aisling'in arasına attı. Niall nefes nefese kaldı, acısından boğuluyordu. Kierse'nin gözleri kocaman açılmıştı. Az önce onu *kurtarmıştı*.

Niall, Aisling'e, "Wisp değil," dedi.

Aisling dehşet içinde nefesini tuttu, silahını bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Hiç düşünmemiştim..." Sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Niall."

Ama Niall çoktan gitmişti.

Kılıçların çarpışma sesleri onları gerçeğe geri döndürdü. Onun için ölen Druid hakkında hiçbir şey yapamazdı. Hele ki arkadaşları hala tehlikedeydi.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Kierse.

Ethan geriye doğru bakarak, "Pencere," diye önerdi.

"Siz ikiniz için çok uzak bir düşünüş. Bir yerinizi kırarsınız," dedi, daha haftalar önce kendisinin de aynı şeye hazırlıklı olduğunu çok iyi biliyordu. Ama Ethan ve Gen onun kadar güçlü bile değillerdi. "Onları geçip merdivenlere ulaşmamız gerek."

Önünde tarihi bir savaş sürüyordu ve onun dünyasında önemli olan tek şey kaçmaktı.

Kierse Gen'in parmaklarını sıktı ve Ethan Gen'in diğer elini tuttu. Bir üçlü. Bir birim. Her zaman oldukları gibi.

"Birlikte," dedi Ethan. "Birlikte," diye tekrarladı Gen.

Kierse kütüphaneyi avucunun içi gibi biliyordu. O geçirmişti Eğitim seansları arasındaki sayısız saati raflarının mahremiyetinde okuyarak geçirdi. Ve en hızlı çıkış doğrudan savaşın içinden geçiyordu. En kötü çıkış ise imkansız bir düşünüşü olan pencereydi. Başka bir çıkışa ihtiyaçları vardı.

"Bu taraftan," dedi ve onları kılıç dövüşünden sürükledi. İki varlık artık etraflarındaki dünyanın farkında değildi.

Yığınlar arasında manevra yaptı. Bu sırada Anne'i bir köşede sinmiş halde buldu.

"Sen de kedicik," dedi Gen ve kediye kucığına aldı. Kierse ona bakakaldı. Elbette Anne Boleyn Gen'i seviyordu.

Rafların bir sonraki kıvrımından aceleyle geçtiler ve savaşın diğer tarafına çıktılar. Ancak savaş yakınlarda devam ediyordu ve görünürde bir sonu yoktu. Bu

onları atlatmak kolay olmayacaktı, arkadaşları için değil, ama başka bir seçenek yoktu. Gerçek bir seçenek yoktu.

Kapıları açmalı, sonra da iki arkadaşı ve fırtınalı bir kara kediyle oradan siktir olup gitmeliydi. Hay sikeyim.

"Kapıları açtığınızda, hayatınız boyunca hiç koşmadığınız kadar hızlı koşacaksınız," dedi onlara. "Yaklaşırlarsa Graves ve Lorcan'la ben ilgilenirim. Anladınız mı?"

Arkadaşları başlarını salladı, yüzlerinde dehşet vardı.

Sonra kendini maksimum hıza çıkardı. Kapıya doğru koşarken uzuvları olanları zar zor algıladı. Her şey yavaşladı ve bir an için neredeyse savaşın ince noktalarını görebildi. Graves ve Lorcan bu gece çok *daha fazlaydı*.

Gündönümü, dolunay ve yaklaşan cadı saatiyle birlikte yıldızlar bu dövüş için aynı hizada geliyordu.

Onları sihirlerinin altın ışıltısıyla halelenmiş görmek tuhaftı. Meşe Kral ve Çobanpüskülü Kral. Bir kış tanrısıyla karşı karşıya gelen bir yaz tanrısı. Karanlıkla aydınlık karşı karşıya.

Yine de hangisinin hangisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu işte iyi bir adam yoktu. Graves bunu en başından beri söylemişti. Sadece eylemlerinin sonuçları. Sonuç aynı olduğunda niyetlerinin bir önemi yoktu.

İkisi de yalancı, canavar ve katil. İkisi de sevgi, kahkaha ve yaşam yeteneğine sahip.

Kahraman değiller.

Kötü adam yok.

Sadece sihirle kutsanmış ve lanetlenmiş insanlar. Onun gibi.

Ama bir kazanan olmalıydı.

Ve ağır çekimden çıkmadan bir saniye önce, gelgitin değiştiğini gördü. Lorcan'ın hareket ettiği anda kütüphanenin kapısını kırarak açtı. Doğruluk Kılıcı'nın ucunu kenara itti ve siyah kılıcı Graves'in omzuna sapladı.

Silah Graves'in dövüşen elinden fırlarken Kierse'in nefesi kesildi. Graves sırt üstü yatmaya zorlanırken silah kütüphanenin zeminine uhrevi bir gürültüyle çarptı. Lorcan eğildi ve ödülünü aldı. Kendisini galip ilan eden kılıcı elinde tutuyordu. Meşe

Kral. Işığın getiricisi. Kış gündönümündeki savaşın sonunda her zaman olduğu gibi zaferini ilan etti

Graves artık rakibine odaklanmamıştı. Kierse'nin bakışlarıyla karşılaştığında Lorcan onun için ortadan kaybolmuştu. Kierse ona çok öfkeliydi. Yalan söylemiş, entrikalar çevirmiş ve gerçeği ondan saklamıştı. Yine de o bakışta, Lorcan'ın sevgisini taklit etmediğini biliyordu. Bu savaşın sonunda, gözleri sadece onun içindi. Derinliksiz bir özlem ve şefkat yatıyordu

o fırtına bulutu süsenleri.

"Kierse," diye bağırdı Ethan, ona doğru uzanarak. " gel."

Gen, dehşete düşmüş bir kediye göğsüne bastırırken, "Gitmeliyiz," dedi.

Ama Lorcan ikinci kılıcı Graves'e doğru kaldırdığında Kierse böyle bitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Graves'in içinde olmadığı bir dünyayı, *kendi* dünyasını hayal bile edemiyordu. Ne yapmış ya da ondan ne saklamış olursa olsun. Şu anda ne hissettiği önemli değildi.

Kierse hayatında hiç hareket etmediği kadar hızlı hareket etti. Bir an kapıların yanındaydı ve bir an sonra mızrağını başının üzerine kaldırarak kendini iki ilkel varlığın arasına yerleştirdi.

Lorcan dövüşü bitirmek için kılıcı indirdiğinde, kılıcın kemik kıran çınlamasıyla karşılaştı. Kılıç mızrağına çarptı ama sonun tüm gücü büyülü eserlerde değildi. Meşe Kral'ın zaferindeki gücüydü.

Büyü, beyaz bir ışık patlamasıyla içinden fişkırdı ve

Kierse tam kalbinden vuruldu. Büyü onu sardığında nefesi kesildi. duyularını patlatmadan ve taş binanın içinde ve ötesindeki dünyada yankılanmadan önce.

Kierse'den geriye ne kaldıysa onunla birlikte patladı.

OceanofPDF.com

Altmış İkinci Bölüm

Tanrı büyüü.

Vücudunu kaplayan şey buydu. İnanılmaz, her şeyi tüketen bir tanrı büyüü ateü.

Fae mirası umutsuzca ona ayak uydurmaya çalışıyordu. İmkânsız bir görevdi bu ve hâlâ özümseme güçleri fazla mesai yapıyordu. Ama az önce üzerine salınan enerji miktarını absorbe edebilmesinin imkânı yoktu. Dilek tozunu zar zor zapt edebilmişti. Yeni yetenekleriyle bile, her ne olursa , Meşe Kral'ın güce yükselişindeki tüm kudretini emmesi mümkün değildi.

Bir kasanın açılma sesi gibi, güçlerinin alt edildiğı anı hissetti. Uçurumun kenarına itildiğı ve erimiş büyü ateşinin içine atıldığı saniyeyi hissetti. Kazıkta diri diri yakılıyordu. Her sinir ucu, her duyu, varlığının her bir parçası acıyla patladı ve sonra içinden geçerken sadece gırtlaktan gelen çığlıkları kaldı.

"Hayır," diye bağırdı Graves ve Lorcan aynı anda.

Arkadaşlarının çığlıklarını duyabiliyordu ama kendi çığlıkları onları .

"Bu senin için değildi," diye soludu Lorcan.

"Bunu sen yaptın," diye suçladı Graves Lorcan'ı.

Sonra homurdanarak kılıcı vücudundan kurtardı ve siyah bıçağı bir kenara . Parçalanmış bedenini parke zeminden kaldırdı, Kierse'e doğru gelirken yarasından kan sızıyordu.

"Bununla savaşabilirsin Wren," dedi onu omuzlarından kavrarken.

"Bununla savaşabilirsin. Kazanabilirsin. Sadece ... sadece onu bana ver. O benim içindi."

Ama hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyordu. Sadece acı vardı. Sadece yakıcı, sonsuz bir acı.

Büyüsünü bir oluşturacak, büyüü emecek ve ağır çekime geçecek kadar iyi eğitmişti. Bunların hiçbiri burada ona yardımcı olamazdı. Çok fazla büyü emmişti. İstese bile ağır çekimi bulamazdı. Değil Vücudu içten dışa doğru kızarıırken.

Eğer güçlerini bir başkasına aktarabilseydi, nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Lütfen, Wren," dedi Graves, sesi kırılarak. "Lütfen. Denemek zorundasın. Benim için olan gücü bana vermeye çalışmalısın. Bu *benim* senin değil."

Gözyaşları yanaklarından süzüldü ama ona hayır bile diyemedi. Deneyemedi bile.

"Noel'in ertesi gününe kadar ölmeyeceksin, unuttun mu?" Sesi boğuk çıkmıştı. Elleri kollarından yukarı çıkıp yüzünü kavradı. Gözlerini onun yüzüne dikti.

en sevdiği bir çift gri göz. ". Erken gidemezsin. Baharı müjdelemelisin."

Kierse derinlere daldı. Büyü ve acının ezici dalgasına karşı merkezine doğru savaştı. Tüm sihrini barındıran kıvılcıma. Sadece bir titreşim, zar zor bir kordu. Ve sonra onu ateşledi. Kendini daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmaya zorladı. Meşe Kral'ın tüm gücünü hedefine yöneltmek için.

Bir sihir dalgası yer değiştirdi. Ondan fırladı ve gözlerinin önünde bir halka şeklinde kıvrıldı.

"Evet," dedi Graves. "Evet, onu bana ver. Bunu yapabilirsin. Tekrar dene."

Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü ve şiddetle sarsıldı.

Deneyecekti. Vücudundan bir parça daha ışık kaçtı. Onu ileri itti, içinden dışarı çıkarmaya çalıştı. Graves'in giysisinin ön kısmına değdi ve onu yaktı. Sanki en ufak bir acı fiskesi onun sonunu getirecekmiş gibi homurdandı.

"Güzel," dedi.

Devam edemedi. Devam edemedi. "Tekrar," diye emretti.

Ve bu kez dudaklarını onunkilere değdirdi. Bir an için acıyı dindiren bir öpücük. Tüm dünyayı yok etti.

Büyüsü o kadar baskındı ki Graves onu kolayca okuyabiliyordu ama içinden akan ateşten başka ne bulacağını bilmiyordu

Ama sonra bir şey oldu. Zihnine bir anı *girdi*. Onun anısı değil. Graves'in.

Kır çiçekleriyle dolu bir tarlada ilerleyen adamın gözlerinin içine bakıyordu. Etrafında parlak sarılar, koyu maviler ve canlı morlar sergileniyordu. Ve bozkıra doğru sıkışmış, sonsuz bir deniz gibi görünecek kadar büyük ve yeşil bir göl vardı. Kıyıya doğru ilerlerken kolunun altında bir kitap taşıyordu. Güneş yüzünde ve ellerinde parlıyordu. Bilekleri çıplaktı. Dövme yoktu. Yara izi yoktu. Hiç iz yok. Bu adam daha önce canavar oldu.

"Her şey taze ve yeni kokuyor. Sanki her şey mümkün olabilirmiş gibi. İşte kokuyorsun."

Ona şey buydu. Umut.

Ve eve.

Sonra görüntü bir sabun köpüğü gibi patladı ve tekrar kütüphanede yaşam mücadelesi vermeye başladı. O anki dikkat dağınıklığını daha derine inmek ve içinden başka bir kıvılcım çıkarmak için kullandı. Graves'e giden yolu buldu ve sonra bir başkası.

"Neler oluyor?" Ethan sordu.

Gen, "Bize olduğunu anlat," diye sordu.

"Bunu yapıyor," dedi Lorcan hayretle. "Büyüyü aktarıyor."

Ve zar zor. Her seferinde tek bir dal. Daha fazlasını yapmalı, daha fazla savaşımalıydı. Ama bu çok acı veriyordu. Anlayabileceğinden çok daha fazla acıttıyordu.

Daha da kötüsü, her şeyi kapsayan bir kararmaya karşı savaşıyordu. Her an kendisine baskı yaptığını hissedebilirdi. Güçlüydü ama *bunu* yenebilecek kadar güçlü ?

"Yapamam," diye başardı.

Acıdan bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine düştü. Graves de onunla birlikte gitti ve yaralı kolunu tutarken inledi.

"Yapabilirsin," dedi Graves, onu kendine doğru çekerek. "O benim. Onu bana ver, Wren. Bırak da bu işi bitireyim."

Tekrar denedi ama son kor da . Nefes nefese kaldı ve görüşünün kenarlarında siyahlık gördü. İşte bu kadar. Bu sonuydu.

Graves Lorcan'a, "Ona yardım et," diye bağırdı. "Bir ayın yap, büyülerini kullan, onu *iyileştir*."

"Tüm büyülerim buydu," diye bağırdı Lorcan, çılgına dönmüş ve acı içinde. "Büyü yapma zamanı geçti."

Graves dehşet içinde, "Soluyor," dedi. "Kierse, Kierse, bunu yapabilirsin."

Adının adamın dilindeki sesi onu uyandırdı. Onun bakışlarıyla karşılaştı, bir gülümseme hayaleti belirdi. Ama savaşacak bir şey kalmamıştı. Tanrı büyüsü onu tüketirken değil.

"İkiniz de onu kurtaramaz mısınız?" Gen onlara bağırdı. "*Kurtarın* onu!"

"Lütfen!" Ethan bağırdı. "O ölüyor."

Ve sonra Gen onun yanındaydı. Pürüzsüz elleri Kierse'nin yüzüne Kierse'nin görüşü tünelleşti. Ardından Ethan yüzünü onun saçlarına gömdü. Ona sarılıp ağlarken yumuşak hıçkırıkları duyabiliyordu.

Onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Artık güvende olacaklarını. Ama kelimeler gelmiyordu. Hiçbir kelime gelmedi.

"Vedalaşın," dedi Lorcan.

"Hayır," dedi Gen, sesi buz gibiydi. "Hayır. Belki de siz ikiniz onu kurtaracak güce sahip değilsiniz. Belki de hiçbirimizin yok. Ama ben denemekten vazgeçmeyeceğim."

Gen elini Ethan'a doğru uzattı.

"Ama bunu tek başıma yapamam." "Ne yapabiliriz?"

Ethan söyledi. "Birlikte mi? Her şeyi."

Ethan başıyla onayladı ve elini Gen'in elinin içine koydu. Ellerini Kierse'nin kalbinin üzerine koydular. O anda Gen'in içinde bir ışık parlaması yükseldi. Kierse'in ilk kez Ethan dilek tozuyla uyuşturulduğunda bağlandıklarında hissettiği küçük sihir parçası. Büyüsü Ethan'a doğru uzandı ve aynı anda, şok edici bir şekilde, Ethan'ın kendi büyü filiziyle, tıpkı bunca yıldır yetiştirdiklerine benzeyen küçük bir fidanla yerine oturdu.

Birbirlerine bağlandıklarında, üçgenin tamamlanması için sadece bir saniye vardı ve Kierse'nin enerji seline kilitlendi. Ama o çok ileri gitmişti. Görüşü karardı. Nefes alıp vermesi sığılaştı, zar zor alçaldı. Ve kalbi ... kekeleydi, durakladı ve sonra durdu.

Sonra üçlü olarak yeni bir ışık parladı, düğümleri yeniden şekillendi.

Gen ve Ethan'ın nefesi kesildi, çünkü bu enerji kendi başına bir hayat kazanmıştı. Gen'in iyileşmesi, Ethan'ın büyümesi ve Kierse'nin enerjisi serbestçe aktı. Üçü de yerden tamamen yükselene kadar yükseldi, yükseldi ve yükseldi. Birleşmelerinin gücü yepyeni bir sihir yarattı.

Ve Meşe Kralı'nın büyüü bir sel gibi yukarı doğru yayıldı; kör edici beyaz bir ışık Holly Kütüphanesi'nin çatısını yırtarak dolunayda bir delik açtı.

Son enerji de bedenlerinden çıkıp dünyaya yayılırken her şey havada asılı kaldı.

Sonra üçü de kütüphanenin zeminine düştü. Enkaz üstlerine ve etraflarına düştü. Gen ve Ethan Kierse'nin yanına koşarken, kalbi bir kez daha hızlandı.

İnledi, büyüünün etkisi hâlâ sinirlerini geriyordu. Ama hayattaydı.

Yaşıyordu.

Ve gözlerini açtığında, arkadaşlarının yüzlerinden akan karşılaştı. Lorcan şok içinde bakıyordu. Ve Graves'e.

Graves, hala kanlar içinde yerde yatıyordu. Hayalet görmüş gibi görünen Graves. Graves, ona doğru sürünerek yaklaştı ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Gölünün ve kır çiçeklerinin anısı zihninde yeniden çiçek açtı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Onun başkalarının zihnine anılar yerleştirebildiğini bile bilmiyordu. Ya da belki de bunu sadece ölürken onun için yapabiliyordu.

"Ben ," dedi ona, hafifçe geri iterek. "Ben iyiyim." "Kierse," dedi Gen rahatlayarak.

Ethan gözyaşlarını silerek, "Yaşıyorsun," dedi.

"Beni kurtardın. Nasıl olduğunu anlamıyorum. Ben ..." Kierse söyleyemedi. *Öldü.*

"," dedi Graves. "Kelt mirasında ruhun üç parçası gibi üçü bir oldu."

"Üç bizim kutsal sayımızdır," diye kabul etti Lorcan. Graves'e baktı. "Bu bir triskeldi. Sen de gördün."

"Triskel nedir?" Kierse sordu.

"Merkezde birbirine bağlı üçlü bir spiralden oluşan kadim bir semboldür. Tarihsel olarak bir Druid, bir Baş Rahibe ve bir Wisp'in büyülerini birleştirmelerini tanımlamak için kullanılmıştır."

Gen bunu duyunca boğuldu.

Ethan'ın yüzü kızardı. "Ama biz ... değiliz."

Kierse arkadaşlarının arasına baktı. Tıpkı onun gibi onların da altında sakladıkları büyüye. Gen onu ve Ethan'ı nasıl bulabilmişti? onları kurtardı. Birlikte nasıl büyüdiklerini, iyileştiklerini ve güçlendiklerini.

Birlikte her zaman daha güçlüyüz.

"Evet," dedi Lorcan Ethan'a bakarak. "Sen bir Druid'sin."

"Ve ben de bir Baş Rahibeyim," dedi Gen şok içinde.

"Siz *benim* halkımsınız," diye devam etti Lorcan. "Bana aitsiniz. Size yalnızca ben yardım edebilir ve eğitebilirim." Elini uzattı. "Size rehberlik etmeme izin verin."

Kierse bir kahkaha attı, daha fazla acı olmamasına şaşırmıştı. Gen ve Ethan'ın yerden kalkmasına yardım etmeden önce yuvarlanarak ayağa kalktı ve mızrağına uzandı.

"Sanki tüm yaptıklarından sonra sana güvenebilirmişiz gibi." Kendini Lorcan ve arkadaşlarının arasına soktu. "Önce beni geçmeniz gerekirdi."

"Ben senin düşmanın değilim," dedi ona.

Kierse, "Burayı terk edecek ve bir daha asla geri dönmeyeceksin," diye emretti.

Lorcan'ın gözleri sanki onda ilk kez bir şey görüyormuş gibi üzerinde gezindi. Gözleri büyüdü ve sesi duygusallıktan kısıldı. "Seni çok özledim."

Kierse mızrağı etrafında döndürdü. "Git Lorcan."

Lorcan, Kierse'ye dönmeden önce yerde yatan mızrağa ve Graves'e baktı. "Tekrar görüşeceğiz."

"Ve eğer yaparsak, dua et de ikinci kez çekip gitmene izin vereyim."

Lorcan sırttı ve başını salladı. "Bir dahaki sefere kadar, a chuisle mo chroí."

Kierse onun ağzından çıkan kelimeleri anlamayarak kaşlarını çattı. Ne anlama geldiklerini merak ediyordu. Ama sonra başını salladı ve Aisling'in Niall'in cesedini kütüphaneden çıkarmasına yardım etti.

Bir kez daha ayağa kalkmış Graves'e dönmeden önce onların nihayet gitmesini bekledi. "Ne dedi o?"

"Kalbimin nabızı," dedi usulca. "Neden bana böyle seslendi ki?"

"Wisps ve Druidler aynı hizadaydı."

Her şeyin bundan ibaret olmadığını anlayabiliyordu. Lorcan bir anda Onun o anda başka bir şeye dönüştüğünü anladığında duyduğu saygı. Çok daha derin bir şey.

"Gen'in şuna bakmasını ister misin?" Kierse omzunu işaret ederek sordu.

Gen, "Şu anda sana bir askı getirmekten daha fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı. "İyi olacağım. Hızlı iyileşirim."

Graves'e bakarken Gen ve Ethan onun arkasında kayboldu. Onun hayatını kurtarmıştı. O da onunkini kurtarmaya çalışmıştı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Ama hissettiği ihaneti de hiçbir şey değiştiremezdi.

"İmgelemi görebiliyor musun?" diye sordu. "Göl kenarındaki kır çiçeği tarlalarını?"

Gözlerini kapadı ve rahat bir nefes aldı. "Onu gördün." "Evet."

Gözleri bir kez daha açıldığında başını eğdi. "Lorcan'ın teklifi tek teklif değil. Ben de seni eğitebilirim. Burada benden öğrenebilirsin."

"Sanırım artık kendi yolumuza gideceğiz." Gen ve Ethan Kierse'nin gelerek ellerini tuttular.

Sonra üçü birlikte, kütüphanenin arkalarında bırakarak dışarı çıktılar.

Bölüm Altmış Üç

Beş gün sonra, New York'ta hiçbir wren ölmedi.

Kierse, koyu renk saçlarında kar toplanırken keskin soğuğu içine çekti. Wren Günü. *Onun* günü. Ve her şeye rağmen hayatta kalmıştı. Zar zor da olsa.

Nate'in siyah arabası onun önünde durdu. Yolcu camını indirdi. "Hazır mısın?"

Boğazındaki çalığı kolyeye dokundu. Ailesinin ona bıraktığı miras, onlara ne olmuş olursa olsun. Hâlâ cevapları yoktu ama onları bulacaktı.

"Her şey hazır," dedi.

Kapıyı çekip açtı ve içeri girdi. Nate kalabalık caddelerde bir kurşun gibi havalandı. Noel trafiği tüm gücüyle geri dönmüştü.

Noel pazarları bir gecede açılmıştı. Rockefeller Plaza'da bir ağaç.

Five Points'in mabedinden bunların hiçbirini görmemişti ama Colette ona her şeyin olup bittiğini anlatmıştı. Sanki bu mevsim şehre Noel büyüsü, neşesi ve sevinci getirmek için çabalarını iki katına çıkarmıştı.

Gündönümü olaylarından sonra Kierse, Gen ve Ethan, onları farklı bir odaya yerleştiren Colette'in yanına gitmişlerdi. Hiçbiri bunu söyleyemiyordu ama tavan arasına geri dönmeye tam olarak hazır değillerdi. Kurtlar bir gün sonra uyandıklarında Dehşet Lordlarına geri dönmüşlerdi. Nate, tecrit altındayken olanlar için binlerce kez özür dilemişti. Ama onu suçlayamazdı. Nate'in bir daha

zaten o gece Lorcan'a karşı başarılı olabilirdi. "Bundan emin misin?" Nate sordu.

"Olumlu."

"Hâlâ üzgünüm," dedi Nate, ela gözlerini ona çevirerek. "Her şey için."

"Özür dilemene gerek yok, Nate. Her şey ."

Başını salladı ve yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdüler. Kesti Colette's'ten bir blok , çamurlu sokaklarda bulunan ilk park yerini alarak motor.

"Bana her zaman kapının açık olduğunu biliyorsun Kierse."

"Biliyorum," dedi ona. Biliyordu da.

Ama Nate'in evinde kalamazdı. Colette'le de kalamazdı. Yapacak, öğrenecek çok şeyi vardı. Ve şimdi başlaması gerekiyordu.

"Bunu bir yıl daha yapma, tamam mı?" dedi ve onu kucakladı. Karşı koymadı, sadece kurt sıcaklığının üzerine yayılmasına izin verdi. Her şey nasıl da değişmişti.

"Geri döneceğim," diye söz verdi.

Kapıyı iterek açtı ve adam "Bekle" diye seslendiğinde dışarı fırlamak üzereydi. Başını tekrar arabaya soktu ve adam ona bir zarf uzattı. "Bunu sana vermeyecektim. Sana ulaşmayı hak etmiyor, ama . . . Siktir."

Kierse boş zarfı çevirdi ve meşe palamudu basılmış yeşil bir balmumu mühür olduğunu gördü. Lorcan. Ceketinin cebine tıktırdı.

"Teşekkürler, Nate."

Sonra caddenin karşısına geçip genelevin ön merdivenlerinden yukarı fırladı. Corey merdivenlerde nöbet tutuyordu ve ona geniş bir

gülümseme takınmıştı. "Kierse! Gelebilmene sevindim."

"Selam Corey," dedi el sallayarak. Onun, Gen'in ve Ethan'ın yapmayı planladıkları şey düşünüldüğünde, hâlâ gülümseyebilmesine şaşırılmıştı. Fakat Belki de Ethan ona henüz söylememişti. Son dakikaya bırakmıştır.

"Seni içeride bekliyorlar." Kapıyı onun için açtı.

İçeride Colette'i buldu, gür, kızıl saçları sırtından aşağıya doğru muhteşem bir dalga halindeydi. Yerlere kadar uzanan siyah bir elbise giymişti ve omuzlarında bir vizon vardı. Kierse'nin görünüşü karşısında kaşlarını kaldırdı. " hoş geldiniz."

"Bana karşı yumuşuyor musun?" Kierse tanıdık gelmek için mücadele ederek sordu. "Asla." Sonra sesi alçaldı. "Sadece beni getirdiğin için mutluyum.

Genesis benim için ev. Ve Ethan," diye ekledi Colette. "Ve tabii ki sen. Üç çocuğum da."

Bu sözler üzerine Kierse'nin boğazı düğümlendi. Colette kolunu uzattığında Kierse onun da kendisine sarılmasına izin verdi. Bir günlük ayrılık için bir günlük sarılma.

Eski, tanıdık merdivenlerden çıktı, elini tırabzanda gezdirdi ve her zaman orada olan aynı gıcırtıları dinledi. Acele etmedi, anılarını tazeledi. Sonra, çatı katının sahanlığına varmadan hemen önce Lorcan'ın mektubunu çıkardı.

Okuduğundan emin değildi ama çok doğal bir merakı vardı.

Kierse,

Bana güvenmediğini biliyorum. Sana bunu yapman için sebep vermedim. Ama ona da güvenemezsiniz. Ölü bir ata binip onun aldatma yöntemlerini sıralamayacağım. Sonunda işin gerçeğini gördüğünüze inanıyorum.

Halkım için ne kadar kutsal olduğunuzu, tüm dünyamı nasıl değiştirdiğinizi şiirsel bir dille anlatabilirim ama kısa tanışıklığımıza bakarak bunun sizi etkilemeyeceğini söyleyebilirim.

Git o zaman.

Git ve öteki dünyayı gör. Cevaplarınızı benim yaptığım gibi öğrenin. Onun yaptığı gibi. Ve eve döndüğünde, seni bekliyor olacağım.

L.F.

Not: Ben olsam Dublin'de Grafton Caddesi'ndeki Goblin Market'ten başlardım.

Kierse mektubu katladı ve cebine geri koydu. Kibirli, çekilmez bir adam. Sanki onu ve ailesini öldürmekle tehdit etmemiş gibi.

yapmayacağına dair *kendi* sözlerini verdikten sonra sayısız kez. Sanki kendi aldatmacasının ağını göremiyordu. Şimdi yalvarıyordu.

Çünkü onun halkı için bir şekilde *kutsaldı*. Yeterince iyi değil.

Dişlerini birbirine geçirdi ve son birkaç basamağı çıkıp çatı katının kapısını iterek açmadan önce öfkesini serbest bıraktı.

Her nasılsa, daha küçük hissettirdi.

Üçü de gerçekten burada mı yaşıyordu?

Yatakları uzaktaki duvarın karşısında aynıydı. Terk edilmiş eğitim tesisi odanın ortasındaydı. Gen'in tarot kartları ve bitkisel çalışmaları için ayrılmış bir alan. Uzandıkları bir kanepa. Parmağını şifonyerin üzerinde gezdirdi ve çatlaklarda birikmiş tozları gördü. Ethan o kadar düzenliydi ki buna inanmak zordu. Bitkilerin çoğu ölmüştü ya da saksıları boştu. Gen'in hiçbir zaman kök salmamış bir yan projesi olan atılmış arpa dağınık masasının üzerinde duruyordu. Kierse'nin kıyafetleri hâlâ dolapları dolduruyor ya da yerlere saçılmış halde duruyordu. Yaşadıkları yer.

"Hey," dedi Ethan, omuzlarına dolu bir sırt çantası yükleyerek.

"Kierse," dedi Gen. Kierse'nin ayak seslerine doğru döndü. "Biz de tam toparlanıyorduk."

Kierse'nin tüm giysileri ve eşyaları Noel sabahı Graves'in evinden özenle paketlenmiş kutular içinde teslim edilmişti. Ondan ne bir not ne de başka bir şey. Sadece kutular ve hesabına yatırılan beş milyon dolar. Hizmetlerine bir kapanış.

Şaşırmamıştı. O da adamın uzaklaştırdığı bir başka kişiydi. Onu terk eden bir başka kişi.

Yani aslında tavan arasından bir şeye *ihtiyacı yoktu*. Graves'in tüm giysiler daha kaliteli ve daha iyi oturuyordu. İhtiyacı olan kapanış buydu. "Ona söylemek zorundasın," diye tısladı Gen.

"Bana neyi anlatacaksın?" Kierse kendine gelerek sordu.

"Ben Kalacağım," dedi Ethan.

Kierse gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani," dedi, derin bir nefes aldı ve sonra . Aslında bunu söylemekten korkuyordu. "Lorcan'la antrenmana gideceğim."

Kierse bu sefer tamamen dondu kaldı. "Yine mi geldin?"

"Bizi eğitebileceğini söyledi. Beni. Ben bir Druid'im," dedi elini sarmallarının üzerinde endişeyle gez. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum. Ama cevapları var. *Artık cevapları var*, Kierse."

"Seninle oynayacak," dedi. Ses tonunu hafif tutmak zordu. "O Graves değil."

"Hayır, değil," dedi ve bu bir iltifat değildi.

"Siz onaylasanız da da o gidecek," dedi Gen. "Onun için mutlu ol."

"Onun için mutluyum," diye tekrarladı. "Seni öldürmeye çalıştı. de. Neredeyse beni de öldürüyordu."

"Biliyorum," diye araya girdi Ethan. "Ama ben bunu istiyorum. Benim sihrim var; bunu yapmak istiyorum. nasıl biliyor. Bu yüzden onunla antrenman yapmaya gidiyorum. Sen şeytanla anlaşmanı yaptın. Bırak ben de benimkini yapayım."

Bunu yapmak istemedi. Bunu yapmaması için ona yalvarmak istedi ama onun yerine seçim yapamazdı.

"Elbette," dedi onun yerine. "Elbette, eğer istediğin buysa." Ethan bir nefes daha verdi. "Sen de sen de gelebilirsin."

"Yapamam," dedi. "Kendi cevaplarıma ihtiyacım var. Bağlarla gelenlere değil. Umarım sana aradığın şeyi verir ve eğer seni incitirse, onu öldüreceğimi hatırlatırım."

Ethan onun ne kadar ciddi fark edince boğazını temizlemeden önce güldü. "Evet, eminim buna bayılacaktır." Gen'e döndü. "Ya sen?"

" fikirde olmasak bile senin için en iyi olanı yapman gerektiğine katılıyorum," dedi Gen sessizce. "Ama ben Kierse'ye katılıyorum."

Başını salladı. "Anlamıştım."

"Yine de geri döneceğiz," diye ısrar etti Gen. "Bizi sonsuza kadar uzak tutamazlar." Gen, Kierse'yi içeri çağırdı ve Kierse de arkadaşlarının ona sarılmasına izin verdi. Bu triskel

Lorcan aralarında bir bağ oluştuğunu söylemişti. Birlikte daha güçlü olduklarını biliyordu. Ethan'ın Lorcan'la gitmesi düşüncesi yanlıştı. Yine de onu durduramazdı, Lorcan da onu durduramazdı. Ama onun yokluğunu düşündükçe kendini yoksun hissediyordu.

Gen, Kierse'nin kolunu okşadı ve Ethan'ı kapıya kadar takip etti.

"Kierse," dedi omzunun üzerinden. "Bir dahaki sefere kadar."

Gözyaşlarını bastırmaya çalışarak ona gülümsedi. "Bir dahaki sefere kadar."

O gittiğinde, gözyaşının yanağından aşağı süzülmesine izin verdi. Öfkeyle gözyaşlarını sildi. Ethan seçimini yapmıştı. Hepsi bu kadardı.

Merdivenlerden gelen bir gıcırta onu gerçeğe döndürdü. Fikrini değiştirdiğini umarak etrafında döndü ama her şeye rağmen tavan arasına giren kişi Graves'ti.

Onu görünce keskin bir nefes aldı. Siyah takım elbisesi içinde keskin bir figür çiziyordu. Yarası tamamen iyileşmiş olmalıydı, çünkü askıda bile değildi. Bir haftadan kısa bir süre önce bıçaklandığını başka hiç kimse bilemezdi. Ama Kierse biliyordu. Başını eğişinden, yüzündeki ifadeden

Çenesinin sıkılığını, ağırlığını. Onu gerginliğini göremeyecek kadar iyi tanıyordu. Bunu bilmek onu çok daha fazla etkiledi. Onu tanıyordu.

Karmakarışık duyguları her şeyi çok daha kötü hale getirdi.

"Seni burada göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti adam tavan arasına tamamen girdiğinde.

"Gitmeden önce seni görmek istedim."

"Araba göndermediniz mi? Ya da benim beklemedin mi?" "Ben sana geldim," diye yanıtladı basitçe.

Kierse gözlerini ondan kaçırdı. "Fazla bir şey değil ama evimdi."

"Hayatındaki önemini anlıyorum."

"Peki, kalmamı isteyecek misin?" diye sordu, tekrar ona bakarak.

Gözleri yumuşacıktı. "Bu işe yarar mı?"

Hafifçe güldü. "Soru için bir soru. Tam Graves'e göre." "Kal," dedi, sesinde yalvarmaya benzer bir nota vardı.

"Yapamam," dedi ona.

Bu sözleri Graves'ten duymak istemişti. Onun kendisini istemesini istemişti. Ona bu şekilde ihtiyaç duymasını. Bir süre için ikisinin de aynı olduğunu düşünmüştü. Ve özlerinde öyleydiler.

Birbirlerine sadece o Holly King ve o da onun çalığı olduğu için uymuyorlardı. Aynı dokunun iki kırık parçası oldukları için ve onunla birlikte olmak yeniden dikilmek gibiydi. Ama o kılıcını bu dikişe saplamıştı. Ve kız bunu nasıl onaracağını bilmiyordu.

Gitmesi gerektiğini de bu şekilde anladı. Gidip kendi cevaplarını bulmalıydı. Burada sadece Graves'in görevinin bir parçası olacaktı. Sadece ona uyacak kadarını bilecek, kendisine uyacak kadarını bilmeyecekti. Bundan daha fazlasını istiyordu. Ama şehre, evine, Graves'e dönecekse, bunun kendi şartlarıyla olmasını istiyordu.

"Anlıyorum." Onaylamadığını belli eden bir şekilde konuştu. "Yine de nereden başlayacağımı söyleyebilirsin," diye önerdi.

Talebi değerlendirdi. "Başlıyor Dublin'e giderdim," dedi. "Grafton Caddesi'nde Goblin Pazarı diye bir yer var. Kalmayacaksanız muhtemelen en iyi seçeneğiniz orasıdır."

Kierse neredeyse gülüyordu. Goblin Pazarı. Lorcan'ın önerdiği yerle aynı yer. Daha önce ikisinin de doğruyu söylediğinden şüphe ettiyse bile, ikisinden de aynı cevabı almak bunu doğruladı.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Güvende olacak mısın?" "Her zaman olduğum kadar güvende."

"Ben de bundan korkuyorum."

"Bana daha fazla kredi ver," dedi, şakacıya uzanarak. "Peki ya mızrak?" diye sordu tereddütle.

"Benim," dedi ona. "Senin büyüünün beklemesi gerekecek."

Adam onun elini tuttu. O anda adamın eldiven giymediğini fark . Ten tene. Adamın sıcaklığı kızın içinde eridi.

"Yaşadığımız şey gerçektir," diye itiraf etti. "Benim için gerçektir."

"Biliyorum." Onun gri bakışlarıyla karşılaştı, orada çok bariz olan ateşli duyguları gördü. Ona doğru eğilmek istedi. Ondan çok daha fazlasını istiyordu. "Benim için de gerçektir."

O sırada çatı katının kapısı gıcırdayarak açıldı. "Kierse, Ethan az önce çıktı ..." Gen, Graves'in odada dikildiğini görünce sözlerini yarıda kesti. "Geri geleyim mi?"

Bir zamanlar sığınağı olan tavan arasına baktı. Ama artık sadece bir odaydı. Hayatında önemli olan insanlardı. Gen, Ethan, Colette, Nate. Önemli olan onlardı. Ve belki ... belki Graves de.

"Hayır," dedi Kierse. "Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Sonra Graves'in yanından geçip Gen'in koluna girdi ve tavan arasındaki hayatıyla ilgili sayfayı kapattı.

Graves'in sesi eşiği aştı. "Geri dönecek misin?"

"New York benim evim," dedi. "Burada işim henüz bitmedi."

Interlude

Graves yenilenmiş kütüphanesinde duruyordu. Tüm kitaplar ait oldukları yere geri dönmüştü. Çatı onarılmıştı. Anne bile onun yanına dönmüştü.

Bahar tüm hızıyla devam ediyordu ama o hâlâ soğuğu hissediyordu. Kierse'nin şehirdeki yokluğunu hissetti.

Onu ilk gördüğü zamanı hatırladı. Bir elmas çalmak için korumalarını aşip içeri giren küçük hırsız. Loş ışığın altında, kahverengi saçları atkuyruğundan uzanan çikolata rengi bir dalgayla belirginleşmişti. Onun Savaşın sona ermesinden sonraki günlerde şehirdeki pek çok kişide gördüğü gibi açlıktan ölmemişti. Çoğundan daha fazla kası vardı. Onun Elması cebine koyup etrafını kontrol ederken elmacık kemikleri belirginleşmişti.

Ama onu görmedi.

Onun öfkesini beklemiyordu. Ve onu yakalayıp pençeleri arasına aldığı anda, boğazında bir çalığışu orada durmuş, teni ona istediği cevapları vermeyi reddetmişti.

O zaman onun güçlü olduğunu biliyordu. Ama ne kadar güçlü olduğunu değil. Ya da tüm bu gücün onu parçalayacağını.

Birçok hayat yaşamıştı ama hiçbirini onunla geçirdiği bu haftalarla yaşamaya değer değildi.

Kendine bir içki doldurdu ve ona kızgınlıkla hırlayan kara kediye kucağına aldı. Anne adamın elini ısırdı ve adam onu yere düşürdü. Anne dört ayak üzerine düşüp kanepenin üzerine atladı ve adama öfkeli bir yan bakış attı

bir minderin üzerine çökmeden önce.

Gündönümü gecesinden beri böyleydi. Onu suçlayamazdı.

"Biliyorum. Ben de onu özleyorum."

Graves içkisini boşalttıktan sonra masanın üzerine koydu. Üzerinde çalıştığı büyü için topladığı malzemelerin üzerine eğildi

hayatının çoğunda. Büyüyü tamamlamak için dört nesneye de ihtiyacı vardı. Gündönümünde elinde iki tane vardı ama şimdi hiçbir yoktu. Başa dönmüştü.

Bir anlık öfke patlamasıyla elini masanın üzerinde gezdirdi ve tüm belge ve kağıtları yere fırlattı. Cam da onunla birlikte milyonlarca parçaya ayrıldı. Öfkelenmek istedi. Her ikisini de kaybetmişti. nesneler . . . ve Kierse. Onun çalığı. Peki bunun için elinde ne vardı?

Avuçlarını masaya dayadı ve öne eğdi, gece mavisi saçları gözlerine dökülüyordu.

Kılıcın kimde olduğunu
biliyordu. Mızrağın kimde
olduğunu biliyordu.

Bu en azından bir şeydi. Hiç yoktan iyiydi, sahip olduğunu hissettiği şey buydu.

O bilgiydi. Güçleri hayatın büyük gizemlerinin cevaplarını okuyabiliyordu ama yine de gerçekten istediği şeyi başaramadı. Gerçekten istediği bilgiyi. Gerçekten istediği kadını.

Ve daha da kötüsü, Lorcan'ın artık tüm bu olaylarda parmağı vardı. Elbette, Druidler ve

Wipsler, Wipsler yok olana kadar bin yıl boyunca müttefik olmuşlardı ama Lorcan'ın Kierse'yi yakınında tutmak istemesinin nedeni bu değildi.

Aklı Lorcan'ın ona "a chuisle mo chroí" dediği o ana gitti.

Kierse sorduğunda o kelimeyi bile söyleyememişti. Düşüncesi bile onu kıpkırmızı yapmıştı. Çünkü *elbette*, her söylenip bittikten sonra, *bununla* da mücadele etmek zorunda kalacaktı.

Gerçekten de kalbinin nabzı.

Orada öylece kaldı, göğsü kabarıyor, hâlâ içinden akan öfkeyi dizginlemeye çalışıyordu. Sadece elinin titreşimini hissettiğinde hareket etti. cebindeki telefon.

İç çekerek masadan kalktı ve "Alo?" diye cevap verdi. "Graves," dedi diğer hattan sert bir ses.

Sustu. Bu çok uzun zamandır duymadığı bir sestti. "Laz?" "Hâlâ ilgileniyorsan bir ipucum var."

"Bu tamamen ne bulduğunuza bağlı."

Laz homurdandı. "Ne gittiğimi biliyorsun."

Doğrulurken Graves'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kazanı bulmuşsun."

"Bingo."

"Bana her şeyi anlat."

Lazlar konuştuğça Graves çok önemli bir şeyin farkına varıyordu

-Bu iş için çok zeki bir hırsıza ihtiyacı olacaktı.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Wren'i yazmak için oturduğumda, bu kitabın beni nasıl bir yolculuğa çıkaracağını asla tahmin edemezdim. Bir kitabın ilk çekirdeğinden altı yıl sonra Bu güzelliği elinizde tutma fikri. Çoğu zaman tamamlanmış projeyi görürüz ve bu ana ulaşmak için gereken her şeyi unuturuz. İşte benimle birlikte projeye katılan insanlar.

Her şeyden önce, Graves'i yazarken en başından beri yanımda olan eşim Joel'e teşekkür etmek istiyorum. Bir canavar Avengers yazmak istediğimi söylediğinde bana gülmedi ve bunu yapmamı söyledi. Bu kitabı bu hale getirmek için harcadığımız yıllar ve gözlerim kanayana kadar beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Ve elbette, bu kitap hayata geçerken aradan geçen yıllarda büyüyen, doğan ve büyüyen küçük oğluma.

Graves fikrini duyan ve "Bütün kitabı yaz." diyen menajerim Kimberly Brower'a. İşte bu." Çok haklıydınız. Bu bir yoldu. Uzun, dolambaçlı bir yoldu ama sen yanımdaydın. Ağlamama, içimi dökmeme, neşelenmeme ve hoplayıp zıplamama izin veren savaşçım. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Sen olmasaydın burada olamazdım.

Bu kitaba zaman ayıran tüm arkadaşlarıma. Rebecca Yarros'a bu yolculuğa birlikte çıktığımız her iki saatlik telefon görüşmesi, kısa mesaj ve sanal sarılma için. Sana ihtiyacım olduğunda her zaman hattın diğer ucunda olduğun için Nana Malone. Ayrıca Imani ve Montrell'in hassasiyeti beni gurur duyabileceğim bir çeşitlilik yazmaya itti. Staci Hart her yazma seansı ve düzenleme yardımı için ve senin

eşsiz bir dostluk. Diana Peterfreund'a bana zaman zaman ve daha azına razı olmama izin vermediğin için teşekkür ederim. Ayrıca sen olmasan sahip olamayacağım unvan için de! Sierra Simone, benimle aynı kimliklere sahip olduğu ve ne zaman tutmayı düşünsem beni oraya gitmeye teşvik ettiği için. Rachel Van Dyken, bana yardımcı olan tüm uzun mesajlar için

bu yolculuğu atlatmamı sağladı. Kandi Steiner sonsuza dek amigo kızım olduğun için. Bu sektörü daha parlak bir yer haline getiriyorsunuz. Amanda Bouchet güzel alıntınız ve çiftin size Barrons'ı hatırlattığını söylediğiniz için. Ayrıca Laurelin Paige, CD Reiss, Mari Mancusi, Carrie Ann Ryan, Lexi Ryan, Holly Renee, K.A. Tucker, Adriana Locke, Claire Contreras, Lisa Baker ve Virginia Carey.

Alfa okuyucularım Ajee, Becky ve Rebecca'ya. Bu kitabın pek çok taslağını okudunuz ve rehberliğiniz ve amigoluğunuz için sonsuza dek minnettarım. Hepimiz buradayız!

İnanılmaz reklamcım Danielle Sanchez'e. Denenmiş ve doğru tavsiyelerin ve beni kaldırdığın her an için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. İnanılmaz asistanım ve arkadaşım Devin McCain, yaptığın her şey çok değerli ve bu yayın senin yardımınla çok daha kolay oldu.

Liz Pelletier'e ve bu kitabı ilk günden beri destekleyen Red Tower ekibine. Daha künye duyurulmadan önce okuyup altı yıldızlı bir kitap olarak nitelendirdiğiniz için minnettarım. *Çarpıcı* kapak için Bree Archer. En çılgın hayallerimin bile ötesindeydi. Bu kitabı hayata geçiren mükemmel düzenlemeler için Molly Majumder. Hannah Lindsey yorulmak bilmeden yaptığı redaksiyonlar için.

Bu proje için çok sayıda duyarlı okuyucunun yanı sıra Kelt folkloristi de görevlendirildi.

Gillian Green'e ve Tor UK'deki ekibe perde arkasındaki tüm çalışmalarınız ve özellikle *çarpıcı* İngiltere kapağı için teşekkür ederiz. Ayrıca, *Wren*'i çeviren tüm yabancı yayıncılara da çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, bu kitabı destekleyen tüm okurlara. Kitabı alıp okuyan ve onu seven her birinize. Bu benim kalbimin kitabı, her zaman okumak istediğim kitap ve umarım sizin için de öyle olur!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

K. A. Linde, *USA Today* çoksatan fantezi ve romantizm yazarıdır. Georgia Üniversitesi'nden siyaset bilimi alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve Duke Üniversitesi dans takımının baş antrenörü olarak görev yapmıştır. Onun Boş zamanlarında fantastik romanlar okumayı, *Buffy* izlemeyi, seyahat etmeyi ve dans etmeyi seviyor. Şu anda kocası, oğlu ve süper sevimli yavru köpeğiyle birlikte Lubbock, Teksas'ta yaşıyor. *The Wren in the Holly Library*, Meşe ve Çobanpüskülü Döngüsü'nün ilk kitabıdır.

www.kalinde.com

[@authorkalinde](https://www.facebook.com/authorkalinde)

[@authorkalinde](https://twitter.com/authorkalinde)

 [@authorkalinde](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

K. A. LINDE'DEN DAHA FAZLASI

KRALİYET EVLERİ SERİSİ

Ejderhalar Evi

Gölgeler Evi

Lanetler Evi

Tanrıların Evi

YÜKSELİŞ SERİSİ

Bağlı

Ortaklık

The Consort

The Society

The Domina

OceanofPDF.com

İlk kez 2024 yılında Red Tower Books, an imprint of Entangled Publishing, LLC tarafından

yayımlanmıştır İlk kez 2024 yılında Tor tarafından İngiltere'de yayımlanmıştır

Bu elektronik baskı ilk olarak Birleşik Krallık'ta 2024 yılında Tor
an imprint of Pan Macmillan tarafından yayımlanmıştır.

The Smithson, 6 Briset Street, Londra EC1M 5NR

AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat, The Liffey
Trust Centre, 117-126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1, D01 YC43 Dünya

çapında ilişkili şirketler

www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-0350-4487-0

Telif Hakkı© K. A. Linde 2024

Kapak görselleri© Shutterstock

Kapak tasarımı Neil Lang, Tor Sanat Departmanı Yazar
fotoğrafı Lauren Perry/Perrywinkle Photography

K. A. Linde'nin bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve
Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde
veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde)
kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma
sunamazsınız. Bu yayımla ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde bulunan herhangi bir kişi, cezai
kovuşturmaya ve tazminat taleplerine karşı sorumlu olabilir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Heather Howland tarafından iç tasarım

Britt Marczak tarafından iç
formatlama

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için www.panmacmillan.com adresini
ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları ve yazar etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir ve yeni çıkan
kitaplarımızdan her zaman ilk siz haberdar olmak için e-bültenlere kaydolabilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.